

РОБИН

КУК

Няма милосърдие.
Няма правосъдие.
Когато парите говорят –
смъртта слуша.

ИК ЕРГОН

КРИЗА

РОБИН КУК КРИЗА

Превод: Диана Райкова

chitanka.info

Съдбата се усмихва на д-р Крейг Бауман — след години изтощителен труд всред конвейера от страдащи, той най-сетне е станал съдружник в скъпа частна практика. Сега има всичко — време за избрани пациенти, скъпа кола, красива любовница, а парите са много, наистина много! Но един слънчев следобед идилията ненадейно рухва — докторът е даден под съд за лекарска грешка, причинила смърт. На сцената се появява д-р Джак Степълтън, патолог от Ню Йорк, повикан от сестра си — съпругата на Крейг. Джак скланя да пътува до Бостън и предлага услугите си като експертен свидетел в помощ на изнемогващия адвокат на Крейг. Но когато Джак предлага да се эксхумира трупът, за да отпаднат най-сетне фалшивите обвинения, се отваря кутията на Пандора. Докато животът и кариерата на Крейг висят на косъм, Джак е на път да направи смайващо разкритие от изключително съдебно и медицинско значение. Но точно тогава се появяват хора, готови на всичко, за да го спрат.

ПРОЛОГ

8 септември 2005 г.

Есента е чудесен сезон, макар често да я използват като метафора за приближаваща смърт. Никъде обаче тя не е толкова прелестна и с такова буйно разнообразие от цветове, както в североизточните щати. Дори в ранния септември топлите, натежали от влага мъгливи дни на лятото в Нова Англия се заменят постепенно от кристален, чист и сух въздух и лазурносиньо небе. Така беше и на осми септември 2005-а година. Ни едно облаче не помрачаваше прозрачното небе от Мейн до Ню Джърси, а температурата из павирания лабиринт на търговските улици на Бостън и бетонните криволици на Ню Йорк беше приятна.

Към края на деня двама лекари едновременно и неохотно посегнаха към звънящите си клетъчни телефони в тези два града. Никой от тях не се зарадва на обаждането. Всеки се страхуваше, че мелодичният звън може да известява за криза, която изисква професионалното им внимание и присъствие. Ненавременно прекъсване в момент, когато и двамата очакваха интересно прекарване на вечерта.

За съжаление, лекарската им интуиция се оказа вярна, тъй като и двете позвънявания бяха свързани с отдаване на дължимото на тъжната метафорика на есента. Обаждането в Бостън се отнасяше до смъртта на човек с остра болка в гърдите, необяснима слабост и затруднено дишане, докато в Ню Йорк ставаше дума за съвършено ясен и недвусмислен смъртен случай. И двете ситуации бяха спешни и изискваха лекарско присъствие, което означаваше отлагане на личните планове за вечерта. Това, което лекарите не знаеха, беше че едното обаждане ще предизвика поредица от събития, засягащи и двамата, ще ги въвлече в риск и ще ги превърне в жестоки врагове, а другото ще рефлектира по необикновен начин върху първото.

Бостън, Масачузетс

7:10 вечерта

Д-р Крейг Бауман отпусна ръцете си за миг, за да облекчи напрегнатите си и болезнени мускули. Беше застанал срещу огледалото, закрепено от вътрешната страна на вратата на гардероба и се бореше с официалната си черна папийонка. Бе обличал смокинг най-много пет-шест пъти в живота си: първия път на бала при завършване на гимназията и последния — когато се беше оженил; и във всичките предишни случаи смокингът бе взет под наем и малко демоде. Но сега, в новото си превъплъщение, той искаше нещо истинско. Беше си купил чисто нов смокинг и нямаше да се примири с някаква фалшива вратовръзка. Бедата беше, че наистина не знаеше как да я върже, а се бе смутил да попита продавача. Тогава не се притесняваше кой знае колко, защото предполагаше, че е като връзване на обувки.

Опитът обаче показа, че е много по-различно и той се бореше да се справи с проклетото нещо най-малко от десет минути. За щастие Лиона, новата му секретарка и деловодителка в същото време, и дори нова приятелка, се занимаваше с грима си в банята. В най-лошия случай щеше да се наложи да я попита дали тя не знае как да го направи. Не се бяха срещали на обществено място толкова дълго и Крейг предпочиташе да поддържа очевидната ѝ вяра в неговата изисканост, опасявайки се, че в противен случай подмятанията ѝ никога няма да имат край. Лиона притежаваше онова, което административната му секретарка и медицинска сестра наричаха „уста“. Тактичността определено не беше силната ѝ страна.

Крейг хвърли бърз поглед по посока на Лиона. Вратата към банята бе открената и тя гримираше очите си, но всичко, което можеше да види бе страничен изглед към заобленото ѝ два̀сет и тригодишно дупе, стегнато в лъскава розова коприна. Стоеше на пръсти, наведена над мивката, за да е по-близо до огледалото. Лека усмивка прекоси лицето на Крейг, когато си представи как двамата минават между редовете в Симфониичната зала, за което всъщност бяха всичките тези приготовления и труфила. Като компенсация за безпардонността си Лиона беше красавица, особено в късата рокля,

която наскоро бяха купили в „Нейман Маркър“. Беше сигурен, че тя ще завърти доста глави и че към него ще се насочат завистливите погледи на доста четиридесет и петгодишни мъже. Крейг осъзна, че подобни чувства са по-скоро младежки, но не ги бе изпитвал от времето, когато за пръв път облече смокинг и не можеше да се нарадва.

Усмивката му помръкна, когато се запита дали сред публиката няма да се окаже някой от приятелите на семейството му. Целта му определено не беше да унижи някого или да нарани нечий чувства. Въпреки това се боеше да не срещне някои познати, тъй като той и съпругата му никога не ходеха на симфоничен концерт, нито пък неколцината им приятели, по-голямата част от които бяха претоварени с работа лекари като него самия. Предимствата на градския културен живот не бяха част от техния стил, благодарение на дългите и изнурителни часове медицинска практика.

Крейг и Алексис бяха разделени от шест месеца, така че не беше неестествено да има компания. Не смяташе възрастта за проблем. Доколкото беше с пълнолетна жена на следколежанска възраст, това не би трябвало да има значение. Освен това щеше да се случи рано или късно да го видят да излиза с гадже. В добавка към редовните посещения на Симфоничната зала той бе станал и редовен посетител на новия фитнес салон, както и на театрални постановки, балет и какви ли не още социални събития, които нормалните образовани хора не пропускат в един град от световна класа. Тъй като Алексис непрекъснато бе отказвала да го придружи в новото му амплуа още от получаването на научната му степен, сега се чувстваше оправдаван, че е съпровождан от друг човек. Нямахше намерение да се въздържа от превръщането си в личност каквато искаше да бъде. Беше започнал да членува дори в Музея за изящно изкуство и се интересуваше къде се откриват изложби, макар че никога преди не беше посещавал ни една. Беше се наложило да пожертва подобни дейности по време на тежкото, изнурително усилие да стане лекар — особено най-добрия лекар, какъвто можеше да бъде, което означаваше, че за десет години от живота си на възрастен човек бе отсъствал от болницата само за да спи. А когато завърши стажа си по вътрешна медицина и окачи лелеяната табелка с името си имаше дори по-малко време за лични дела, включително за семейството. Беше се превърнал в типичния интелектуален провинциален работохолик, който няма време за нищо

друго, освен за пациентите си. Но всичко това се беше променило и разкаяния и вина, особено що се отнася до семейните въпроси, трябваше да почакаат. Новият д-р Крейг Бауман беше оставил зад себе си забързания, неудовлетворителен и некултурен делничен живот. Знаеше, че някои хора може да нарекат ситуацията му криза на средната възраст, но той имаше друго име за това. Наричаше го прераждане, или още по-точно — пробуждане.

През изминалите години Крейг беше завладян — дори обсебен — от идеята да се трансформира в по-интересна, по-щастлива, изискана и по-добра личност и като резултат — в по-добър лекар. На бюрото в градския му апартамент лежах купчина каталози от различни местни университети, включително Харвард. Имаше намерението да вземе курсове по класическа литература и древни езици: по един или два на семестър, за да навакса изгубеното време. И най-хубавото от всичко, благодарение на преместването му, да се върне към изследването си, което напълно бе изоставил при започване на лекарската си практика. Онова, което в медицинското училище смяташе за изгодна задача — да върши мръсната работа вместо професора, изследвайки натриевите пътища в мускулите и нервните клетки, се бе превърнало в съдба, когато се издигна до нивото на колега изследовател. Крейг беше дори съавтор в няколко възторжено приети научни статии, докато беше студент по медицина, а след това стажант. Сега бе отново на пейката, способен да прекара два следобеда в седмицата в лабораторията и това му харесваше. Лиона го наричаше ренесансов човек и макар да знаеше, че прозвището е пресилено, той смяташе, че след няколко години усилен труд може да е близо до това.

Произходът на метаморфозата на Крейг бе по-скоро внезапен и напълно го бе изненадал. Само година преди това и съвършено неочаквано професионалният му живот и практика се бяха променили драматично в две направления — значително покачване на заплатата, както и удовлетворение от работата. Изведнъж бе станало възможно за него наистина да практикува онзи вид медицина, който бе учил в медицинското училище, където нуждите на пациента засенчваха мистериозното господство на размера на здравните осигуровки. Изведнъж се оказа, че Крейг може да прекарва часове наред с някого, ако състоянието на пациента го изискваше. С един замах той се бе освободил от бича на намаляващите компенсации и покачващите се

разходи, които го принуждаваха да вмъква все повече и повече пациенти в и без това претъпкания си работен график. За да му плащат вече нямаше нужда да се бори със застрахователните чиновници, които често се оказваха невежи в медицинско отношение. Дори бе започнал да се обажда по домовете, когато това бе в интерес на пациента, нещо немислимо преди.

Промяната приличаше на събднат сън. Когато предложението дойде изневиделица, той бе казал на евентуалния си благодетел, а сега партньор, че трябва да помисли. Как можа да се окаже толкова глупав, че да не се съгласи на мига? Ами ако бе пропуснал възможността да сложи ръка на големия джакпот? Всичко беше по-добро, с изключение на семейството, но корените на този проблем показваха само колко потиснат е бил той още от първия ден на предишното си работно място. В крайна сметка вината бе негова и той си го признаваше. Беше позволил нуждата от установена медицинска практика да диктува и границите на неговия живот. Но сега не се увеличише, така че може би семейните трудности щяха да се разрешат в бъдеще, за което щеше да им даде достатъчно време. Може би Алексис щеше да се убеди колко по-добър можеше да е животът им. Междувременно той бе решил да се наслаждава на подобряването на своя. За първи път, откакто се помнеше, имаше свободно време и пари в банката.

Хванал двата края на папийонката с ръце, той тъкмо се канеше да поднови опитите си да я върже, когато клетъчният му телефон иззвъня. Лицето му посърна. Погледна часовника си. Беше седем и десет. Симфоничният концерт започваше в осем и половина. Очите му се спряха върху името на човека, който го търсеше. Станхоуп.

— По дяволите! — изруга той, докато отваряше телефона и го приближаваше към ухото си.

— Д-р Бауман! — произнесе култивиран глас. — Обаждам се във връзка с Пейшънс. Зле е. Всъщност, струва ми се, че този път наистина е болна.

— Какъв според вас е проблемът, Джордан? — попита Крейг, докато обръщаше очи към банята. Лиона беше чула телефона и го гледаше. Той произнесе с устни „Станхоуп“ и тя кимна. Знаеше какво означава това и Крейг го разбра по изражението ѝ, което показваше същия страх, какъвто изпитваше и той — че вечерта им е на път да се провали. Ако пристигнеха за концерта прекалено късно, трябваше да

изчакат антракта, за да седнат, което на свой ред означаваше да се откажат от вълнението и възбудата от влизането, която и двамата очакваха с нетърпение.

— Не знам — каза Джордан. — Изглежда неестествено слаба. Дори не е в състояние да седне.

— Освен слабостта какви са другите симптоми?

— Мисля, че трябва да се обадим за линейка и да отидем в болницата. Тя е доста разтревожена и започва да ме безпокои.

— Джордан, ако вие се безпокоите, аз също се безпокоя — произнесе Крейг успокоително. — Какви са симптомите й? Имам предвид, че тази сутрин бях у вас и се занимавах с различните й обичайни оплаквания. Да не би сега да е нещо различно? — Пейшънс Станхоуп беше една от онези пет-шест пациенти, които Крейг наричаше „проблемни“, но тя бе най-зле от групата. Всеки лекар имаше такива и ги намираще в най-добрия случай за досадни, а в най-лошия — за вбесяващи. Това бяха пациентите, които упорстваха ден след ден с молби и оплаквания, които в по-голямата си част бяха психосоматични или напълно фантомни и на които рядко би помогнала някаква терапия, включително алтернативна медицина. Крейг бе опитал всичко с тези хора, но без каквато и да е полза. Те бяха напълно депресирани, недоволни, разстроени и времеядци, а сега с Интернет ставаха още по-изобретателни по отношение на мнимите си симптоми и изискваха дълги, напоителни разговори и държане на ръце. В предишната си практика, след като се увереше, че са хипохондрици без никакво съмнение, Крейг би подредил нещата така, че да ги вижда колкото се може по-рядко и то най-вече, за да ги прехвърли към практикуващата сестра или към тесен специалист, най-вече психиатър, ако успееше да ги накара да отидат. Но при сегашното състояние на нещата бе ограничен във възможността си да прибегва до такива хитрости, като се имаше предвид, че „проблемните пациенти“ бяха единствените досадници в новата му практика. Представляващи само три процента от основните му пациенти, както обяви счетоводителят, те поглъщаха повече от петнайсет процента от неговото време. Пейшънс беше най-типичният пример. Беше я преглеждал най-малко веднъж седмично през последните осем месеца предимно вечер или през нощта.

— Този път е много по-различно — каза Джордан. — Изобщо не прилича на оплакванията ѝ от миналата вечер и сутринта.

— Как така? — попита Крейг. — Можете ли да ми кажете нещо специфично? — Искаше да бъде колкото се може по-сигурен за това какво става с Пейшънс, като се насилваше да не забравя, че хипохондриците понякога наистина се разболяват. Проблемът с подобни пациенти беше, че те снижаваха индекса на съмнение. Като в приказката за лъжливото овчарче, което крещяло, че има вълк.

— Болката е на друго място.

— Окей, това е вече начало — каза той и направи знак на Лиона да побърза. Ако настоящият проблем бе това, което предполагаше, искаше да отидат заедно с Лиона да посетят болната вкъщи. — И кое ѝ е различно на болката в момента?

— Тази сутрин бе в ректума и долната част на стомаха.

— Помня — отвърна Крейг. И как би могъл да забрави? Подуване, газове и проблеми с освобождаването на червата, описани в отвратително изтънчени подробности, представляваха обичайните оплаквания. — Къде я боли сега?

— Казва, че е в гърдите. Никога досега не се е оплаквала от болки там.

— Не е съвсем вярно, Джордан. Миналия месец имаше няколко епизода с подобни болки. За което я подложихме на изследване на стреса.

— Прав сте! Бях забравил. Не мога вече да запомня всичките ѝ симптоми.

Както и аз, искаше му се да каже, но си сдържа езика.

— Струва ми се, че трябва да отиде в болницата — повтори Джордан. — Има известни затруднения с дишането и дори с говора. По-рано днес успя да ми каже, че има главоболие и ѝ е лошо на стомаха.

— Гаденето е от постоянния ѝ репертоар — подхвърли Крейг. — Както и главоболието.

— Само че този път повърна. Освен това имала чувството, че се носи из въздуха и се вцепенява.

— Е, това е вече нещо ново!

— Казвам ви, този път е напълно различно.

— Болката вътрешна и тъпа ли е, или е остра и на периоди, като спазъм?

— Не мога да кажа.

— Бихте ли я попитали? Може да се окаже важно.

— Добре, изчакайте на телефона.

Крейг го чу, че оставя слушалката. В този момент Лиона излезе от банята. Беше готова. Той си помисли, че изглежда като излязла от списание и вдигна палци възторжено. Тя се усмихна и попита:

— Какво става?

Той вдигна рамене, като продължаваше да държи клетъчния телефон до ухото си.

— Прилича на нещо, което изисква домашно посещение.

Лиона кимна, след което го погледна въпросително:

— Имаш ли затруднения с вратовръзката?

Той неохотно кимна.

— Да видим какво мога да направя — предложи тя.

Крейг вдигна брадичката си, за да ѝ даде повече простор за действие, докато чакаше Джордан да се върне на линията.

— Казва, че болката е ужасна.

Той кимна. Това вече звучеше съвсем в стила на онази Пейшънс, която познаваше. За това нямаше помощ.

— Болката разпространява ли се към ръката или шията?

— О, боже! Не знам. Да я питам ли?

— Ако обичате.

След няколко ловки маньовъра Лиона прехвърли краищата на вратовръзката през примката и стегна възела, който бе направила. Нагласи го и отстъпи назад.

— Не е лошо, макар че не е красиво да се хваля — обяви тя.

Крейг се огледа в огледалото и трябваше да се съгласи. Беше се справила лесно.

Гласът на Джордан долетя от другия край:

— Казва, че е точно в гърдите. Докторе, възможно ли е да е сърдечна криза?

— Изключено, Джордан. Спомняте ли си, казах ви, че изследването на стреса показва леки изменения, заради което препоръчах още тестове на сърдечния ѝ статус, макар тя да не беше съгласна.

— Наистина си спомням. Но каквито и да са сегашните ѝ оплаквания, убеден съм, че се засилват. Дори изглежда посиняла.

— Добре, ей сега идвам. Само още един въпрос: вземала ли е някой от онези антидепресанти, които ѝ оставих тази сутрин?

— Това важно ли е?

— Би могло да се окаже. Макар да не изглежда като лекарствена реакция, трябва да го имаме предвид. Беше ново лекарство за нея. Затова ѝ казах да не го взема до тази вечер преди да си легне, защото може да получи замайване.

— Представа нямам дали го е взела или не. Има цял куп лекарства, предписани от д-р Коен.

Крейг кимна. Знаеше много добре, че шкафът на Пейшънс прилича на малка аптека. Д-р Етан Коен беше много по-либерален в предписването на лекарствата в сравнение с Крейг и беше първоначалният ѝ лекар. Тъкмо д-р Коен бе този, който бе предложил на Крейг възможността да се присъедини към неговата практика, но напоследък беше партньор на Крейг по-скоро на хартия, отколкото в действителност. Човекът имаше лични здравословни проблеми, които бе изоставил, и които можеха да се превърнат в постоянни. Крейг бе наследил целия му настоящ списък с проблемни пациенти. За радост на Крейг никой от собствените му предишни проблемни пациенти не се бе прехвърлил към новата му практика.

— Слушайте, Джордан — каза той. — Сега тръгвам, но вие се опитайте да намерите малкото шишенце с хапчета, които дадох на съпругата ви тази сутрин, за да ги преброим.

— Ще направя всичко възможно.

Крейг затвори телефона си и погледна към Лиона.

— Явно наистина трябва да направя домашно посещение. Имаш ли нещо против да ме придружиш? Ако се окаже фалшива тревога, можем да отидем директно на концерта и да хванем началото. Не живеят далече от Симфоничната зала.

— Нищо против — каза Лиона жизнерадостно.

Докато намъкваше смокингa си, Крейг тръгна към кабинета си. Взе от най-горната лавица черната си чанта и я отвори. Беше подарък от майка му за завършването на медицинското училище. На времето му се виждаше нещо изключително, защото добре знаеше колко време майка му е трябвало да отделя пари настрана, без баща му да разбере,

за да си го позволи. Беше огромна, старомодна лекарска чанта, изработена от черна кожа с месингова закопчалка. В предишната си практика Крейг никога не я беше използвал, тъй като никога не правеше посещения по домовете. Но през изминалата година често му се налагаше да го прави.

Напъха в нея лекарствата, които смяташе, че може да потрябват, както и принадлежности за установяване на сърдечни нарушения и биомаркери за сърдечна криза. Науката беше напреднала от времената, когато беше стажант. Някога отнемаше дни, докато се получат резултатите от лабораторията. Сега можеше да го направи в домашни условия. Апаратурата не беше перфектна, но това нямаше значение. Беше проверка на диагнозата, което беше важното. Той се протегна към горната лавица и взе портативния апарат за електрокардиограма, който подаде на Лиона.

Когато официално се раздели с Алексис, Крейг си бе намерил апартамент в Бийкън Хил в центъра на Бостън. Беше четириетажен, без асансьор, двоен, на „Ривър стрийт“, много слънчев, с тераса и изглед към Чарлз ривър и Кеймбридж. Мястото беше централно и удовлетворяваше идеално изискванията на Крейг, особено по отношение близостта на добрите ресторанти и театри. Единственото незначително неудобство беше проблемът с паркирането. Трябваше да наеме място за паркиране в един гараж на „Чарлз стрийт“, на пет минути пеша.

— Какви са шансовете да пристигнем навреме за концерта? — попита Лиона, когато вече пътуваха в новото Порше на Крейг на запад към „Стороу драйв“.

Крейг трябваше да повиши глас, за да надвика рева на двигателя.

— Джордан изглежда допуска, че може да е основателно. Точно това ме плаши. Той живее с Пейшънс и я познава по-добре от всеки друг.

— Как изобщо човек може да живее с нея? Тя е такъв трън в задника, а той изглежда изискан, фин джентълмен. — Лиона беше огледала семейство Станхоуп, когато бяха идвали в кабинета му няколко пъти.

— Предполагам, че е въпрос на облаги. Имам чувството, че тя е тази с парите, но кой знае. Личният живот на хората никога не е такъв,

каквото изглежда, включително и моя доскоро. — И той стисна ръката на Лиона.

— Не знам как имаш търпение с такива пациенти^[1] — произнесе тя с възхищение. — Не го казвам заради каламбура.

— Опитвам се и не мога да ги поставя между теб и мен. За щастие са малцинство. Научен съм да се грижа за болни. Хипохондриците за мен са същото като кръшкачите. Ако исках да съм психиатър, щях да уча психиатрия.

— Когато пристигнем в колата ли да те чакам?

— Както искаш — отвърна той. — Не знам колко ще се забавя. Понякога трае и час. Мисля, че е добре да влезеш с мен. Ще скучаеш толкова време сама.

— Ще ми е интересно да видя как живеят.

— Едва ли както средностатистическа двойка.

Семейство Станхоуп обитаваха масивна тухлена къща на три етажа в Джорджиански стил на доста голям залесен парцел, близо до „Честнът хил кънтри клуб“ в един шикозен район на Брайтън, Масачузетс. Крейг влезе в обиколната алея и се приближи към къщата. Познаваше пътя отлично. Джордан отвори вратата, когато изкачиха трите стъпала. Крейг носеше черната си чанта, а Лиона — апаратурата за ЕКГ.

— На втория етаж е, в спалнята си — каза бързо Джордан. Беше висок, педантичен мъж, облечен в тъмносиво сако от кадифе. Ако се бе учудил на официалното облекло на Крейг и Лиона, то не го показва. Извади малко пластмасово шишенце и го подаде на Крейг, преди да се завърти на пети.

Беше безплатна мостра на „Золофт“, която бе оставил на Пейшънс тази сутрин. Още на мига забеляза, че една от шестте таблетки липсва. Явно я беше изпила по-рано, отколкото я бе посъветвал. Пусна шишенцето в джоба си и последва Джордан.

— Ще имате ли нещо против секретарката ми да дойде заедно с мен? — попита Крейг. — Може да се наложи да ми помага. — Лиона бе демонстрирала няколко пъти в офиса желанието си да помага. Крейг бе впечатлен от нейната инициативност от самото начало, много преди да си помисли да я покани да излязат заедно. Беше приятно изненадан и от факта, че посещава вечерни курсове в Бънкър хил Къмюнити

колидж с идеята да получи диплома за лаборант или медицинска сестра. Това само я правеше по-привлекателна в очите му.

— Разбира се, че не — отвърна Джордан през рамо и им махна с ръка да го последват. Той продължи да се изкачва по главното стълбище, което минаваше покрай полукръгъл прозорец над входната врата.

— Отделни спални — прошепна Лиона. — Мислех, че го има само в старите филми.

Крейг не отговори. Те бързо прекосиха покрития с килим коридор и влязоха в покоите на домакинята, тапицирани в синя коприна. Пейшънс лежеше в широкото си легло подпряна на дебели възглавници. Клепачите ѝ бяха спуснати. Една прислужница с вид на скромна стара мома се изправи. Държеше мокра кърпа, която явно се канеше да сложи на челото на болната.

Крейг хвърли бърз поглед към Пейшънс и без да каже дума се насочи към нея, пусна чантата на леглото и хвана ръката ѝ, за да провери пулса. После извади апарата за измерване на кръвно налягане и стетоскопа. Докато стягаше маншета около ръката ѝ, нареди кратко на Джордан:

— Извикайте линейка!

Мъжът само леко вдигна вежди, за да покаже, че е чул, тръгна към телефона на нощното шкафче и набра 911. След това махна с ръка на прислужницата, че е свободна.

— Мили боже! — промърмори Крейг, докато разкопчаваше маншона. Дръпна възглавниците зад гърба на Пейшънс и тя се отпусна на леглото като парцалена кукла. Той свали завивките, наведе се със стетоскопа към гърдите ѝ и кимна към Лиона да му подаде апаратурата за електрокардиограма. Чуваше как Джордан говори с оператора на 911.

— Ще се оправи ли? — попита шепнешком Лиона.

— Един господ знае — отвърна Крейг. — Посиняла е, за бога.

— Какво означава?

— Означава, че няма достатъчно кислород в кръвта ѝ. И нямам представа дали е, защото сърцето не помпа достатъчно или защото не диша добре. Едното от двете е, а може би и двете.

Крейг се съсредоточи върху апарата за ЕКГ, докато той бълваше лентата. Имаше съвсем малки изкачвания и спадове в кривата, с

широки разстояния между тях. Крейг нетърпеливо откъсна разпечатката и впери очи в нея, преди да я напъха бързо в джоба си. След това отви крайниците ѝ.

Джордан остави слушалката.

— Линејката е на път.

Крейг само кимна, затършува из чантата си и извади дихателен апарат. Сложи маската върху носа и устата на Пейшънс и компресира. Гърдите ѝ се надигнаха бързо.

— Ще се справиш ли с това? — обърна се Крейг към Лиона, докато продължаваше да вентилира дробовете.

— Предполагам — отвърна тя колебливо, мушна се между него и таблата на леглото и започна да му помага при обдишването.

Той ѝ показа как да използва obturatora, като в същото време държи главата на Пейшънс назад. След това се наведе и погледна зениците ѝ. Бяха разширени и не реагираха. Не беше добър знак. Прислуша я със стетоскопа — сега беше добре вентилирана.

Извади от черната си чанта принадлежностите, с които да изследва за биомаркери, свързани със сърдечна криза. Отвори кутията и измъкна едно пластмасовите устройства. Използва малка спринцовка, за да изтегли известно количество кръв от главната вена, разклати я и впръска шест капки върху теста за проба. После го вдигна на светлината.

— Положителен е — каза той след малко и напъха всичко обратно в чантата.

— Кое е положително? — попита Джордан.

— Кръвта ѝ е положителна за миоглобин и тропонин. На обикновен език това означава, че има сърдечен пристъп. — Той се увери със стетоскопа си, че Лиона се справя добре с кислородния апарат.

— Значи първоначалното ви впечатление е било правилно — обади се Джордан.

— Едва ли. Боя се, че положението е много лошо.

— Опитах се да ви съобщя колкото се може повече подробности по телефона — каза мъжът високомерно. — Но тогава сметнах, че е сърдечна криза.

— По-зле е, отколкото ми го описахте — поклати глава Крейг, докато вадеше епинефрин и атропин, заедно с малко шишенце

интравенозна течност.

— Моля да ме извините. Бях пределно ясен, когато ви казах, че състоянието ѝ прогресивно се влошава.

— Съобщихте ми, че има затруднения с дишането. Всъщност тя едва дишаше, когато пристигнахме. Трябваше да ми го кажете. Освен това споменахте, че е леко посиняла, а я заварвам напълно синя. — Крейг сръчно започна интравенозно преливане. Прикрепи иглата и вкара епинефрина и атропина. Прикачи малка система с бутилка към абажура с кукичка, която бе взел за целта.

— Направих всичко, за да ви осведомя колкото се може по-добре, докторе.

— Оценявам го — отвърна Крейг и вдигна ръце в помирителен жест. — Съжалявам. Не исках да ви критикувам. Просто се безпокоя за съпругата ви. Сега трябва да я откараме колкото се може по-бързо в болницата. Трябва да я вентилират с кислород и да ѝ поставят сърдечен пейсмейкър.

Звукът на приближаващата се линейка можеше да се чуе от далеч. Джордан слезе по стълбите, за да заведе санитарите право в стаята на Пейшънс.

— Ще издържи ли? — попита Лиона, като не преставаше да изпомпва въздух в дробовете на болната. — Изглежда ми много посиняла.

— Ти свърши отлична работа — похвали я Крейг. — Но не съм оптимист; зениците ѝ не се свиват и тя е прекалено вяла. Но ще знаем повече, когато я откараме в „Нютън Мемориал“ и ѝ направят кръвни изследвания и я сложат на респиратор. Имаш ли нещо против да шофираш моята кола? Искам да ги придружа с линейката в случай на сърдечна блокада. Може да се наложи да ѝ направя сърдечен масаж по пътя.

Парамедиците действаха енергично. Бяха мъж и жена, които явно работеха заедно от доста време, защото се разбираха от едно движение. Незабавно сложиха Пейшънс върху носилка, смъкнаха я по стълбите и я вкараха в линейката. Няколко минути след пристигането си вече тръгнаха обратно. Включиха сирената, жената седна на волана, а мъжът телефонира в болницата да уведоми за случая.

Сърцето на Пейшънс все още биеше, но едва-едва, когато пристигнаха. На рампата ги очакваше една кардиоложка, която Крейг

добре познаваше. Уведоми я за резултатите от изследването за биомаркери, което потвърждаваше диагнозата за инфаркт на миокарда или сърдечна криза.

Както се очакваше, Пейшънс бе сложена на респиратор със сто процента кислород, след което — на външен пейсмейкър. За съжаление бързо бе установено, че има електрическа активност без пулс, което означаваше, че пейсмейкърът създава изображение на електрокардиограмата, но сърцето не бие. Един от стажантите се наведе над носилката и започна сърдечен масаж. Кръвното налягане се понижи, макар картината на газовете в кръвта да не бе лоша, но киселинното ниво се намираще на границата с най-високото, което кардиолозите някога бяха виждали.

Крейг и кардиоложката се спогледаха. Състоянието на болната беше много лошо, още когато я пренасяха в линейката.

След няколко часа усилия да накарат сърцето да заработи, кардиоложката дръпна Крейг настрана. Той беше все още в официалния си костюм, с вратовръзка. Кръвта беше опръскала дясната му ръка, а самото на смокинга му висеше на една свободна окачалка за системи до стената.

— Предполагам, че става дума за сериозни увреждания на сърдечния мускул — въздъхна жената. — Положението можеше да е различно, ако бяхме започнали по-рано. От описанията ви на развитието на случая стигам до извода, че имаме масиран първоначален инфаркт.

Крейг кимна и погледна към екипа, който продължаваше да прави опити за възстановяване дейността на сърцето и белите дробове на Пейшънс. Странно, но цветът на лицето ѝ се бе възвърнал почти до нормалния от кислорода и гръдния масаж.

— Страдала ли е от сърдечносъдово заболяване?

— Тестът за изследване на стреса, който ѝ направихме преди няколко месеца, не беше много ясен — отвърна Крейг. — Можеше да се допусне наличието на безобиден проблем, но тя отказа всякакви по-нататъшни изследвания.

— За нейно съжаление — поклати глава кардиоложката. — Зениците ѝ така и не се свиха, което предполага мозъчно нарушение. Като имате това предвид, каква според вас трябва да е следващата стъпка?

Крейг си пое въздух дълбоко и издиша. Изглеждаше обезкуражен.

— Може би трябва да спрем.

Тя кимна и стисна успокояващо рамото му, след което се обърна към леглото с болната и медицинския екип, за да им каже да спрат.

Крейг откачи сакото на смокинга си и се приближи към бюрото, за да подпише документите, които потвърждаваха смъртта на пациентката вследствие на сърдечна блокада и последвал инфаркт на миокарда. След това излезе в чакалнята на спешното отделение. Лиона седеше между болните, които чакаха реда си със семействата си, и прелистваше старо списание. В официалното си облекло приличаше на скъпоценна перла сред безличен пясък. Когато се приближи към нея, тя вдигна очи. В погледа му прочете всичко.

— Нямаше ли късмет?

Крейг поклати глава и огледа чакалнята.

— Къде е Джордан Станхоуп?

— Излезе преди час.

— Сериозно? Защо? Какво каза?

— Че предпочита да си е вкъщи, където ще изчака обаждането ти. Каза също, че болниците му действали депресиращо.

Крейг се изсмя късо.

— Съвсем в стила му. Винаги ми съм го възприемал като странна птица.

Лиона остави настрана списанието и го последва навън. Прииска му се да каже нещо философско за смисъла на живота, но промени намерението си. Не смяташе, че тя ще разбере, а се притесняваше, че сега ще е в състояние да ѝ обясни. И двамата не проговориха, докато стигнаха до колата.

— Искаш ли аз да шофирам? — попита Лиона.

Крейг поклати глава, отвори вратата към пасажерското място за Лиона, след това заобиколи и се качи зад волана. Не бързаше да запали двигателя.

— Очевидно пропуснахме концерта — каза той, взирайки се през предното стъкло.

— Меко казано. Минава десет. Какво ще правим?

Той нямаше представа. Знаеше, че трябва да телефонира на Джордан Станхоуп, но не изпитваше никакво желание за това.

— Сигурно най-трудното нещо за един лекар е да загуби пациент — каза Лиона.

— Понякога най-трудното се оказва разправията с оцелелите — въздъхна Крейг, без да предполага колко пророчески ще излезе коментарът му.

Ню Йорк, Ню Йорк

7:10 вечерта

Д-р Джак Степълтън седеше в тесния си офис на петия етаж на Патологическия център от повече време, отколкото му се искаше да си признае. Колегата му, д-р Чет Макгавърн, бе излязъл след четири, за да отиде на тренировка в изискания си фитнес клуб в Мидтаун. Както често се случваше, той приканваше Джак да го придружи с пламенни истории за най-новото дамско попълнение в групата, чиито екипи не оставяли много за въображението, но Джак възразяваше както обикновено, че предпочита да е участник, а не наблюдател, когато става дума за спорт. Не можеше да повярва, че Чет продължава да се смее на неговия, станал вече изтърган, отговор.

В пет часа д-р Лори Монтгомъри, колежка и приятелка на Джак, провря глава, за да каже, че се прибира да си вземе душ и да се приготви за романтичната среща, която той бе организирал за двамата тази вечер в любимия им нюйоркски ресторант „Елиъс“, където бяха прекарвали безброй незабравими мигове през годините. Беше предположила, че той ще се прибере заедно с нея да се освежи, но той отказа с обяснението, че е затрупан с работа и че ще я чака в ресторанта в осем. За разлика от Чет тя не се опита да го склони. От нейна гледна точка беше такова рядко събитие Джак да прояви подобна изобретателност в една делнична вечер, че беше готова да застане на глава, само и само да насърчи подобно поведение. Обичайните му вечерни планове включваха препускане с велосипеда до вкъщи, бърза салата в някой от ресторантите на „Кълъмбъс авеню“ към девет, последвани скоро от нямо рухване в леглото.

Въпреки всичко Джак нямаше кой знае колко работа и по-скоро се ровеше наоколо и си търсеше занимание, особено през изминалия час. Дори преди да седне на бюрото си, бе достатъчно в течение на

текущите аутопсии. Причината да се насилва да работи специално този следобед, беше че искаше да държи съзнанието си заето в напразен опит да контролира тревогата по отношение на тайните си планове за вечерта. Потъването в работа или в изнурителна тренировка бе неговата утеха и избавление в продължение на четиринайсет години, така че той нямаше да се поддаде на уловката сега. За съжаление работата не поддържаше интереса му, особено след като свърши належащите задачи. Мислите му се отплеснаха към забранени територии, което започна да го тормози дали няма някакви задни мисли по отношение на плановете за вечерта. Точно в този момент клетъчният му телефон иззвъня. Той погледна часовника си. Оставаше по-малко от час до важния ден. Усети, че пулсът му се ускорява. Телефонен звън по това време бе злокобен знак. Тъй като шансовете това да е Лори бяха нулеви, то шансовете да е някой, който ще разбие на пух и прах разписанието за вечерта, се увеличаваха.

Той откопча телефона от колана си и погледна дисплея. Точно както се боеше, обаждаше се Алън Айзенбърг. Алън бе един от стажантите патолози, на когото плащаха да поема след работно време рутинни проблеми, които дежурните съдебни следователи смятаха, че изискват лекарско внимание. Ако проблемът беше извън компетентността на стажанта, тогава се уведомяваше съдебният патолог на повикване. Тази вечер това бе Джак.

— Съжалявам, че ви безпокоя, д-р Степълтън — каза Алън с дрезгав и стържещ глас.

— Какъв е проблемът?

— Самоубийство, сър.

— Окей, тогава какъв е въпросът? Какво, не знаете как да се справите ли? — Джак не познаваше много добре Алън, но за сметка на това познаваше Стив Мериът, съдебният следовател от вечерната смяна, който беше достатъчно опитен.

— Сложен случай, сър. Починалата е съпругата или любовницата на ирански дипломат. Той крещи на всички и заплашва да се обади в иранското посолство. Господин Мериът ме извика за подкрепление, но чувствам, че не мога да се справя сам.

Джак не отговори. Беше неизбежно. Трябваше да отиде на сцената на местопрестъплението. Такива случаи неизменно водеха до политически усложнения — тази част от работата му, която Джак

ненавиждаше. Нямаше представа дали ще е в състояние да направи посещение на мястото и да успее да пристигне в ресторанта за осем часа, което само засили безпокойството му.

— Там ли сте още, д-р Степълтън?

— Последния път, като погледнах бях там — сопна му се Джак.

— Помислих, че може би са ни прекъснали — каза Алън. — Няма значение, мястото е апартамент 54 в Кулите на Обединените нации на Четиридесет и седма улица.

— Тялото местено ли е? — Джак облече самото си от рипсено кадифе, несъзнателно поглаждайки четвъртития предмет в десния си джоб.

— Не и от мен и съдебните следователи.

— А полицията? — Джак излезе от офиса си и тръгна към асансьорите. Коридорът беше пуст.

— Не вярвам да са го местили, но не съм питал.

— А съпругът или любовникът?

— Ще трябва да попитате полицаите. Дежурният детектив е до мен, иска да говори с вас.

— Дайте ми го!

— Здравсти, приятел! — произнесе един висок глас, което принуди Джак да отдалечи телефона от ухото си. — Донесай си задника по-скоро!

Джак разпозна в сухия глас детектив лейтенант Лу Солдано, негов приятел от десет години. Познаваше го от времето, когато се запозна с Лори. Всъщност точно тя ги бе запознала.

— Би трябвало да се досетя, че ти стоиш зад това! — простена Джак. — Надявам се помниш, че тази вечер в осем трябва да сме в „Елиъс“.

— Хей, не съм измислил аз тази глупост. Като ще стане — става.

— Какво правиш ти на местопрестъпление на самоубийство? Да не би вие, полицаите, да се съмнявате, че е такава?

— По дяволите, не! Съвсем явно самоубийство, с рана от огнестрелно оръжие в дясното слепоочие. Присъствието ми се дължи на специална молба от моя любим капитан, тъй като познава добре включените екипи и евентуалните бъркотии, които са в състояние да забъркат. Идваш ли или не?

— Тръгвам. Тялото местено ли е?

— Във всеки случай не и от нас.

— Кой крещи там около теб?

— Дипломатът. Съпруг или любовник, не знам. Трябва да разберем. Малко нахален е, но е силен и ме кара да оценявам съдържаната му мъка. Развика ни се от момента, в който пристигнахме, действа ни като началник, прави се на Наполеон.

— Какъв му е проблемът? — попита Джак.

— Искан да покрием голата му жена или любовница и направо е побеснял, защото настояваме нищо да не се пипа и мести, докато вие не разрешите.

— Почакай! — прекъсна го Джак. — Казваш ми, че жената е гола?

— Гола както майка я е родила. И сякаш това не стига, ами е без каквото и да е окосмяване на пубиса. Обръснатата е като билиардна топка, което...

— Лу — прекъсна го за втори път Джак. — Не е било самоубийство.

— Моля? — попита невярващо лейтенантът. — Опитваш се да ми кажеш, че не става дума за самоубийство, без дори да си видял местопрестъплението.

— Ще видя местопрестъплението, но да, казвам ти, че не е самоубийство. Имаше ли някаква бележка?

— Предполагаема, но е на фарси^[2]. Така че нямам представа какво пише. Дипломатът казва, че е предсмъртно писмо.

— Не е било самоубийство — повтори Джак. В този момент асансьорът пристигна. Той се качи, но не бързаше да затвори, за да не загуби връзка с Лу. — Обзалагам се на петарка. Никога не съм чувал жена да извърши самоубийство гола. Просто не се случва.

— Шегуваш се!

— Не, не се шегувам. Жените самоубийци не искат да бъдат намерени по такъв начин. По-добре съгласувай нещата и нека твоите хора да дойдат на място. Освен това няма защо да ти казвам, че съдържаният дипломат съпруг или какъвто и да е там, е заподозрян номер едно. Не му позволявай да изчезне в иранското посолство, защото няма да го видиш вече.

Джак пусна вратата да се затвори, докато прекъсваше разговора. Надяваше се нарушаването на плановете за вечерта да не крие по-

дълбок смисъл. Истинският кошмар на Джак беше страхът, че смъртта дебне хората, които той обича, правейки го съучастник. Той погледна часовника си. Беше седем и дваайсет.

— По дяволите! — изруга той гласно и блъсна няколко пъти вратата на асансьора с длан. Може би трябваше да премисли идеята.

С бързина, родена от повтарянето, Джак измъкна планинския си бегач от района на моргата, където бяха складирани ковчезите за бездомници, отключи го, сложи си каската и го подкара към товарната рампа срещу 30-та улица. Между вановете на погребалните агенции той се метна на седалката и излезе на улицата. Стигна до ъгъла и зави към Първо авеню.

Със сядането на велосипеда тревогата му се стопи. Натисна педалите и велосипедът се понесе напред, като бързо набираше скорост. Пиковите часове на трафика бяха отминали и колите, такситата, автобусите и камионите се движеха с прилична скорост. Джак не бе в състояние да поддържа това темпо, но беше близо до него. След като достигна обичайната си средна скорост, той се облегна на седалката и превключи на по-висока. От ежедневно каране на колело и баскетболните тренировки бе в страхотна форма.

Вечерта беше прекрасна, над града се разстилаше златен ореол. Отделни небостъргачи стърчаха дръзко срещу синьото небе, чиито нюанси ставаха все по-тъмни с всяка изминала минута. Джак прелетя покрай Нюйоркския университетски медицински център отдясно и малко по-нататък на север остави зад гърба си Генералния съвет на Обединените нации. Всеки път, когато можеше, отиваше наляво, така че да може да завие към 47-а улица, която беше еднопосочна и водеше на изток.

Кулите на Обединените нации бяха на няколко преки от Първо авеню. Облицована в стъкло и мрамор, сградата се извисяваше с впечатляващите си шестдесет и няколко етажа към вечерното небе. Директно срещу навеса, който се простираше от входовете до улицата, имаше няколко полицейски коли със запалени фарове. Закоравелият нюйоркчанин минаваше покрай тях, без дори да ги погледне. Имаше също едно очукано Шеви Малибу, успоредно паркирано на полицейските коли. Джак разпозна в него колата на Лу. Срещу нея бе спрял ван на моргата на Националното здравно обслужване.

Докато заключваше велосипеда си към един забранителен знак за паркиране, Джак усети, че безпокойството му се връща. Карането бе прекалено кратко, за да има дълготраен ефект. Междувременно часовникът му показваше седем и половина. Той показа значката си на медицински следовател на униформения портиер и бе изпратен на петдесет и четвъртия етаж.

Горе в апартамент 54 J, нещата се успокояваха постепенно. Когато Джак влезе, Лу Солдано, Алън Айзенбърг, Стив Мериът и група униформени седяха край всекидневната, като в чакалня пред лекарски кабинет.

— Какво става? — попита Джак. Цареше тишина. Нямаше ги дори обичайните разговори.

— Чакаме теб и криминолозите — отвърна Лу. Останалите продължиха да мълчат. Вместо омачканата си служебна униформа, Лу бе облякъл грижливо изгладена риза, закопчана догоре, нова вратовръзка в приглушени цветове и хубаво, макар и не особено подходящо, спортно карирано сако, което изглеждаше твърде малко върху здравата му, набита фигура. Лу беше детектив на повикване, работил в отдел „Организирана престъпност“ шест години, преди да се премести в „Убийства“, където бе навъртял повече от десетилетие и сега той надзираваше работата.

— Трябва да призная, че изглеждаш доста елегантен — направи коментар Джак. Дори ниско подстриганата коса на лейтенанта беше сресана, а вечната еднодневна брада не се виждаше.

— Това е възможно най-доброто, което мога да постигна — отвърна Лу, вдигна ръце и стегна бицепсите си за ефект. — Заради вечерното ти празненство се измъкнах незабелязано до вкъщи и се преоблякох. По какъв случай е, впрочем?

— Къде е дипломатът? — попита Джак, игнорирайки въпроса му. Той надникна в кухнята и в съседната стая, използвана за трапезария. С изключение на всекидневната, апартаментът изглеждаше празен.

— Избягал е — каза Лу. — Разбушува се тук, след като приключих разговора с теб и започна да ни заплашва с преки последици.

— Не биваше да му позволявате да тръгва — каза Джак.

— Какво трябваше да направя? Нямах съдебна заповед за задържане.

— Не можа ли да го задържиш за разпит поне докато пристигна?

— Виж, капитанът ме изпрати тук да поддържам нещата прости и ясни, а не да преча на успеха на работата. А задържането на човек от такъв ранг може да ни навреди сериозно.

— Окей — кимна Джак. — Това е твой проблем, не мой. Да видим тялото.

Лу посочи към отворената врата на спалнята.

— Знаеш ли вече самоличността на жената? — попита го Джак.

— Още не. Домоуправителят казва, че била тук от по-малко от месец и не говорела добре английски.

Джак огледа сцената, преди да пристъпи към тялото. Носеше се лек мирис на месарски магазин. Обзавеждането предполагаше дизайнерска намеса. Стените и килимът бяха напълно черни; таванът — огледален, а завесите, украшенията и мебелите — чисто бели, включително спалното бельо. Както Лу бе обяснил, трупът бе напълно гол, проснат по гръб напречно на леглото, а краката висяха отляво. Въпреки че цветът на кожата ѝ бе тъмен приживе, жената изглеждаше бледа на фона на чаршафите, с изключение на лекото натъртване на лицето и насиненото око. Ръцете ѝ бяха изкривени настрани, с вдигнати нагоре длани. В дясната ѝ ръка се виждаше автоматичен пистолет с показалец върху спусъка. Главата бе обърната леко наляво. Очите бяха отворени. Високо на дясното слепоочие се виждаше входната огнестрелна рана. Под главата на белия чаршаф тъмнееше кърваво петно, а отляво се виждаха кървави пръсти и тъкан.

— Някои типове от Средния Изток могат да бъдат много брутални с жените си — каза Джак.

— И аз съм го чувал — кимна Лу. — Дали натъртването и насиненото око са причинени от куршума?

— Съмнявам се. — Джак се обърна към Стив и Алън. — Разполагаме ли с наши снимки на тялото?

— Да, направихме. — Стив Мериът се провикна през отворената врата.

Джак надяна чифт гумени ръкавици и внимателно отстрани от раната тъмната, почти черна коса на жената. Мястото имаше отчетлива

звездообразна форма, което показваше, че дулото е било в контакт с жертвата при произвеждането на изстрела.

Джак обърна главата настрани, за да види изходната рана. Намираше се ниско долу под лявото ухо. Той се изправи.

— Ами, това е повече от доказателство — произнесе той.

— Доказателство за какво? — погледна го Лу.

— Че не е било самоубийство. Куршумът е минал отгоре надолу. Хората не се самоубиват по този начин. — Джак изобрази въображаем пистолет с дясната си ръка и допря върха на показалеца до слепоочието си. Равнината, в която се намираше пръстът му, бе успоредна на пода. — Когато хората се застрелват, следата от куршума е в повечето случаи хоризонтална или съвсем леко насочена нагоре. Тук става дума за убийство, нагласено да изглежда като самоубийство.

— Благодаря много — измърмори Лу. — Надявах се изводите ти за това, че е гола, да се окажат погрешни.

— Съжалявам.

— Някаква идея от колко време е мъртва?

— Все още не, но би могло да се каже, че не е отдавна. Някой чул ли е изстрел? Това би могло да ни каже по-точно.

— За съжаление, не — поклати глава Лу.

— Лейтенант! — извика от вратата един униформен полицаи. — Криминалозите пристигнаха.

— Кажи им да си донесат задниците тук — отвърна Лу през рамо. След това се обърна към Джак: — Какво, свърши ли?

— Свърших. Утре ще имам повече информация за теб. И за да съм сигурен, аз ще се заема с аутопсията.

— В такъв случай ще се опитам да дойда. — През изминалите години лейтенантът бе разбрал, че може да се събере доста информация от жертвите на убийства по време на аутопсия.

— Тогава всичко е наред — отвърна Джак, докато си сваляше ръкавиците. — Тръгвам. — Той погледна часовника си. Разполагаше с още малко време, но със сигурност щеше да закъснее. Стрелките показваха седем и петдесет и две. Щеше да му отнеме повече от осем минути, за да отиде до ресторанта. Той погледна Лу, който се бе навел да изследва малко скъсане на чаршафа, на седемдесетина сантиметра от тялото по посока таблата на спалнята. — Какво правиш?

— Какво мислиш за това? Смяташ ли, че куршумът може да е пробил матраците?

Джак се наведе да огледа широката сантиметър дупка и кимна.

— Така смятам. Има малко кръв по краищата.

Лу се изправи, когато криминолозите влязоха с оборудването си и им каза да вземат куршума.

— Ще успееш ли да си тръгнеш оттук в някакво прилично време? — поинтересува се Джак.

Лу вдигна рамене.

— Не виждам причина да не изляза с теб. След като дипломатът си тръгна, няма защо да вися тук. Изнасям се с теб.

— Отивам да си взема колелото — каза Джак.

— Сложи го в колата ми. Аз ще стигна по-бързо. Освен това съм по-сигурен, отколкото този твой велосипед. Не мога да повярвам, че Лори ти позволява да обикаляш с това нещо из града, при условие че и двамата виждате толкова премазани куриери.

— Аз внимавам — каза Джак.

— Знам те аз колко внимаваш — отвърна Лу. — Сякаш не съм те виждал как препускаш по улиците.

Джак се замисли как да постъпи. Искаше му се да се качи на колелото, за да поуспокои малко емоциите си, както и заради факта, че не можеше да понеса мириса на огромното количество цигари, изпушени в Шевито на Лу, но трябваше да признае, че с колата ще пристигнат по-бързо, а времето го притискаше.

— Добре — кимна той неохотно.

— Боже мой, проблясък на здрав разум. — Лу извади ключовете и ги подаде на Джак. — Докато се оправяш с колелото, аз ще разменя две думи с момчетата, за да съм сигурен, че се справят.

Десет минути по-късно Лу караше на север по Парк авеню, което според него бе най-прекият път към целта. Велосипедът лежеше на задната седалка, двете му колела бяха откачени. Джак бе настоял и четирите стъкла на прозорците да се отворят, в резултат на което в колата се гонеха ветрове и не миришеше на дим, въпреки препълнените пепелници.

— Виждаш ми се нещо напрегнат — обади се Лу, докато минаваха край Гранд Сентръл стейшън по издигнатото платно.

— Тревожа се да не закъснеем.

— В най-лошия случай ще сме закъснели с петнайсет минути. Според мен това изобщо не е закъснение.

Джак погледна през прозореца. Лу беше прав. Петнайсетте минути бяха допустимият толеранс, макар това да не го успокояваше.

— Е, какъв е случаят? Така и не каза.

— Трябва ли непременно да има случай? — отвърна Джак.

— Добре тогава. — Лу хвърли бърз поглед по посока на Джак. Приятелят му не се държеше както обичайно, но Лу го остави. Нещо ставаше, но той не искаше да го притиска.

Паркираха на непредвидено за паркиране място, близо до входа на ресторанта. Лу остави на таблото картата си за управление на полицейска кола.

— Да не мислиш, че така е безопасно? — изгледа го Джак — Не искам паяка да ми отнесе колелото заедно с трошката ти.

— Никой няма да посмее да ми пипне колата! — успокои го Лу.

Двамата се насочиха към ресторанта. Мястото беше препълнено, особено около бара до входната врата.

Джак се вмъкна странишком и се огледа за управителката на залата, любезна, стройна жена с мила усмивка. Преди да е успял да я открие, някой го потупа настойчиво по рамото. Когато се обърна, се оказа, че гледа право в синьозелените очи на Лори. Погледът му мигновено установи, че тя е приела твърде сериозно идеята за „освежаване“. Разкошната ѝ кестенява коса не беше стегната във всекидневната френска плитка и се разстилаше по раменете ѝ. Беше облякла една от любимите си дрехи: бяла блуза във викториански стил с висока яка и жабо и златистокафяво кадифено сако. В полумрака на ресторанта кожата ѝ блестеше като огряна отвътре.

На Джак му се видя страхотна, но имаше един проблем. Вместо топлото, меко изражение, каквото очакваше, тя приличаше по-скоро на кехлибар и лед. Лори понякога се опитваше да прикрие емоциите си. Джак разбра, че нещо не е наред.

Извини се за закъснението и ѝ разказа, че са го извикали на местопрестъпление, където е срещнал Лу. Той направи знак на лейтенанта да се приближи и двамата с Лори размениха по една приятелска целувка по бузата. Лори махна с ръка към Уорън Уилсън и дългогодишната му приятелка, Натали Адамс. Уорън бе всяващ страх

мускулист афроамериканец, с когото Джак играеше баскетбол почти всяка нощ и с когото се бе сприятелил.

След размяната на поздрави Джак се отправи да търси управителката и докато си проправяше път между масите, усети, че Лори върви след него.

Той спря в неутралната зона, разделяща ресторанта и седящите около бара, и се обърна към Лори, за да види дали изражението ѝ се е променило след извинението му, че е закъснял.

— Не си закъснял — каза тя, сякаш прочела мислите му. Въпреки оправдателния коментар, тонът говореше друго. — Ние пристигнахме само няколко минути преди теб и Лу. Почти едновременно с вас.

Джак се вгледа изпитателно в лицето ѝ. От линията на челюстта и стиснатите устни беше ясно, че все още е раздразнена, но той нямаше представа какво я беше вбесило.

— Виждаш ми се ядосана. Има ли нещо, което трябва да знам?

— Очаквах романтична вечеря — отвърна Лори. Тонът ѝ не беше толкова тъжен, колкото гневен. — Не ми каза, че каниш цяла орда.

— Уорън, Натали и Лу едва ли могат да се нарекат орда — възрази Джак. — Те са най-добрите ни приятели.

— Можеше поне да ме предупредиш — сопна му се тя. Раздразнението ѝ отново изби. — Явно съм очаквала повече от вечерта, отколкото си имал предвид.

Джак се опита да овладее емоциите си. След безпокойството и раздвоението, с които бе очаквал вечерта, се почувства неподготвен за негативизма ѝ. Погълнат до такава степен в себе си, очевидно, без да иска бе наранил чувствата на Лори. Изобщо не му бе хрумнало, че тя може да очаква вечеря само за двама.

— Не ме гледай! — сопна му се тя. — Трябваше да ми споменеш какво си замислил. Знаеш, че по принцип нямам нищо против да излизаме с Уорън и Лу.

Джак отклони очи и стисна зъби да не избухне. Знаеше, че ако се изпусне, вечерта щеше да е неспасяема. Той си пое дълбоко дъх, реши да преглътне и впери очи в Лори.

— Съжалявам — каза той с цялото чувство, което можа да вложи. — Не се сетих, че може да приемеш като обида идването си на

вечерно парти. Не трябваше да съм толкова потаен. Да си призная, поканих другите за подкрепа.

Лори вдигна вежди явно объркана.

— Каква подкрепа? Не разбирам.

— В момента ще ми бъде трудно да ти обясня — каза Джак. — Ще ми дадеш ли половин час да успокоя топката?

— Разбира се. Но не разбирам какво имаш предвид под „подкрепа“. Така или иначе вече приех извинението ти.

— Благодаря. — Джак издиша силно и насочи поглед към вътрешността на ресторанта. — Къде е управителят на салона и къде се намира масата ни?

Изминаха още двайсет минути, преди групата да се настани. Междувременно Лори явно бе забравила за обидата си и се смееше и разговаряше оживено, макар Джак да забеляза, че тя избягва да среща погледа му. Беше седнала непосредствено до него, така че можеше да вижда единствено изваяния ѝ профил.

За облекчение и на двамата пред масата застана същият мустакат келнер, който ги бе обслужвал най-често при предишните им посещения. Последното им идване тук бе миналата година и бе отбелязало упадъка в техните отношения, когато се бяха разделили в продължение на месеци. Тогава Лори му бе съобщила, че е бременна, а той бе попитал безцеремонно кой е бащата. Макар в последствие двамата да бяха уредили отношенията си, бременността се оказа извънматочна и се наложи скоро да бъде прекратена, за да спасят живота на Лори.

Изглежда по собствена инициатива келнерът подреди тесни чаши с високи столчета и отвори бутилка шампанско. Групата нададе одобрителен възглас при измъкването на тапата и пенливата течност бързо бе разпределена по чашите.

— Наздраве, човече — каза Уорън и вдигна шампанското си. — За приятелството!

Всички го последваха, с изключение на Джак, който вдигна ръка.

— Ако не възразявате, искам да кажа няколко думи. Сигурно всички се питате защо съм ви поканил тази вечер, особено Лори. Фактът е, че имах нужда от подкрепата ви, за да направя нещо, което възнамерявам от известно време, но все не събирам смелост. С това наум искам да вдигна тост, който е до голяма степен егоистичен.

Той пхна ръката си в джоба на самото и след миг извади малка квадратна кутийка, направена от характерна лъскава синя като яйце на червеношийка хартия и превързана със сребърна панделка. Сложи я на масата пред Лори и след това вдигна чашата си.

— Искам да вдигна тост за Лори и мен.

— Това е добре — произнесе Лу щастливо, като наблягаше на думите. — За вас, приятели! — Той вдигна чаша. Останалите направиха същото, с изключение на Лори.

— За вас двамата! — повтори Уорън.

— За вас! — усмихна се Натали.

Всички отпиха без Лори, която бе вперила очи в кутийката пред себе си. Смяташе, че разбираше какво се случва, но не можеше да повярва и се бореше с напирещите да избият навън емоции.

— Няма ли да се присъединиш към тоста? — попита я Джак. Неподвижността ѝ го накара да си помисли, че не е предизвикал очакваната реакция у нея. Запита се какво щеше да каже и да направи, ако тя му откаже.

Лори с усилие откъсна очи от грижливо опакованата кутийка и ги вперя в Джак. Страхуваше се дали в кутийката наистина е онова, което си мислеше. Беше се заблуждавала толкова пъти преди. Добре знаеше за психологическите прегради пред Джак, които бяха оставили в душата му дълбока травма още преди да се запознаят и почти се бе примирила, че той никога няма да я преодолее.

— Хайде, отвори я! — настоя Лу. — Какво, по дяволите, има вътре?

— Хайде, Лори — обади се и Уорън.

— Трябва ли да я отворя сега? — попита тя. Очите ѝ продължаваха да гледат Джак.

— Това беше идеята — отвърна той. — Разбира се, ако предпочиташ, може да изчакаш още няколко години. Не смятам да те притискам.

Тя се усмихна. Понякога сарказмът на Джак я развеселяваше. С треперещи пръсти развърза първата връзка и свали опаковката. Всички, с изключение на Джак, се наведоха напред с любопитство. Кутийката бе обвита с черно, набръчкано кадифе. Опасявайки се, че Джак може би ѝ погажда добре обмислена лоша шега, тя рязко я

отвори. Срещу нея блестеше прекрасен диамант от „Тифани“. Той искреше, сякаш огрян от вътрешна светлина.

Лори обърна кутийката, така че и останалите да го видят, и стисна очи, за да задържи сълзите. Двамата с Джак се срещаха повече от десетилетие и се събираха и разделяха от години. Беше ѝ се искало да се оженият и бе убедена, че и той се чувства по подобен начин.

Чу се охкане и ахкане.

— Е? — погледна я Джак въпросително.

Тя се опита да се съвземе и побърза да изтрие крадешком ъгълчетата на очите си. За миг изпита непреодолимо желание да обърне масата и да се престори, че не разбира за какво става дума. Беше нещо, което Джак бе изиграл много добре. След всичките тези години ѝ се искаше той да ѝ каже какво означава годежният пръстен.

— Какво „е“? — попита тя.

— Това е годежен пръстен! — произнесе той с къс, смутен смях.

— Знам какво е. Но какво означава? — Беше доволна. Притискането на Джак ѝ помагаше да възстанови емоционалното си равновесие. Лека усмивка се появи в ъгълчетата на устните ѝ, когато забеляза смущението му.

— Бъди по-конкретен, дявол да те вземе! — излая Лу към Джак.
— Задай въпроса!

Джак осъзна какво бе направила Лори и се ухили.

— Добре, добре — успокои той Лу. — Лори, любов моя, въпреки страха ми, че онези, които обичам и са ми скъпи, ги сполетява беда и че това би могло да застигне и теб, ще се омъжиш ли за мен?

— Това е повече, отколкото съм очаквал! — каза Лу и вдигна чашата си. — Предлагам да прием за предложението на Джак.

Този път всички пиха.

— Е? — повтори Джак и се обърна отново към Лори.

Тя помълча за миг, преди да отвърне:

— Знам за страховете ти и разбирам причината. Но не ги споделям. Но дори и да беше така, изцяло поемам риска, независимо дали е реален или въображаем. Ако ми се случи нещо, то ще е напълно по моя вина. Така че, да, искам да се оженим за теб.

Двамата си размениха целувки, след това Лори взе пръстена от кутийката, сложи си го и протегна ръка.

— Стои идеално, прелестен е!

— Взех един от пръстените ти, за да съм сигурен за размера — усмихна се Джак.

— Не е най-едрият камък на света — обади се Лу. — Не върви ли с лупа?

Джак запрати салфетката си към него, но той успя да я улови, преди да се е залепила за лицето му.

— Най-добрите ти приятели са винаги откровени — засмя се лейтенантът и я върна обратно.

— Пасва ми съвсем точно. Не обичам бижутата да са пищни.

— Е, желанието ти се изпълни — добави Лу. — Никой не би нарекъл пръстена пищен.

— И кога ще е големият ден? — поинтересува се Натали.

Джак погледна към Лори.

— Всъщност, изобщо не сме говорили, но смятам да оставя на Лори да го реши.

— Наистина ли? — попита Лори.

— Наистина.

— Тогава ми се иска да поговоря с мама за определянето на датата. Много пъти преди ми е казвали, че ѝ се иска когато се венчавам да е в църквата на „Ривърсайд“. Знам, че там е искала самата тя да се ожени, но не е станало. Ако Джак не възразява, ще поговоря с нея за датата и мястото.

— За мен е идеално — каза Джак. — Впрочем къде е келнерът? Искам още шампанско.

Бостън, Масачузетс

(един месец по-късно)

9 октомври 2005 г.

4:45 след обед

Беше страхотна тренировка. Крейг Бауман беше използвал помещението за вдигане на тежести в продължение на половин час. След това бе участвал в серия от няколко състезателни баскетболни мача по тройки. За негов късмет бе успял да влезе в отбор с двама талантиливи играча. За повече от час той и съотборниците му не бяха

загубили и напуснаха игрището единствено от изтощение. След баскетбола Крейг се поглезе с масаж, последван от сауна и душ.

Сега, докато стоеше срещу огледалото във ВИП секцията на съблекалнята на спортния клуб и се разглеждаше критично, трябваше да признае, че изглежда по-добре, отколкото преди години. Беше загубил единадесет килограма от теглото си и три сантиметра от талията, откакто бе започнал да посещава салона преди шест месеца. Може би дори по-видимо бе изчезването на отпускнатите, с жълтеникав цвят бузи. На тяхно място сега кожата му блестеше розова. За да изглежда по-модерен, беше оставил пепеляворусата си коса да поизрасте малко и я бе оформил в един салон, така че сега я сресваше назад с четка, вместо да я разделя на път, както правеше преди. Според него цялостната промяна беше толкова забележима, че ако сам се бе видял преди година, нямаше да се познае. Със сигурност не беше вече тантурестият, скучен доктор.

В последно време посещаваше салона три пъти седмично: понеделник, сряда и петък. От трите дни петъкът беше най-добрият, защото беше най-малко натоварен и пред него се простираха психологическите стимули на уикенда с всичките му обещания. Като постоянна политика той бе решил да затваря кабинета си на обяд в петък и да получава обажданията на клетъчния си телефон. Така и Лиона можеше да идва с него на тренировки. Като подарък за нея, а така също и за себе си, беше взел още една карта.

Няколко седмици преди това Лиона се беше преместила при него в апартамента му в Бийкън Хил. Бе решила, че е абсурдно да плаща за апартамент в Съмървил, където прекарваше с него всяка нощ. Крейг отначало се бе намусил, тъй като не бяха го обсъдили и му бе представено като свършен факт. Изглеждаше му като принуда точно когато се наслаждаваше на новата си свобода. Но след няколко дни свикна. Бе забравил силата на еротизма. Освен това разсъди, че съвместното съжителство може да се анулира също толкова лесно, както бе започнало.

Последното, което Крейг трябваше да направи, бе да облече новото си сако от „Бриони“. След като разкърши няколко пъти рамене, той отново се погледна в огледалото. Завъртя глава, за да се погледне под различен ъгъл и му хрумна забавната идея да учи актьорско майсторство вместо изкуство. Мисълта предизвика усмивка на лицето

му. Знаеше, че въображението му работи, така че това не бе чак толкова абсурдно. Така както се нареждаха нещата, имаше чувството, че светът му е до колене.

Когато се облече напълно, Крейг провери телефона си за съобщения. Такива нямаше. Планираше да се прибере направо в къщи, да се отпусне с чаша вино и най-новия брой на „Ню Ингленд джърнал ъв Медисин“ за около час, след това да отиде в Музея за изящно изкуство да разгледа последната изложба и най-накрая да отиде на вечеря в един нов, модерен ресторант в Бек бей.

Като си подсвиркваше, той напусна съблекалнята и влезе в главното фоайе на клуба. Отляво беше рецепцията, а отдясно един коридор минаваше край редицата асансьори, където се намираха барът и ресторантът. Носеше се тиха музика. Въпреки че спортните уреди в залата не бяха натоварени в петъчния следобед, щастливият час на бара бе настъпил и набираше скорост.

Крейг погледна часовника си. Беше го пресметнал идеално. Оставаха петнайсет минути до пет: точното време да се срещнат с Лиона. Макар да идваха и да си тръгваха заедно оттук, всеки се занимаваше самостоятелно. Лиона тренираше на степера, занимаваше се с Пилатес и йога, неща, които изобщо не го интересуваха.

Бърз поглед към диваните за сядане го убеди, че Лиона още не е излязла от дамската съблекалня. Не се изненада. Не се бяха уговорили за точен час, пък и точността не беше от силните ѝ страни. Той седна така, че да вижда върволицата от привлекателни хора, които влизаха и излизаха. Преди шест месеца при подобни обстоятелства щеше да се чувства повече от странно. Но сега бе напълно спокоен и тъкмо се отпусна удобно, когато видя Лиона да застава на вратата на дамската съблекалня.

Хвърли ѝ един критичен поглед, с какъвто бе огледал и себе си само преди няколко минути. Тренировката се бе отразила отлично и на нея, макар че благодарение на младостта си тя бе гъвкава, с розови бузи и чудесна фигура поначало. Когато се приближи към него, си помисли, че е не само привлекателна, но и жизнерадостна и непокорна. Главният ѝ недостатък според него бяха масачузетският ѝ акцент и словоред. Особено дразнеше склонността ѝ да произнася кратко, рязко „а“ на края на всяка дума, която завършваше на „ър“. Вземайки присърце всичко, свързано с нея, Крейг се беше опитал да ѝ обърне

внимание върху това с надеждата да го промени, но тя бе реагирала сърдито и с жлъч, обвинявайки го, че се държи като снобите от Айви лигата. И Крейг мъдро се бе предал. С времето ухото му привикна до известна степен, а през страстните нощи малко го бе грижа за акцента ѝ.

— Как мина тренировката ти? — попита я той, докато ставаше.

— Страхотно — отвърна Лиона. — По-добре от обикновено.

Крейг трепна. Акцентът в „страхотно“ падаше върху първата сричка вместо върху втората, а „по-добре“ излезе напълно размазано. Докато се движеха към асансьора той устоя на изкушението да ѝ направи забележка. Докато тя продължаваше да разказва за тренировката и причините да тренира и Пилатес, и йога, той със задоволство размишляваше за предстоящата вечер и какъв прекрасен ден бе имал. Тази сутрин в офиса си беше прегледал дванайсет пациента: не прекалено много, но не и малко. Не се налагаше да тича от една стая за прегледи в друга, нещо обичайно на старото му работно място.

В течение на месеците той и Марлин, главната му секретарка и администраторка, бяха направили разписание на пациентите в зависимост от техните нужди, базирано на диагнозите и индивидуалните особености. Най-кратките посещения траеха петнайсет минути за бърз контролен преглед на вежливи и информирани пациенти, а най-дългите — час и половина. Те бяха предимно за нови пациенти с известни и познати медицински проблеми. За здравите нови пациенти бяха предвидени четиридесет и пет минути до час, в зависимост от възрастта и сериозността на оплакването. Ако възникнеше непредвиден проблем в течение на деня и се наложеше да бъде прегледан пациент, невключен в разписанието, или пък Крейг трябваше да отиде в болницата, което не се бе случило този ден, Марлен се обаждаше на следващите в графика, да си запишат, ако е възможно нови, удобни за тях часове.

В резултат пред кабинета му рядко се случваше да чакат много хора и той да се безпокои, че закъснява и да се опитва вечно да навакса. Това беше цивилизован начин да се практикува медицина и по-полезен за всички. Макар че в последно време Крейг обичаше да е в офиса си. Това беше медицината, която си беше представял, когато мечтаеше да стане лекар. Единственото малко неудобство в тази почти

перфектна ситуация беше, че не може да държи в тайна отношенията си с Лиона. Подозренията бяха силни и нещата се влошаваха от младостта и своенравието на Лиона. В резултат на това Крейг трябваше да понесе скритото неодобрение на Марлин и медицинската си сестра Дарлин, както и да усеща обидното и пасивно агресивното им поведение към Лиона.

— Ама ти изобщо не ме слушаш! — обидено произнесе Лиона и се наведе напред да го погледне. Двамата бяха застанали срещу вратите на асансьора, докато се спускаха надолу към гаража.

— Разбира се, че те слушам — излъга Крейг. Той се усмихна, но не успя да смекчи лошото ѝ настроение.

Вратите на асансьора се плъзнаха настрани и тя излезе с предизвикателно вдигната глава, докато той я следваше няколко крачки назад. Люлеещите се между две крайности емоции бяха характерна нейна черта, която Крейг никак не харесваше, но обикновено отминаваха тъй бързо, както се и появяваха, когато той просто ги игнорираше. Ако се бе изпуснал няколко минути по-рано във фоайето и ѝ бе обърнал внимание върху акцента, тогава би било друго. Единственият коментар, който бе направил преди време по този повод, бе предизвикал двудневно цупене.

Той подаде талона си за паркиране на един от обслужващите.

— Червеното Порше пристига веднага, д-р Бауман — каза мъжът и докосна с пръсти шапката си в знак на поздрав, след което изтича с ключовете.

Крейг се усмихна вътрешно. Гордееше се, че има най-секси колата в гаража, противоположност на Волвото комби, което бе притежавал в предишния си живот. Представи си как всичките тези чакащи колите си хора наоколо щяха да се впечатлят като я видят. Обслужващите гаража във всеки случай се впечатляваха, за което свидетелстваше фактът, че винаги паркираха колата му близо до будката.

— Ако изглеждам малко сдържан — прошепна Крейг на Лиона, — то е защото нямам търпение за вечерта: за цялата вечер. — Той ѝ намигна неприлично.

Тя му отвърна с леко повдигане на едната вежда, с което показваше, че само отчасти му е простила.

В момента, в който до слуха на Крейг достигнаха воят и ревът на току-що запаления някъде наблизко двигател на колата му, той чу, че някой вика името му. Това, което го учуди, бе произнасянето на първата буква от презимето му — „М“. Малцина го знаеха, а още по-малко от тях подозираха, че е „Мейсън“, моминското име на майка му. Той се обърна, очаквайки да види пациент, колега или стар с съученик. Вместо това видя да се приближава непознат. Мъжът беше красив афроамериканец, който се движеше бързо, с интелигентно излъчване и приблизително на възрастта на Крейг. За миг Крейг си помисли, че може да е съотборник от баскетболния маратон по тройки, който иска да се изфука още веднъж за следобедната победа.

— Д-р Крейг М. Бауман? — произнесе мъжът отново, докато се приближаваше към него.

— Да? — кимна Крейг с въпросително изражение. Все още се опитваше да идентифицира мъжа. Не беше съиграч от баскетбола. Нито пък пациент или съученик. Опита да го свърже с болницата, но не можа.

Мъжът му подаде голям запечатан плик. Крейг го погледна. Върху него беше напечатано името му, заедно с първата буква от презимето. Преди да е успял да отговори, непознатият се обърна на пети и успя да хване асансьора, с който бе пристигнал, преди вратите да се затворят. Беше си тръгнал. Процедурата бе траяла само няколко секунди.

— Какво ти даде? — поинтересува се Лиона.

— Нямам никаква представа — поклати глава той. Погледна към плика и усети първия намек за неприятност. В горния ъгъл бе напечатано: Върховен съд, област Съфок, Масачузетс.

— Е? — настоя Лиона. — Няма ли да го отвориш?

— Не съм сигурен, че искам — каза Крейг, макар да знаеше, че трябва да го направи рано или късно. Очите му обходиха хората наоколо, които чакаха колите си. Някои от тях го гледаха с любопитство, след като бяха присъствали на срещата.

Когато прислужникът от гаража докара Поршето и излезе, държейки вратата към шофьорското място отворена, Крейг решително разкъса плика. Усети, че пулса му се ускорява, докато бърка вътре. Измъкна снопче орфани листи, захванати с телче.

— Е? — повтори Лиона разтревожено. Можеше да види как предизвиканата от тренировките руменина постепенно избледнява.

Той вдигна очи и ги прикова в нея. Те изразяваха напрегнатост, каквато никога не бе виждала преди. Не можеше да прецени дали се дължи на объркване или неверие, но определено бе шок. В продължение на няколко мига Крейг изглеждаше парализиран. Дори не дишаше.

— Хей? — извика Лиона въпросително. — Има ли някой? — Тя махна с ръка пред станалото му като мрамор лице. Един поглед, хвърлен крадешком, я убеди, че са станали център на внимание.

Сякаш се съвземаше след епилептична криза, зениците на Крейг се свиха и цветът рязко се възвърна на лицето му. Ръцете му започнаха да мацкат хартията, преди разумът му да се намеси и той да спре.

— Връчи ми призовка — прошепна дрезгаво той. — Копелето ме съди! — Той оправи листите и бързо ги прелисти.

— Кой те съди?

— Станхоуп! Джордан Станхоуп!

— За какво?

— За неправилно лечение и смърт поради лекарска грешка. Безобразие!

— По отношение на Пейшънс Станхоуп?

— Че на кого другиго? — процеди той през стиснати зъби.

— Хей, аз не съм ти враг. — Лиона вдигна ръце в имитация на отбрана.

— Не мога да повярвам! Това е възмутително! — Той отново запрелиства страниците, сякаш се надяваше да е прочел погрешно.

Лиона се огледа. Един служител от гаража бе отворил вратата откъм нейната страна, а първият продължаваше да чака Крейг. Тя прошепна на Крейг:

— Какво смяташ да правиш? Не можем да стоим тук вечно. — Последната сричка отново беше съдвкана.

— Млъкни! — излая той. Акцентът ѝ отново остърга опънатите му нерви.

— Не смей да ми говориш по този начин! — предупреди го тя.

Сякаш събудил се за втори път и внезапно осъзнал, че всички очи са вперени в тях, Крейг ѝ се извини тихо и добави:

— Имам нужда от едно питие.

— Окей — съгласи се тя, все още кисела. — Къде? Тук или вкъщи?

— Тук! — сопна се той, после тръгна към асансьора.

С извинителна усмивка и кимване за помощта на служителите от гаража, тя го последва. Когато го настигна, той натискаше копчето на асансьора отново и отново.

— Трябва да се успокоиш — каза му тя. Обърна се назад към групата. Хората бързо отвърнаха очи и се престориха, че не се интересуват от тях.

— Лесно ти е да кажеш, че трябва да се успокоя — озъби се той. — Не съдят теб. Да получиш такова нещо на обществено място е дяволско унижение, не разбираш ли?

Лиона не се опита да поднови разговора, докато седяха край малка, висока маса на доволно разстояние от веселата тълпа. Столовете бяха с ниски облегалки, съобразени с височината на масата. Крейг си бе поръчал двоен скоч, което трудно можеше да се нарече обичайно за него. Обикновено пиеше умерено, от страх, че може да го потърсят служебно във всяко време. Лиона си беше взела чаша бяло вино. От начина, по който разклащаше чашата си, тя можеше да каже, че настроението му отново се бе променило. Първоначалното възмутено неверие се бе трансформирало в гняв, а сега в тревога, и всичко това в рамките на петнайсет минути — откак бе получил призовката и жалбата.

— Никога не съм те виждала толкова разстроен. Въпреки, че не знаеше какво точно да каже, младата жена усещаше, че се налага да каже нещо. Тишината я караше да се чувства неловко.

— Разбира се, че ще съм разстроен — сопна се той. Вдигна чашата си, но ръката му трепереше толкова силно, че кубчетата лед се разлюляха и мелодично издрънчаха в стените на чашата и скочът се разплиска. — По дяволите! — изруга през зъби. — Не мога да повярвам, че този странен кучи син Станхоуп би ми причинил това след всичкото време и усилия, които пропилях за хипохондричната му досадна съпруга, която му служи само за оправдание. Ненавиждах тази жена.

— Мисля, че трябва да говориш за това, като те гледам колко си разстроен.

— Истината е, че Пейшънс Станхоуп ме докарваше до лудост с отвратителните си непрекъснати разкази за всяко движение, направено от червата ѝ и това беше връх на картинното описание на зеленикаво-жълтата слуз, която отхрачваше всеки ден и запазваше, за да ми я покаже. Беше направо покъртително. Докарваше всекиго до лудост, включително Джордан и даже себе си, за бога!

Лиона кимна. Макар психологията да не беше силната ѝ страна, тя чувстваше, че е важно да позволи на Крейг да се оплаче.

— Не мога да ти опиша колко пъти през последната година се е налагало да ходя след работа или дори посред нощ в тази тяхна огромна къща, за да ѝ държа ръката или да се грижа за нея. И за какво? Рядко изпълняваше това, което ѝ предложех, включително да спре пушенето. Пушеше като комин, не ѝ пукаше какво съм ѝ казал.

— Сериозно? — не се сдържа Лиона. — Храчела е слуз и е продължавала да пуши?

— Не си ли спомняш как вонеше спалнята ѝ на цигари?

— Всъщност не — поклати глава тя. — Толкова бях погълната от ситуацията, че не съм обърнала внимание.

— Пушеше, сякаш утре не е ден, една цигара след друга, опразваше по няколко пакета дневно. И това е само една част. Казвам ти, беше олицетворение на всички неспазващи лекарските препоръки пациенти, особено по отношение на лекарствата. Искаше рецепти и в зависимост от моментната си прищявка пиеше или не пиеше медикаментите.

— Имаш ли представа защо не е спазвала препоръките?

— Може би просто, защото ѝ е харесвало да е болна. Така имаше с какво да се занимава. Губеше моето време, това на съпруга си, дори своето собствено. Смъртта ѝ беше дар за всички. Това не беше живот.

Крейг се бе успокоил достатъчно, за да отпие от скоча си, без да го разлее.

— Спомням си няколкото пъти, когато съм контактувала с нея в офиса, не изглеждаше добър човек — произнесе Лиона умиротворително.

— Това е най-сдържаното изказване на годината — промърмори Крейг. — Беше пълна кучка с доста наследени пари, искам да кажа, че е очаквала да ѝ държа ръката и да слушам вечните ѝ оплаквания за това, че ѝ се гади. Минах през четири години в колежа, четири години

в медицинското училище, пет години специализация, през Комисията за сертификация и писането на куп научни статии и единственото, което тя искаше, бе да ѝ държа ръката. Така беше, и ако издържах петнайсет минути, тя искаше трийсет, ако ѝ отделях трийсет — настояваше за четирийсет и пет, а ако откажех, ставаше навъсена и враждебна.

— Може би е била самотна — предположи Лиона.

— Ти на коя страна си? — ядосано я погледна Крейг. Той остави с трясък чашата си върху масата и ледените кубчета издрънчаха. — Беше истински трън в задника.

— Човече, успокой се най-сетне! — настоя Лиона. Тя се огледа притеснено, но с облекчение установи, че никой не им обръща внимание.

— Само не ми играй адвокат на дявола — изръмжа Крейг. — Не съм в настроение.

— Просто се опитвам да те успокоя.

— И как предлагаш да стане? Това е нещастие! Цял живот съм се старал да бъда най-добрият лекар. По дяволите, продължавам да го правя. А сега това! — Той ядосано удари с плика по масата.

— Обади се на застрахователя, нали затова плащаш застраховка лекарска грешка?

Крейг я погледна с раздражение.

— Ти май не разбираш. Този нещастник Станхоуп публично ме опозори, като ме призова в съда. Процесът е проблемът. Лошо е, без значение какво ще се случи там. Аз съм безсилен, жертва съм. И ако ти дойдеш в съдебната зала, кой знае как ще се развият нещата. Няма никакви гаранции, дори в моята ситуация, аз, който никога не съм отказвал на пациентите си, особено на Пейшънс Станхоуп, която ми звънеше и посред нощ. И накрая да ме извикат на съд! Това е лоша шега. Чиновниците, водопроводчиците и пенсионираните учители представа си нямат какво е да бъдеш лекар като мен, да те вдигат нощем, за да държиш ръката на една хипохондричка. Исусе Христе!

— Не можеш ли да им кажеш? Напиши го в показанията си.

Той завъртя очи раздражен. Имаше случаи, когато Лиона направо го вбесяваше. Това беше недостатъкът да си с толкова млада и наивна жена.

— Защо Станхоуп е решил, че става дума за лекарска грешка? — попита Лиона.

Крейг плъзна очи по нормалните, красиви хора около бара, които очевидно се забавляваха на шегите си. Сравнението го накара да се почувства още по-зле. Може би идването тук беше лоша идея. Мина му през ума, че може би това, да бъде един от тях, благодарение на културните си постижения, наистина не е по силите му. Медицината и текущите ѝ проблеми, включително бъркотията с лекарските грешки, го бяха затворили в капан.

— Каква лекарска грешка се предполага, че е имало? — повтори Лиона въпроса си.

Крейг разпери ръце.

— Слушай, умнице! В жалбата се говори, че не съм използвал умения и не ме е било грижа, докато съм поставял диагноза и съм назначавал лечение, което един разумен и компетентен лекар не би назначил при същите обстоятелства... дрън-дрън-дрън. Пълни глупости! Казано с две думи — лош изход, Пейшънс Станхоуп почина. Един личен адвокат по лекарски грешки ще използва точно това и ще прояви кой знае какво творчество. Тези типове винаги откриват нещо, за което някой шибан съдебен лекар ще каже, че е можело да се направи по друг начин.

— Умница! — сопна му се Лиона. — Не се дръж снизходително с мен, разбра ли!

— Съжалявам. — Крейг си пое дълбоко въздух. — Явно не съм на себе си.

— Какво е „съдебен лекар“?

— Лекар, който се наема и трябва да бъде — цитирам: експерт, който ще каже онова, което ищецът ще поиска от него да каже. Обикновено трудно се намират лекари, които да свидетелстват срещу лекари, но не е невъзможно. Съществуват некомпетентни колеги, които си изкарват прехраната като го правят.

— Ужасно е.

— Това е най-малкото. — Крейг поклати глава мрачно. — Такова голямо двуличие — да ме съди този скапаняк Джордан Станхоуп, който дори не остана в болницата, докато се мъчех да спася живота на неговата съпруга. По дяволите, не един път е споделял пред мен, че жена му е безнадеждна хипохондричка и че вече не помни всичките ѝ

симптоми. Дори ми се извини, когато тя бе настоявала да отида у тях в три през нощта, тъй като мислела, че умира. Това наистина се е случвало не един път. Обикновено ме викаха вечер, принуждавайки ме да прекъсвам онова, с което се занимавах в момента. Но дори тогава Джордан винаги ми благодареше, тъй като знаеше, че полагам усилия за нещо, за което няма никаква причина. Тази жена беше истинско бедствие. За всички е добре, че се отървах от нея, включително и за съпруга ѝ, а той ме съди и иска обезщетение за пет милиона долара за загуба на консорциум. Ама че жестока шега! — Той отново мрачно поклати глава.

— Какво е консорциум?

— Онова, което човек получава от един брак: компания, привързаност, подпомагане и секс.

— Не мисля, че са правили много секс. Ами че те имаха отделни спални!

— Сигурно имаш право. Не мога да си представя, че той е искал, и дори че е бил в състояние да прави секс с тази отвратителна вещица.

— Смяташ ли, че причината да те съди може да има нещо общо с това, че ти го критикува онази нощ? Изглежда го е приел за обида.

Крейг кимна замислено няколко пъти. Лиона имаше право. С чаша в ръка той се измъкна от столчето си и се върна на бара да му долеят втори път. Докато чакаше сред веселата група гуляйджии, отново се замисли над думите ѝ. Спомни си какво бе казал на Джордан, когато влезе в спалнята на Пейшънс и я видя колко зле изглежда. Коментарът се бе откъснал от устата му, защото бе стресиран и изненадан. Тогава беше сметнал, че бързото му извинение е било напълно достатъчно, но може би не е било. И ако не е било, щеше да съжалява за инцидента още повече.

С втори двоен скок Крейг си пробви път до масата и се настани на стола. Движеше се бавно, сякаш краката му тежаха по петдесет килограма. На Лиона ѝ се стори, че в него е настъпила друга промяна. Сега изглеждаше депресиран, устата му беше отпусната, а очите — посърнали.

— Това е катастрофа — успя да произнесе той с въздишка. Впери очи в чашата си и облегна ръце на масата. — Може да е краят на всичко, и то точно когато нещата вървяха така добре.

— Как може да е краят на всичко? — попита Лиона, като се опита да звучи весело.

Той не отговори. Дори не помръдна. Изглеждаше дори сякаш е спрял да диша.

— Не трябва ли да си вземеш адвокат? — Тя се наведе да надникне в очите му.

— Би трябвало застрахователната компания да ме защитава — отвърна ѝ той с равен глас.

— Ами действай тогава. Защо не им се обадиш?

Крейг вдигна очи и срещна нейните. Кимна няколко пъти, явно обмисляйки предложението ѝ. Беше почти пет и половина, петък следобед, все още можеше да има някой в офиса на застрахователите. Струваше си да опита. Щеше поне да е спокоен, че е направил нещо. До голяма степен тревогата му се дължеше на чувството за безпомощност пред лицето на такава поразителна, безтелесна заплаха.

Той припряно разкопча клетъчния телефон от колана си и започна непохватно да прехвърля имената от телефонния указател вътре. Като фар в тъмна нощ името и телефонният номер на неговия застрахователен агент изскочиха пред очите му. Той натисна бутона за звънене.

Наложи се да опита няколко пъти, като накрая остави съобщение с името и номера си на спешната гласова поща, но само след четвърт час вече имаше възможността да разкаже историята си пред реален човек с авторитетен глас, който се държеше сдържано и показваше широка осведоменост. Името му беше Артър Маршал, чието звучене Крейг намери за странно успокояващо.

— Тъй като се сблъсквате за първи път с подобно нещо — каза Артър, — и понеже знаем от опит колко обезпокоително е, смятам, че е важно да разберете, че за нас всичко това е нещо съвсем обичайно. С други думи работата ни е да се занимаваме с жалби за лекарски грешки и ще обърнем нужното внимание на вашия случай. Междувременно искам да подчертая, че не бива да приемате всичко това лично.

— А как другояче? — проплака Крейг. — Делото на живота ми е под; въпрос. Това поставя всичко на риск.

— Това е обичайното чувство на всеки във вашето положение и е напълно разбираемо. Но повярвайте ми, не е каквото изглежда! Това не

е отражение нито на способностите ви, нито на работата ви. Най-често става въпрос за опипване на почвата с надеждата да се удари джакпота, въпреки че адвокатът на ищеца говори обратното. Всеки, запознат с медицината, знае, че неблагоприятният изход дори когато съществуват действителни грешки, не е резултат от лекарска грешка, така че съдията ще уведоми журито, ако се отиде на съд. Но запомнете! Голямото мнозинство от такива процеси не стигат до съд, или ако стигнат, в по-голямата си част се печелят от защитата. Тук, в Масачузетс, при съществуващото законодателство исковата молба трябва да отиде пред трибунал, а от фактите, които ми представихте, тя вероятно ще бъде спряна.

Пулсът на Крейг се беше успокоил почти до нормалното.

— Постъпили сте мъдро, че сте ни се обадили веднага за този неприятен случай, д-р Бауман. Казано накратко, ще назначим вещ, опитен адвокат на делото, за което ще са ни нужни призовките и жалбата колкото е възможно по-скоро. Длъжен сте да отговорите в рамките на три дни от връчване на съдебното съобщение.

— Мога да ви изпратя този материал в понеделник.

— Идеално. Междувременно, съветвам ви да опресните паметта си за делото, и по-специално — да носите записите със себе си. Това е нещо, което трябва да бъде направено и ще ви даде чувството, че вършите нещо конструктивно, за да се защитите. От опит знаем, че е важно.

Крейг кимаше одобрително.

— По отношение на записите, д-р Бауман, трябва да ви предупредя, че не бива да ги променяте по никакъв начин. Това означава да не променяте изписана неправилно дума, явна граматическа грешка или нещо, което може да ви се стори проява на небрежност. Не променяйте никакви дати. С други думи не променяйте нищо! Разбирате ли?

— Напълно.

— Добре! От тези дела, заведени за лекарски грешки, голям брой се основават на някакви поправки на записите, дори и ако те са били съвсем незначителни. Всяко изменение води до неприятности, тъй като поставя под съмнение вашата честност и почтеност. Надявам се, че се изразявам ясно.

— Съвсем ясно. Благодаря ви, господин Маршал. Чувствам се малко по-добре.

— Наистина би трябвало, докторе. Успокойте се напълно, ще отдадем цялото си внимание на случая, тъй като всички искаме да го доведем до бърз, успешен завършек, така че да можете да се върнете към онова, което правите най-добре: да се грижите за пациентите си.

— Не искам нищо повече от това.

— Ние сме на вашите услуги, д-р Бауман. Само още едно последно нещо, за което — сигурен съм — вече сте осведомен. Недейте... Повтарям: недейте да дискутирате това с никого, освен със съпругата си и с адвокатата, който ще ви назначим! Това се отнася до всичките ви колеги, познати и дори близки приятели. Важно е.

Крейг погледна виновно през масата към Лиона, осъзнавайки колко много излишни неща беше издърдорил.

— Близки приятели? — повтори въпросително Крейг. — Това означава може би да се откажеш от емоционална подкрепа.

— Осъзнаваме го, но вредата е много по-лоша.

— А каква точно е вредата? — Не беше сигурен каква част от разговора може да е чула Лиона. Тя го гледаше настойчиво.

— Понеже приятелите и колегите са лесно откриваемы. Адвокатът на ищеца може да го направи и го прави, ако това обслужва интересите му, принуждава приятели, дори колеги да свидетелстват, което често има силен ефект.

— Ще го имам предвид — кимна Крейг. — Благодаря ви за предупреждението, господин Маршал. — Пулсът му отново се беше ускорил. Ако беше честен към себе си, трябваше да си признае, че не знаеше нищо за Лиона, освен видимото — че е млада и обяснимо егоистична. Беше проявил голяма бързивост и това усилваше тревогата му.

— И аз ви благодаря, д-р Бауман. Ще ви се обадя веднага щом получим призовките и жалбата. Опитайте се да си починете и се върнете към живота си.

— Ще се опитам — произнесе Крейг не много убедено. Знаеше, че ще живее под тъмен облак и няма да има покой, докато цялата тази бъркотия не се оправи. Това, което не знаеше, беше до каква степен този облак ще потъмнява. Междувременно, обеща си той, щеше да избягва да обръща внимание на акцента на Лиона. Беше достатъчно

умен, за да знае, че онова, което бе споделил пред нея за чувствата си към Пейшънс Станхоуп, нямаше да изглежда добре в съдебната зала.

Ню Йорк сити, Ню Йорк

9 октомври 2005 г.

4:45 след обед

Джак Степълтън насочи вниманието си към сърцето и белите дробове. Пред него, пръснати на масата за аутопсии, лежах непокритите останки на бяла петдесет и седемгодишна жена. Главата на жертвата беше подпряна на дървено трупче, а невиждащите ѝ очи се взираха безизразно във флуоресцентните лампи, закачени на тавана. До този момент беше открил малка патология, с изключение на един доста голям, очевидно несимптоматичен маточен фиброид. Нямаше нищо, което би могло да е причина за смъртта на относително здрава жена, която беше колабирала в „Блумингдейлс“. Мигел Санчес, санитарят от вечерната смяна, който бе дошъл в три следобед, му асистираше. Докато Джак се приготви да изследва сърцето и белите дробове, Мигел миеше вътрешностите над мивката.

Само от палпирането на повърхността на дробовете опитните ръце на Джак усетиха неестествено съпротивление. Тъканта беше поплътна от обичайното, което се връзваше с по-високото от нормалното тегло на органа. С нож, който приличаше на касапски, Джак направи многобройни срезове в дроба. И отново му се стори, че усеща много по-голямо съпротивление, отколкото би могло да се очаква. Вдигна белия дроб и огледа срязаната повърхност, която показваше органовата консистенция. Белият дроб изглеждаше по-плътен от нормалното и той беше убеден, че микроскопското изследване ще покаже фиброза. Въпросът беше... защо дробовете са фиброзни.

Като върна вниманието си отново към сърцето, Джак взе назъбен форцепс и малки ножици с тъпи върхове. Точно когато се канеше да започне работа, вратата към коридора се отвори. Той се поколеба, когато се появи една фигура и тръгна към него. Отне му миг, за да разпознае Лори, въпреки пластмасовата маска върху лицето ѝ.

— Чудех се къде си — произнесе тя леко раздражено. Беше облечена в цял предпазен костюм, както Джак и Мигел. Това беше

заповед на д-р Калвин Уошингтън, заместник-шефа на патолозите — да обличат защитните скафандри срещу потенциални инфекциозни агенти при работа в залата за аутопсии. Човек никога не знаеше на какви микроби може да попадне, особено в моргата на такъв оживен град като Ню Йорк сити.

— Щом си се чудила къде съм, значи си ме търсила.

— Брилянтно умозаключение — каза Лори. Тя погледна към призрачно-бледата човешка черупка върху масата. — Това беше последното място, на което си помислих да те търся. Защо толкова късно аутопсираш?

— Нали ме знаеш, нямам спирачки, когато възможността да се позабавлявам чука на вратата.

— Нещо интересно? — Тя се наведе и докосна с облечената си в ръкавица ръка разрязания дроб.

— Още не, но мисля, че съм на път да направя големия удар. Сама виждаш, че дробът е фиброиден. Сигурен съм, че сърцето ще ни каже защо.

— Каква е историята?

— Жертвата плащала чифт обувки, когато припаднала.

— Много забавно.

— Сериозно, в „Блумингдейлс“. Разбира се, не знам какво е правила. Изглежда персоналът на магазина и добрият доктор самарянин, който случайно се намирал там, са се погрижили за нея веднага. Започнали да правят сърдечен масаж, който продължили и в линейката, на път към „Манхатън Дженерал“. Когато тялото пристигна тук, главният лекар на спешното ми се обади и ми разказа историята. Каза, че въпреки това, което са направили, не могли да постигнат нищо, освен няколко отделни удара на сърцето и то с пейсмейкър. Понеже бяха разочаровани от напразните усилия, надявах се ние да можем да хвърлим някаква светлина върху случая и да се провери дали не е можело да се направи нещо друго. Направиха ми впечатление интересът и предприемчивостта им, и тъй като е добре да поощряваме подобен род поведение, му обещах да се заема веднага.

— Прилежност, достойна за похвала — каза Лори. — И разбира се, правейки аутопсията в този час на денонощието, изобщо не ти минава през ум, че ние, останалите, изглеждаме като пълни безделници.

— Ако нещо прилича на патица и кряка като патица, значи е патица!

— Окей, умнико! Няма да се състезавам с теб по остроумие. Я да видим какво си получил. Събуди интереса ми, така че давай.

Джак се наведе, бързо, но внимателно очерта главната коронарна артерия, след което започна да я отваря. Внезапно се изправи.

— Я погледни тук! — Той взе сърцето и го вдигна така, че Лори да може да го види по-лесно. Посочи с върха на форцепса.

— Боже господи! — възкликна тя. — Това е най-необичайното стеснение на главния ствол на задната низходяща артерия, което съм виждала. И изглежда вродено, а не придобито.

— Така мисля и аз и това може би обяснява защо сърцето не реагира. Внезапно, дори краткотрайно блокиране би причинило масивен сърдечен удар, включвайки части на проводящата система. Предполагам, че цялата задна страна на сърцето е засегната от инфаркта. Но всичкото това, колкото и драматично да е, не обяснява белодробните изменения.

— Защо не отвориш сърцето?

— Това възнамерявам да направя.

Като смени ножицата и форцепса със специален нож, Джак направи поредица разрези в сърдечните камери.

— Готово! — каза той и се дръпна така, че Лори да може да види.

— Увредена, негодна митрална клапа!

— Силно увредена митрална клапа. Тази жена е била ходеща бомба, готова да избухне всеки момент. Изумително е, че не е имала симптоми нито за коронарното стеснение, нито за клапите, които да я накарат да отиде при лекар. Жалко, защото и двата проблема е можело да бъдат отстранени при хирургична намеса.

— Страхът често прави хората стоици.

— Имаш право — съгласи се Джак, докато вземаше проби за микроскопско изследване. Той ги сложи в съответните шишенца с етикети. — Все още обаче не си ми казала за какво ме търсеше.

— Преди час получих някои новини. Вече имаме определена дата за сватба. Бързах да ти съобщя.

Джак спря да работи. Дори Мигел се закова неподвижен над умивалника.

— Странна обстановка за такова съобщение — прочисти гърлото си Джак.

Лори вдигна рамене.

— Тук те открих. Надявах се да им отговоря този следобед преди уикенда.

Джак хвърли бърз поглед към санитаря.

— И коя е датата?

— Девети юни, в един и трийсет. Какво мислиш?

Джак се ухили.

— Какво трябва да мисля? Мина доста, докато най-накрая се решим на тази стъпка. Мислех си, че ще е например следващия четвъртък.

Лори се разсмя. Звукът се заглушаваше от пластмасовата маска върху лицето ѝ, която бързо се замъгли.

— Това, което казваш, е мило. Но майка ми винаги е мечтала за юнска сватба. На мен лично юни ми се вижда подходящ, защото времето ще е хубаво не само за сватбата, но и за медения месец.

— Аз съм съгласен — каза Джак и хвърли повторен поглед по посока на Мигел. Дразнеше се, че санитарят виси тук, без да мръдне, и че явно надава ухо към разговора.

— Има само един проблем. През юни се правят толкова сватби, че в църквата на „Ривърсайд“ всички съботни дни от месеца са заети. Както и да е, девети юни се пада петък. Имаш ли нещо против.

— Петък, събота — за мен няма значение. Аз съм лесен.

— Чудесно. Всъщност, аз предпочитам събота, тъй като е традиционно и е по-удобно за гостите, но няма такава възможност.

— Хей, Мигел! — извика Джак. — Кога ще свършиш с това миене? Не го превръщай в дело на живота си.

— Напълно съм готов, д-р Степълтън. Просто чакам да приключите и да погледнете тук.

— О! — възкликна Джак, леко смутен от предположението, че санитарят е подслушвал. Той се обърна към Лори: — Съжалявам, но трябва да продължа.

— Няма проблем — кимна тя и тръгна след него към умивалника.

Мигел се отдръпна.

— Има и нещо друго, което разбрах и което искам да споделя с теб.

— Давай — каза Джак, като методично започна да оглежда храносмилателната система, започвайки от хранопровода.

— Знаеш, че никога не съм се чувствала напълно удобно в твоя апартамент, главно заради мръсната сграда. — Джак живееше на четвъртия етаж в порутен блок без асансьор на 106-а улица точно срещу кварталното игрище, за чийто пълен ремонт бе платил от джоба си. Воден от упоритата вяра, че не заслужава комфорт, той живееше значително под финансовите си възможности. Присъствието на Лори обаче бе променило уравнението.

— Не искам да наранявам чувствата ти — продължи тя. — Но с приближаването на сватбата трябва да помислим за това къде ще живеем. Затова си позволих да проверя кой е собственикът, когото компанията за мениджмънт, на която плаща наем, не желаше да разкрие. Както и да е, научих кои са собствениците и се свързах с тях, за да видя дали имат нещо интересно в продажба. И познай какво! Заинтересовани са, при условие, че бъде закупена в настоящото си състояние. Мисля, че това разкрива някои интересни възможности. Ти как мислиш?

Джак беше спрял работата си по време на нейната тирада и сега се обърна към нея.

— Сватбени планове над масата за аутопсии, а сега кроежи за уютно домашно огнище над умивалника с вътрешности. Не ти ли се струва, че това не е най-подходящото място за такива разговори?

— Разбрах тези неща преди броени минути и бързах да ти ги кажа, така че да имаш време да мислиш по въпроса.

— Страхотно — каза Джак, потискайки почти неудържимото си желание да произнесе нещо хапливо. — Мисията — изпълнена. Но какво ще кажеш да обсъдим идеята за купуването и ремонта вкъщи на чаша вино и салата от арукула в малко по-приятна обстановка?

— Чудесно. — Тя се засмя щастливо. — Ще се видим в апартамента. — След което се обърна и излезе.

Джак продължи да се взира във вратата още известно време, след като тя се беше затворила.

— Страхотно е, че ще се жените — наруши Мигел тишината.

— Благодаря. Не че е тайна, но не е и публично достояние. Надявам се да го имаш предвид, нали?

— Няма проблеми, д-р Степълтън. Но трябва да ви кажа от опит, че една женитба променя всичко.

— Колко си прав само — каза Джак. И той го знаеше добре от собствен опит.

[1] Patient на английски означава и пациент, и търпелив. Б.пр. ↑

[2] Персийски език, официалният в Иран. Б.пр. ↑

1.

Бостън, Масачузетс

(осем месеца по-късно)

Понеделник, 5 юни 2006 г.

9:35 сутринта

— Всички да станат! — извика униформеният съдебен служител, когато излезе от кабинета на съдията. Държеше бял жезъл.

Непосредствено зад пристава се показва съдията, загърнат в надиплена черна тога. Беше едър афроамериканец с увиснала долна челюст, посивяла къдрава коса и мустаци. Тъмните му пронизващи очи обходиха залата, докато изкачваше двете стъпала със силни, уверени крачки. След като застана до стола си, той се обърна към залата — от дясната му страна стоеше американското знаме, а от лявата — това на щата Масачузетс, и двата пилона завършваха с орли. Известен с честността си и познаването на закона, както и с избухливия си нрав, той бе въплъщението на непоколебимата власт. Един ярък слънчев лъч — сякаш да подчертае внушителния му ръст — мина над ръба на транспарантите, дръпнати към металните конзоли, разделящи крилата на прозорците, и се плъзна по главата и раменете му. С гордата си осанка и този златист ореол той приличаше в момента на езически бог.

— Чуйте, чуйте, чуйте — прозвуча баритонът на служителя с бостънски акцент. — Всички, които имат да изложат нещо пред уважаемите съдии на Върховния съд със седалище Бостън и окръг Съфок, приближете се и ще бъдете чути. Бог да пази щата Масачузетс. Седнете.

Напомняща ефекта от завършването на националния химн на някое спортно събитие, командата на пристава предизвика шум и размяна на реплики, когато присъстващите в съдебна зала 314 започнаха да заемат местата си. Докато съдията местеше купчината от листи и каната с вода пред него, чиновникът, седящ на едно бюро точно под съдебната скамейка, извика:

— Наследниците на Пейшънс Станхоуп и други срещу д-р Крейг Бауман. Председателства почитаемият съдия Марвин Дейвидсън.

С подчертано преднамерено движение съдията отвори един калъф и извади от него чифт очила за четене без рамки, които позиционира ниско на носа си. След това огледа масата на пристава и произнесе:

— Моля адвокатите да се представят за протокола. — За разлика от пристава, той нямаше акцент и гласът му бе в басовия регистър.

— Антъни Фасано, Ваша чест — избърбори бързо адвокатът на ищеца с акцент не по-различен от този на пристава, докато застава в полуизправено положение. — Но повечето хора ме наричат Тони — и той посочи с ръка надясно. — Тук съм от името на ищеца, Джордан Станхоуп. — Ръката му направи жест надясно. — До мен е талантивата ми колежка госпожа Рене Релф. — Той се отпусна бързо на седалката си, сякаш се срамуваше да е в центъра на вниманието.

Очите на съдия Дейвидсън се преместиха настрани към масата на защитата.

— Рандолф Бингъм, Ваша чест — каза адвокатът на защитата. За разлика от адвоката на ищеца, той говореше бавно, натъртвайки всяка сричка с мелодичния си глас. — Представявам д-р Крейг Бауман и ме придружава господин Марк Кавендиш.

— Предполагам, че вече сте готови да започнем — каза съдия Дейвидсън.

Тони само кимна одобрително, докато Рандолф отново стана.

— Има няколко молби за предварително прекратяване преди процеса.

Съдията погледна към Рандолф, за да му внуши, че не е искал или че няма да нужда да му се напомня за предварително прекратяване. След което погледна надолу и започна да прелиства документите пред себе си. Начинът, по който го правеше, показваше, че е ядосан, сякаш коментарът на Рандолф бе провокирал небезизвестното презрение, което изпитваше към адвокатите като цяло. Той прочисти гърлото си, преди да каже:

— Исканията за прекратяване се отхвърлят. Впечатлението на журито е, че никое от предложените доказателства или свидетелски показания не е нито толкова картинно, нито прекалено сложно за заседателите да го обмислят. Следователно всички молби за

прекратяване се отхвърлят. — Той вдигна очи и погледна намръщено Рандолф, сякаш казвайки: „Примири се“, преди да се обърне към пристава: — Чака ни работа. — Беше известен и с това, че обича да придвижва нещата напред.

Сякаш по даден знак, сред редиците на наблюдателите се надигна ропот. Но разговорите не траяха дълго. Чиновникът бързо прочете шестнайсет имена от евентуалните заседатели и приставът отиде да ги доведе. След няколко минути шестнайсетте души влязоха и се заклеха да говорят истината. Събраните бяха видимо различни и разделени почти по равно мъже и жени. Имаше както бели, така и цветнокожи, а облеклото им варираше от строги бизнес-костюми до тениски и сандали, някои с опънати от страхопочитание лица, а други с нагли, безочливи физиономии. Групата зае местата в ложата на съдебните заседатели.

Съдия Дейвидсън направи кратко встъпление, за да благодари на присъстващите, че изпълняват дълга си и наблегна колко важно е вярното изложение на фактите. Описа набързо какъв е принципът на подбора, макар да знаеше, че вече са уведомени. След това започна да задава въпроси, за да определи подходящите, с надеждата да отсее измежду тях онези с евентуални предубеждения срещу ищеца или ответника. Целта беше, подчерта той, справедливо правосъдие.

— Правосъдие, глупости! — промърмори под нос Крейг Бауман. Той си пое дълбоко въздух и се размърда на стола си. Не беше предполагал колко напрегнат ще е. Вдигна свитите си в юмруци ръце и ги облегна върху масата, след което започна нервно да свива и опъва пръстите си. Беше облякъл един от най-консервативните си сиви костюми, бяла риза и вратовръзка — всичко избрано по съвет на адвоката му, Рандолф Бингъм, седящ от лявата му страна.

Пак по негов съвет се опитваше да държи изражението на лицето си неутрално, колкото и трудно да му беше в тази унижителна обстановка. Беше инструктиран да се държи с достойнство, почтително (каквото и да означаваше това) и скромно. Пазеше се да не прояви високомерие и гняв. Последното беше най-трудното, тъй като беше бесен на цялата тази ситуация. Адвокатът му го бе инструктирал също да ангажира съдебните заседатели, да ги гледа в очите, да ги възприема като познати и приятели. Той се присмя иронично на себе си, когато очите му обходиха бъдещите заседатели. Идеята, че тези

хора са му равни, беше тъжна шега. Погледът му се спря върху приличаща на бездомница жена с руса, заплетена коса, която криеше бледото си като на елф лице. Беше облечена в огромен размер тениска, чиито ръкави бяха толкова дълги, че от тях се виждаха само пръстите ѝ, когато вдигнеше ръце, за да оправи падналия пред лицето ѝ кичур.

Крейг въздъхна. Последните осем месеца бяха истински ад. Когато му връчиха призовката миналата есен, беше предположил, че историята ще е нещо гадно, но беше най-лошото, което изобщо можеше да си представи. Първо бяха въпросите, които се ровеха във всяко кътче на живота му. Но колкото и лоши да бяха тъпите въпроси, показанията под клетва бяха най-лошото.

Навеждайки се напред, той погледна към масата на ищеца и видя Тони Фасано. Беше изпитвал антипатия към няколко души през живота си, но никога не беше мразил някого толкова много, колкото Тони Фасано. Дори начинът, по който този тип изглеждаше и се обличаше в модерните си сиви костюми, черни ризи, черни вратовръзки и тежки златни пръстени, само увеличаваше отвращението и ненавистта му. Според Крейг Тони Фасано, приличащ на долнопробен мафиотски дубльор, беше безвкусният стереотип на несправедливостта в наше време, от онези, които водят дела за обезщетения и правят пари от нечие нещастие, изстисквайки милиони от богати застрахователни компании. За негово възмущение Тони имаше дори уебсайт, в който се самовъзхваляваше именно с това, и фактът, че можеше да съсипе живота на един лекар не правеше никакво впечатление на света.

Очите му се преместиха върху аристократичния профил на Рандолф. Той имаше леко гърбав нос, не много различен от този на Тони, но цялостният ефект бе съвсем друг. Когато Тони те погледнеше изпод тъмните си рунтави вежди, носът му се насочваше надолу, покривайки жестоката, самодоволна усмивка, докато Рандолф леко повдигаше глава и правият му нос създаваше у околните впечатление за леко, едва доловимо превъзходство. Накратко, Рандолф бе олицетворението на аклиматизирания и сдържан бостънски брамин, докато Тони беше младият и темпераментен кавгаджия на спортната площадка. В началото Крейг бе доволен от сравнението, но сега, докато гледаше бъдещите съдебни заседатели, не можеше да не си даде сметка, че личността на Тони ще им бъде по-близка и ще въздейства по-силно. Тази мисъл увеличи още повече тревогата му.

Съществуваха много причини за тревога. Въпреки уверенията на Рандолф, процесът не вървеше добре. Заслужаваше си да се отбележи, че Масачузетският трибунал бе постановил след изслушването, че има достатъчно, добре обосновани показания за възможно престъпно нехайство, за да стигне случая до съд. Като резултат от това съдебно решение не бе нужно ищецът, Джордан Станхоуп, да плаща гаранция.

Денят, в който Крейг чу това, бе за него най-черният за цялото време преди делото и за първи път през живота си обмисляше идеята за самоубийство. Разбира се, Рандолф продължаваше да повтаря съвета, който бе дал на Крейг първоначално: да не приема поражението лично. А как да не приеме съдебното решение лично, след като беше изказано от съдия, адвокат и колега лекар? Не бяха някои неизкласили гимназисти, нито пък работници; тези хора бяха професионалисти и фактът, че вярваха, че той е извършил лекарска грешка, че е положил недостатъчно грижи, бе смъртна обида към чувството му за чест и почитеност. Той буквално бе посветил живота си на това да стане възможно най-добрият лекар и беше успял, както се доказваше от блестящите оценки в медицинското училище, от блестящия успех по време на стаж в една от най-желаните институции в страната и дори от поканата да започне работа на сегашното място, покана, отправена от един широко известен клиницист. И въпреки това тези професионалисти го бяха изкарали правонарушител. Цялата му представа за самоуважение бе подкопана и сега се намираше под нулата.

Случиха се и други събития, които сериозно бяха затъмнили хоризонта. В началото, още преди въпросите да бъдат попълнени, Рандолф усърдно го съветваше да направи усилие да се помири със съпругата си, Алексис, да се откаже от градския си апартамент и да се върне в семейната къща в Нютън. Адвокатът му бе изразил предположението, че сравнително новият му, задоволяващ личните му желания (както се бе изразил той) стил на живот, не би допаднал особено много на журито. Желаяйки да се вслуша в опитните съвети, въпреки че изпадаше в подчинена позиция, Крейг ги бе последвал до последната буква. Беше доволен, че Алексис се съгласи да го приеме отново, въпреки, че спеше в стаята за гости и го беше подкрепила, за което свидетелстваше редовното ѝ присъствие в секцията на наблюдателите. Крейг замислено се обърна и срещна очите ѝ. Беше

облечена неофициално, както се обличаше, когато отиваше на работа в „Мемориал Хоспитал“ в Бостън, където работеше като психолог — с бяла блуза и син вълнен пуловер. Крейг изобрази една крива усмивка и тя му отвърна със същата.

Вниманието му се пренесе за миг върху клетките на съдебните заседатели, но бързо се върна към Алексис. Помисли си, че сигурно щеше да е непоносимо, ако тя бе избрала да се държи по начина, по който щеше да го направи той, ако ситуацията беше обратната. От сегашната си позиция Крейг можеше да види тъй нареченото си „пробуждане“ като незрял младежки опит да се покаже такъв, какъвто не е. Беше роден за лекар, призвание, което не се връзваше с живота на хората от хайлайфа. Всъщност, беше получил първия си лекарски екип от грижовната си майка още четиригодишен и си спомняше как се правеше на лекар пред нея и по-големия си брат с една преждевременно развита сериозност, която предвещаваше бъдещ лекарски талант. Въпреки че в колежа, а и дори през първата година в медицинското училище, чувстваше, че призванието му е предимно в медицинските изследвания, щеше да осъзнае по-късно, че е надарен за клинично диагностициране, което бе впечатлило шефовете му, а пък него бе накарало да се почувства невъобразимо горд. И когато накрая завърши медицина, знаеше, че ще работи като лекар с интереси в научните изследвания, а не обратното.

Макар Алексис и двете му по-малки дъщери — Меган, на единадесет и Кристина — на десет, поне привидно да му бяха простили, Трейси беше друго нещо. Петнадесетгодишна, точно в пубертета, тя открито и упорито продължаваше да му се сърди, че е изоставил семейството си за шест месеца. Може би във връзка с това имаше и някакъв нещастен бунтарски опит с употреба на дрога и дори изнасяне от къщи за една нощ. Алексис беше обезпокоена, но тъй като общуваше много с момичетата, бе сигурна, че Трейси скоро ще се прибере. Тя беше помолила Крейг да не се намесва, не че той можеше да направи нещо, интелектуално и емоционално погълнат от собствените си неприятности.

Съдия Дейвидсън стигна до други двама евентуални заседатели по делото. Единият беше открито враждебен към застрахователните компании и смяташе, че непрекъснато ограбват държавата: с други думи — „чао“. Другият имал братовчед, който посещавал предишния

кабинет на Крейг и бил чувал, че Крейг е добър лекар. Някои бяха освободени от съветниците заради ангажименти, като например един добре облечен бизнесмен, както и млад афроамериканец в живописна хип-хоп премяна, след което пък привикаха от групата отвън други. Разпитването продължи.

Цупенето на Трейси бе засегнало Крейг, но то беше нищо в сравнение с проблемите, които имаше с Лиона. Като отхвърлена любовница тя бе станала отмъстителна, особено когато се оказа, че трябва да си търси друг апартамент. Лошото й отношение разваляше атмосферата в офиса и Крейг се чувстваше като между чука и наковалнята. Не можеше да си позволи да я уволни поради страх от обвинение в сексуална дискриминация и то в момент, когато го обвиняваха в професионална небрежност, така че се държеше с нея по възможно най-добрия начин. Защо не напуснеше по свое желание, той нямаше никаква представа, още повече, че се водеше открита война между нея и дуото Марлин и Дарлин. Всеки ден избухваше поредният скандал между тях, и двете заплашваха да напуснат. Но той не можеше да позволи това да се случи, тъй като се нуждаеше от тях повече от всеки друг път. Емоционално и физически изтощен от съдебния процес, той с върховни усилия на волята се опитваше да си върши работата. Не можеше да се концентрира и започна да гледа на всеки пациент като на потенциален обвинител. От деня, в който му връчиха призовката, страдаше от пристъпи на безпокойство, което изостряше проблемите на свръхчувствителната му храносмилателна система, причинявайки му киселини и разстройство. Като последица от всичко се появи и безсънието, което го принуди да взема приспивателни, които го караха да се чувства замаян на сутринта. Около него беше пълна каша. Единственото хубаво беше, че не качи килограмите, които беше свалил във фитнес залата, благодарение на липсата си на апетит. От друга страна лицето му отново стана подпухнало, с жълтеникав оттенък, подсилен от хлътналите очи и тъмните кръгове около тях. Стомахът отново го сви и той излезе до тоалетната.

Доколкото отвратителното поведение на Лиона в офиса целеше да усложнява живота му, то бе търсен от нея ефект върху съдебното дело. Първият намек за беда бе появата й в списъка със свидетели на Тони Фасано. Но докъде чак можеше да стигне стана ясно едва по време на показанията й, което беше болезнено за Крейг, тъй като бе

принуден да види дълбочината на гнева ѝ, когато го унижи, описвайки насмешливо липсата му на смелост.

Преди показанията Крейг беше признал пред Рандолф подробностите от връзката си с Лиона, така че адвокатът му знаеше какво да очаква и какви въпроси да зададе. Беше предупреден също така колко безотговорно словоохотлив е бил по отношение смъртта на пациентката си в нощта на връчването на призовката. Дали от злоба или просто имаше добра памет, Лиона беше съобщила всичко, казано от Крейг за Пейшънс Станхоуп, включително, че мрази тази жена, че я е наричал хипохондрична кучка и твърдението му, че смъртта ѝ била истинско избавление за всички. След тези разкрития дори несекващият оптимизъм на Рандолф за крайния изход на делото се разклати. Когато двамата с Крейг напуснаха офиса на Фасано на втория етаж на „Хановър стрийт“ в северен Бостън, Рандолф беше по-неразговорлив и мрачен от обикновено.

— Тя няма да ми помогне по делото, нали? — беше попитал Крейг, като напразно се надяваше страховете му да не се сбъднат.

— Надявам се това да е единствената изненада, която имаш за мен — отвърна Рандолф. — Бъбривостта ти успя да усложни достатъчно нещата. Моля те, кажи ми, че не си говорил по подобен начин пред никого друго.

— Не съм.

— Слава богу!

Когато се качиха в чакащата ги кола, Крейг призна пред себе си, че презира отношението му на превъзходство, макар че по-късно щеше да разбере, че онова, което мрази, е зависимостта, която го свърза с адвоката. Винаги се бе възприемал като самостоятелен човек, който се бори сам срещу препятствията по пътя си. До този момент. Сега не можеше да се справи сам. Нуждаеше се от него и в резултат чувствата му се люшкаха напред назад в месеците преди процеса, в зависимост от това как се развиват нещата.

Крейг разбра, че Рандолф е раздразнен, когато Тони използва своя последен предупредителен удар и отстрани от процеса един от свидетелите — управител на частна болница. Рандолф започна да барабани с пръсти по жълтия си бележник. В отговор на това той пък отхвърли бездомника с огромната тениска.

Крейг се замисли отново за показанията на Лиона и въпреки, че бяха може би най-лошите показания за крайния изход на делото, те не бяха най-лошото от емоционална гледна точка. Тази съмнителна чест се падаше на собствените му показания и на показанията на експертите на Тони Фасано. За ужас на Крейг, Тони безпроблемно бе намерил местни експерти, които да се съгласят да свидетелстват и списъкът беше впечатляващ. Всички те бяха хора, които той познаваше, и които го познаваха. Първият, дал показания, бе кардиоложката, която му помагаше при опитите за реанимиране. Казваше се д-р Мадлин Марди. Втори беше д-р Уилям Тардоф, шеф на кардиологията в „Нютън Мемориал Хоспитал“, а третият — което бе най-обидно за него — бе д-р Херман Браун, шеф на кардиологията в Харвардското медицинско училище. И тримата потвърдиха, че първите минути след сърдечен удар са най-критични по отношение на оцеляването. Единодушни бяха също, че обикновено в такива случаи пациентът трябва да бъде изпратен в болница колкото е възможно по-бързо и всяко забавяне би било проява на безотговорност. Макар и тримата да изразиха мнението, че при инфаркт на миокарда няма защо да се прави домашно посещение, Рандолф успя да ги накара да повярват, че Крейг не е знаел, че пациентката страда от сърдечен проблем, преди да я посети. Двама от експертите се съгласиха, че Крейг е проявил готовност да направи визита на пациентката, макар и да не е знаел каква е диагнозата.

Докато за Крейг показанията на експертите бяха обида, адвокатът му ги прие като напредък по случая. Това, което тревожеше Крейг бе, че тези лекари бяха уважавани негови колеги и готовността им да свидетелстват бе явна критика на работата му като лекар. Това се отнасяше особено силно за д-р Херман Бауман, който бе негов наставник в медицинското училище и се грижеше за него по време на стажа му. Именно неговата критика го засегна най-силно, тъй като точно той бе човекът, който бе насърчавал Крейг като студент. И сякаш за да станат нещата още по-лоши, Крейг не беше в състояние да привлече никой местен колега да свидетелства в негова полза.

Колкото и отчайващи да бяха показанията на колегите му, неговите собствени показания бяха далеч по-обезпокоителни. Дори сам ги намираше за най-досадното и нещастно преживяване в живота си до този момент, особено след като Тони Фасано разтегна

заседанието с два дни като своеобразна демонстрация. Рандолф беше предвидил спънките и се беше опитал да го подготви. Беше посъветвал Крейг да се запъва след задаването на въпрос, в случай че възражението се е приело — да мисли известно време за отклоняването на въпроса, преди да отговаря, да избягва да казва неща, за които не е питан и най-важното — да не изглежда високомерен и да не влиза в спор. Беше казал, че не може да даде по-конкретни съвети, тъй като никога преди не е заставал срещу Тони Фасано главно защото Фасано за първи път поемаше дело за лекарска небрежност.

Даването на показания се беше състояло в шикозния офис на Рандолф на „Стейт стрийт“ с великолепен изглед към бостънското пристанище. Първоначално Тони беше умерен, не особено любезен, но не и нападателен. Този човек беше забавен като актьор. Дори беше пуснал няколко пиперливи шеги извън протокола, макар че само съдебният репортер се беше изкикотил. Но скоро актьорът бе заменен от кавгаджията. Когато той започна да нанася удари и да обвинява, излагайки на показ подробности от професионалния и личния живот на Крейг, и без това слабите защитни сили на Крейг бяха разбити. Рандолф възразяваше, когато бе възможно, дори предложи прекъсване на няколко пъти, но Крейг бе достигнал до състояние, в което не чуваше вече нищо. Макар, че бе предупреден да не се страхува, той изпитваше непреодолим ужас и започна да нарушава и игнорира всички съвети и препоръки, които адвокатът му му беше дал. Но най-лошото се беше случило в ранния следобед на втория ден. Макар по време на обяда Рандолф да го беше предупредил да не губи контрол, Крейг бързо скочи в същия капан, предизвикан от нелепите твърдения на Тони.

— Почакайте малко — беше се озъбил Крейг. — Нека ви кажа нещо.

— Заповядайте — отвърна му Тони. — Целият съм слух.

— Направил съм някои грешки в професионалния си живот. Няма лекар, който да не е правил. Но Пейшънс Станхоуп не беше една от тях! Няма начин!

— Нима? — изгледа го надменно онзи. — Какво разбирате под „грешки“?

— Мисля, че ще е по-умно да спрем тук — опита се да ги прекъсне Рандолф.

— Не се нуждая от прекъсване, по дяволите! — извика Крейг. — Искам този задник да се опита поне за миг да разбере какво е да си лекар: да общуваш всеки божи ден с болни хора, а така също с хипохондрици.

— Но нашата цел не е да обучаваме господин Фасано — каза Рандолф. — Няма значение какво вярва той.

— Грешка е, когато направиш нещо глупаво — игнорира Крейг адвокатата си и се наведе напред, приближавайки лице към Тони, — например да отрежеш нещо по грешка, когато си изтощен, а те чакат още десет души за преглед, или пък забравиш да назначиш изследване, за което знаеш, че е наложително, защото внезапно е изскочило нещо спешно.

— Или да направиш глупаво домашно посещение, вместо да закараш сериозно болен пациент, който се бори за всяка глътка въздух, в болницата, за да можеш да отидеш навреме на симфоничен концерт?

Вратата на мъжката тоалетна се блъсна с трясък и върна Крейг в настоящето. Той излезе, изми ръцете си и се взря в огледалото. Примига няколко пъти срещу отражението си. Видът му в момента бе определено по-лош, отколкото когато за първи път започна да ходи на фитнес, а не виждаше начин това да се подобри в близко бъдеще, поне докато траеше процесът. Очертаваше се дълга, стресираща седмица, особено като се има предвид нещастното му изпълнение при даването на показания.

Крейг се върна в съдебната зала и седна на мястото си. Съдебните заседатели бяха определени. Съдия Дейвидсън им бе дал предварителните инструкции.

— Готов ли е ищецът? — попита съдията. Той вече беше казал на журито, че процедурите ще започнат с изявлението на адвокатата на ищеца.

— Един момент, Ваша чест — надигна се Тони. Той се наведе и размени няколко думи шепнешком с асистентката си, госпожа Релф. Тя кимаше, докато го слушаше, след което му подаде сноп бележки.

Крейг се огледа и се опита да установи зрителен контакт с някои от съдебните заседатели, както го бе посъветвал Рандолф. Имаше един пожарникар в безукорно бяла тениска, с яки мускули; група домакини, очевидно възбудени от цялата тази суетня; пенсионирана учителка с боядисана в синьо коса, типичната средностатистическа баба; дебел

водопроводчик в джинси и мръсна тениска бе подпрял крака си в парапета на ложата на съдебните заседатели. До него, в пълен контраст, седеше добре облечен млад мъж с ръждивокафяво раирано сако, от чието малко джобче се подаваше триъгълничето на яркочервена кърпичка. От другата му страна се мъдреше старомодна азиатка, медицинска сестра, отпуснала ръце в скута си. Следваха двама бизнесмени в костюми от полиестер, които очевидно скучаеха и изпитваха раздражение, че са били привикани да изпълнят гражданския си дълг. Непосредствено зад тях седеше значително по-състоятелен борсов агент.

Крейг почувства надигащо се отчаяние, докато очите му се местеха от лице на лице. С изключение на азиатката, никой не отвърна на погледа му. Помисли си, че съществуват минимални шансове някой от тези хора, може би без сестрата, да е наясно с това какво е да си лекар в днешно време. А в съчетание със свидетелските показания на Лиона, шансовете за успех в най-добрия случай изглеждаха далечни. Като се добавеха и изминалите ужасни осем месеца в изолация и безсъние, причинено от непрекъснатото превъртане в съзнанието на цялата афера — положението беше отчайващо. Той усещаше, че цялата тази история му бе отнела самоуважението, чувството за справедливост, неговата самоувереност и дори страстта му към медицината. Докато седеше и наблюдаваше съдебните заседатели, той се зачуди дали някога изобщо щеше да е в състояние да работи отново като лекар.

2.

Бостън, Масачузетс

Понеделник, 5 юни 2006 г.

10:55 сутринта

Тони Фасано хвана ръбовете на катедрата. Напомадената му зализана коса имаше впечатляваща лъскавина. Големият диамант на златния му пръстен хвърляше отблясъци на слънчевата светлина. Копчетата му за ръкавели допълваха достойно цялостната картина. Независимо от сравнително niskия ръст, боксьорската му стойка изглеждаше внушителна и силният му, мургав тен излъчваше здраве въпреки мръсножълтеникавите стени на залата.

След като замъкна един брадясал, странен субект до оградения с месингови пръчки подиум, той започна уводното си изявление.

— Дами и господа съдебни заседатели, искам да изразя личната си признателност, че сте дошли да подкрепите моя клиент, Джордан Станхоуп, в съда.

Тони направи пауза, за да погледне към Джордан, който остана невъзмутим и неподвижен като манекен. Беше облечен безукорно в тъмен костюм с назъбена бяла кърпичка в малкото джобче, подпрял поддържаните си ръце пред себе си с безизразно изражение.

Като се огледа наоколо, Тони насочи погледа си отново към заседателите. Сега той изразяваше безутешност.

— Господин Станхоуп бе в дълбока скръб, едва се съвзе след неочакваната кончина преди осем месеца на любимата си предана съпруга и вярна спътница в живота, Пейшънс Станхоуп. Беше трагедия, която не биваше да се случи и не би се случила, ако не беше този нечестен, небрежен и злоупотребяващ с положението си клиент на моя опонент, д-р Крейг М. Бауман.

Крейг инстинктивно се стегна.

— Как можа да изрече това този кучи син? — обърна се той шепнешком към адвоката си. — Мислех, че съдът е този, който трябва

да се произнесе.

— Наистина е така. Позволява си да изказва твърдения и се държи подстрекателски. За съжаление, репутацията му е такава.

— Сега — продължи Тони, посочвайки към тавана с показалец, — преди да докажа с реални факти онова, което току-що казах, ще ви призная нещо. Не съм завършил Харвард, както моя уважаем колега опонент. Аз съм едно градско момче от Норд енд и понякога не мога да говоря толкова възвишено.

Водопроводчикът се изхили открито, а двамата бизнесмени пуснаха по една крива усмивка, въпреки видимото си раздражение.

— Но ще се опитам — добави Тони. — И ако поне малко ви е грижа за онова, за което сте тук, ще ме разберете.

Трите домакини и пенсионираната учителка се усмихнаха на признанието на Тони.

— Смятам да съм напълно откровен с вас, добри хора — продължи той. — Така, както съм бил с моя клиент. Нямам голям стаж в делата за лекарска небрежност. Всъщност, това е първото ми дело.

Мускулестият пожарникар кимна одобрително на тази прямота.

— Може да се запитате: защо този италиански нахалник е поел делото? Ще ви кажа защо: за да защитя вас, себе си и моите деца от такива като д-р Бауман.

Лека изненада се изписа по лицата на повечето заседатели, когато Рандолф се изправи.

— Ваша чест, протестирам. Журито се манипулира.

Съдия Дейвидсън погледна Тони над очилата си със смесица от раздражение и изненада.

— Коментарите ви надхвърлят границите на приличието в съда. Това е арена на словесна битка и установените правила и закони трябва да се спазват, особено в моята зала. Ясен ли съм?

Тони вдигна ръце над главата си в молба.

— Напълно и се извинявам на съда. Проблемът е, че понякога емоциите ми изтръгват най-доброто от мен и това е един от тези случаи.

— Ваша чест — възропта Рандолф, но не завърши. Съдията му махна да си седне, докато нареждаше на Тони да се държи както подобава.

— Това заприличва на цирк — прошепна Рандолф, докато седнаше. — Тони Фасано е клоун, но дяволски умен клоун.

Крейг наблюдаваше адвоката. За първи път бе забелязал пукнатина в непоколебимостта му. Коментарите му бяха обезпокояващи.

След като погледна за миг в бележките си, Тони се върна към изявлението си.

— Някои от вас може да се запитат защо случаи като този не се решават от учени съдии и защо се налага да бъдете обезпокоявани и да се нарушава ритъма на живота ви. Ще ви кажа защо. Защото вие сте по-разумни и по-трезви от съдиите. — Тони посочи всекиго от тях. Вече имаше пълното им внимание. — Това е истина. С цялото дължимо към вас уважение, Ваша чест. — Тони погледна към съдията. — Паметта ви е пълна със закони и постановления и всякакъв род юридически еквилибристики, докато тези хора — пренесе той вниманието си към журито — са в състояние да видят фактите. При мен това е основната максима. Дори ако някога аз попадна в затруднение, ще искам жури. Защо ли? Защото вие, хора, със здравия си разум и интуиция можете да прозирате отвъд юридическия лабиринт и да кажете къде е истината.

Някои от заседателите кимаха в съгласие и Крейг почувства как пулсът му се ускорява и стомахът му се свива. Страхът му, че Тони ще има пълна власт над хората в залата, вече се сбъдваше. И точно когато смяташе, че нещата няма накъде повече да се влошават, то стана.

— Това, което възнамерявам да направя — продължи Тони и направи жест с дясната си ръка, — е да представя пред вас четири основни факта. Номер едно: според служителите на самия доктор, той е трябвало да се погрижи повече за починалата. Номер две: със свидетелските показания на трима уважавани експерти от три известни институции ще ви покажа какво би направил един разумен лекар, попаднал в съответните обстоятелства вечерта на пети септември, 2005-а година. Номер три: От показанията на ищеца, на един от служителите на доктора и на един от експертите, който случайно е бил замесен в нашия случай, ще ви покажа как д-р Бауман е проявил небрежност, каквато един разумен лекар на неговото място никога не би проявил. И номер четири: как поведението на д-р Бауман е станало

непосредствена причина за смъртта на пациентката. Това е накратко същността.

По челото на Крейг изби пот и гърлото му пресъхна; почувства непреодолимо желание да отиде до тоалетната, но не посмя. Наля си малко вода от каната с трепереща ръка и отпи.

— Сега отново сме на твърда земя — прошепна Рандолф. Той очевидно не беше чак толкова развълнуван, колкото него, което бе някаква утеха. Но Крейг знаеше, че има нещо повече.

— Онова, което току-що подчертах — продължи Тони, — е същността, ядката на най-разпространените случаи на лекарска небрежност. Случай, което скъпо платените, модни адвокати като моя опонент, обичат да наричат „типичен“. Много адвокати, както и много лекари, имат склонност да употребяват думи, които никой не разбира, особено латински. Но това не е обичаен случай. Нещо по-лошо е. Сега защитата ще се опита да ви накара да повярвате, че д-р Бауман е страхотен, състрадателен, великодушен лекар със сплотено и идеално като на картинка семейство, но реалността е доста по-различна.

— Възражение! — изправи се Рандолф. — Личният живот на д-р Бауман няма нищо общо. Адвокатът на ищеца се опитва да дискредитира моя клиент.

Съдия Дейвидсън свали очилата си и се взря в Тони.

— Отклонявате се, синко. Насоката, която сте поели, свързана ли е със специфичните твърдения за допуснатата лекарска небрежност?

— Абсолютно, Ваша чест.

— Вие, ведно със случая на клиента ви, ще попаднете в небрано лозе, ако не е така. Възражението се отхвърля. Продължете.

— Благодаря, Ваша чест — каза Тони, преди да се обърне отново към заседателите. В нощта на пети септември 2005-а година, когато Пейшънс Станхоуп ненавременно се е споминала, д-р Крейг Бауман не е бил в шикозния си апартамент в Нютън сред скъпото си семейство. Съвсем не! Ще чуете от свидетелка, която е била негова служителка и любовница, че той е бил с нея в градското им любовно гнездо.

— Възражение! — извика Рандолф с неподозирана сила.

— Подвеждане на журито и слухове. Не мога да позволя подобен речник.

Крейг почувства как се изчервява. Прииска му се да се обърне и да срещне очите на Алексис, но не можа да се застави да го направи,

не и с унижението, което изпитваше.

— Приема се! Моля, придържайте се към фактите без подстрекателски изявления, докато не са се изказали свидетелите.

— Разбира се, Ваша чест. Просто ми е трудно да сдържа емоциите си.

— Ако не се справите, ще го приема като неуважение към съда.

— Разбрано — кимна Тони и се обърна отново към журито. — Това, което ще чуете от свидетелската скамейка е, че стилът на живот на д-р Бауман драматично се е променил.

— Възражение! — обади се Рандолф. — Частният живот на клиента ми няма отношение към обсъжданата тема. Това е дело за медицинска небрежност.

— Мили боже! — възкликна съдия Дейвидсън с огорчение.

— Адвокатите на двете страни, моля, приближете се.

Рандолф и Тони покорно се приближиха до съдийската ложа, на достатъчно разстояние както от заседателите, така и от съдебния репортер.

— Така както е тръгнало, се очертава този процес да се точи година — промърмори съдията. — Целият ми месечен график ще отиде на кино.

— Не мога да позволя този фарс да продължава — погледна го настоятелно Рандолф. — Това е в ущърб на клиента ми.

— Започвам да губя мисълта си с всичките тези прекъсвания — оплака се Тони.

— Млъкнете! Не искам да слушам повече никакви оплаквания от никого. Господин Фасано, дайте ми някакво оправдание за това отклонение от съответните медицински факти.

— Лекарят е решил да направи домашно посещение на починалата, вместо да се съгласи с искането на ищеца съпругата му да бъде директно откарана в болницата; както и самият лекар ще потвърди, той е подозирал сърдечна криза.

— И какво? — попита съдия Дейвидсън. — Предполагам, че докторът се е отзовал на спешното повикване без излишно закъснение.

— Ще се съгласим с това, но д-р Бауман е започнал да прави домашни визити едва след настъпването на кризата на средната възраст или „пробуждането“ си, както го нарича той, приблизително по което време се заселва в града с любовницата си. Моите експерти ще

свидетелстват, че закъснението, предизвикано от, домашното посещение, е било критично за починалата.

Съдия Дейвидсън се замисли и разсеяно прехапа устни, така че сега мустаците му достигаха до брадата.

— Животът и нагласата на лекуващия лекар не могат да бъдат предмет на съдебен процес за лекарска небрежност — заяви Рандолф. — От гледна точка на закона въпросът е единствено дали е имало отклонение от медицинския стандарт, което да причини наказуема телесна повреда.

— Като цяло сте прав, но смятам, че господин Фасано също изтъква валиден аргумент, стига да се потвърди от останалите свидетели. Можете ли да сте напълно сигурен?

— Абсолютно — заяви Тони.

— В такъв случай съдебното жури ще има думата по въпроса. Възражението се отхвърля. Господин Фасано, можете да продължите, но отново ви предупреждавам да си мерите думите.

— Благодаря, Ваша чест.

Рандолф се върна на мястото си видимо раздразнен.

— Ще трябва да изчакаме да отmine бурята — рече той. — Съдията позволява на Фасано необичайна свобода. Но пък от друга страна, това ще добави материал за обжалването, ако в крайна сметка се окаже, че ищецът има право.

Крейг му кимна, но фактът, че Рандолф за пръв път допускаше, че процесът може да завърши зле, увеличи и без това нарастващото му униние и песимизъм.

— Докъде бях стигнал? — попита Тони, след като се върна на подиума. Той набързо прелисти бележките си и нагласи дължината на ръкавите си така, че да се подават само крайчетата им, откривайки масивния златен часовник. — В трети клас за пръв път установих колко неприятно е да се говори пред публика и ви уверявам, че оттогава не съм се променил особено. Така че се надявам да сте снизходителни — обърна се той към журито. — Ще представим доказателства, че професионалният живот на д-р Бауман рязко се е променил преди около две години. Първоначално той е имал традиционната амбулаторна практика. След това обаче е настъпила промяна. Той постъпил и постепенно се издигнал до важен пост в печелившо сдружение на домашни лекари.

— Възражение! — намеси се Рандолф. — В този съдебен процес не става въпрос за типа практика.

Съдия Дейвидсън въздъхна с раздражение.

— Господин Фасано, съществен ли е стилът на практика на д-р Бауман за въпроса, който обсъждаме тук?

— Разбира се, Ваша чест.

— Възражението се отхвърля.

— Тук — продължи Тони, обръщайки се към журито, — виждам доста озадачени лица, когато спомена думата „домашна медицина“ и ще ви кажа защо: защото много от нас не знаят какво представлява тя, включително и аз, преди да започна това дело. Тя се нарича също „обслужваща медицина“, което означава, че пациентите, които искат да бъдат включени в медицинската практика, всяка година се разделят със солидна част от авоарите си. И в някои от случаите става въпрос за големи пари, от порядъка на двайсет хиляди долара на човек. Е, в дадения случай д-р Бауман и неговият партньор, д-р Етан Коен, който е на път да се пенсионира, действително не прилагат такива цени, но при все това сметките им са солидни. Веднага се вижда, че такъв стил медицинска практика може да съществува само в богатите и образовани градове, шикозни, като Палмс Бийч или Аспен, Колорадо.

— Възражение! — включи се Рандолф. — Ваша чест, подсъдим в това дело не е домашната медицина.

— Не съм съгласен, Ваша чест — каза Тони и погледна съдията. — В известен смисъл именно домашната медицина е подсъдима тук.

— В такъв случай обяснете как, адвокате — раздражен рече съдията. — Възражението се отхвърля.

Тони отново погледна журито.

— Призовавам ви да помислим заедно за това какво всъщност получават пациентите на такава домашна практика, освен възможността да бъдат изхвърлени от практиката и изоставени на произвола на съдбата, ако не платят дължимата такса. Сега ще чуете свидетелски показания за това какво би трябвало да получат на теория. Би трябвало например да получават гарантиран достъп до своя лекар двайсет и четири часа в денонощието и седем дни в седмицата, имейла и личния телефон на лекаря си, както и гаранция за предимство при запазване на час, които аз лично смятам, че хората е редно да получават и без да има нужда да плащат домашни такси. Но най-

важното в дадения случай е именно, че би трябвало да получават възможност за домашни визити по време, когато на тях им е удобно.

Тони изчака за момент, докато думите му достигнат до журито.

— По време на делото ще чуете преки свидетелски показания, които ще потвърдят, че вечерта на пети септември 2005-а година д-р Бауман е имал запазени билети за симфоничен концерт за себе си и любовницата си, докато съпругата му и безценните му дъщери страдат вкъщи. Безкрайно бих искал да призова съпругата на лекаря за свидетел, но поради съпружеската конфиденциалност се налага да се въздържа. Тази жена трябва да е светица!

— Възражение! — прекъсна го Рандолф. — По същата причина, както и преди.

— Приема се.

— Ще чуете също свидетелски показания — продължи Тони, — твърдящи, че според обичайния стандарт за лекарска грижа, когато се подозира сърдечен удар, пациентът трябва незабавно да се хоспитализира за започване на лечение. И като казвам „незабавно“ аз не преувеличавам, тъй като минути, или може би дори секунди, могат да се окажат критични за живота на пациента. Ще чуете доказателства, че независимо от молбите на клиента ми жена му да бъде откарана за лечение в болница, докторът е настоявал да направи домашна визита. А защо е настоявал? Според свидетеля това е важно, защото ако Пейшънс Станхоуп не е получила сърдечен удар — макар че самият доктор твърди, че е подозирал удар — но при все това ако удар не е имало, той би могъл да стигне навреме за концерта с червеното си Порше и да получи обожанията на публиката за изтънчеността си и красивата си любовница. И именно тук, скъпи приятели, засягаме въпроса за престъпната лекарска небрежност. Тъй като поради собствената си суетност д-р Бауман умишлено е пренебрегнал болничния стандарт, според който пациент със сърдечен удар незабавно трябва да бъде откаран в болница.

Освен това ще чуете малко по-различна интерпретация на тези факти от моя по-опитен колега. Но аз съм убеден, че вие, хора, ще видите истината, както — сигурен съм — го е направил и Масачузетският трибунал, когато е изслушал този случай и е препоръчал да отиде на процес.

— Възражение! — извика Рандолф и скочи. — Моля съда да предупреди адвоката на ищеца. Изводите на трибунала не са приемливи: „Бийлър срещу Дауни“, Масачузетски върховен съд.

— Приема се! — отсече съдия Дейвидсън. — Адвокатът на защитата е прав, господин Фасано.

— Съжалявам, Ваша чест — каза Тони. Той пристъпи към масата на ищеца и взе един документ, който госпожа Релф му подаде. — Копие на Законите на щата Масачузетс, Глава тридесет и първа, параграф 60 б, в който се казва, че изводите на консултантите и показанията им пред журито са приемливи.

— Това беше опровергано от цитираното дело — каза съдията. Той погледна към съдебния репортер. — Свалете отпратката към трибунала от протокола.

— Да, сър — отвърна мъжът.

След това съдия Дейвидсън се обърна към заседателите.

— Инструктирам ви да игнорирате коментара на господин Фасано за Масачузетския трибунал и да имате предвид, че той няма да има никакво значение в отговорността ви като арбитри на фактите. Разбрахте ли ме?

Съдебните заседатели покорно кимнаха.

Съдията насочи погледа си към Тони.

— Неопитността не е извинение за непознаването на закона. Вярвам, че няма да има повече подобни грешки, в обратен случай ще бъда принуден да обявя неправилно протичане на процеса.

— Ще се постарая — отвърна Тони и се върна към подиума. Забави се за момент, за да събере мислите си, след което насочи вниманието си към журито.

— Убеден съм, както вече казах, че вие ще видите истината и ще разберете, че небрежността на д-р Бауман е причинила смъртта на обичаната съпруга на клиента ми. Ще бъдете помолени да прецените разходите за грижите, напътствията, помощта, съветите и общуването, които Пейшънс Станхоуп щеше да даде днес на моя клиент, ако беше жива.

Благодаря ви за вниманието и още веднъж се извинявам пред вас, както направих това пред съдията, за липсата си на опит в тази конкретна област на закона. Ще се обърна към вас отново в заключителните пледоарии. Благодаря.

Като събра бележките си от пюпитъра, Тони се върна обратно при мястото на ищеца и се впусна в тих, но оживен разговор с помощничката си, като размахваше лист хартия, който преди малко бе получил от нея.

С въздишка на облекчение съдията погледна часовника си, преди да се обърне към Рандолф.

— Желаете ли защитата да започне пледоарията си сега или след изслушването на главния свидетел на ищеца?

— Настоятелно моля да започна сега, Ваша чест.

— Добре, но първо ще направим обедна почивка — отвърна съдията и замахна с чукчето. — Съдът се оттегля до един и половина. На журито се забранява да обсъжда случая до подновяване на разискването.

— Всички на крака! — подобно на градски глашатай се провикна уредникът, докато съдията ставаше от мястото си.

3.

Бостън, Масачузетс

Понеделник, пети юни 2006 г.

12:05 след обед

Макар че дългата редица посетители вече се изнизваше от галерията на съдебната зала, Алексис Степълтън Бауман не се и помръдна. Наблюдаваше съпруга си, който беше се свил в стола подобно на спънат балон веднага след излизането на съдията. Рандолф се бе навел над него и говореше с приглушен тон. Съветникът му, Марк Кавендиш, беше застанал от другата страна на Крейг и прибираше разни разпилени книжа и един лаптоп в отвореното си куфарче. На Алексис ѝ се стори, че Рандолф сякаш се опитва да убеди Крейг в нещо, и се питаше дали е редно да се намеси или е по-добре да изчака. За момента сякаш бе по-уместно да се изчака, така че вниманието ѝ се насочи към ищеца, Джордан Станхоуп. С безизразна физиономия, неангажирано поведение и консервативен, но скъп костюм, той се насочи без думи към подобно облечена млада жена, с която си приличаха като две капки вода.

В качеството си на болничен психолог, Алексис бе присъствала многократно на съдебни процеси, най-често като вещо лице, и знаеше, че подобни дела са притеснителни за всички участващи, особено когато ставаше дума за лекарска небрежност, а днес съпругът ѝ сякаш бе по-уязвим от всякога. Делото срещу Крейг бе кулминацията на едни особено трудни две години, така че от него зависеше много. Отчасти поради професията си, отчасти и поради способността си да остава обективна дори в личния живот, тя беше наясно както със слабите страни на Крейг, така и с качествата му, така че сега със съжаление виждаше, че ако той не успее убедително да отхвърли съмненията в това публично разследване на способностите му като лекар, впоследствие едва ли щеше да успее да нареди живота си, въпреки достатъчно объркан и без това. Той бе преди всичко лекар и за него

пациентите бяха най-важното — нещо, което тя бе открила още в самото начало на тяхната връзка и бе приела с уважение и дори възхищение като даденост, защото по собственото ѝ мнение — подплатено със солидния опит на болничен лекар — лекарската професия бе едно от най-трудните, високателни и неблагодарни занимания на този свят.

Проблемът обаче идваше от това, че дори според самия Рандолф, бе твърде вероятно на първото разглеждане да загубят процеса, независимо че доказателствата за лекарска небрежност си оставаха в най-добрия случай съмнителни. Дълбоко в себе си Алексис беше уверена, че небрежност не е имало и не би могло да има — потвърждаваше го не само разказът на Крейг, но и собственият ѝ опит с него, когато често се случваше заради някой пациент да ги събудят в три часа през нощта. Ситуацията се усложняваше и от психическото разстройство на мъжа ѝ, ненадейно обзет от криза на средната възраст. Не беше чудно обаче, че две така неприятни събития съвпадаха, защото по правило лекарите не идваха в нейната практика — за един лекар поначало е твърде несвойствено да търси медицинска помощ, камо ли помощ от психолог. И за съжаление Крейг беше пример именно за такова лекарско себеотрицание. Още от самото начало тя му предложи да се подложи на терапия, особено като се има предвид как реагираше на показанията на Лиона и на вещите лица на обвинението, но той отказа категорично. По подобен начин почти се скараха седмица по-късно, когато вече не можеше да се скрие, че той става все потиснат от ден на ден.

Докато Алексис продължаваше да се пита дали да се намеси в разговора на Крейг и Рандолф, или да остане на мястото си, изведнъж забеляза още един човек, останал в галерията, след като всички излязоха. Това, което привлече вниманието ѝ, бяха дрехите му — почти идентични по стил, цвят и кройка с тези на адвоката на ищеца. Приликата в облеклото, подобното ръбато чело и тъмна коса сякаш им придаваха повърхностна прилика като на братя близнаци — повърхностна, защото ако застанеха един до друг, ставаше ясно, че човекът в галерията е поне двойно по-едър от Тони Фасано, но не тъй набит, и за разлика от Фасано имаше следи от грубо акне, което придаваше на лицето му вид на полуизгорено.

В този момент Фасано прекъсна разговора със своята помощничка, грабна куфарчето от щраусова кожа и се втурна през вратата към галерията. Явно беше загрижен за грешката по повод решението на трибунала. Алексис се питаше защо реагира така бурно, след като началната му пледоария бе твърде ефикасна и несъмнено бе в дъното на настъпилото униние от страна на Крейг. Помощничката на Тони безволево последва началника си. Без дори да погледне настрани, Тони махна на човека в галерията да го последва и го извика по име — очевидно непознатият се казваше Франко; след секунда той го последва и двамата изчезнаха зад вратите, които рязко се хлопнаха зад гърба им.

Алексис погледна пак към мъжа си. Не беше помръднал, но сега Рандолф гледаше към нея и очевидно се опитваше да ѝ направи знак да дойде. Е добре, щом я канят, какво пък. Когато най-после си проправи път до тях, лицето на мъжа ѝ изглеждаше точно тъй унило, колкото и позата му.

— Трябва да говорите с него — нареди Рандолф, като за миг патрицианското му хладнокръвие с израз на ерудираност го напусна. — Не може да продължава така. С това унило и мрачно изражение на спипан престъпник, като нищо ще вземе да убеди целия съдебен състав в собствената си вина. Мислете каквото искате, но аз съм убеден, че всеки съдебен заседател има вътрешен усет за вина и усеща настроението на подсъдимия, като после си прави съответните изводи.

— Искате да кажете, че могат да отсъдят срещу Крейг само защото е потиснат?

— Именно това твърдя. Трябва да му кажете да се стегне, защото ако продължава да се държи по такъв компрометиращ го начин, рискува съдът наистина да си помисли, че е проявил небрежност. Не казвам, че журито няма да се вслуша в показанията или че ще игнорира доказателствата, но то ще е само колкото да се види дали те потвърждават първоначалното му впечатление. Подобно поведение автоматично превръща неутралния съдебен състав в предубеден и прави така, че вместо обвинението да представи доказателства за виновност, както е редно, ние от защитата трябва да представяме доказателства за невинност.

Алексис погледна Крейг, който търкаше слепоочията си, закрил очи с ръце и облакът на масата. Дишането му беше неритмично, с

уста, отворена като на риба на сухо. Да се стегне такъв човек нямаше да е лесно. През последните осем месеца преди процеса периодически бе изпадал в депресия, и сякаш единствената причина да се прояви малко по-оптимистично в дните преди делото бе възможността всичко най-сетне да свърши. Но сега, след започването на съдебното дирене, явно възможността за неприятен изход все повече натежаваше в ума му. Депресията беше естествено продължение на тази мисъл.

— Защо не отидем на обяд и там да обсъдим положението — предложи Алексис.

— Г-н Кавендиш и аз ще пропуснем обяда. Трябва да подготвя началната си пледоария.

— Нима не сте я подготвили предварително? — изуми се Алексис.

— Естествено, че съм я подготвил — отвърна раздражено Рандолф. — Но след като съдия Дейвидсън позволи такава свобода на г-н Фасано в неговото встъпление, се налага и аз да променя моето.

— Изненада ме пледоарията на ищеца.

— И правилно! Защото това си беше чиста проба, опит за очерняне, тъй като е ясно, че нямат никакви медицински доказателства за небрежност. Единственото хубаво нещо е, че този съдия вече сам по себе си ни дава основание да обжалваме при нужда, особено с този евтин номер на г-н Фасано по повод решението на трибунала.

— Не смятате, че се касае за непреднамерена грешка?

— Едва ли — изсумтя презрително Рандолф. — Наредих да прегледат някои от предишните му дела. Това е пример за адвокат от най-долна проба. Без никаква съвест, макар че не съм и очаквал, като се има предвид що за дела е поемал.

Алексис не бе толкова сигурна. Като гледаше тирадата на адвокатата към неговата помощничка, човек оставаше с впечатление, че ако това наистина е само театър, то той определено заслужаваше „Оскар“.

— Значи ми казвате да се стегна, а вие самите вече говорите за обжалване? — въздъхна Крейг, проговаряйки за пръв път от идването на Алексис.

— Човек трябва да е подготвен за всичко — отвърна му адвокатът.

— Защо не отидете да се подготвите — предложи Алексис на Рандолф. — А пък ние с д-р Бауман ще поговорим.

— Великолепно — заяви Рандолф. Беше облекчен, че се освобождава, и махна на помощника си да го последва. — Значи ще се видим в уречения час. Ако не друго, съдия Дейвидсън поне е точен, така че очаква същото и от останалите.

Алексис наблюдаваше как Рандолф и Марк си проправят път през залата и хвърлят поглед към Крейг, преди да изчезнат в коридора. Той я гледаше мрачно, докато тя заемаше мястото на адвоката.

— Какво ще кажеш да вземем да хапнем? — предложи тя.

— Само това ми липсва, за да ми прилошее съвсем.

— Хайде тогава да излезем навън. Да се отдалечим за малко оттук.

Крейг не отвърна, но се изправи. Алексис го поведе навън от залата, покрай секцията за посетители, коридора и фойето с асансьорите. Хората се бяха събрали на групи, някои разговаряха полугласно. Съдът излъчваше атмосфера на враждебност от всяко ъгълче и пукнатинка. Крейг и Алексис мълчаливо изчакаха асансьора и излязоха навън в светлия, слънчев ден. Пролетта най-сетне превземаше Бостън. За разлика от потискащия, внушителен интериор на съда, въздухът тук излъчваше ведринка и надежда.

След като прекосиха малък, застлан с тухли площад между съда и сърповидната сграда на Правителствения център, Крейг и Алексис слязоха по няколко реда стълби. Пресичайки с известно усилие четирите платна на оживената „Кеймбридж стрийт“, те най-накрая се озоваха пред обширната еспланада пред Сити Хол^[1]. Площадът бе пълен с хора, излезли за глътка въздух от тесните офиси. Пред няколко щанда за плодове се редяха опашки.

Разхождайки се наслуки, двойката неусетно се намери пред входа на бостънското метро. Седнаха лице в лице на гранитния парапет.

— Слушай, аз нямам начин да те заставя да се стегнеш, освен ако ти сам не поискаш — рече му Алексис.

— Сякаш не знам!

— Но поне мога да те изслушам. Може би просто трябва да ми кажеш какво ти е.

— Да бе, как пък не! Винаги терапевтът, готов да се притече на помощ на нещастните малоумни! Защо пък ти не ми кажеш как се чувстваш? — подигравателно я изимитира Крейг.

— Стига, Крейг, да не се обиждаме. Знаеш, че вярвам в теб и съм на твоя страна в това дело.

Той не отвърна, загледан в две деца, заиграли се на фризби. Въздъхна, после се обърна към Алексис.

— Извинявай. Знам, че си на моя страна. Така е, връщам се при теб като куче с подвита опашка, без да ме питаш нищо. Оценявам го, наистина го оценявам.

— Ти си най-добрият лекар, когото познавам, а аз познавам мнозина. Имам и известна представа какво преживяваш, което парадоксално е свързано именно със способностите ти като лекар. Това те прави по-уязвим. Но като оставим това настрана, ние имаме някои неща за изясняване. Това трябва да е ясно, и въпроси ще има, но не сега. Ще имаме време да обсъдим връзката си, но първо трябва да те измъкнем от това грозно дело.

— Благодаря — рече искрено Крейг. Челюстта му затрепери, но борейки се със сълзите, той потърка очи с кокалчетата на пръстите си няколко секунди, докато се успокои. Щом почувства, че отново се взема в ръце, погледна Алексис със зачервени и мокри очи. После прокара нервно ръка през косата си.

— Проблемът е, че това грозно дело става все по-грозно. Страхувам се, че ще загубя процеса. Дявол го взел, колкото повече мисля за поведението си по време на злополуката, толкова повече се срамувам. И фактът, че сега всичко това излиза наяве, е позор и за двама ни и обида за теб.

— Значи огласяването на тази история е всъщност част от това, което те потиска?

— Една част, да. Но има и друго. Най-голямото унижение ще е журито да заяви пред света, че практикувам медицина небрежно. Ако това се случи, едва ли ще мога да продължа като лекар. Сякаш и без това не е достатъчно трудно. Сега всеки пациент ми изглежда като бъдещ ищец, всеки медицински случай — бъдещо дело. Това е кошмарно!

— Но е разбираемо.

— Ако не мога да практикувам медицина, закъде съм? Не разбирам от нищо друго. И винаги съм искал да бъда именно лекар.

— Би могъл да се захванеш с научна работа. И без това клиничната медицина винаги е била в конфликт с тези ти интереси.

— Действително, това е идея. Но се страхувам да не изгубя желанието си да се занимавам с медицина изобщо.

— Значи тогава трябва да направиш всичко възможно да спечелим. Рандолф казва, че просто трябва да се стегнеш.

— Господи, до гуша ми дойде вече от този Рандолф! — оплака се Крейг, загледан в далечината. — Не го знам що за човек е. Като гледах изказването на Фасано тази сутрин, започвам да се чудя дали това е най-подходящият адвокат. Ще има да се надлъгват с журито, докато Фасано е вече направо техен човек.

— Щом е така, не може ли да поискаш друг адвокат от страна на застрахователя?

— Не знам, възможно е.

— При все това, въпросът е дали си заслужава?

— Кой знае — замислено рече Крейг, — кой, кой знае...

— Добре тогава, да видим какво ни остава. Нека изслушаеме първо пледоарията на Рандолф, а пък сега първо да помислим как да пооправим вида ти.

— Лесно е да се каже. Имаш ли идеи?

— Естествено, само „стегни се“ не става за съвет, но защо не се съсредоточиш върху невинността си? Я се замисли за малко. Ясно е колко сериозно е било състоянието на Пейшънс Станхоуп; направил си всичко, което е по силите ти. Дори си се качил в линейката, за да помогнеш, ако сърцето ѝ спре. Боже, Крейг, съсредоточи се върху това и върху твоята всеотдайност към медицината, и ги предай на околните! Какво повече би могло да се иска от теб? Какво ще кажеш?

Крейг се усмихна неуверено пред ненадейния ентузиазъм на Алексис.

— Чакай, чакай малко. Значи да се съсредоточа върху собствената си невинност и да предам това чувство на журито?

— Чу какво каза Рандолф, а той има голям опит в това и е убеден, че съдебните заседатели усещат нагласата на подсъдимия. Защо не се опиташ да им я предадеш, в никой случай не може да ти навреди.

Крейг въздъхна. Не беше уверен, но нямаше сили да се бори с ентусиазма на Алексис.

— Добре де, добре, ще опитам.

— Така. И още нещо: използвай лекарската си способност за концентрация. Виждала съм те как го правиш многократно. Докато мислиш какъв добър лекар си и как си дал всичко от себе си, за да помогнеш на Пейшънс Станхоуп, не мисли за нищо друго.

Крейг само кимна и сведе очи.

— Не си убеден, така ли?

Той поклати глава. Загледан в ъгловатата, постмодерна сграда на кметството, издигаща се над площада като замък на кръстоносец, той мислеше как нейната унила масивност сякаш въплъщава бюрократичната грамада, която го притиска. Отне му известно усилие да откъсне поглед от нея и да погледне жена си отново.

— Най-лошото в цялата работа е, че се чувствам толкова безпомощен. И тотално зависим от някакъв адвокат, служебно назначен от застрахователя. Всеки друг път съм се измъквал с допълнителни усилия, а сега сякаш колкото повече усилия полагам, толкова повече затъвам.

— Да се съсредоточиш на невинността си също иска усилие. Концентрацията — също. — Алексис си помисли колко парадоксално е, че Крейг сега се оплакваше точно както пациент — от лекар.

Крейг кимна.

— Нямам нищо против да опитам. Значи да вляза в контакт с журито. Но да имаше нещо по-осезаемо, по-видимо за опитване.

— Мислех си и за още нещо.

— Така ли? Какво?

— Дали да не се обадя на брат ми Джак да дойде от Ню Йорк за помощ.

— Да бе, ще помогне, как не — рече Крейг саркастично. — Изобщо няма да дойде. Вие никога не сте били близки, и освен това, никога не е можел да ме понася.

— Разбираемо е да му е трудно да общува с нас и трите ни дъщери, при положение, че е загубил и двете си деца. Сигурно е твърде болезнено за него.

— Възможно е, но това не обяснява неприязънта му към мен.

— Защо говориш така? Казвал ли ти е някога нещо обидно?

Крейг се загледа в Алексис. Сам се бе вкарал в ъгъла и сега не можеше да измисли какво да каже. Действително, Джак Степълтън никога не бе казал нещо обидно, просто Крейг имаше чувството, че не му допада.

— Жалко, че смяташ така. В действителност той се възхищава от теб и дори изрично ми го е казал.

— Възможно ли е? — изуми се Крейг, убеден тъкмо в обратното.

— Да, Джак ми е казал, че ти си бил тъкмо от този тип студенти-медици, които той е отбягвал. Които винаги знаят всичко, четат учебника от кора до кора и могат да цитират наизуст цели пасажии от последния брой на „Ню Ингленд Джърнъл ъв Медисин“. Наистина, това уважение породило и известна неприязън, но тя е била всъщност насочена към самия него, като укор, че той не е могъл да се посвети на науката с такова себеотрицание.

— Твърде ласкателно. Нямах си представа! Но не знам дали чувствата му не са се изменили след кризата, която преживях. И дори да дойде, с какво би могъл да помогне? Да му поплача на жилетката? Ами че от това бих се почувствал още по-зле, ако това изобщо е възможно.

— След като стана съдебен медик, Джак придоби доста голям съдебен опит. Пътува из цялата страна като експертен свидетел за главния офис в Ню Йорк и твърди, че много му харесва. Струва ми се доста изобретателен, макар и откъм отрицателната страна, защото е малко нещо развейпрах. Но както си се отчаял, може би с непринудената си изобретателност ще те ободри?

— Честна дума, не проумявам как.

— Аз също, всъщност затова и не го предложих по-рано.

— Е добре, в края на краищата той е твой брат. Реши сама.

— Ще помисля — погледна тя часовника си. — Нямаме много време. Сигурен ли си, че не искаш да хапнеш нещо?

— Всъщност, откак излязохме от съда, стомахът ме свива от глад. Май ще взема набързо един сандвич.

След като станаха, Крейг прегърна жена си и я задържа в обятията си. Не очакваше такава ненадейна подкрепа след възмутителното си поведение преди делото. Но тя беше права, че той има дарба да отделя и класифицира. Беше успял напълно да раздели служебния живот и семейството си, докато службата го овладее

напълно. Дано след всичко това съдбата му оставеше шанс да си възвърне загубеното равновесие.

[1] Административна сграда, помещаваща кметството на град Бостън. Б.пр. ↑

4.

Бостън, Масачузетс

Понеделник, 5 юни 2006 г.

1:30 след обед

— Всички да станат! — провъзгласи съдебният пристав.

Съдия Мартин Дейвидсън стремително излезе от кабинета си, размахвайки полите на черната си тога, точно в секундата, когато стрелката на стенния часовник достигна цифрата дванадесет.

Слънцето се бе преместило и няколко щори на огромните прозорци, издигнати над двуметровата ламперия, бяха вдигнати. Открила се бе гледка към част от градския пейзаж и късче синьо небе.

— Седнете! — извика разпоредителят, след като съдията зае мястото си.

— Надявам се всички да сте хапнали — обърна се съдията към журито, което посрещна забележката с одобрително кимане на глави. — И както ви инструктирах, надявам се междувременно да не сте обсъждали случая. — Главите отново закимаха в съгласие. — Отлично. Да чуем сега встъпителната пледоария на защитата. Господин Бингъм?

Без да бърза, Рандолф се надигна, извървя разстоянието до подиума и разстла бележките си върху ъгловатата повърхност; после намести тъмносиньото си сако и поправи ръкавите на ризата си. Изправен в цял ръст, той внимателно обхвана с ръце двете страни на катедрата. Всеки косъм на главата му бе заел предварително определеното място, подстриган до точно определената дължина. Харвардската му вратовръзка с емблеми на тъмночервен фон бе стегната в съвършен възел. В това облекло той бе образец на вродена елегантност и се открояваше сред олющената зала подобно на благородник, случайно попаднал в бордей.

Първоначално внушителното поведение на адвокатата направи добро впечатление на Крейг и той дори започна да мисли, че контрастът с Тони Фасано може дори да е в негова полза. Рандолф

представляваше бащинска фигура на закрилник, с аурата на президент или дипломат, която интуитивно вдъхваше доверие. Но след това погледът на Крейг се плъзна към журито и с недоверие огледа набития пожарникар, водопроводчика и раздражения бизнесмен. Всички лица изразяваха инстинктивна досада, тъкмо обратното на реакцията им към Тони Фасано. И дори преди Рандолф да отвори уста, краткият оптимизъм на Крейг се изпари.

При все това тази светкавична мисъл си имаше и добра страна. Тя потвърждаваше думите на Алексис относно настройката, затова Крейг затвори очи и се опита да си пред стави Пейшънс Станхоуп в момента, когато той и Лиона се втурнаха в стаята ѝ. Припомни си с какъв шок беше открил, че тя страда от цианоза, с каква бързина бе реагирал и всяко свое действие до момента, когато вече бе очевидно, че не е възможно да се направи нищо повече. В последните осем месеца многократно бе повтарял тази сцена в ума си и макар че в дългата си лекарска практика понякога му се бе случвало впоследствие да се коригира, в конкретния случай с Пейшънс Станхоуп всичките му действия бяха взети сякаш от учебник. Убеден беше, че ако същата ситуация се повтори с него същия ден, не би направил нищо по друг начин. Небрежност не беше имало и той бе убеден в това.

— Дами и господа съдебни заседатели — бавно и почтително се обърна към съда Рандолф, — току-що чухте едно забележително встъпление от човек, който признава, че няма никакъв опит в съдебни дела за лекарска небрежност. Той си послужи с ярки образи, изобретателно очернящи моя клиент, които предизвикаха усмивка у вас, но не и у мен, тъй като с тактиката си той сам се издаде. Нямам намерение да ви унижавам с подобни ораторски трикове. Ще ви кажа единствено истината, която съм убеден, че ще разберете веднага, след изслушването на свидетеля на защитата. За разлика от адвоката на отсрещната страна, аз имам повече от трийсет години опит в защитата на нашите отлични лекари и болници и мога да ви кажа, че нито един път не съм чувал пледоария, подобна на тази на господин Фасано, която си послужи с всички възможни средства да очерни клиента ми, д-р Крейг Бауман.

— Възражение! — извика Тони, скачайки на крака. — Аргументът не е по същество и си служи с обиден език.

— Ваша чест — прекъсна го Рандолф с презрително махване с ръка. — Мога ли да ви кажа нещо?

— Разбира се — отвърна съдията и направи жест на двамата адвокати да се приближат.

— Ваша чест, господин Фасано си позволи твърде голяма свобода в своето встъпление, така че очаквам от вас същото снизхождение.

— Описвах единствено това, което смятам да докажа с помощта на свидетели, както е и редно за встъпителна пледоария, докато вие, господин Бингъм, ме прекъсвахте на всеки десет секунди, опитвайки се да объркате мисълта ми.

— Боже мили! — възмути се съдия Дейвидсън. — Това е дело за лекарска небрежност, а не за убийство първа степен! Още не сме изслушали началните пледоарии и вие вече се сграбчихте за гърлото. Ако я караме така, това дело ще се точи с месеци — каза съдията и направи пауза. — Предупреждавам и двамата ви: искам това дело да тръгне бързо, чувате ли? И двамата имате достатъчно опит, за да знаете кое е уместно и поносимо за отсрещната страна, така че ако обичате се овладейте и се придържайте към фактите. А сега по конкретното възражение. Господин Бингъм, вие възразихте срещу обиден език от страна на господин Фасано, но забравяте, че и той има същото право. Господин Фасано, вярно е, че ви бе дадена голяма свобода, така че Господ да ви е на помощ, ако свидетелствата не потвърдят вашите обвинения. На господин Бингъм ще позволим същата свобода в изказването му. Имате ли въпроси? — И двамата адвокати кимнаха отрицателно. — Отлично. Да продължаваме. — Рандолф се върна на подиума, а Фасано зае предишното си място до масата на ищеца. — Възражението се приема — обърна се съдията към стенографа. — Да продължаваме.

— Дами и господа съдебни заседатели — започна Рандолф, — необичайно е мотивацията на лекаря да е обект на съдебен процес за небрежност. Обичайната практика е да се установи дали грижите на лекаря за пациента отговарят на определен медицински стандарт и дали при лечението той е приложил знания и умения, съответни на тези на кой да е друг компетентен лекар при същите обстоятелства. Видяхме, че в началната си пледоария господин Фасано не каза и дума, подсказваща, че д-р Бауман може да не е използвал знанията и

уменията си по най-добрия начин. Вместо това господин Фасано започва да ни говори за мотивацията на лекаря, защото вижда, че това е единственият начин да обоснове несъстоятелните си обвинения. Казвам неоснователни, защото моите свидетели ще потвърдят, че от секундата, когато д-р Бауман е разбрал цялата сериозност на положението на Пейшънс Станхоуп, клиентът ми е действал със забележителна скорост и умения, правейки всичко възможно да спаси живота на пациентката.

Алексис кимна одобрително при първите думи на адвоката. Хареса ѝ начина, по който той представи нещата; погледът ѝ се насочи към Крейг. Сега той стоеше изправен, но лицето му не се виждаше от мястото, където бе седнал. След това реши да погледне журито и одобрението ѝ към речта на Рандолф започна да се изпарява. Нещо в позите на съдебните заседатели се бе променило в сравнение с речта на Тони Фасано. Журито изглеждаше твърде отпуснато, дори отегчено. Сякаш за да потвърди подозренията ѝ, водопроводчикът продължително се прозя.

— Доказателството за вина трябва да бъде представено от ищеца — продължи Рандолф. — Работа на защитата е да опровергае обвиненията на ищеца и неговите свидетели. Тъй като господин Фасано заяви, че мотивацията е ключова в неговото представяне на случая, то ние, защитата, ще се съобразим с това и ще представим свидетелства за непоколебимата всеотдайност и себеотрицание на д-р Бауман през цялата му кариера, която го е направила един от най-добрите лекари в света. Дори да се наложи да проследим живота му от момента, когато като дете за пръв път е получил стетоскоп за подарък.

— Възражение! — каза Тони. — Себеотрицанието и всеотдайността на д-р Бауман през годините нямат нищо общо с конкретния случай.

— Господин Бингъм? — запита съдията. — Свързани ли са показанията на вашите свидетели с всеотдайността и грижата на лекаря към пациентката Пейшънс Станхоуп?

— Разбира се, Ваша чест.

— Възражението се отхвърля — продължи съдия Дейвидсън — Продължавайте.

— Но преди да се насоча към представянето на нашия случай по същество в това съдебно дирене, бих искал да се отклоня за малко и да

кажа две думи за практиката на д-р Бауман, несправедливо окачествена от господин Фасано като „обслужваща“, едва ли не поръчкова.

Погледът на Алексис отново се спря върху журито. Питаше се дали заплетените изречения на Рандолф няма да се окажат непреодолими за заседателите и колцина от тях знаят какво означава „дирене“ и „по същество“. Резултатът не беше обнадеждаващ. Физиономиите на заседателите бяха приели изразенията на въсърни фигури.

— Обърнете внимание — заяви Рандолф, размахвайки пръст към журито, сякаш говори на група непослушни деца, — обърнете внимание на обстоятелството, че думата „обслужваща“ в обичайния смисъл изразява оказана помощ или услуга без никакви отрицателни конотации. И действително, именно това е причината тя да се свързва с домашната медицина, която изисква малка начална такса. Ще чуете свидетелски показания от различни лекари, които ще потвърдят, че целта на такава практика е лекарят да прекарва повече време с пациента по време на визитата, така че пациентът да може да се радва на вниманието, което всички ние, обикновените хора, бихме искали да ни се оказва. Ще чуете показния, потвърждаващи, че няма разлика между медицината в такава обслужваща практика и медицината, която всеки лекар изучава в университета. Ще разберете също, че произходът на този тип практика се корени в недостатъците на традиционния метод за обслужване, който принуждава лекаря да приема все повече и повече болни на час, за да покрие разходите си. Нека ви дам някои примери.

По-скоро инстинктивно, отколкото съзнателно Алексис се изправи след смелото настъпление на Рандолф в областта на скучната медицинска икономика. Като се извини, тя се придвижи странично покрай галерията към централния вход. Очите ѝ за момент срещнаха погледа на непознатия, облечен като Тони Фасано. Той седеше точно срещу нея със застинало изражение и втренчен поглед, които ѝ действаха изнервящо, но още следващата секунда образът му напусна съзнанието ѝ. Тя се насочи към вратата, опитвайки се да я отвори колкото е възможно по-тихо, но тежката брава изщрака така, че се чу в цялата зала. Ядосана на несръчността си, тя се измъкна в коридора и закрачи към просторното фоайе с асансьорите. Присядайки на най-

близката пейка, Алексис потърси в чантата си за мобилен телефон и го включи.

Наложи се да слезе цял етаж надолу и да излезе на открито, докато телефонът ѝ направи връзка. Денят беше толкова ярък, че тя примижа. За да избегне дима от групата вострастени пушачи, накацали около входа, принуди да се отдалечи, за да остане сама. Закри телефона си с рамене и потърси в указателя му, докато откри името на по-големия си брат. Понеже беше два следобед, реши да позвъни на служебния му номер в Патологическия център в Ню Йорк.

Докато чакаше да вдигнат отсреща, Алексис се опита да си припомни кога за последен път е говорила с Джак. Не можеше да се сети точно, но трябва да бяха минали месеци, може би дори повече от половин година, като се имаше предвид хаосът, настъпил в семейството ѝ. При все това от доста време насам контактите им бяха твърде случайни, което бе жалко, тъй като двамата бяха твърде близки като деца. От петнайсет година насам брат ѝ водеше нелек живот, помрачен от ранната смърт на жена му и двете му дъщери, изгубени в самолетна катастрофа. Пет години по-късно, когато Джак се премести в Ню Йорк сити, Алексис се надяваше, че ще се виждат по-често. Ала надеждите ѝ не се оправдаха, защото всяка визита на Джак се превръщаше в болезнено напомняне за собствената му загуба, особено след раждането на най-голямата ѝ дъщеря — Трейси.

— Колко пъти ти казах да престанеш да ме тормозиш, Солдано! — рече Джак, без дори да си прави труда да я поздрави. Казах ти, че нищо не мога да свърша днес.

— Джак, обажда се Алексис.

— Алексис, извинявай! Помислих, че е моят приятел, детектив от Нюйоркската полиция. Обажда се вече за десети път и всеки път телефонът му прекъсва.

— Важно ли е? Мога да се обадя по-късно.

— Не, ще говорим по-късно. Знам какво иска, но още не сме готови. Добре сме го свикнали да разчита на патолозите, но не може всеки път да очаква незабавен резултат. Какво става при теб? Не очаквах да се обадиш по това време.

— Извинявай, че те търся в службата. Подходящо ли е да говорим сега, когато приятелят ти се опитва да се свърже с теб?

— Честно казано, имам цяла чакалня с пациенти, но ще почакаат, понеже нито един не е жив.

Алексис се засмя. Саркастичният хумор на Джак бе нещо ново за нея, но все пак бе нещо по-добро от унилото му настроение, продължило с десетилетия.

— Как е при вас в Бостън? Доста необичайно да се обадиш през деня. От работа в болницата ли се обаждаш?

— Всъщност не. Да ти кажа, доста съм смутена, че не си спомням кога за последно сме говорили.

— Някъде преди осем месеца. Крейг тъкмо се беше върнал при теб и доколкото помня, имах сериозни съмнения дали нещата трябва да продължават по същия начин. Никога не съм схващал Крейг като човек за семейство, макар и да е отличен лекар. Съжалявам, ако това те е засегнало.

— Изненадах се, но не се засегнах.

— Мислех си, че си се обидила, защото не се обади толкова време.

Можеше да се обадиш, ако си бил толкова загрижен, помисли си Алексис, но не каза нищо.

— Щом питаш, да ти кажа, че нещата тук не вървят особено добре.

— Жалко. Надявам се пророчеството ми да не се е сбъднало.

— Не, Крейг е все още с мен. Но не знам дали ти казах, че го съдят за лекарска небрежност.

— За пръв път чувам. Кога стана?

— Това е трудно време за всички ни — отговори Алексис, игнорирайки въпроса на Джак.

— Представям си, но не мога да си обясня как е възможно при неговата всеотдайност към пациентите. Макар че, честно казано, както е тръгнало, май няма лекар, който да не е застрашен.

— Процесът започна днес.

— Е, тогава късмет! Предполагам, че при всичките му усилия да се издигне до номер едно, такъв удар по репутацията се преживява твърде трудно.

— Нещо повече, за всеки лекар подобен процес е труден, но самочувствието на Крейг е засегнато повече от всякога. Той винаги

залага само на една карта и това е медицината. Така че последните осем месеца бяха просто невъзможни.

— Как сте вие с момичетата?

— Не е лесно, но се оправяме някак, освен може би Трейси. Да си на петнайсет е трудна възраст, а и тези съдебни неприятности не я правят по-лека. Мисля, че тя още не може да прости на баща си за това как ни напусна с една от секретарките си. Нейната представа за мъжете изглежда е пострадала от всичко това. Меган и Кристина понасят всичко стоически. И без това Крейг никога не е намирал време за тях.

— А как са отношенията ви? Може ли да се каже, че са се нормализирали?

— Засега съм оставила всичко за след края на делото. И без това неприятностите са твърде големи. Впрочем, затова се и обаждам.

Алексис си пое дъх.

— Ако имаш нужда от пари, да знаеш, че не е проблем — предложи Джек.

— Не става дума за пари. Проблемът е, че Крейг ще загуби доброто си име. А и след този обществен отглас, мисля, че е твърде вероятно той да не издържи и да получи нервна криза. А ако се стигне дотам, не виждам как ще оправяме отношенията си. Това би било трагедия за всички ни.

— Значи все още го обичаш?

— Трудно е да се каже. Нека се изразя така: той е бащата на децата ми. Може и да не е бил най-добрият баща, нито добрият съпруг от книгите, но винаги се е грижил за нас, и действително мисля, че ни обича. Доктор е в пълния смисъл на думата. Женен е за медицината и в известен смисъл е жертва на конкурентната система, която на всяка стъпка поставя нови и нови предизвикателства за преодоляване. Пред него винаги има ново изпитание и ново предизвикателство, така че той никога не може да насити чувството си за професионално одобрение. Традиционният успех в обществото вече няма същото значение за него. Но така е още от първия ден, когато се запознахме. С две думи: нищо ново.

— Смятала ли си, че той ще се промени?

— Всъщност не. Обожавах го за себеотрицанието и грижите му, но това няма значение в момента.

— Няма да спорим сега за това. И аз мисля същото за него, имайки предвид, че имаме еднакво образование и сме преживели еднакъв стрес. Но никога не съм успявал да го изкажа толкова ясно, колкото ти. Може би се дължи на опита ти на психолог.

— Така е. Отдавна се занимавам с разстройства на личността и още преди да се оженим забелязах, че той има някои нарцистични черти. Възможно е с времето това да е прераснало в разстройство, но дори сега не мога да го убедя да се подложи на лечение. Което впрочем не ме изненадва, като имам предвид характера му.

— Пациенти с нарцисизъм не обичат и да им се помага, защото виждат зависимостта си от лекаря като признак на слабост — добави Джак. — Знам го от собствен опит, тъй като повечето лекари притежават поне малко от тази черта.

— При Крейг е по-силно изразено и може би именно затова му е толкова трудно да се справи с настоящия проблем.

— Какво да кажа, всичко това е много неприятно, но гледам, че тези мои умрели пациенти взеха да стават нещо неспокойни и не искам да си тръгнат, преди да съм ги прегледал. Става ли да ти се обадя тази вечер?

— Извинявай, че се разприказвах — бързо вметна Алексис, — но трябва да те помоля за доста голяма услуга.

— Да? — въпросително произнесе Джак.

— Не можеш ли да дойдеш при нас да помогнеш?

— Да помогна? С какво именно? — засмя се Джак.

— Казвал си ми колко често свидетелстваш при съдебни дела. С целия този опит би могъл да ни окажеш безценна помощ. Адвокатът, назначен от застрахователя, е опитен и изглежда компетентен, но не може да осъществи контакт с журито. Говорихме с Крейг дали не си струва да вземем друг защитник, но така и не можем да преценим. И двамата сме отчаяни и изпаднали в песимизъм.

— Повечето пъти съм свидетелствал в криминални дела, но не и в граждански.

— Не смятам, че това има значение.

— Имай предвид, че в единствения случай за лекарска небрежност, когато съм свидетелствал, давах показания в полза на ищеца.

— Според мен това няма особено значение. С твоя опит и доказано нестандартно мислене само ти ще можеш да направиш малкото чудо, от което имаме нужда. Така ми подсказва интуицията.

— Алексис, действително не виждам как бих могъл да помогна. Не съм адвокат, дори не ме бива особено да приказвам с адвокати. А и не ми допадат.

— Джак, винаги си ми помагал като по-голям брат. Имам нужда от помощта ти. Казвам ти, че сме отчаяни и дори да ни окажеш само психологическа помощ, пак ще се радвам да те видя. Хайде, не съм те канила вкъщи, откак се премести в Ню Йорк. Знам, че не ти е било лесно и че срещата с дъщерите ми ще ти напомни за ужасната ти загуба, но все пак...

— Откъде знаеш?

— Това е единственото възможно обяснение. Освен това, забелязала съм, че още като дете винаги си избягвал емоционално натоварени ситуации, пред възможността да се изправиш срещу тях. Уважавам характера ти, но сега се налага да те помоля да оставиш всичко това настрана и да дойдеш при нас.

— Колко време ще отнеме процесът?

— Не повече от седмица според общата преценка.

— Забравих да ти кажа, че има нещо ново край мен, което не съм ти казал още. Ще се женя.

— Но, Джак, това е чудесно, удивително! Защо не ни каза по-рано?

— Видя ми се необмислено с оглед на ситуацията в семейството ти.

— Какво толкова! Познавам ли я?

— Срещала си я при единственото си идване при мен в Ню Йорк. Казва се Лори Монтгомъри. Тя също е патолог.

Алексис усети тръпка на отвращение. До отиването си в работата на Джак никога не бе посещавала морга. И макар че той винаги наблюдаше на факта, че сградата е всъщност Патологически център и моргата е само една малка част от него, това различие така и не й се струваше убедително. За нея то така си и остана чисто и просто място на смърт и сградата го потвърждаваше с вида и миризмата си.

— Радвам се — отвърна му тя, докато се питаше за какво ли си говорят на закуска един патолог и жена му. — Особено ме радва, че си

могъл да превъзмogneш скръбта си по Мерилин и децата и да продължиш напред. Мисля, че това е върховно.

— Не е възможно човек да преодолее такава скръб напълно, но все пак ти благодаря.

— Кога е сватбата?

— Този петък следобед.

— О, боже, съжалявам, че ти искам услуга в такъв напрегнат момент.

— Не си виновна ти, това поне е сигурно. И макар че това усложнява нещата, не мисля, че е невъзможно. Не аз правя всички приготовления за тази сватба, всъщност трябваше да уредя само медения месец и това вече е готово.

— Значи ли това, че ще дойдеш?

— Ще дойда, освен ако не ти се обадя в следващите няколко часа, но е по-добре да дойда възможно най-бързо, за да мога да се върна навреме. Иначе Лори може да си помисли, че търся начин да се откажа.

— С удоволствие бих ѝ обяснила ситуацията.

— Няма нужда, ето какво ще направя: ще хвана самолета още този следобед или вечерта след работа. Ясно е, че трябва първо да поговоря с Лори и с шефа, след което да поразчистя офиса, но веднага щом стигна в хотела, ще се обадя у вас. Ще искам да ми предоставите цялото дело, всички свидетелски показания, речи, копия или описания на веществени доказателства.

— В никакъв случай няма да допусна да останеш на хотел — рече решително Алексис. — Това е пълен абсурд. Ще останеш вкъщи — има достатъчно място. Трябва да говоря лично с теб и освен това така би било най-добре за момичетата. Моля те, Джак.

Настъпи пауза.

— Чуваш ли ме? — попита Алексис.

— Да, чувам те.

— Виж, след като така или иначе ми правиш услуга, искам поне да останеш у нас. За всички ще бъде от полза, макар че може би мисля твърде егоистично и само за себе си.

— Добре де — неохотно се съгласи Джак.

— Все още не сме стигнали до свидетелски показания. В момента защитата още изнася началната пледоария и делото е съвсем в

началото си.

— Колкото повече материали ми предоставите, толкова по-голяма е вероятността да бъда полезен с нещо.

— Ще видя дали не мога да ти осигуря встъплението на ищеца.

— Добре, става. Значи ще се видим по-късно.

— Благодаря, Джак. Друго си е като знам, че ще дойдеш.

Алексис затвори телефона и го пъкна обратно в чантата. В крайна сметка дори Джак да не окажеше никаква помощ, тя все пак се радваше, че ще дойде. Той можеше да я подкрепи емоционално като член на семейството и това бе достатъчно. Тя се запъти обратно към съдебната зала и взе асансьора към третия етаж. Докато влизаше в залата и с голямо усилие накара тежката врата да се затвори без шум, тя забеляза, че Рандолф окончателно се е заплел в дебрите на медицинската икономика. Като зае най-близкото свободно място до журито, от погледите на съдебните заседатели ѝ стана ясно, че те вече почти не обръщаха внимание на речта. Алексис се почувства още по-радостна, че Джак идва. Това поне ѝ даваше усещането, че прави нещо.

5.

Ню Йорк, Ню Йорк

Понеделник, 5 юни 2006 г.

3:45 след обед

Няколко минути след разговора със сестра си, Джак замислено барабанеше с пръсти по металното си бюро. Вярно е, че не бе напълно откровен с нея. Преценката ѝ за причините, поради които не бе я виждал толкова дълго, бе съвсем точна, макар и той да не бе показал това с нищо. Нещо повече, сега сякаш щеше да бъде по-болезнено от всякога, защото Меган и Кристина, двете по-големи дъщери на Алексис, бяха тъкмо на годините на покойните му дъщери. При все това той не искаше да откаже, припомняйки си близостта със сестра си. Пет години по-възрастен, той винаги се бе проявявал не само като по-голям брат, но и като закрилник. Това обстоятелство, съчетано с вината, че е избягвал сестра си в продължение на цели десет години, откак живее в Ню Йорк, правеше невъзможно да не отвърне на молбата ѝ в такъв труден момент. Но нямаше да му бъде лесно.

Той се изправи, за миг обмисляйки с кого трябва да разговаря най-напред. Сякаш клонеше първо към Лори, макар и тази перспектива да не го блазнеше особено, защото бе наясно с решимостта ѝ за сватбата; майка ѝ я побъркваше с притесненията си, а тя на свой ред побъркваше Джак. Следователно, помисли си той, по-смислено бе да поговори с шефа си Калвин Уошингтън, който да му разреши отпуска. Впрочем възможно бе и той да откаже, защото и без това с Лори щяха да отсъстват през следващите две седмици, считано от петък; ако му откажат отпуска за пътуването до Бостън, това напълно разчистваше сметките с вината му към Алексис и нежеланието да се види с дъщерите ѝ, както и нуждата изобщо да повдига въпроса пред Лори. При все това вероятността за отказ бе твърде малка — Калвин никога не отказваше отпуск по семейни причини.

Но още преди да изключи компютъра, разумът надделя. Съзнаваше, че независимо от всичко, все пак трябва да опита да обсъди ситуацията с Лори, защото ако по някакъв начин тя узнаеше за този разговор, щеше да последва истински ад. Той стана и се запъти към кабинета ѝ.

Разбира се, имаше и друга причина Джак да отбягва пътуването до Бостън, при това твърде основателна — Крейг Бауман в никакъв случай не можеше да мине за уважаван от него човек. Досега Джак го понасяше заради сестра си, но при все това, не му беше лесно. Още при запознанството с него, разбра с какъв тип човек си има работа. Навремето в медицинския факултет Джак познаваше няколко подобни особи, всичките до един в челната листа на випуска. Това бяха хора, които дори и при най-дребната медицинска дискусия бяха готови да заринат събеседника си с лавина наизустени цитати от книгите, уж потвърждаващи правотата им, но уви, проблемът не спираше тук. За разлика от тях, Крейг бе освен всичко инат, надарен с особено дразнеща арогантност, помпозност и мания за величие. Но дори и това би било поносимо, ако за момент Джак успееше да насочи разговора извън медицината, ала с Крейг това бе решително невъзможно. Той винаги говореше само за едно: медицината, науката, пациентите. Нямаше интерес към политика, култура и спорт. Не му оставаше време за тях.

Като се спря пред вратата на Лори, Джак възмутено изсумтя при мисълта как Алексис открито му каза, че той ги отбягва. Ей богу, на тази жена не ѝ липсваше смелост! След кратък размисъл обаче, той сам се засмя на реакцията си. Тя имаше право, и Лори би се съгласила с това изцяло. Собственото му поведение най-убедително доказваше, че има нарцистични черти в характера, както впрочем и сам бе признал пред Алексис.

Джак надникна в офиса на Лори, но столът ѝ бе празен. Мургавата ѝ колежка Рива Мехта бе заела бюрото ѝ и говореше по телефона. Тя вдигна смарагдовите си очи към Джак.

Със знаци Джак въпросително посочи към стола на Лори, но Рива направи с ръка знак надолу и без да прекъсва разговора, каза „виж долу в ямата“.

Значи Лори бе слязла в залата за аутопсии, несъмнено заета с някакъв извънреден случай, така че бе по-добре той първо да отиде

при Калвин — сега дори ако Лори откриеше, че е отишъл първо при него, щеше да има оправдание.

Както обикновено, намери Калвин в кабинета му, досами офиса на началник-отделението. За разлика от началническия офис обаче кабинетът му бе направо микроскопичен и задръстен с метални шкафове, едно бюро и двойка стари столове с прав гръб. Почти не оставаше място за самия Калвин, който със сто и двадесет килограмовата си фигура едвам успяваше да се промъкне покрай целия този безпорядък и да се намести в стола си. Той трябваше да надзирава ежедневната работа в Патологическия център, което не беше лесно, имайки предвид че там работеха повече от дванадесет патолози с над двадесет хиляди случая годишно и почти десет хиляди аутопсии. Всеки ден се случваха средно по две убийства и две предозирания на наркотици. Патологията бе твърде забързано работно място, а на Калвин се налагаше да се занимава с всички неприятни детайли.

— Какво има пък сега? — възмути се Калвин басово. В началото масивната му фигура и бурният темперамент смущаваха Джак, но с годините двамата бяха изградили един към друг някакво особено взаимно уважение, така че Джак вече знаеше, че шефът му „лае, но не хапе“. Той предпочете да не се задълбочава и просто обясни, че има семейни неприятности, които налагат спешно да замине за Бостън.

Калвин изгледа Джак през металните си очила с двоен диоптър.

— Не знаех, че имаш роднини в Бостън. Мислех, че си някъде от Средния запад.

— Имам сестра — поясни Джак.

— Ще се върнеш ли навреме за следващата си отпуска? — попита Калвин, все така намусен, но Джак го познаваше достатъчно добре, за да оцени хумора.

— Ще се стремя с всички сили.

— Значи за колко дни става въпрос?

— Предполагам, че само един, но трябва да уточня.

— Добре, значи дръж ме в течение — заключи Калвин. — Лори знае ли за това ненадейно заминаване?

С годините Джак бе открил, че Калвин е развил едно почти бащинско чувство към Лори.

— Още не, но сега отивам да ѝ кажа. И без това няма на кой друг.

— Хубаво! Хайде тогаз къш оттук, че работа ме чака.

След благодарностите на Джак, които бяха приети твърде неохотно, той се спусна по стълбите от административния етаж надолу към отделението за аутопсии. Пътьом поздрави началник-охраната в неговия офис и санитаря на моргата. Повей сравнително свеж въздух — свеж за Ню Йорк Сити — се вмъкна през товарната рампа, излизаща на Тридесета улица. С десен завой, той закрачи по голия циментов под покрай огромния охладител и индивидуалните отделения за замразяване. Като стигна до залата за аутопсии, погледна през замрежения прозорец. Две фигури с пълно защитно облекло разчистваха операционната. На най-близката маса стоеше труп на пациент с шев от аутопсия; очевидно, случаят тъкмо бе приключил.

Джак поотвори вратата и попита виждал ли е някой д-р Монтгомъри. Отговориха му, че си е тръгнала преди пет минути. Като съдържаше ругатните си, Джак хукна обратно към асансьора за петия етаж. Докато се качваше, питаше се дали няма някакъв начин да представи ситуацията пред Лори в по-приемлива светлина. Нещо му подсказваше, че тя няма да остане очарована от такъв развой на събитията след всички натяквания на майка ѝ за петъчния ден.

Попадна на нея едва в офиса, където я завари да подрежда бюрото си. Явно бе, че тъкмо пристига. Рива бе все още на телефона и не им обърна внимание.

— Каква приятна изненада! — зарадва се Лори.

— Дано — рече Джак. Той се облегна на ръба на бюрото ѝ и я погледна. Друг свободен стол нямаше — патолозите не просто дележа офиси в старата овехтяла сграда, но и вече изградените бяха съвсем малки. Двата стола с бюрата изпълваха цялата стая.

Лори му отправи въпросителен поглед със синьозелените си очи. Бе свила косата си в кок, прихванат с евтина шнола. Няколко непослушни кичура се спускаха пред лицето ѝ.

— Какво значи „дано“? Какво, за Бога, си дошъл да ми кажеш?

— Току-що ми звъня сестра ми Алексис.

— А, как е тя? Питам се защо не поддържате връзка при нейните затруднения с мъжа ѝ. Заедно ли са все още?

— Заедно са и тя е наред, но явно че той преживява труден период. Съдят го за лекарска небрежност.

— Жалко, май си ми казвал, че той е добър лекар. Ненавиждам такива истории, особено, като знам какви некадърници се измъкват.

— Некадърниците внимават много повече да прикрият това, че не им достигат знания и качества...

— Добре де, но не сме дошли да обсъждаме този процес, предполагам?

— Изглежда, че делото не върви добре, поне според Алексис, и при лекарското самочувствие на мъжа ѝ, тя смята, че ако изгуби, той ще се срине психически. А стигне ли се дотам, бракът и семейството ѝ ще пропаднат напълно. Ако не беше професионален психолог, може би нямаше да придам такава тежест на думите ѝ, но все пак тя е доктор на психологическите науки и по този въпрос не мога да не ѝ вярвам.

Лори наклони глава настрани.

— Очевидно се опитваш да ми кажеш нещо, което чувствам, че ще ме разстрои.

— Алексис ме моли спешно да замина за Бостън.

— Но с какво би могъл да помогнеш?

— Не знам, и аз това ѝ казах, но тя умолява да тръгна веднага и честно казано, ме накара да се почувствам виновен.

— О, Джак — нацупи се Лори. — И колко време ще отсъстваш?

— Надявам се, само ден. Така поне казах на Калвин... потърсих те в офиса, след това минах при Калвин на път за ямата, където ми казаха, че си тук.

Лори кимна, играейки замислено с един кламер. Явно беше раздвоена между нуждата на сестрата на Джак и своята собствена сватба.

— Излишно е да ти напомням, че сме понеделник следобед, а сватбата е насрочена за петък в един и половина...

— Зная, но вие с майка ти така или иначе правите всички приготовления. Аз трябваше да уредя медения месец, но той вече е уреден.

— Ами Уорън?

— Каза, че няма проблем, но ще проверя. — Самият Джак не можа да реши кой ще кумува, дали Уорън или Лу; в крайна сметка решиха да теглят жребий, който се падна на Уорън. Освен тях двамата, бяха поканили единствено колегата по стая на Джак, д-р Чет Макгавърн и няколко другари по баскетбол от квартала. Нарочно не поканиха никакви роднини, по много причини.

— Ами ти?

— Готов съм да тръгна.

— Ами дъщерите на сестра ти? Казвал си ми, че може да е проблемно за теб. На колко години са?

— Между десет и петнадесет.

— Не знам, от това, което си ми казвал, си мисля, че може да имаш трудности в общуването с тях. Къде ще отседнеш?

— У тях. Алексис настоява.

— Хич не ме е грижа дали настоява! Ти самият удобно ли ще се чувстваш у тях? Ако не, вслушай се в разума си и остани на хотел. Не искам да увесиш нос заради тях и да отменим годежа. Подобно посещение може да отвори някои стари рани.

— Ех, познаваш ме твърде добре. Вече помислих за всичко, което казваш. Мисля, че прецененият риск е признак за по-добро равновесие от отбягването! Алексис ме обвини, че умишлено ги отбягвам.

— Сякаш не знам, като гледам колко време ти отне да решиш да се оженим!

— Хайде, да не прекаляваме — усмихна се Джак. Искаше да е сигурен, че тя разбира шегата, защото Лори бе права за брака им. Действително, доста години вината и угризенията на Джак го караха да мисли, че е неприлично да бъде щастлив след такава трагедия.

— Егоистично би било да те убеждавам да не отидеш — продължи Лори сериозно. — Но и не би било честно да премълча, че това пътуване никак не ми е по сърце, отчасти по лични причини, а отчасти поради настроението ти. Имаме сватба в петък. Само не ми се обаждай от Бостън да кажеш, че трябва да я отложим. Стигне ли се дотам, ще има не отлагане, а разтурване, и дано разбереш, че това не е неразумна прищявка. След толкова чакане, не мога да постъпя другояче. Това е, а ти постъпи както искаш.

— Благодаря ти. Разбирам какво ти е, и то не е без причина. Наистина ми отне доста време да вкарам живота си в релсите.

— Кога тръгваш?

Джак погледна часовника си. Беше почти четири следобед.

— Тръгвам веднага. Ще ида с колелото до къщи да взема някои неща, после отпрашвам направо към летището.

Апартаментът на Джак и Лори бе разположен на първия етаж на сграда на Сто и шеста улица, където се бяха преместили от четвъртия

етаж поради ремонт. Купиха апартамента преди седем месеца и направиха грешката да останат по време на ремонта.

— Ще се обадиш ли довечера, като стигнеш?

— Задължително.

Лори стана и го прегърна.

Джак не обичаше да губи време. След като разчисти някои разпилени книжа по бюрото си, слезе в приземния етаж и взе колелото си от склада. Нахлупил каска, ръкавици и стегнал крачолите си със щипка, за да не закачат веригата, той се втурна по Трийсета улица и после на север по Първо авеню.

Както обикновено, щом се качи на колелото, проблемите започнаха да избледняват. Усилието и съпътстващата възбуда по време на прехода през Централ Парк сякаш го пренасяха в друг свят. Като незнайно бижу, поставено в самото сърце на Манхатън, паркът отмиваше впечатленията от бетонния град. Докато стигне Сто и шеста улица, напрежението от разговора с Лори изчезна. Цветята в парка просто го заглушиха.

Спря се тъкмо до игрището пред къщи. Уорън и Флаш забиваха кош след кош в очакване на вечерния бърз, груб и безцеремонен квартален мач, докато Джак си проправяше път с колелото направо през площадката.

— Ехо, мой човек! — извика го Уорън. — Нещо много си подранил! Да не тренираш за довечера? Да знаеш, че тази вечер ще падне голяма мачканица!

Едрото мускулесто тяло на Уорън бе скрито в твърде големия му размъкнат спортен екип. Флаш бе по-възрастен, с без време посивяла брада, но главното му достойнство все пак се изразяваше в друго. Беше така устат, че в комбинация с Уорън можеше да убеди който и да е в каквото и да е, дори да продаде ледени кубчета на пингвини от Северния полюс. Заедно бяха неразгромим отбор.

След размяна на крайно преувеличени ръкостискания, Джак все пак обясни, че не може да играе, защото се налага да прескочи до Бостън за няколко дена.

— Аха, Бостън, значи! — подсмихна се Уорън. — Там имам брат, който здравата джитка на баскет. Мога да му звънна една жица да му кажа, че идваш.

— Идеално — рече Джак. Не му беше хрумвало да си вземе спортните принадлежности, но малко спорт можеше да дойде тъкмо на място, ако обстановката се изнерви.

— Ще му дам номера ти и ще ти оставя съобщение с неговия.

— Супер — заяви Джак. — Слушай, уредил ли си вече костюма за петък?

— Никакъв проблем, ще го вземем в четвъртък!

— Идеално. Значи ще се видим направо в сряда, тъкмо може да направим един мач преди големия ден.

— Тука сме, докторе! — рече му Уорън, и преди Флаш да успее да реагира, му измъкна топката от ръцете и със замах вкара тройка.

6.

Бостън, Масачузетс

Понеделник, 5 юни 2006 г.

7:35 след обед

Джак се приземи със самолета в шест и половина и се остави на тълпата да го носи напред. Предполагаше, че другите знаят накъде да се движат. Скоро се намери отстрани на терминала на „Делта“ и след пет минути автобусът се приближи. Джак се качи.

Не беше идвал в Бостън от доста време и благодарение на безкрайните реконструкции на летището не разпознаваше нищо. Докато автобусът се движеше сред различните терминали, той се запита какво ли посрещане го очаква в дома на семейство Бауман. Единственият човек, за когото беше сигурен, че ще му се зарадва, беше Алексис. Колкото до останалите, нямаше представа какво да очаква, особено от Крейг. А дори и Алексис не беше виждал повече от година, което правеше нещата по-трудни. Последния път, когато се срещнаха, беше при идването ѝ в Ню Йорк на среща на лекарите психолози.

Той въздъхна. Никак не му се идваше в Бостън, особено след като знаеше, че шансовете му да постигне нещо, са минимални — най-много да потупа сестра си съчувствено по гърба и да ѝ каже, че съжалява за станалото, след като вече бе разстроил достатъчно Лори. Беше убеден, че на Лори ще ѝ мине, макар че майка ѝ не ѝ даваше мира от няколко седмици. Иронията беше, че от нея се очаква не само да се забавлява на сватбеното тържество, но и да го подготви. Вместо това то се бе превърнало по-скоро в бремене. Джак на няколко пъти едва си сдържа езика зад зъбите, когато се изкушаваше да ѝ каже, че сама си е виновна. Ако зависеше от него, щяха да направят малко частно тържество само с неколцина приятели. По негово мнение очакванията от големи социални сбирки никога не се сбъдваха напълно.

Микробусът най-сетне стигна до колите под наем „Херц“ и без особени затруднения той скоро се озова зад волана на един кремав

Хюндай Акцент, който с цвета си му напомняше за старовремска кутия от плодов сок. Въръжен с твърде объркана карта на района и няколко набързо надраскани обяснения, той храбро се включи в движението и незабавно се загуби. Бостън не бе дружелюбен към посетителите с кола, както впрочем и бостънските шофьори. Като се разминаваше на косъм със задминаващите го автомобили, Джак се опитваше да намери предградието, където живее Алексис; при редките си предишни посещения винаги си уговаряха среща в града.

Потресен, но не и обезсърчен от трафика, Джак най-сетне паркира колата пред къщата на семейство Бауман в девет без петнайсет. Все още не бе мръкнало съвсем, лампите вътре вече светеха, придавайки на къщата фалшиво-уютния изглед на щастлив семеен дом. Сградата бе впечатляваща, подобна на околните къщи в Нютън и се издигаше със своите два и половина тухлени етажа и дървени капандури. Обширната затревена площ, множество храсти, дървета и цветни лехи допълваха приликата със съседните домове. До спрелия Хюндай на Джак бе паркиран един Лексъс, а освен това Джак знаеше, че в гаража стои и старото им комби.

Никой не го приветства с отворени обятия. Той изключи двигателя и за момент се запита дали просто да не обърне и да си тръгне. Но знаеше добре, че не може да го направи, така че се пресегна към задната седалка за чантата си и излезе. Отвън цареше привичният приспивен шум на щурците. Като се изключи това, кварталът изглеждаше напълно безжизнен.

Джак погледна през стъклото на входната врата. Вътре се очертаваше малко фойе с поставка за чадъри. Зад него започваше антрето, виждаше се дори част от стълбището към втория етаж. При все това нито се виждаше, нито се чуваше някой. Джак натисна звънеца, който отекна глухо в къщата. Почти незабавно надолу по стъпалата се спусна неясна фигура, облечена в тениска, шорти и боси крака. Фигурата се оказа на светлокосо момиче с млечнобяла кожа и деликатно оформени крайници. Тя отвори вратата.

— Ти трябва да си вуйчо Джак?

— Така е. А ти си...? — Джак усети как пулсът му ускорява, все едно виждаше покойната си дъщеря Тамара.

— Кристина — заяви тя. След това, без да сваля изумрудения си поглед от него, се провикна през рамо: — Мамо, пристигна вуйчо

Джак.

Алексис се появи в антрето. Фигурата ѝ беше майчинска и излъчваше закрила. Беше си сложила престилка и бършеше ръцете си в карирана кърпа.

— Защо не го поканиш да влезе?

Макар и по-възрастна, Алексис изглеждаше точно така, както си я спомняше Джак в детските им години в Саут Бенд, Индиана. Никой не можеше да се усъмни, че са брат и сестра — имаха същата пясъчна коса, еднакви лешникови очи, еднакви очертания на лицето и същия загар, постоянно подвеждаш околните, че са били на слънце.

С топла усмивка Алексис се насочи към Джак и го прегърна.

— Благодаря ти, че идваш — прошепна тя в ухото му. Още в прегръдката на сестра си, той забеляза как другите две момичета слизат по стълбите. Лесно успя да ги различи, тъй като петнайсетгодишната Трейси беше с цели трийсетина сантиметра по-висока от единайсетгодишната Меган. Те неуверено пристъпваха надолу, сякаш колебаейки се на всяка стъпка. Докато приближаваха, на Джак му се стори, че по характер се различават не по-малко, отколкото по ръст. Небесносините очи на Трейси горяха с несдържана буйност, докато Меган бе привела лешниковите си очи, сякаш избягвайки погледа му. Джак преглътна. Погледът на Меган подсказваше, че е стеснителна и затворена, подобна на Лидия.

— Елате да кажете добре дошъл на вуйчо — подкани ги добродушно Алексис. Когато момичетата приближиха, Джак се изненада от височината на Трейси. Беше почти същия ръст като него, поне десетина сантиметра по-висока от майка си. Другото, което веднага се набиваше в очи, бяха нейните пиърсинги — един на ноздрата, украсен с малък диамант, и още един — сребърен пръстен на голия ѝ пъп. Облеклото ѝ се състоеше от неестествено опънато памучно горнище, очертаващо съвсем не момичешки бюст и завършваше с впити къси панталони. Видът и поведението ѝ придаваха вид на натруфена чувственост, също тъй нагла, колкото втрещения ѝ поглед.

— Това е вуйчо ви, деца — представи го Алексис.

— Как тъй никога досега не си идвал? — запита го Трейси. И двете ѝ ръце бяха пъхнати в джобовете.

— Вярно ли е, че дъщерите ти са умрели в самолетна катастрофа? — добави Кристина почти незабавно.

— Момичета! — скара им се Алексис, като се намръщи и започна да се извинява на Джак. — Извинявай, знаеш какви са децата. Човек никога не може да е сигурен какво ще измислят.

— Нищо, нищо. За съжаление и двата въпроса са напълно смислени. — След което, вглеждайки се в очите на Трейси, той каза: — Следващите няколко дни бихме могли да поговорим и ще ви обясня защо не сме се виждали по-рано. — След което, поглеждайки към Кристина, добави: — Колкото до твоя въпрос, действително загубих две прекрасни дъщери по време на катастрофа.

— Кристина — намеси се отново Алексис. — Понеже единствено ти си приключила с домашните за днес, защо не заведеш вуйчо си Джак до стаята за гости в мазето? Трейси и Меган, веднага се връщайте горе да довършите вашите! Освен това, Джак, предполагам, че не си ял?

Джак кимна. Беше изгълтал един сандвич на летище „ЛаГуардия“, но в стомаха му вече нямаше и следа от него. Не очакваше да огладнее толкова бързо, но при все това гладът беше факт.

— Какво ще кажеш за малко спагети? Сосът е топъл и имам малко салата.

— Става.

Гостната в мазето не беше нищо особено. Два високи прозореца събираха като в кладенец светлината, която падаше отгоре. Въздухът излъчваше влага и студенина. От друга страна обаче, стаята бе мебелирана с вкус в различни отсенки на зеленото. Имаше голямо легло, бюро, люлеещ се стол с лампа за четене, както и телевизор. Имаше и баня.

Докато Джак разполагаше дрехите си в гардероба, Кристина се хвърли в люлеещото се кресло и с разперени крака оглеждаше вуйчо си критично.

— Изглеждаш по-слаб от баща ми.

— Това добре ли е? — запита Джак, докато вадеше маратонките си от куфара и пренасяше принадлежностите си за бърснене в банята. Допадна му широката душ кабина, която намери вместо очакваната вана.

— На колко години са катастрофирали дъщерите ти?

Макар че би могло да се очаква, че Кристина ще се върне към чувствителната тема след неадекватния му отговор, все пак такъв пряк личен въпрос веднага го върна към спомена за последната раздяла с жена му и децата им преди години в Чикаго. Бяха изминали петнайсет години от деня, когато заведе семейството си на летището, очаквайки полета към Шампейн, докато група циклони си проправяха път през огромните равнини на Средния Запад. Изминалите години не намалиха с нищо болката от тази последна раздяла. Сякаш е било вчера — той виждаше как Мерилин, Тамара и Лидия се отправят към изхода за самолета и само Мерилин се обръща да махне. Тамара и Лидия с детския си ентузиазъм вече бяха изчезнали. Както по-късно същата вечер Джак бе научил, само петнайсет минути след излитането малкият самолет се бе забил с пълна скорост в черната земя на прерията, ударен от мълния и подхванат от силна въздушна струя. Всички на борда бяха загинали само за едно мигване на окото.

— Добре ли си, вуйчо Джак? — попита Кристина. За известно време Джак бе останал неподвижен, сякаш замръзнал.

— Добре съм — отвърна той с видимо облекчение. Съзнанието му бе възкресило онзи момент от живота му, за който той всячески избягваше да мисли, а ето че епизодът бе завършил, без да предизвика онова вътрешно чувство за напрегнатост. Не усети стомахът му да се свива, сърцето му си беше на място. Беше тъжна история, но се чувстваше достатъчно дистанциран, сякаш се отнасяше до някого друго. Може би Алексис беше права, когато му каза по телефона, че е скърбил достатъчно и че е време да продължи.

— На колко години бяха?

— На колкото сте вие с Меган.

— Това е ужасно.

— Така е — съгласи се той.

Когато се върна в дневната, Алексис го сложи да седне край семейната маса, докато сvari спагетите. Момичетата бяха на втория етаж и се приготвяха да си лягат. На другия ден ги чакаше училище. Очите на Джак обходиха стаята. Беше скъпо обзаведена, но уютна и пасваше на външния изглед на къщата. Стените бяха светложълти. Мек, удобен диван, тапициран със светлозелена дамаска на цветя, покрит с възглавници, гледаше към камината, заобиколен от най-широкоекранния плосък телевизор, който Джак някога бе виждал.

Завесите бяха същите като дамаската и рамкираха еркерния прозорец, обърнат към терасата. Навън се виждаше плувен басейн, отвъд който се простираше морава, която изглеждаше като остъклена в мрака.

— Красива къща — произнесе Джак. В неговото съзнание тя беше много повече от красива. Сравнена с мястото, където той бе живял през последните десет години, това си беше олицетворението на лукса.

— Крейг се грижеше чудесно за нас, както ти казах по телефона — каза Алексис, докато отцеждаше спагетите.

— Къде е той сега? — попита Джак. До този момент никой не бе споменавал името му. Джак предположи, че е някъде навън, може би са го извикали за спешно посещение или се съветваше с адвоката си.

— Спи горе, в стаята за гости — отвърна Алексис. — Както ти намекнах, не спим заедно.

— Помислих, че са го извикали на посещение по спешност.

— Не, няма такива ангажименти тази седмица. Наел е човек, който да го замества, докато тече делото. Така препоръча адвокатът му. Според мен е правилно. И без това в момента е прекалено претрупан.

— Изненадан съм, че е могъл да заспи. Ако бях аз, щях да съм на крака и да обикалям къщата.

— Е, с малка помощ — призна тя и сложи спагетите и салатата на масата пред Джак. — Днешният ден беше тежък с откриването на процеса и беше обяснимо да е депресиран. Боя се, че си е предписал приспивателни таблетки, за да се справи с безсънието. Както и малко алкохол: скоч, за да сме точни, но не в количества, които да притесняват. Поне не и до момента.

Джак кимна, но не каза нищо.

— Какво ще пиеш? Аз ще си наляя чаша вино.

— Малко вино ще е добре — каза той. За депресията знаеше повече, отколкото му се искаше да признае. След разбиването на онзи проклет самолет се беше борил с нея години наред.

Алексис донесе отворена бутилка вино и две чаши.

— Крейг знае ли, че пристигам? — попита Джак. Това беше въпрос, който би трябвало да зададе, преди да се съгласи да дойде.

— Разбира се, че знае — отвърна сестра му, докато наливаше виното. — Всъщност, обсъдих идеята с него, преди да ти телефонирам.

— И той се съгласи?

— Изрази съмнение за ползата от идването ти, но остави на мен да взема решението и каза нещо, което ме изненада. Каза, че мислел, че не го харесваш. Не си казвал никога подобно нещо, нали?

— Разбира се, че не. — Когато започна да яде се запита докъде ли ще стигне разговорът. Истината беше, че откак Алексис и Крейг се бяха оженили, винаги бе смятал Крейг за неподходящ за сестра си. Но никога не бе казвал нищо, главно защото смяташе — без да знае по какви причини, — че в повечето случаи бракът с лекар си е чист риск. И едва напоследък, след трудните години на възстановяване, си бе дал сметка, че може да обясни по-раншната си реакция, а именно — че целият процес на лекарско обучение или селектира нарцистични личности, или създава такива, а понякога прави и двете. Според Джак Крейг беше типичният пример в това отношение. Неговата всеотдайна посветеност на медицината почти гарантираше, че личните му отношения ще бъдат незадълбочени, своего рода психологическо неутрализиране.

— Уверих го, че не изпитваш подобно нещо — продължи Алексис, — и че дори му се възхищаваш, както веднъж ми беше споменал. Правилно си спомням, нали?

— Бях споменал, че му се възхищавам като лекар — съгласи се Джак, усещайки, че е леко уклончив.

— Беше ми казал, че завиждаш на неговите постижения. Нещо от този род, нали?

— Без съмнение. Винаги съм се възхищавал на способността му да прави истински, подходящи за публикуване научни изследвания, докато в същото време върти голяма и успешна клинична практика. Това е романтичната мечта на много лекари, които дори не я приближават на микрон. Аз навремето направих подобен опит, когато бях офталмолог, но погледнато ретроспективно, моите тъй наречени изследвания бяха несериозна работа.

— Не мога да си представя, че е истина, като знам какво правя за теб.

— Остави това, да се върнем на темата: как се чувства Крейг, като знае, че съм тук? Ти не ми отговори.

Алексис отпи глътка вино. Явно беше, че обмисля отговора и дългата пауза, която направи, го накара да се почувства неловко. Все пак той беше гост в къщата на този човек.

— Предполагам, че не съм ти отговорила съзнателно — призна тя. — Той се притесняваше да моли за помощ, както ти правилно предположи, когато говорихме по телефона. Да зависи от някого за него е признак за слабост, а цялата тази история го кара да се чувства тотално зависим.

— Кой знае защо имам чувството, че не той е този, който моли за помощ — каза Джак. Беше приключил със спагетите и сега се ориентира към салатата.

Алексис остави чашата си.

— Прав си — кимна тя с неохота. — Аз искам помощ вместо него. Не мога да кажа, че е щастлив, че си тук, тъй като е объркан. Но аз съм във възторг от идването ти. — Тя се пресегна през масата и улови ръката му. — Благодаря ти, Джак. Липсваше ми. Знам, че не беше най-подходящото време да пътуваш, което го прави още по-специално за мен. Благодаря ти, благодаря ти, благодаря ти.

Внезапна вълна от емоции го заля и той усети, че лицето му пламва. В същото време въздържаната му природа го възпираше да излее чувствата си. Той дръпна ръката си, отпи голяма глътка вино и мина на друга тема.

— Е, разкажи ми за откриването на процеса.

— Все същият хитрец си, както едно време! — Тъглчетата на устните ѝ се вдигнаха нагоре в усмивка. — Впечатляващ обратен завой от емоционално заредено поле. Допускаш ли, че не забелязах?

— Все забравям, че си психолог — разсмя се той. — Беше инстинктивна реакция за самозапазване.

— Поне си призна. Както и да е, колкото до процеса — започна с изказванията на адвокатите на двете страни и показанията на първите свидетели.

— Кой беше първият свидетел? — Джак беше омел салатата и взе чашата с вино.

— Счетоводителят на Крейг. Както Рандолф Бингъм обясни по-късно, причината, поради която бил включен, била единствено, за да се докаже, че Крейг е имал дълг към починалата, което било лесно, тъй като е плащала договорна такса и Крейг я е посещавал редовно.

— Какво разбираш под „договорна такса“? — попита Джак изненадано.

— Крейг напусна предишната си амбулаторна практика и от две години работи като домашен лекар.

— Сериозно? — Джак нямаше представа. — Защо? Мислех, че практиката му процъфтява и че тази работа му харесва.

— Ще ти кажа главната причина, дори той да не я казва — каза Алексис и придърпа стола си по-близо към масата, сякаш се готвеше да разкрие тайна. — През последните години Крейг усещаше, че прогресивно губи контрол над решенията за лечението на пациентите. Сигурна съм, че разбираш за какво говоря — все повече и повече усложнения от здравно-осигурителните компании и различни здравни планове с орязани разходи, все по-силна намеса в отношенията между лекар и пациент, като казват на лекарите какво могат и какво не могат да правят. За човек като Крейг това е бил един непрекъснат кошмар.

— Ако го попитам каква е причината за промяната, какво би ми отговорил? — попита Джак. Той беше смаян. Беше чувал за обслужваща медицина, но мислеше, че става въпрос за малка, незначителна група или по-скоро за пореден моден каприз в системата. Никога не беше говорил с лекар, практикуващ в подобно сдружение.

— Не би признал, че някога е направил компромис по отношение лечението на пациент поради външно влияние, но би измамил себе си. За да поддържа практиката си платежоспособна, се налагаше да приема все повече пациенти всеки божи ден. Причината да завие към обслужващата медицина е, че това ще му осигури възможността да практикува медицина по начина, по който я е учил в университета, че ще отделя на всеки пациент толкова време, колкото му е нужно.

— Е, то е същото.

— Не, има тънка разлика, въпреки че той отчасти я осъзнава. Разликата е между негативния тласък и позитивното теглене напред. Той наблягаше на пациента.

— Видът на практиката му има ли някакво отношение към делото за лекарска небрежност?

— Да, поне според адвоката на ищеца, който — трябва да признае — се представи по-добре от очакваното.

— Какво имаш предвид?

— Когато го погледнеш, ако дойдеш в съда, не би допуснал, че може да е ефективен. Как да кажа: той е съчетание от безвкусния адвокат, който води дела за обезщетение и адвоката на мафията, на

половината от годините на защитника на Крейг. Но осъществи изненадващо ефективна връзка със съдебните заседатели.

— Как би могъл видът на медицинската практика на Крейг да играе роля в делото? Каза ли го адвокатът на ищеца във встъпителната си реч?

— Категорично и много въздействащо. Цялата концепция на т.нар. обслужваща медицина е базирана на удовлетворяването на нуждите на пациента, както ни обслужва портиерът в хотел.

— Схващам асоциацията.

— Като става въпрос за това, всеки пациент има достъп до лекаря чрез клетъчен телефон или електронна поща, така че да може да контактува с лекаря си непрекъснато и да бъде прегледан, ако е необходимо.

— Звучи като покана за злоупотреба от страна на пациента.

— Предполагам с някои пациенти. Но не това притесняваше Крейг. Всъщност, изглежда това му харесваше, защото започна да прави домашни посещения извън работно време. Струва ми се, че за него това беше малко ретро и имаше носталгичен привкус.

— Домашни посещения? — вдигна вежди Джак. — Домашните посещения обикновено са чиста загуба на време. В наше време лекарите са толкова ограничени в онова, което могат да правят.

— Въпреки това на някои пациенти им харесва, включително на починалата. Крейг често ходеше при нея след работа. Всъщност, беше я преглеждал сутринта в същия ден, за който го обвиняват, че е допуснал небрежност. Същата вечер положението ѝ се влошило и Крейг отишъл на домашна визитация.

— Струва ми се, че трудно може да бъде обвинен дотук.

— Всеки би го приел така, но според адвоката на ищеца Крейг е направил визитация в дома ѝ, вместо да я изпрати в болницата, което е било неправилното в случая, тъй като е забавило поставянето на диагноза и спешното лечение на сърдечната криза.

— Направо е абсурдно! — възмути се Джак.

— Не и когато го чуеш от устата на адвоката на ищеца при встъпителната му реч. Сам разбираш, около цялата история има и други обстоятелства, които са важни. Станало е, когато аз и Крейг бяхме официално разделени. По онова време той живееше в апартамент в Бостън с една от неговите секретарки, Лиона.

— Господи боже! — възкликна Джак. — Дори не мога да преброя колко истории съм чувал за женени лекари, които поддържат връзка със собствените си секретарки. Макар, че в наши дни повечето мъже се стараят да не се срещат с подчинените си. Това си е като сам да молиш за юридически неприятности.

— Имам чувството, че си твърде великодушен към мъжете, преживяващи криза на средната възраст, оказали се заключени в реалност, която не оправдава романтичните им очаквания. Мисля, че Крейг попада в същата група, макар че не двацет и тригодишното тяло на Лиона е било първоначалното изкушение. По ирония на съдбата тази роля е изиграло преминаването му към домашна практика, която му осигурява нещо, което никога преди не е имал: свободно време. Свободното време е опасно нещо за човек, прекарал половината си живот във всеотдайна работа като Крейг. То е като да се събудиш един ден, да се огледаш в огледалото и да не харесаш онова, което виждаш. Откъде иначе този вманиачен интерес към културата? Искаше да навакса пропуснатото време и за една нощ да придобие образа на изискана личност. Но не му беше достатъчно да го прави само като хоби. Точно както и в медицината, той искаше да постигне стопроцентов успех и настояваше да го съпътствам. Но очевидно не бе възможно да го направя с тази моя работа и отговорността към децата. Затова се изнесе, доколкото знам. Лиона дойде по-късно, когато той осъзна, че е самотен.

— Ако се опитваш да ме накараш да го съжалявам, няма да стане.

— Просто искам да знаеш срещу какво се изправяш. Адвокатът на ищеца знае, че Крейг и Лиона са имали билети за симфоничния концерт в същата вечер, когато е починала съпругата на ищеца. Той каза, че свидетелите ще потвърдят, че Крейг е направил домашно посещение, макар да е подозирал сърдечен удар. Ако е установял, че действително се касае за удар, той не би могъл да стигне навреме за концерта. Симфоничната зала е по-близо до къщата на ищеца, отколкото до „Нютън Мемориал Хоспитал“.

— Нека да позная — Лиона е определена за свидетел.

— Разбира се! Сега тя е отблъснатата любовница. И за да станат нещата още по-лоши, продължава да работи в офиса на Крейг, а той не може да я изхвърли, защото се страхува от друго дело.

— Значи адвокатът на ищеца се бори да докаже, че Крейг е изложил пациентката на риск, като е залагал, че не става въпрос за удар.

— Това е същността. Казват, че не е положил стандартните медицински грижи, в смисъл на поставяне на своевременна диагноза, което е критично при сърдечна криза, както събитията показаха покъсно. Няма нужда дори да се докаже, че жената е щяла да оцелее, ако е взета в болница. Разбира се, жестоката ирония е, че твърдението е диаметрално противоположно на стила на медицинската практика на Крейг. Както ти казах, той винаги е поставял на първо място пациентите, дори пред семейството си.

Джак прокара нервно ръка през косата си.

— По-сложно е, отколкото мислех. Предполагах, че дискусиата се върти около някакъв по-особен медицински въпрос. Което означава, че шансовете да помогна са още по-малки, отколкото предполагах.

— Кой знае? — произнесе Алексис фаталистично. Тя се отдалечи и взе от близката масичка един кафяв плик, пълен с документи, след което го остави шумно пред него. — Тук е копие от процеса. Съдържа всичко — от въпросите до клетвените показания към медицинските протоколи. Не е включен единствено преписът от днешното заседание, но аз ти преразказах вече как мина. Има дори няколко от последните научни статии на Крейг, които той предложи да включи. Не знам защо: може би за имидж, представял си е, че ще те впечатли.

— Може би ще се впечатля, ако мога да ги разбера. Както и да е, изглежда, че ме чака работа.

— Не знам къде ще искаш да работиш. Имаш голям избор. Освен в стаята си долу в мазето, мога да ти покажа още няколко места.

Алексис го поведе из първия етаж на къщата. Дневната беше огромна, но изглеждаше странно необживяна, сякаш никой никога не беше минавал по дебелия килим. Джак я отхвърли. Следваше библиотеката, облицована в махагонови панели с мокър бюфет, но изглеждаше тъмна и мрачна с оскъдното си осветление. *Не, благодаря!* Отдолу се намираше звуковата зала с монтирани на тавана прожектори и няколко редици столове. Още по-неподходящо и лошо осветление, отколкото в библиотеката. В края на помещението имаше доста голямо студио с бюра за сестра му и зет му покрай двете срещуположни стени.

Бюрото на Крейг беше спретнато, всеки молив бе подреден и с подострен като игла връх. Бюрото на сестра му тънеше в безпорядък — купчина от книги, списания и принтирани статии. Имаше няколко стола за четене и възглавници. Един прозорец, подобен на онзи в голямата стая горе, гледаше навън към цветна леха с малък фонтан. От двете страни на входната врата бяха поставени полици, които се издигаха от пода до тавана. Сред бъркотията от медицински и психологически справочници се мъдреше старомодната докторска чанта на Крейг и портативно устройство за ЕКГ. Като за работно място, най-доброто нещо в стаята бе осветлението с инсталирани дискретно в тавана крушки и индивидуални настолни лампи на всяко бюро, както и по една стояща лампа до всеки люлеещ се стол.

— Страхотно местенце — подсвирна Джак. — Но сигурна ли си, че нямаш нищо против да ме пуснеш в кабинета си? — Той включи една от стоящите лампи и помещението се обля в ярка, топла светлина.

— Разбира се, че нямам нищо против!

— Ами Крейг? Той дали ще е съгласен?

— Няма да се възпротиви. Не е такъв.

— Е, тогава ще се разположа тук. Предполагам, че работата ще ми отнеме не повече от няколко часа. — Той остави издутия кафяв плик върху масичката между двата стола за четене.

— Както се казва: чукни на дърво! Аз отивам да си легна. Трябва да будя децата за училище, утре ще стават рано. Има достатъчно напитки в кухненския хладилник, както и в мокрия бюфет, така че се обслужвай.

— Чудесно! Сядам.

Алексис плъзна поглед по високата му фигура, после се спря върху лицето му.

— Трябва да ти кажа, братко, че наистина изглеждаш много добре. Когато те посетих в Илинойс и още работеше като офталмолог, имаше съвсем различен вид. Сякаш беше друг човек.

— Наистина бях друг човек.

— Страхувах се, че започваш да напълняваш.

— Бях напълнял.

— Сега изглеждаш стегнат, заякнал, лицето ти е със здрав тен — като на актьор в някой уестърн.

Джак се разсмя.

— Ама че описание! Откъде го изрови?

— С момичетата наскоро гледахме някои стари филми на Серджо Леоне. Бяха възложили на Трейси за курса ѝ по филмово изкуство в училище. Сериозно, в невероятно добра форма си. Каква е тайната ти?

— Баскетбол и въртене на педали. Това ми е второто работно място.

— Може би и аз трябва да опитам — засмя се Алексис. След това добави: — Лека нощ, братле, ще се видим утре сутринта. Както можеш да предположиш, с три момичета е пълна лудница.

Крейг я загледа как слиза надолу, махва му и изчезва зад стълбите. После се обърна и отново обходи с очи стаята. Внезапна тишина се спусна като одеяло. Мястото изглеждаше толкова различно и миришеше толкова различно от привичното му обкръжение, сякаш бе на друга планета.

Малко смутен от това, че се намира в нечии чужди покои, той се отпусна в люлеещия се стол, осветен от ярката светлина на лампата. Първото нещо, което направи беше да извади клетъчния си телефон и да го включи. Имаше съобщение от Уорън с обещаните име и телефонен номер на приятеля му в Бостън. Казваше се Дейвид Томас и той побърза веднага да се свърже с него, като си мислеше, че може да има нужда от малко физически упражнения, ако следващият ден се окажеше толкова стресиращ, колкото очакваше. Уклончивостта на Алексис относно отговора на Крейг за идването на Джек бе достатъчна, за да накара когото и да било да се почувства не особено желан.

Уорън сигурно беше превъзнесъл Джек до небесата, когато бе говорил с приятеля си, защото Дейвид прозвуча ентусиазирано, когато стана дума за един мач.

— Играем всяка вечер, като започваме в пет следобед, мой човек! — беше казал Дейвид. — Докарай си задника тук и ще видим какво можеш. — Беше му обяснил къде се намира игрището на Мемориал драйв до Харвард и Джек беше обещал да се опита да е там в късния следобед.

След това звънна на Лори да ѝ каже, че е пристигнал и се е настанил добре, както се и очаквало.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя предпазливо.

— Тепърва предстои да се срещна с Крейг Бауман. Работата е там, че той изобщо не се радва, че съм тук.

— Не е много приятно, като се има предвид в какъв момент се случва.

Джак ѝ каза, че в делото не се засягат никакви технически медицински въпроси и е далеч по-объркано, което му дава още по-малки шансове да помогне.

— Надявам се това да означава, че ще се прибереш по-скоро — изрази надежда Лори.

— Тъкмо се каня да започна да чета папките — каза Джак. — Предполагам, че от тях ще науча повече.

— Късмет тогава!

— Благодаря, ще имам нужда.

Те приключиха разговора и той остави телефона настрана. Заслуша се за момент в шумовете на огромната къща. Беше тихо като в гробница. Взе кафявия плик и изсипа съдържанието му върху масичката отстрани. Първото, на което попадна, беше научна статия, в която Крейг беше съавтор с прочут клетъчен биолог от Харвард, публикувана в престижното „Ню Ингленд Джърнъл ъв Медисин“. Отнасяше се до функционирането на натриевите каналчета в клетъчните мембрани, отговарящи за нервната и мускулната способност за действие. Имаше дори някакви диаграми и електронни микрографии на подклетъчна молекулярна структура. Той погледна в раздела за използваните материали и методи. Порази го, че някому могат да хрумнат такива сложни идеи, камо ли пък да ги изучава. Като видя, че няма да е в състояние да ги разбере в момента, той остави статията и взе копие на едно от показанията. Беше на Лиона Ратнър.

7.

Бостън, Масачузетс

Четвъртък, 6 юни 2006 г.

6:48 сутринта

Първото, което Джак усети, беше далечна кавга, последвана от шумно затръшване на врата. За един кратък миг той се опита да комбинира звуците в съня си, но не се получи никакъв смисъл. Примига объркано, не можеше да схване къде се намира. Спря поглед върху обления в ярка слънчева светлина фонтан отвън, после обходи с очи интериора на кабинета и си спомни. В ръцете си държеше клетвените показания на една медицинска сестра — Джорджина О'Кийф от „Нютън Мемориъл Хоспитал“, които явно бе чел, преди сънят да го обори.

Събра всички документи от делото „Станхоуп срещу Бауман“ и ги напъха с усилие обратно в големия плик. След това се изправи. Зави му се свят и той се подпря на бюрото.

Нямаше представа колко време е спал. Беше прочел всички документи и се връщаше на онези части от тях, които му се виждаха най-интересни, когато очите му се бяха затворили неволно. За своя изненада беше смаян от материалите още от самото начало. Ако историята не засягаше косвено сестра му, би си помислил, че става въпрос за забавен сценарий за сапунена опера с всичките тези колоритни образи. Имаше го надареният, посветен на работата си, но арогантен и неверен лекар; младата, отхвърлена и разгневена любовница; педантичният и страдащ съпруг; знаещите, но заядливи експерти; пъстрата процесия свидетели; и накрая — до голяма степен хипохондричната жертва. Беше комедия на човешките слабости, като се изключи фаталната развръзка и фактът, че историята завършваше с процес за лекарска небрежност. Тъй като възможният изход от делото бе обезпокоителен — поне така го представяха материалите, — Джак си помисли, че песимизмът на сестра му до голяма степен е оправдан.

С високомерието, което личеше от последните му показания, Крейг не си помагаше. Адвокатът на ищеца бе успял да накара Крейг да звучи така, сякаш е вбесен, че някой оспорва клиничното му решение. Това никое съдебно жури нямаше да приеме добре. И като връх на всичко, Крейг бе намекнал, че жена му е виновна за тази афера със секретарката.

Всеки път, когато трябваше да описва същността на работата си като съдебен медик, обичайният отговор на Джек в зависимост от разпитващия и обстоятелствата, беше да каже, че той „говори вместо мъртвия“. И след прочитането на „Станхоуп срещу Езуман“ той се хвана, че мисли предимно за жертвата и нещастните, но очевидни обстоятелства, за които тя не можеше да разкаже и да свидетелства. Разигравайки историята в съзнанието си, той се питаше как би повлияло на делото, ако тя бе в състояние да участва и този ред на мисли го накара да повярва, че точно тя е ключът към успешното разрешаване на случая. Хрумна му, че ако журито повярва, че е била хипохондричка, както твърдеше Крейг за нея, то би трябвало да гласува за защитата, въпреки, че симптомите са изглеждали твърде реални и въпреки нарцисизма на Крейг. Не беше имало аутопсия и поради това нямаше съдебен лекар в списъка от свидетели на защитата, който да говори вместо починалата.

С пъхнат под мишницата плик, Джек се спусна по коридора срещу стълбите към сутерена. Какъвто беше рошав и с измачкани дрехи, той предпочиташе да не среща никого в този момент. Тръгна по стъпалата и чу още крясъци на едно от момичетата горе, после силно затръшване на врата.

Той побърза да влезе в пригответената за него стая, избърсна се и се облече, без да губи време. След кратка справка с огледалото реши, че е настъпил моментът да се качи горе. В огромната дневна вече седеше цялото семейство Бауман. Атмосферата беше напрегната. Трите момичета седяха пред купичките си с мюсли. Крейг се бе отпуснал на дивана, скрит зад новия брой на „Ню Йорк Таймс“ с чаша кафе на малката масичка отстрани, а Алексис приготвяше на кухненския плот сандвичи за обяда на момичетата. Телевизорът над камината бе включен на местния канал, но звук почти не се чуваше. През прозореца напираше ярко слънце, почти заслепяващо.

— Добро утро, Джак — поздрави го Алексис, когато го видя изправен на прага. — Надявам се, че си спал добре.

— Беше много удобно — кимна той.

— Кажете добро утро на вуйчо си — подкани Алексис момичетата, но само Кристина я послуша.

— Не разбирам защо да не мога да облека червеното горнище — измрънка Меган.

— Защото е на Кристина, а тя каза, че предпочита да не го правиш — обясни й майка й.

— Самолетът с дъщерите ти на борда ли е изгорял? — обади се Кристина.

— Кристина, престани! — скара й се Алексис и се обърна към Джак за помощ. — Има пресен сок в хладилника и току-що сварено кафе в кафеарката. Какво закусваш обикновено?

— Само мюсли и плод.

— Има и от двете, така че се обслужвай.

Джак се приближи до кафе-машината. Алексис затърси с поглед чашка и когато откри, я плъзна по гранитния плот към него. Той си наля кафе, добави пълна лъжичка захар и доволно количество сметана, и се върна при останалите. Кристина и Алексис бяха потънали в разговор за плановете след училище. Останалите две момичета мълчаха нацупени. Крейг така и не се показа иззад вестника си, което се видя на Джак като чисто пренебрежение.

Отказвайки да се прави на обиден, той се приближи към камината и насочи поглед право във вестника на Крейг, разгънат в цялата му дължина като защитна стена.

— Нещо интересно в новините? — попита той, докато отпиваше от горещото кафе.

Горният край на вестника бавно се спусна, разкривайки подпухналото, вяло лице на Крейг. Очите му, набраздени от тънки червени капилляри, бяха подути, заобиколени от тъмни кръгове, което му придаваше вид на човек, гулял цяла нощ. В контраст с умореното му лице, той бе облечен в изгладена бяла риза и консервативна вратовръзка, а сламено-русата му коса бе грижливо сресана и с лек блясък, който предполагаше употребата на гел.

— Не съм в настроение за празни приказки — промърмори мрачно той.

— Нито пък аз — отвърна Джак. — Е, хубаво е, че сме единодушни поне в изходната точка. Крейг, дай да се разберем! Тук съм, защото сестра ми ме помоли. Не съм тук, за да ти помагам. Тук съм, за да помогна на нея. Но нека ти кажа нещо: разбирам, че е гадно да те съдят за лекарска небрежност. От това, което знам за теб като професионалист, ти си последният, когото биха могли да обвинят в подобно нещо. Е, според мен има някои други социални сфери, в които не може да се каже, че блестиш, но това е друга история. Прочетох материалите и ми хрумнаха някои неща. Можеш да ги чуеш, можеш да не ги чуеш — ти избираш. Колкото до това — дали да остана къщата ти — изборът и тук е твой, тъй като не мога да остана, ако и двамата не го искате. Няма никакъв проблем да отида на хотел.

Освен няколкото глухи звука от телевизора и чуруликането на птиците отвън, в стаята не се чу нищо. Никой не помръдна, докато Крейг не сгъна шумно вестника си и не го хвърли настрана. Миг по-късно дрънченето на прибори се поднови, от умивалника се чу шуртене на вода.

— Нямам проблем да бъда откровен — каза Крейг. Гласът му сега звучеше по-скоро уморено и тъжно, отколкото сърдито. — Когато чух, че пристигаш, се ядосах. С всичко, което става, не мислех, че това е най-подходящото време за компания, още повече че никога преди не си си давал труда да ни посетиш. Честно казано, притеснява ме, че може да таиш погрешната илюзия, че си тежката кавалерия, която идва в критичния миг, за да спаси изложения на риск отряд. Като ми казваш, че не е така, се чувствам по-добре. Добре си дошъл, можеш да останеш, но съжалявам, че не мога да проявя по-голямо гостоприемство. Колкото до хрумванията ти относно процеса — ще се радвам да ги чуя.

— Не очаквам да си гостоприемемен, когато знам през какво преминаваш — каза Джак. Той седна на ъгъла на масичката за кафе. Разговорът потръгна по-добре, отколкото бе очаквал. Реши да подхвърли още един комплимент на Крейг. — Заедно със свързаните с делото материали, намерих няколко от последните ти научни статии. Бях впечатлен. Разбира се, щях да съм още по-впечатлен, ако ги бях разбрал.

— Моят адвокат има намерение да ги представи като доказателство за степента на ангажираността ми към медицината. Ако

се съди от встъпителната реч на адвоката на ищеца обаче — той ще се опита да докаже обратното.

— Определено няма да навреди. Не мога да си представя как се кани да го направи, но аз не съм адвокат. Ако успее, мога само да се радвам, Крейг, защото повечето лекари си мислят, че могат да комбинират клиничната си работа с изследователската. Това ни го насаждат още в медицинското училище. Но ти си от малцината, които наистина го могат; защото тук става въпрос за истинско научно изследване, а не за „съобщение за интересен случай“.

— Да, разбрахме доста интересни неща за натриевите каналчета в нервните и мускулните клетки, които имат пряко клинично приложение.

— В последната ти статия се говори за две различни натриеви каналчета — едно за сърдечния мускул и друго за нервите. По какво се различават?

— Те са структурно различни, което се установява на молекулярно равнище. А разбрахме, че са различни заради очевидно различното им отношение към тетродотоксина.

— Тетродотоксин? — вдигна вежди Джак. — Това не е ли токсинът, който убива японците, които ядат неправилно приготвено суши?

Крейг се засмя.

— Прав си. Това е суши, приготвено от неопитен готвач от специална риба в определен момент от нейния репродуктивен цикъл.

— Забележително — каза Джак и въздъхна. Беше дал възможност на Крейг да се поперчи, но нямаше търпение да продължи нататък. Макар и интересни, тези изследванията бяха твърде мъгляви за вкуса му. Като скачаше от тема на тема, Джак бе стигнал до извода, че Пейшънс Станхоуп е ключовият елемент за спечелване на делото за лекарска небрежност. — Ако адвокатът ти може да убеди журито, че тази жена е била хипохондричка — каквато наистина е била, — съдебните заседатели ще гласуват срещу ищеца.

В продължение на няколко секунди Крейг само стоеше и го гледаше.

— Ами — каза той след известно време, — интересно е, че го казваш, тъй като аз вече толкова пъти го повтарям на Рандолф Бингъм.

— И какво отговаря той?

— Нищо, доколкото си спомням.

— Мисля, че трябва да опиташ отново — каза Джак. — И като стана дума за починалата, се сещам, че не видях рапорта от аутопсията. Предполагам, че няма такъв. Прав ли съм?

— За съжаление, нямаше аутопсия. Диагнозата беше потвърдена от биологичното изследване. — Той сви рамене. — Никой не е очаквал дело за лекарска небрежност. Сигурен съм, че ако подозираха подобно нещо, медицинските следователи щяха да изискат аутопсия.

— Има още нещо в протокола, което ми се видя интересно — каза Джак. — Сестрата от спешното, Джорджина О'Кийф, която е била дежурна в „Нютън Мемориъл Хоспитал“. Записала е в бележките си, че пациентката е показала централна цианоза. Нещо, което не е споменала в показанията си. Върнах се назад и проверих. Разбира се, причината да съм толкова прецизен към темата е твоето показание, в което казваш, че си бил шокиран от степента на цианоза, когато си преглеждал пациентката. Всъщност, точно по този проблем е било несъгласието между теб и господин Станхоуп.

— Наистина имаше несъгласие — каза Крейг отбранително и част от предишната враждебност в гласа му се възвърна.

— Господин Станхоуп беше казал по телефона, цитирам: „Тя изглежда доста посиняла“, но когато отидох в къщата, тя имаше ужасна цианоза.

— Би ли я окачествил като „централна цианоза“, както госпожа О'Кийф?

— Централна или периферна, каква разлика има в случая? Сърцето ѝ не изпомпваше достатъчно бързо кръвта през белите дробове. Имаше голямо количество деоксидирана кръв в кръвоносната ѝ система. Това е, което в повечето случаи причинява цианоза.

— Въпросът е в степента на цианозата. Съгласен съм, че дълбоката цианоза предполага, че през дробовете не минава достатъчно кръв или че в тях няма достатъчно въздух. Ако е имало периферна цианоза, което ще рече, че кръвта просто се е събирала в крайниците, нямаше да е толкова подозрително.

— За какво намекваш? — попита Крейг нападателно.

— За да съм честен, ще ти кажа направо, че не знам. Като съдебен лекар се опитвам да държа съзнанието си нащрек. Нека те попитам така: що за отношения имаха починалата и съпругът ѝ?

— Според мен доста странни. Определено не изглеждаха нежни. Съмнявам се, че са били близки, тъй като той ми съчувстваше при нейните пристъпи на хипохондрия.

— Виждаш ли, нас, патолозите, опитът ни е направил подозрителни. Ако аз бях правил тази аутопсия и като имам предвид цианозата, щях да потърся следи за задушаване или удушаване, просто за да изключа убийство.

— Това е абсурдно! — отсече Крейг. — Не е било убийство. Ставаш смешен, човече!

— Не допускам да е било. Просто разсъждавам над една възможност. Друга възможност е жената да е имала недиагностицирана аномалия в преградата, която да връща кръвта в посока отдясно-наляво.

Крейг нетърпеливо прокара пръсти през косата си, което промени вида му — преди уморен, но елегантен, сега той бе по-скоро леко раздърпан.

— Няма такова нещо!

— Откъде знаеш? Не ти е позволила да направиш никакви кардиологични изследвания, след провеждането на съмнителния тест за стрес, както си искал, което, между другото, не мога да разбера.

— Не бяхме в състояние да локализираме проблема, но имаме резултатите. Но си прав. Тя наистина отказа всякакви изследвания.

— Което означава, че може да е имала вродена патология.

— И какво би променило това?

— Може да е имала сериозен проблем на сърцето или на главните кръвоносни съдове, което повдига въпроса доколко е резонно обвинението в лекарска небрежност, тъй като след проведения от теб тест тя е отказала следващи изследвания. И нещо още по важно — ако е имала сериозен структурен дефект, тогава резултатът би бил същият, дори ако е била откарана в болницата незабавно. Ако наистина случаят е такъв, тогава журито би могло да реши, че си невинен и да спечелиш делото.

— Интересни аргументи, но за мое съжаление, всичко това са само теории. Не е направена аутопсия, така че не се знае дали е съществувала абнормалност.

— Не е задължително — каза Джак. — Аутопсия не е направена, но това не означава, че не може да се направи.

— Имаш предвид да се ексхумира трупът? — обади се Алексис откъм кухненския бокс. Явно ги бе слушала.

— При условие че не е била кремирана — добави Джак.

— Не е кремирана — каза Крейг. — Погребах я в гробището „Парк Медоу“. Знам, защото бях поканен на церемонията от Джордан Станхоуп.

— Предполагам, че е било преди да започне да те съди за лекарска небрежност.

— Естествено. Това е другата причина, поради която бях толкова смаян, когато ми връчиха призовката и разбрах за жалбата. Защо един човек би ме поканил на погребението, щом след това ще ме съди? Както всичко друго, и това няма смисъл.

— Ти отиде ли?

— Отидох. Чувствах се задължен. Искам да кажа, бях разстроен, че не съм могъл да спася жената.

— Трудно ли ще е да се направи аутопсия, след като е била погребана преди почти година? — попита Алексис. Приблужи се до тях и седна на дивана. — Звучи толкова вампирски.

— Не се знае — каза Джак. — Два са най-важните фактора. Първо: дали тялото е запазено добре. Второ: дали гробът е сух и дали капакът на ковчега е непокътнат. Истината е, че никога не се знае, докато гробът не бъде отворен. Но независимо от ситуацията, може да се събере доста информация.

— Ей, хора, за какво говорите? — провикна се Кристина откъм масата. Останалите две момичета бяха изчезнали нагоре по стълбите.

— За нищо, скъпа — каза Алексис. — Качи се горе и си вземи нещата. Училищният автобус ще пристигне всеки момент.

— Това ще е моят принос в делото — каза Джак — Мога да задвижа процедурата за ексхумация тук, в Масачузетс и да направя аутопсия. Като изключим моралната ми подкрепа, това вероятно ще е единственото, което бих могъл да предложа като помощ в този случай. Зависи от вас. Вие кажете.

Алексис погледна Крейг.

— Какво мислиш? — попита го тя.

Той поклати глава.

— Ако трябва да съм честен, и аз не знам какво да мисля. Ако една аутопсия би могла да докаже, че Пейшънс Станхоуп е имала такъв

вроден васкуларен проблем, че няма никакво значение дали е била откарана незабавно в болница, то тогава съм „за“. Но какви са шансовете? Предполагам, че са нищожни. Ако обаче от аутопсията излезе, че миокардният ѝ инфаркт е бил дори по-масиран от очакваното, нещата могат да станат още по-лоши. Ще е истински провал.

— Виж какво ще ти кажа — погледна го Джак — Ще поогледам още малко. Ще разуча всички подробности и ще ти кажа. Междувременно помислете и вие. Съгласни ли сте?

— Това вече е план — кимна Алексис и погледна съпруга си.

— Защо не? — вдигна рамене той. — Винаги съм казвал, че повече информация няма да навреди.

8.

Бостън, Масачузетс

Четвъртък, 6 юни 2006 г.

9:28 сутринта

— Всички да станат! — извика съдебният пристав, когато съдия Дейвидсън излезе от стаята си и се изкачи по стълбите до стола си. Черната роба закриваше краката му и той изглеждаше сякаш се носи като видение.

— Седнете — извика приставът, след като съдията седна.

Джак погледна зад себе си, за да не седне случайно върху чашата си с кафе. Междувременно бе забелязал, че никой не внася храна в съда, така че виновно бе поставил кафето до себе си на пейката.

Седеше до Алексис в галерията. Поинтересува се защо има толкова наблюдатели, но тя нямаше представа. Почти цялата галерия беше пълна.

Утрото в къщата на Бауман бе минало по-добре от очакваното. Макар че настроенята на Крейг се колебаеха между разговорчивостта и унинието, поне бяха поприказвали честно, така че сега Джак се чувстваше безкрайно по-добре като гост в техния дом. След като момичетата отидоха на училище, Алексис и Джак продължиха разговора, макар че Крейг отново изпадна в обичайното си потиснато настроение.

Дълго обсъждаха най-добрия начин да стигнат до центъра, но в крайна сметка Джак твърдо настоя да отиде с кола. Искаше да отиде в съда и да види журито и особено адвокатите, но след това помисли, че може би не е зле да се отбие и в Бостънския патологичен център, където да погледне какво предвижда законът за ексхумация в Масачузетс. Не беше сигурен за плановете си по-нататък. Каза им, че може да се върна в съда, но ако не го видят там, ще се срещнат директно в дома им в Нютън следобеда.

Докато съдът се подготвяше за работа, Джак огледа главните действащи лица. Съдията — афроамериканец с физиономия на бивш играч на американски футбол — с уверената методичност на движенията си излъчваше чувство за авторитет, което предаде на цялата зала. В крайна сметка Джак реши, че това е човек, който знае какво прави. Дватама адвокати пасваха точно на описанието, дадено от Алексис. Рандолф Бингъм действително бе възплъщение на елегантен опитен адвокат на голяма фирма и това личеше по облеклото, маниера и говора му, докато Тони Фасано сякаш бе образец за неуважителен, нов в професията адвокат, който се перчеше с модния си костюм и златните си ланци. При все това Джак забеляза и нещо, което Алексис не бе споменала: Фасано водеше процеса с удоволствие, което личеше от периодичните усмивки и хихикания с асистентката му — нещо, което не можеше да се каже за масата на защитата, където Бингъм и Крейг седяха, обзети от смразяващо приличие или тихо отчаяние.

Джак огледа журито човек по човек. Бяха разнородна група, което според него бе добре. Помисли си, че ако излезе на улицата и спре първите дванайсет минувачи, ще се получи горе-долу същата група. Докато изучаваше заседателите, Тони Фасано призова първия свидетел за деня — Марлене Райнхард, едра възрастна дама и главен секретар в офиса на Крейг, която скоро зае мястото си.

Джак насочи вниманието си към нея. Имаше строгия вид на типична германка, както подсказваше и самото ѝ име. Беше едро сложена, с коса, прибрана на кок и неприветливо изражение на лицето. Не беше трудно да се определи, че се е съгласила да свидетелства твърде неохотно, което Фасано веднага използва, за да накара съдията да я обяви за враждебно настроен свидетел.

Тони започна разпита бавно, като опита да пусне няколко изтъркани шеги, впрочем твърде неуспешно, но когато Джак погледна към журито, мнението му се промени. За разлика от свидетелката, повечето от заседателите, изглежда намираха шегите на Фасано за забавни. Веднага разбра какво е имала предвид Алексис: Фасано наистина намираше начин да привлече хората на своя страна.

Джак вече бе чел показанията на Марлене, които имаха твърде малка връзка със случая, тъй като в деня на нещастieto тя не бе имала никакъв контакт с пациентката. Затова той се изненада, че Фасано разпитва Марлене толкова дълго, подробно очертавайки нейните

отношения с Крейг и нейния собствен объркан личен живот. Понеже бяха работили с Крейг над петнайсет години, имаше много какво да се каже.

Фасано продължаваше да разпитва в първоначалния си шеговит стил. Отначало Марлене не му обръщаше внимание, но след повече от час умишлено протакане от страна на адвоката, свидетелката започна да се изнервя и отговорите ѝ ставаха все по-враждебни. В този момент Джак изведнъж усети, че шеговитият стил на разпит е нарочно премерен, за да извади свидетелката от равновесие. Явно също усещайки приближаването на нещо неочаквано, Рандолф повдигна възражение, че разпитът се проточва безкрайно, а показанията са несъществени. Съдията привидно се съгласи, но след кратко обсъждане с Фасано, което Джак не можа да долови, разпитът се поднови с нова сила.

— Ваша чест, мога ли да продължа разпита? — запита Тони с папка в ръка.

— Продължавайте.

Фасано се приближи до свидетелката и ѝ връчи папката, която държеше.

— Кажете на съда какво държите.

— Папката на пациент от нашия офис.

— Кой пациент?

— Пейшънс Станхоуп.

— На папката има номер.

— Естествено, че има! Как щяхме да я намираме иначе — възмути се Марлене.

— Бихте ли го прочели пред журито? — продължи адвокатът, игнорирайки думите ѝ.

— ПП осем.

— Благодаря. — Тони прибра папката и се върна на катедрата. Няколко заседатели се наведоха в очакване.

— Госпожо Райнхарт, бихте ли обяснили какво означават инициалите ПП?

Марлене внимателно огледа залата, преди очите ѝ да се спрат на Крейг.

— Госпожо Райнхарт! — продължаваше Тони. — Ехо, има ли някой вкъщи?

— Това са букви — най-накрая промълви тя.

— Ех, мерси, щом е така — саркастично подхвърли Тони — Смятам, че журито вече е убедено в това. И аз ви питам не какво са, а какво означават. Позволете да ви напомня, че сте под клетва и даването на фалшиви показания е престъпление, което се преследва с цялата строгост на закона.

Лицето на свидетелката почервения още повече, а бузите ѝ се напрегнаха.

— Ако това освежава паметта ви, следващите показания ще потвърдят, че вие с д-р Бауман сте автори на тази сигнатура, която не е типична за вашия офис. Имам още две папки оттам, първата на Питър Сейгър, ПС 21; но тук инициалите съвпадат с тези на пациента, за разлика от папката на Пейшънс Станхоуп. Втората е на Катрин Бакстър, номер КБ 233. В повечето случаи инициалите на пациента съвпадат с номера, но има и други ПП-та, които остават неизяснени. Какво означава това ПП?

— Това означава „проблемен пациент“ — раздразнено отвърна Марлене.

Физиономията на Фасано се размаза в усмивка, насочена към журито.

— *Проблемен пациент* — повтори той. — Че какво, за Бога, може да означава това? Да не би случайно да се преструват на болни?

— Да, именно се преструват! — продължи бойно Марлене. — Това са хипохондрици. Имат по един куп измислени оплаквания, които отнемат времето на лекаря, вместо да го оставят да преглежда действително болни пациенти.

— И доктор Бауман се съгласи вие да приложите тази сигнатура?

— Разбира се. Именно той ни казваше кои са проблемните пациенти.

— И за да няма неяснота, папката на Пейшънс Станхоуп е била означена с ПП, което означава, че тя е била проблемен пациент?

— Да!

— Нямам повече въпроси.

Джак се приближи до Алексис и пошепна:

— Това е кошмарно за имиджа на Крейг. Какво мисли той?

— Нямам представа. Но това никак не помага. Всъщност сега нещата изглеждат още по-зле.

Джак кимна, но не каза нищо. Не можеше да повярва, че Крейг е постъпил толкова глупаво. На всеки доктор можеше да се случи да има „проблемни пациенти“, но такива неща никога не се отбелязваха официално. Във всяка практика имаше болни, от които лекарят нямаше търпение да се отърве, но просто нямаше как. Джак си припомни, че в собствената му практика на офталмолог бе имал няколко толкова неприятни пациенти, че само като видеше имената им в графика си, настроението му пропадеше за целия ден. Знаеше, че това е човешко, защото лекарският халат не предпазва от такива чувства. Но при все това този проблем винаги се пропускаше при обучението, освен в психиатрията.

Рандолф умело приложи кръстосан разпит, за да поправи впечатлението колкото бе възможно, макар да бе ясно, че маневрата на другия адвокат го изненада. При всички формалности, които се спазват в съда, да подготвиш такава изненада бе трудно. Фасано се усмихна самодоволно.

— Да се окачестви един пациент като проблемен не е непременно нещо обидно. Така ли е госпожо Райнхард?

— Така е.

— Не е ли основната причина за това отделно означение именно това, че лекарят иска да им обърне по-голямо внимание?

— Действително в графика им отделяхме по-дълго време от обичайното.

— Точно така. Тогава правилно ли е да се каже, че когато видите означението ПП вие записвате по-дълъг час за пациента?

— Да.

— В такъв случай за пациента е от полза да има означението ПП?

— Да.

— Нямам повече въпроси.

Джак отново пошепна на Алексис:

— Ще тръгвам към Патологическия център. Мотивацията тук даже ми дойде малко в повече.

— Благодаря ти — усмихна му се Алексис.

Джак излезе от съда с явно облекчение. Една от фобиите му бе тъкмо разправиите със съдебната система и случаят със зет му засягаше особено болезнено място. Представата, че справедливостта

винаги възтържествува по някакъв начин изглежда бе безкрайно идеалистична, както случаят с Крейг заплашваше да покаже в най-скоро време. Джак нямаше доверие в тази система, макар да не можеше да измисли по-добра.

Той изкара своя Хюндай под наем от подземния паркинг под Бостън Комън^[1]. Беше паркирал там сутринта, като се натъкна на паркинга съвсем случайно, след уморително напразно обикаляне на района около Гавърнмънт Сентър. Нямаше представа къде паркират Алексис и Крейг. Първоначално смяташе да кара след тях към града, но щом оставеше дори най-малка дистанция между двете коли, винаги се намираще някой да се намърда между тях. С особена сила това пролича на магистралата и, не желайки да поема риска от агресивно шофиране на високи скорости, той реши, че е по-добре да остави колата на Крейг и Алексис да се изгуби в реката от други коли. Шофирането в Бостън, което и без това бе достатъчно неприятно предишния ден, се оказваше стотици пъти по-трудно по време на истинския час пик.

С картата, която му дадоха от бюро за коли под наем, сравнително лесно навлезе в главната част на Бостън, а от паркинга до съда бяха не повече от петнайсет минути пеша.

Щом се измъкна от мъждивото осветление на гаража, Джак веднага отби вдясно и разтвори картата. Отне му известно време, докато открие „Олбъни стрийт“, но след това лесно се ориентира като гледаше Бостън Комън, който оставаше отдясно и Бостънската обществена градина от лявата му страна. Градината изобилстваше от късни пролетни цветя. Бе забравил какъв чаровен град може да е Бостън, щом веднъж се добереш до него.

Докато караше, Джак се замисли по какъв друг начин би могъл да спомогне за каузата на Крейг. Изглеждаше пълен абсурд Крейг да бъде осъден за небрежност само защото е бил достатъчно любезен да се съгласи да посети пациентката вкъщи.

С лекота намери „Олбъни стрийт“, както и Патологическия център. За ориентир използва многоетажния паркинг, разположен наблизо. Петнайсет минути по-късно вече разговаряше през пластмасовата стена на гишето с привлекателна млада секретарка. За разлика от остарелия офис в Ню Йорк, Бостънският патологически център бе чисто нов. Обзе го благородна завист.

— Мога ли да ви помогна? — запита дружелюбно девойката.

— Предполагам — рече Джак, като обясни кой е и че иска да разговаря с някой от патолозите. Каза, че няма претенции и иска да говори с който е свободен.

— Мисля, че всичките са в залата за аутопсии, докторе — рече момичето. — Но изчакайте да проверя.

Докато тя говореше по телефона, Джак се огледа. Помещението бе практично обзаведено и още миришеше на прясна боя. Насреща бе офисът на представителя на полицията, и през отворената врата Джак мярна униформен служител. Имаше и няколко други стаи с незначително предназначение.

— Може да слезе д-р Латаша Уайли. Ще дойде ей сега — каза секретарката. През стъклената преграда едва се чуваше, така че момичето трябваше да вика.

Джак поблагодари и се замисли как да открие гробището „Парк Медоу“. Ако Крейг и Алексис искаха да направи аутопсия, трябваше да действа светкавично, тъй като вече течеше вторият ден от петдневен процес. Самата аутопсия нямаше да е трудна. Трудността идваше от бюрократичните формалности, които в стар град като Бостън можеха да се окажат непреодолими.

— Д-р Степълтън? — обърна се към него непознат глас.

Джак се стресна. През това време тъкмо прикрито разглеждаше една от останалите стаи във фоайето, опитвайки се да изясни функциите ѝ. Той се обърна виновно и застана лице в лице с изненадващо млада афроамериканка с гарвановочерни кичури и вид на пицна красавица. Настроението му моментално се промени от вина към почуда. Напоследък твърде често срещаше колежки от гилдията, които му изглеждаха като незавършили студентки. Това го караше да се чувства стар.

След като се запознаха, Джак показа свидетелството си за патолог, за да подчертае, че все пак той не е някой умопомрачен направо от улицата, после накратко разясни какво му е необходимо: информация за процедурите по ексхумация в Масачузетс. Латаша го покани в офиса си на горния етаж, от което благородната му завист само се усили. Кабинетът не бе нито голям, нито луксозен, но имаше както бюро, така и отделен плот, така че неизбежната документация и микро-скопски проби се държаха отделно; също така имаше прозорци.

Действително, от тях се виждаше само близкият гараж, но при все това те пропускаха солидно количество дневна светлина, нещо от което бе отвикнал.

След като седнаха, Джак разказа подробно за случая с Крейг, като умишлено преувеличи заслугите му като интернист, наричайки го един от най-добрите лекари в Бостън, независимо от това, че практикува в предградията, и понапудри действителността, като каза, че ще го осъдят за смъртта на пациентка, освен ако не се направи ексхумация и аутопсия. Идеята му за подобно разкрояване възникна спонтанно. Ако Бостънският патологически център проявеше достатъчна мотивация, би могъл да ликвидира всички бюрократични проблеми още в зародиш. Или поне в Ню Йорк би станало точно така. За съжаление, Латаша охлади ентузиазма му начаса.

— Тук в Масачузетс не може да се прибегне до ексхумация, освен ако не става въпрос за криминален процес — отбеляза тя. — А дори и тогава е необходимо разрешение от главния прокурор, който на свой ред трябва да се обърне към съдия, за да издаде съдебно решение.

Джак простена наум. Динозавърът на бюрокрацията започваше да подава глава от водата.

— Процесът е дълъг и неприятен — продължи Латаша. — Първо Патологичният център трябва да убеди главния прокурор, че има подозрение за извършено престъпление. От друга страна, ако няма извършено престъпление, тук в Масачузетс процедурата е чисто формална. — Джак опери уши.

— Така ли? Как е възможно това?

— Имате нужда единствено от разрешение за ексхумация.

Джак усети как пулсът му ускорява.

— Откъде се взема това разрешение?

— Ами просто от кметството на квартала, където е разположено гробището или пък от Агенцията по здравеопазване, ако става въпрос за Бостън. Най-лесно ще е да се свържете направо с погребалния агент, извършил погребението. Ако погребалният дом е в един и същ град с гробището, както е обичайно, погребалният агент най-често се познава лично със съответния чиновник в кметството. При наличие на съответните познанства, такова разрешение може да се уреди за по-малко от час.

— Отлично — заяви Джак.

— Ако искате да направите аутопсия, бихме могли да помогнем, макар че не може да я направите тук — това е държавно учреждение и не мога да си представя някой да ви разреши — но бихме могли да ви предоставим банки за съхранение и фиксатори, както и да помогнем при обработката. Ако има нужда от токсиколог, също ще бъде насреща.

— Погребалният дом изписан ли е върху смъртния акт?

— Задължително. Как е името на починалата?

— Пейшънс Станхоуп. Починала е преди около девет месеца.

Латаша погледна в компютъра си за смъртния акт.

— Ето го и него. Осми септември 2005-а, за да сме точни.

— Възможно ли е? — запита Джак. Застанал зад рамото ѝ, той впери поглед в екрана. — Осми септември 2005-а бе знаменателна дата и в неговия живот. На тази дата вечеряха с Лори в ресторант „Елиъс“ и той ѝ предложи да се оженят.

— Погребението е направено от погребален дом „Лангли Пиърсън“ в Брайтън. Да ви запиша ли адреса и телефона?

— Благодаря ви — отвърна той. Все още се чудеше на съвпадението с датата. Не беше суеверен, но това съвпадение го заинтригува.

— Кога смятате да извършите аутопсията? — запита Латаша.

— Честно казано, още не знам. Решението е в ръцете на доктора и жена му. По мое лично мнение това ще помогне и затова го предлагам.

— Забравих да ви кажа нещо по повод на разрешителното — добави Латаша. Ентусиазмът на Джак видимо спадна. — Ще ви е необходимо одобрението на наследниците.

Той отпусна рамене. Беше забравил нещо съвсем очевидно; изглежда, че желанието да помогне на сестра си бе изместило здравия разум. Не можеше да си представи ищецът да се съгласи тялото на жена му да бъде ексхумирано в помощ на защитата. Но след това му дойде наум, че в живота се случват къде-къде по-странни неща, така че нямаше да се откаже без бой. В крайна сметка ставаше въпрос за сестра му. От друга страна, оставаше и въпросът с Лори в Ню Йорк. Ако се наложеше да прави аутопсия, трябваше да остане в Бостън, което щеше да я разстрои. Както повечето житейски ситуации, и тази бе по-сложна, отколкото му харесваше.

След петнадесет минути Джак седеше в своя Хюндай Акцент, барабанейки с пръсти по таблото. Въпросът бе какво да прави. Погледна часовника си: бе дванадесет и двадесет и пет. Нямаше смисъл да се връща в съда, защото щеше да го завари в обедна почивка. Можеше да се обади на сестра си, но вместо това реши, че е по-добре да се отбие в погребалното бюро. Време беше отново да отвори картата.

Да се излезе от Бостън не бе по-лесно от влизането в града, но след като се натъкна на Чарлз Ривър^[2], се ориентира лесно. След двадесет минути вече се намираше на правилната улица в предградието Брайтън и не след дълго откри погребалното бюро. Голямата дървена сграда във викториански стил с ветропоказател и барокови украшения, явно преустроена за настоящото си предназначение, имаше и модерна бетонна пристройка в неопределен стил. Но най-важното за Джак в случая все пак бе, че има място за спиране.

След като заключи колата си, той се изкачи по стълбите, водещи към просторна веранда без никакви мебели. Вратата бе отворена, така че просто прекрачи във фоайето.

Вътрешността създаваше първоначално впечатление за изоставена библиотека от средните векове, отнякъде се дочуваше приглушено григорианско пеене. Хрумна му, че това прилича по-скоро на изоставен погребален дом, но тъй като и без това се намираше в погребално бюро, се почувства задължен да направи друго сравнение. Вляво се простираше редица отворени ковчези, тапицирани с кадифе и сатен и проблясващи с утешителни имена като „Вечен покой“, но без цена. Вдясно се намираше стая за поклонения, в момента празна. Редове сгъваеми столове мълчаливо се възправяха срещу една празна катафалка. Във въздуха се носеше неуловим аромат на сандалово дърво, като в магазин за сувенири от Тибет.

Отначало Джак се зачуди къде тук може да се намери жив човек, но още преди да успее да мръдне, пред него като по чудо изникна мъж с бяла риза и черен костюм, украсен с траурна вратовръзка. Не бе чул да се отвори врата или дори приближаващи стъпки.

— Да ви помогна? — изрече мъжът с глух глас.

С пепелявото си мъртвешко лице и костюма си, новият познат на Джак сам изглеждаше като кандидат за услугите на заведението, в

което работи. Изтъняла, къса и до корен боядисана коса се спускаше по ръбестото му чело. Джак се насили да не се усмихне. Мъжът пред него бе въплъщение на добре познатия, но неверен стереотип за погребалните агенти. Изглеждаше като изваден от лош вампирски филм. Но като патолог Джак бе общувал достатъчно често с погребални агенти, за да знае, че в действителност те съвсем не изглеждат така.

— Да ви помогна? — отново повтори с шепот човекът, макар наоколо да нямаше жива душа, която да обезпокои. Ръцете му бяха благочестиво скръстени отпред с вдървена поза, движеше само устни. Като че ли дори не мигаше.

— Търся директора на дома.

— На вашите услуги. Казвам се Харолд Лангли. А това е нашият погребален дом, стопанисван изцяло от мен и моето семейство.

— Аз съм съдебен патолог — заяви Джак, размахвайки служебната си карта достатъчно бързо, за да не се забележи, че не е от Масачузетс. Харолд видимо се вдърви още повече, сякаш Джак бе инспектор, пристигнал да установява нередности. Подозрителен по природа, Джак отбеляза тази съмнителна реакция, но нямаше време да я анализира сега.

— Значи вие сте уредили погребението на Пейшънс Станхоуп, починала миналия септември.

— Действително е така. Помня, като да бе вчера. При нас бе и панихидата за г-н Станхоуп, уважаван от всички в нашия град джентълмен. Както и за единственото дете в семейство Станхоуп, за жалост.

— О! — отговори Джак на тази нечакана информация, докато я запаметяваше. След това бързо продължи.

— Възникнаха някои въпроси около смъртта на г-жа Станхоуп, така че е възможно да се стигне до ексхумация и аутопсия. Има ли вашето бюро опит в подобни неща?

— Да, но все пак нарядко — отвърна Харолд, отпусайки се до предишното си церемониално държание, сякаш заплахата е отминала. — Имате ли необходимите документи?

— За жалост, не. Надявах се, че ще можете да ми помогнете в това отношение.

— Разбира се. Трябват разрешения за ексхумация, превозване и повторно погребение, и най-важното, необходим е подписът на наследника, по-младия господин Станхоуп.

— Разбирам напълно. Дали не ви се намират някои от тези документи?

— Мисля, че да. Елате с мен да потърсим.

Харолд поведе Джек към главното стълбище, но ненадейно свърна наляво в един тъмен коридор, застлан с тежък килим. Сега вече на Джек стана ясно как директорът се бе появил тъй безшумно.

— Споменахте, че стария Станхоуп бил уважаван и известен човек. Знаете ли нещо за него?

— Навремето той основал застрахователна агенция „Станхоуп“ в Бостън, много печеливша в ония години. Господин Станхоуп беше богат човек и твърде голям филантроп, нещо рядко за Брайтън. Брайтън е по-скоро работнически квартал.

— Което ще рече, че наследникът Станхоуп сигурно е богат човек.

— Несъмнено — отвърна Харолд, докато въвеждаше Джек в работен офис със същия погребален вид като него самия. — Сегашният господин Станхоуп има интересна биография, почти като от роман на Хорейшо Алджър^[3]. Бил роден в емигрантско семейство от Полша с името Станислав Джордан Ярузелски и започнал работа в агенцията още щом завършил училище. Бил умно момче, макар и без университетско образование, така че със собствени заслуги постепенно се издигнал до мениджър. Когато старият Станхоуп почина, се ожени за вдовицата му, което още тогава предизвика някои мрачни спекулации. След това дори прие фамилията Станхоуп.

Независимо от ясения слънчев юнски ден отвън, в офиса на Харолд бе толкова тъмно, че светеха и настолна лампа, и полюлей. Прозорците бяха закрити с тежки тъмнозелени кадифени драперии. Като приключи със сагата на рода Станхоуп, Харолд се изправи до висок шкаф с махагонов фурнир и извади една папка от горното чекмедже. Оттам измъкна три листа, единия от които подаде на Джек, а другите два постави на бюрото си. С жест той покани Джек да се настани на един от тапицираните с кадифе столове.

— Това, което ви дадох, е разрешителното за ексхумация — заяви Харолд. — Има предвидено място за подпис на господин

Станхоуп, за да е валидно.

Джак погледна бланката, докато се наместваше в стола. Явно осигуряването на подписа щеше да е най-трудно, но за момента реши да не мисли за това.

— Кой ще попълни останалото, след като господин Станхоуп подпише?

— Това е моя грижа. В какъв срок трябва да е готово?

— Ако ще има аутопсия, трябва да се направи в най-кратък срок.

— В такъв случай е по-добре да ме уведомите колкото е възможно по-скоро. Ще трябва да уредя траурна кола и инструменти за разкопаване.

— Възможно ли е аутопсията да се извърши в погребалното бюро?

— Да, в стаята за балсамиране, ако успеем да ви сместим в графика. Единственият проблем е, че може да нямаме всички инструменти, които ще искате — например краниален трион.

— Ще намеря инструменти — отвърна Джак порядъчно впечатлен. Харолд имаше странен вид, но най-малкото бе добре осведомен.

— Трябва да ви кажа също, че това е скъпо мероприятие.

— За каква сума става въпрос?

— Ще има погребална и земекопна такса, а също така гробищни такси. Свръх това ще прибавим и нашите такси за разрешителните, надзор и ползване на стаята за балсамиране.

— Можете ли да ми кажете съвсем грубо?

— Поне няколко хиляди долара.

Джак подсвирна изненадано, защото смяташе, че цялата процедура ще бъде евтина.

— Имате ли извънслужебен телефон?

— Ще ви дам мобилния си телефон.

— Чудесно — каза Джак. — И още нещо. Знаете ли адреса на къщата на Станхоуп?

— Разбира се. Че кой не я знае! Тя е запазената марка на Брайтън.

Няколко минути по-късно Джак пътуваше с взетата си под наем кола и мислеше какво е следващото, което би трябвало да направи. Беше два следобед. Идеята да се върне в съда не го очароваше. Винаги

е бил по-скоро изпълнител, отколкото наблюдател. Вместо да се върне в Бостън, той се пресегна към картата. Отне му няколко минути, докато открие „Нютън Мемориал Хоспитал“ и в края на краищата стигна целта си.

„Нютън Мемориал Хоспитал“ приличаше на повечето болници от предградията. Джак беше влизал вътре. Беше построена в объркваща плетеница от различни крила, достроявани през годините. Най-старата секция имаше характерни за времето си украси, напомнящи декорация на торта, с елементи предимно от гръцкото Възраждане, но новите структури ставаха все по-прости и изчистени. По-голямата част от съвременните пристройки бяха просто тухлени, с тонирани в бронзово стъкла, без каквито и да било разточителства.

Джак паркира на паркинга за посетители, зад който се намираше малко езеро. По повърхността му се носеше пух от канадска гъска. Джак се консултира с папките в куфарчето, което носеше, за да си припомни имената на хората, с които искаше да говори: докторът от спешното отделение Мат Гилбърт, сестрата от спешното Джорджина О'Кийф, както и кардиолога Ноел Евърет. Всичките трима бяха в списъка със свидетели на ищеца и бяха разпитани от защитата. Това, което притесняваше Джак, беше въпросът с цианозата.

Вместо да тръгне към централния вход на болницата, той се насочи към спешното. Мястото за линейки беше празно. Отстрани имаше автоматична плъзгаща се стъклена врата. Джак влезе и забърза към дежурното гише.

Изглежда бе уцелил подходящо време за посещението си. В чакалнята се виждаха само трима души; никой от тях не изглеждаше болен или наранен. Сестрата на гишето вдигна глава, когато той се приближи. Беше облечена в престилка и на врата ѝ висеше обичайният стетоскоп. Беше разтворила страниците на „Бостън Глоуб“

— Затишие пред буря, а? — пошегува се Джак.

— Нещо такова. С какво мога да ви помогна?

Джак разигра обичайния си номер, като извади картата си на съдебен патолог, след което попита за Мат и Джорджина, съзнателно използвайки първите им имена, за да демонстрира близост.

— Още не е дошла — отвърна сестрата. — Работи във вечерната смяна.

— Кога започва тя?

— В три.

Джак погледна часовника си. Три приближаваше.

— Значи скоро ще пристигне.

— По-добре да го направи бързо — строго произнесе дежурната сестра, но все пак се усмихна, за да покаже, че това е шега.

— Ами д-р Ноел Евърет?

— Тук някъде е, да пусна ли съобщение по уредбата?

— Да, благодаря ви.

Той се върна в чакалнята с тримата души. Опита се да установи зрителен контакт с някой от тях, но никой не му обърна внимание. Погледна един стар брой на „Нешънъл Джиографик“, но не го взе. Запита се защо ли Станислав Джордан Ярузелски се е превърнал в Джордан Станхоуп, след което се размисли мрачно как ли ще успее да го накара да подпише разрешението за ексхумация. Изглеждаше невъзможно, почти като изкачване на Монт Еверест не само без кислородна маска, но и без дрехи. Той се усмихна при мисълта за двама полуголи, боси алпинисти, които стоят триумфално на каменистия връх. *Няма невъзможни неща*, напомни си той. В този миг чу името на д-р Ноел Евърет по старомодната уредба. Във века на информационните технологии това му се видя пълен анахронизъм, като се имаше предвид, че от съвсем невръстни децата вече си изпращат SMS-и.

Пет минути по-късно дежурната сестра го извика на гишето и му каза, че д-р Евърет е горе в радиологията и ще се радва да поговори с него.

Кардиоложката бе заета с разчитане и диктуване на кардиограми. Тя седеше в малка стая, едната стена на която беше изцяло запълнена с рентгенови снимки. Единствената светлина идваше иззад снимките и я обливаше с флуоресцентната си синкава белота, подобна на лунна светлина, само че по-ярка. Това придаваше на жената призрачен вид, който до голяма степен се подсилваше от бялата ѝ лекарска престилка. Джак си помисли, че освен това изглежда изтощена, затова не се бави и пристъпи направо към въпроса. Обясни кой е и по какъв начин е свързан със случая.

— Аз съм свидетел-експерт от страна на ищеца — каза Ноел, отговаряйки на прямотата му с прямота. — Ще потвърдя, че по времето, когато пациентката беше докарана тук, вече наистина

нямахме никакви шансове да я спасим и се възмутих, когато научих, че е имало забавяне. Доста от нас, старомодните лекари, които лекуват всички, които дойдат, а не само онези, които си плащат, не обичат тези домашни лекари. Убедени сме, че обслужват предимно своите, отколкото интересите на пациентите, което е истинският им професионален дълг.

— Значи вие твърдите, че свидетелствате главно защото д-р Бауман практикува обслужваща медицина? — попита Джак. Усети, че се изпълва с резервираност от емоционалния отговор на Ноел.

— Съвсем не — отговори тя. — Свидетелствам, защото пациентът е бил докаран със закъснение в болницата. Всички знаят, че след инфаркт на миокарда е изключително важно да се започне фибринолиза колкото е възможно по-скоро. Ако мнението ми косвено потвърждава отношението ми към обслужващата медицина, така да бъде!

— Вижте, уважавам позицията ви, д-р Евърет и не съм тук да се опитвам да ви убедя в противното. Повярвайте ми! Тук съм да ви попитам за степента на цианоза, която пациентката очевидно е имала. Да си спомняте нещо особено?

Ноел се поотпусна.

— Не бих казала „особено“, тъй като цианозата се среща често при тежки сърдечни заболявания.

— Сестрата от спешното е написала в бележките си, че пациентката има централна цианоза. Имам предвид, че тя казва именно „централна“ цианоза.

— Вижте, когато докараха пациентката, тя беше почти мъртва, с разширени зеници, напълно отпуснато тяло и ясно изразена брахикардия, напълно неконтактна. Беше на прага на смъртта. Цианозата беше само част от цялата картина.

— Ами, благодаря ви, че ми отделихте от времето си — каза Джак и се изправи.

— Няма защо.

Когато се върна в спешното, Джак беше още по-голям песимист за изхода на процеса, отколкото преди. Д-р Ноел Евърет щеше да бъде силен експертен свидетел за ищеца не само заради статуса си на кардиолог, но и защото беше лекар специалист и освен това бе пряко замесена в случая.

Времената се менят, промърмори гласно Джак, като мислеше, че трудно се намира лекар, който да свидетелства срещу друг лекар. Независимо от декларацията, която Ноел бе направила, той бе убеден, че тя ще свидетелства до голяма степен заради антипатията си към обслужващата медицина.

Междувременно той се върна в спешното, където бе започнала следващата смяна. Макар че бе спокойно, наложи се да изчака, за да разговаря със сестрата и лекаря, докато те се информираха за присъстващите пациенти, които чакаха резултатите от изследванията си или пристигането на личните си лекари. Наближаваше три и трийсет, когато Джак най-сетне успя да седне с тях в малката служебна стая, намираща се непосредствено зад дежурното гише. Бяха млади, според него около трийсетте.

Той разказа накратко онова, което вече бе казал на Ноел, но този път реакцията бе по-малко емоционална и критична. Всъщност, Джорджина направо си призна, че е дълбоко впечатлена от Крейг.

— Колко са лекарите, които идват с линейката в спешното с пациентите си? Ще ви кажа: не са много. Фактът, че го съдят, е пародия. Това показва колко далеч от желаното е здравната система, щом лекари като д-р Бауман биват нападени от подобни лешояди. Извинете, не си спомням името на онзи адвокат.

— Тони Фасано — притече ѝ се незабавно на помощ Джак. Зарадва се, че някой мисли по подобен начин, макар да не бе сигурен, че Джорджина е запозната със социалната страна на клюката за Крейг.

— Да, така беше: Фасано. Когато за пръв път дойде да души наоколо, си помислих, че прилича на герой от онези гангстерски филми. Честна дума. Наистина ли е завършил право?

Джак сви рамене.

— Е, не е било Харвард, в това мога да се закълна. Както и да е, не мога да си представя да ме призове за свидетел. Казах му точно какво мисля за д-р Бауман. Мисля, че е свършил страхотна работа. Носеше в себе си дори портативна машина за ЕКГ и вече я бе изследвал за биомаркери, преди да пристигнат в спешното.

Джак кимна. Всичко това вече го беше прочел в показанията ѝ, в които тя щедро сипеше похвали по адрес на Крейг.

Когато най-сетне млъкна, Джак каза:

— Това, за което исках да говоря с вас, беше всъщност цианозата.

— Какво за цианозата? — вдигна вежди д-р Мат Гилбърт. Обаждаше се за пръв път. Оживлението и припряността на Джорджина подчертаваха още повече спокойния му, уравновесен характер.

— Помниш, че имаше цианоза, нали — плесна го игриво по рамото сестрата, преди Джак да успее да каже нещо. — Изглеждаше посиняла като от преливане, когато я докараха.

— Не мисля, че изразът е много уместен — каза Мат.

— Нима? — вдигна вежди тя.

— Искате да кажете, че не си спомняте цианозата? — обърна се Джак към д-р Гилбърт.

— Смътно, но общото ѝ състояние говореше за какво ли не.

— Описали сте го като „централна цианоза“ в бележките си — каза Джак на Джорджина. — Има ли някаква специална причина за това?

— Ама разбира се! Тя беше цялата посиняла, не само пръстите на ръцете и краката ѝ, когато я сложиха на кислород и започнаха да ѝ правят сърдечен масаж.

— Каква според вас може да е била причината? — попита Джак. — Мислите ли, че може да е аномалия в преградата, която причинява връщане на кръвта отдясно-наляво или пък голям пулмонален оток?

— Не знам за аномалия на преградата — обади се Мат. — Но изобщо нямаше пулмонален оток. Дробовете ѝ бяха чисти.

— Спомням си още нещо — произнесе Джорджина внезапно. — Тя беше изключително отпусната и вяла. Когато ѝ поставих втора система, ръката ѝ беше като на парцалена кукла.

— Това според вас необичайно ли е? — попита Джак.

— Да! — Младата жена погледна д-р Гилбърт за потвърждение. — Обикновено има някакво съпротивление. Мисля, че това зависи до каква степен е в съзнание.

— Някой от вас да е забелязал кръвоизливи в очите, някакви странни белези по лицето или врата?

Джорджина поклати глава.

— Аз не съм. — След което погледна към Мат.

— Тревожех се толкова много за цялостното ѝ състояние, че не съм обръщал внимание на подробностите — каза той.

— Защо питате? — полюбопитства Джорджина.

— Патолог съм — обясни Джак. — Научен съм да бъда подозрителен. Най-малкото, при внезапна смърт с цианоза трябва да бъде обмислен вариант за задушаване или удушаване.

— Това е друга гледна точка — каза Джорджина.

— Биомаркерно изследване потвърди сърдечна криза — произнесе Мат.

— Не се съмнявам, че е имало инфаркт на миокарда — каза Джак. — Но бих се поинтересувал дали е настъпил по естествен път или е бил предизвикан. Нека ви дам един пример. Преди години се занимавах с един случай — жена, може би няколко години по-възрастна от госпожа Станхауп, която бе получила сърдечна криза веднага, след като бяха насочили към нея оръжие и я бяха обрели. Беше лесно да се докаже темпоралната връзка и виновникът и до ден днешен е в затвора.

— Мили боже! — възкликна Джорджина.

След като им остави визитната си картичка с изписан върху нея клетъчен телефон, Джак се насочи към колата си. Отключи вратата и се вмъкна в купето. Междувременно бе станало четири часът. Той остана да седи неподвижен известно време, загледан в езерото отсреща. Мислеше за току-що проведеня разговор с медицинския персонал по отношение случая на Крейг. Единият беше „за“, другият — „против“. Бедата беше, че Ноел бе този, който щеше да свидетелства, докато сестрата дори не бе включена в списъка на свидетелите.

Помисли си каква би трябвало да е следващата му стъпка. Може би трябваше да се върне в къщата на Бауман, да облече спортния си екип и да отиде с приятеля на Уорън на игрището на Мемориал драйв. От друга страна знаеше добре, че ако имаше някакъв шанс да помогне на зет си, той беше в това да направи колкото се може по-бързо аутопсия на Пейшънс Станхоуп, което на свой ред означаваше да се срещне с Джордан Станхоуп и да вземе от него разрешително за ексхумацията. Проблемът беше как да го накара да подпише. Не можеше да измисли никакъв логичен трик и в края на краищата се примири, че ще трябва да импровизира, докато се опитва да извика у мъжа чувство за честност и справедливост.

Той извади от джоба си картичката, която Харолд Лангли му беше дал с клетъчния си телефон и адреса на Станхоуп. Като държеше волана с една ръка, той се опита да разгъне с другата картата на Бостън, която му бяха дали заедно с колата, и да открие улицата. Не след дълго откри езерото Чандлър и кънтри клуба „Честнът хил“. Мина му през ума, че сега е най-подходящото време за посещение. Нямахше представа дали ще успее да влезе в къщата на този човек, но нищо не пречеше да опита.

Отне му половин час да се ориентира в ужасния лабиринт от криви улици, докато намери къщата. Бързо ставаше ясно, че Джордан Станхоуп е богат. Къщата бе огромна, обширни, безукорно поддържани тревни площи, грижливо подрязани дървета и храсти и красиви цветни лехи. Блестящо, ново тъмносиво Бентли с две врати бе паркирано в кръговата алея срещу къщата. Отделен гараж за три коли с помещения за живеене над тях, се виждаше през дърветата от дясната страна на главната сграда.

Джак паркира своя Хюндай Акцент до скъпия му събрат. Съпоставката беше убийствена. Той излезе от колата си. Не можа да се удържи да не надникне във вътрешността на екстравагантната машина, шеговито отдавайки неочаквания си интерес в този момент на непроявените гени на своята „Y“ хромозома. Стъклата бяха смъкнати и ароматът на луксозна кожа се носеше наоколо. Личеше си, че колата е съвсем нова. След като се увери, че никой не го гледа, Джак провря глава вътре. Контролният панел носеше простата елегантност на лукса. Погледът му бе привлечен от нещо друго: ключовете си стояха на таблото. Той се дръпна. Макар да си помисли, че е връх на абсурда да се изръси с толкова пари, колкото си представяше, че струва колата, достъпността на ключовете го накара да си представи за миг как, седнал в Бентли-то се носи по един живописен път, а до него седи Лори с развети от вятъра коси. Това беше блян, който му напомни за мечтата му да лети, която имаше на млади години. Но въздушната кула бързо се срути, заменена от смущение, че така силно бе пожелал чуждата кола.

Той я заобиколи и се приближи към входната врата. Реакцията му го беше изненадала: толкова години след фаталната самолетна катастрофа той за първи път си бе позволил да се радва на нещо.

Фактът, че бе изпитал такива чувства бе явен белег, че вече се е възстановил от психическата травма.

Той натисна звънеца и отново се обърна към блестящото Бентли. Беше се размечтал за малко какво ли ще е колата да е негова, но сега се замисли какво говори това за Джордан Станхоуп, познат преди като Станислав Джордан Ярузелски. Беше очевидно, че този човек си угажда с новото си богатство.

Той чу, че вратата се отваря и вниманието му се върна към онова, за което беше дошъл. Във вътрешния джоб на самото му лежеше неподписаното разрешително за ексхумация, което прошумоля, когато вдигна ръка да прикрие очите си. Късното следобедно слънце се отразяваше в полираната месингова ключалка на вратата и го заслепяваше.

— Да? — попита Джордан. Въпреки присвитите си очи, Джак можеше да се закълне, че онзи го гледа подозрително. Джак бе облякъл обичайните си джинси, синя риза и трикотажна вратовръзка и лятно сако, което не бе давано на химическо и не бе гладено от по-отдавна, отколкото би признал. В контраст, Джордан носеше карирано сако с копринено шалче. Иззад него лъхаше на студен, сух въздух, по всяка вероятност от включен вътре климатик, независимо от не особено високата температура отвън.

— Аз съм д-р Степълтън — започна Джак. С внезапно решение за привидно-официално обяснение за посещението си, той затършува из джобовете си, търсейки портфейла си, в което бе картата му на съдебен патолог. Най-после я намери и я извади. — Патолог съм и бих искал да ми отделите няколко минути.

— Чакайте да видя! — наведе се Джордан, когато Джак понечи да прибере картата си.

Джак се изненада. Хората рядко гледаха официалния му документ.

— Ню Йорк? — вдигна вежди въпросително мъжът и го погледна остро. — Не сте ли малко далеч? — Думите му прозвучаха подигравателно напевно, с лек английски акцент, който Джак свързваше с елитните училища с пансион в Нова Англия. Следващото, което го изненада, бе че Станхоуп хвана ръката му, за да разгледа по-добре служебната му карта. Идеално маникюрираните му пръсти бяха студени при допир.

— Приемам работата си сериозно — каза Джак, връщайки се отбранително към сарказма.

— И каква е тази работа, която ви накара да биете толкова път от Ню Йорк до нашия скромнен дом?

Джак не успя да скрие усмивката си. Забележката на мъжа предполагаше, че той има същото иронично чувство за хумор, както и Джак. „Домът“ бе всичко друго, само не и „скромнен“.

— Кой е, Джорди? — провикна се един ясен глас от хладната вътрешност на къщата.

— Още не знам точно, скъпа — отвърна нежно той през рамо. — Някакъв доктор от Ню Йорк.

— Помолиха ме да помогна по делото, което в момента водите — каза Джак.

— Наистина! — удиви се Джордан. — И как точно възнамерявате да го направите?

Преди още Джак да успее да отговори, една млада жена, наполовина на възрастта на Джордан, се появи и впери очи в него. Тя обви ръка около врата на Джордан, а с другата го прегърна през кръста. Устните ѝ се разтвориха в дружелюбна усмивка, разкривайки перфектни бели зъби.

— Но защо стоите тук? Покани доктора вътре! Ще прием заедно чай!

Джордан се дръпна и покани с жест Джак да влезе, след което го поведе на дълго пътешествие през централния салон, скъпо обзаведена дневна, докато влязоха в една оранжерия, намираща се на гърба на сградата. Оградено от три страни и покрито със стъкло, помещението създаваше чувството, че си навън в градината. И макар Джак първоначално да бе възприел поканата за „чай“ като евфемизъм за коктейл, той бе сбъркал.

Настанен в огромен бял стол от ракета с пастелни възглавници от кретон, той получи чай, бита сметана и бисквити от прислужница с бяла престилка, която бързо изчезна. Джордан и любовницата му, Чарлийн Маккена, седяха насреща на подобен диван. Между Джак и домакините му имаше ниска стъклена масичка, с разположен върху нея сребърен сервиз с още сладкиши. Чарлин не сваляше ръцете си от Джордан, който се държеше тъй, сякаш не забелязваше откритата ѝ демонстрация на привързаност. Първоначално разговорът течеше

свободно, преди да се спре върху плановете им за лятото, в които се включваше круиз покрай Далматинското крайбрежие.

На Джак му бе чудно, че двойката нямаше нищо против да говори за всичко това. Усети, че нямат търпение да останат сами и да се забавляват, след като не се наложи да казва нищо повече от това откъде е и че гостува на сестра си в Нютън. После единственото, което трябваше да прави, бе да кима и да казва от време-навреме по едно „аха“, за да покаже внимание. Това му даваше възможност да наблюдава и скоро бе напълно смаян. Бе чул, че Джордан обича да си прекарва добре и както изглежда наистина го правеше, след като Пейшънс Станхоуп бе починала. Не беше скърбил за жена си много, щом като няколко седмици след погребението Чарлин се бе пренесла при него. Бентли-то на алеята бе само на месец и тези двамата тук бяха прекарвали част от зимата в Сейнт Бартс.

Благодарение на тази нова информация и на подозрителната си природа, Джак не изключваше в смъртта на Пейшънс да е замесено нещо нечестно, което правеше аутопсията дори още по-наложителна. Той си помисли дали да не се върне обратно в Патологическия център в Бостън и да сподели подозренията си, което на свой ред би могло да накара съдията да изиска ексхумация, защото по всяка вероятност Джордан Станхоуп никога не би се съгласил да подпише проклетото разрешително. И колкото повече Джордан говореше и колкото по-видимо бе, че играеше ролята на културен, аристократичен джентълмен, толкова по-уверен бе Джак в отговора му във връзка с разрешителното. Знаеше, че съществуват престъпления, в които извършителите смятаха себе си за толкова интелигентни, че активно подпомагаха юридическото разследване, само и само да покажат колко са умни. Симулантът Джордан може и да спадаше към тази категория и бе напълно възможно да се съгласи на аутопсия, за да направи играта още по-вълнуваща.

Джак поклати глава. Рационалността му внезапно се намеси и той осъзна, че е позволил на въображението си да стигне твърде далеч.

— Не сте ли съгласен? — попита Джордан. Бе забелязал, че Джак поклати глава.

— Не, искам да кажа, да — прибързано изрече Джак, като се опита да поправи грешката си. Истината бе, че бе престанал да следи разговора.

— Казвам, че най-подходящото време да се отиде на Далматинското крайбрежие е през есента, а не през лятото. Не мислите ли така?

— Разбира се! — потвърди Джак. — Изобщо няма съмнение.

Успокоен, Джордан продължи да разказва, докато Чарлийн кимаше одобрително.

Джак отново се върна към размишленията си за смъртта на Пейшънс и за пореден път си напомни, че шансовете да се докаже, че в смъртта ѝ има нещо нередно, практически са съвсем нищожни. Пациентката бе получила сърдечна криза, което бе потвърдено от всички лекари, включително и от Крейг. Крейг не му бе любимец, главно защото бе женен за сестра му, но не можеше да се отрече, че е един от най-умните и талантиви лекари, които Джак познаваше. Нямахше начин Джордан да измами цяла група професионалисти за това по какъв начин съпругата му е получила сърдечна криза.

Това отново го върна към точка номер едно. Патологическият център можеше и да не му позволи да направи ексхумация и аутопсия, Ако това се случеше, той трябваше да се справи сам. В този смисъл маскарадът на Джордан можеше и да помогне. Джак можеше да се обърне към него като към джентълмен, тъй като един истински джентълмен винаги изпълнява моралния си дълг, за да възтържествува справедливостта.

Докато домакините му обсъждаха кое е най-доброто време да посетят Венеция, Джак остави чашата и чинийката си и извади отново служебната си карта. Когато разговорът секна, той се приведе напред и я остави върху масичката.

— Я да видим! Какво имаме значи тук? — попита Джордан, незабавно напалвайки въдицата. Той наклони глава и погледна картата, преди да я вземе и да я огледа отблизо.

Чарлийн я измъкна от ръката му и се взря в нея.

— Какво е „съдебен патолог“? — попита тя.

— Същото като коронер — отговори ѝ Джордан.

— Не съвсем — намеси се Джак. — В исторически план коронерът е определян или избран официално да разглежда случаите на смърт и може да има или да няма специално образование. Съдебният патолог е лекар, който е завършил съдебна медицина.

— Приемам поправката — кимна Джордан. — Щяхте да ми кажете как възнамерявате да помогнете на заведеното от мен дело, което, да ви кажа право, намирам за твърде досадно.

— И защо?

— Мислех, че ще бъде вълнуващо, като на боксов мач. А то е скучно — слушаш само как двама души спорят.

— Вярвам, че бих могъл да го направя далеч по-интересно — Джак на часа прие неочаквано откритата се възможност.

— Моля, бъдете по-конкретен.

— Харесвам сравнението ви на съда с боксов мач, но причината състезанието да е безинтересно се дължи на факта, че двамата състезатели са с вързани очи.

— Забавна метафора. Двамата противници не се виждат и само се бъхтят един друг.

— Именно! А са слепи, защото не притежават цялата информация, която им е нужна.

— И какво им е нужно?

— Спорят за това дали за Пейшънс Станхоуп са се погрижили професионално, без самата тя да е в състояние да изложи своето становище.

— И какво щеше да разкаже, ако беше в състояние?

— Няма да знаем, докато не я попитам.

— Не разбирам как бихте могли да я попитате — изненадано го изгледа Чарлийн. — Пейшънс Станхоуп е мъртва и погребана.

— Предполагам, че докторът има предвид извършване на аутопсия.

— Точно това имам предвид.

— Искате да я изровите! — смаяно извика Чарлийн. — Боже мой!

— Това съвсем не е нещо необичайно — каза Джак. — Изминала е по-малко от година. Гарантирам ви, че ще разберем нещо след процедурата и боксовият мач ще стане далеч по-вълнуващ.

— Например? — вдигна вежди Джордан. Той внезапно притихна и се замисли.

— Например каква част от сърцето е била засегната от сърдечната криза, как се е развила, дали преди това нещо не я е

предизвикало. Единствено когато това се знае, може да се постави въпросът дали правилно са се погрижили за нея.

Джордан прехапа долната си устна, докато обмисляше чутото.

Джак бе окуражен. Знаеше, че онова, което се опитва да направи, е трудна битка, но Джордан не отхвърли веднага идеята. Разбира се, може би не подозираше, че разрешителното за ексхумация лежи във вътрешния джоб на Джак.

— Защо предлагате всичко това? — попита мъжът. — Кой ви плаща?

— Никой не ми плаща. Мога честно да кажа, че искам справедливостта да възтържествува. В същото време в мен има конфликт на интереси. Сестра ми е омъжена за обвиняемия, д-р Крейг Бауман.

Джак внимателно следеше лицето на Джордан за белези на гняв и раздразнение, но не забеляза нищо.

— Аз съм изцяло за правдата — произнесе Джордан. За миг британският му акцент го бе напуснал. — Но ми се струва, че ще ви е трудно да бъдете обективен.

— Казано честно, да. Но ако направя аутопсия, ще запазя всички проби за експертно разглеждане. Мога дори да помоля да ми асистира патолог, който няма никакво отношение към случая.

— Защо не е извършена аутопсия веднага?

— Не всички смъртни случаи се аутопсират. Ако е имало някакви въпроси за начина на смърт, тогава от патологията са щели да назначат аутопсия. До този момент няма такива съмнения. Пейшънс Станхоуп е имала документирана сърдечна криза и е била придружена от своя лекар. Ако са предполагали, че ще има съдебен процес, са щели да направят аутопсия.

— Не съм имал намерение да завеждам дело, макар че няма да съм честен, ако не призная, че зет ви доста ме ядоса онази нощ. Беше арогантен и ме обвини, че не съм го уведомил адекватно за състоянието на съпругата си, когато го молах да закараме Пейшънс направо в болницата.

Джак кимна. Беше прочел това в показанията и нямаше намерение да навлиза отново в тази тема. Знаеше, че в много съдебни процеси за лекарска грешка става въпрос за недостатъчно информация от лекаря или неговия персонал.

— Всъщност, не се канех да завеждам дело, докато господин Антъни Фасано не се свърза с мен.

Джак наостри уши.

— Искате да кажете, че адвокатът ви е издирил, а не вие него?

— Точно така. Както и вие. Дойде до вратата и натисна звънеца.

— И ви убеди да заведете дело?

— Направи го и по същество се оправда със същото, с което и вие: справедливостта. Каза, че мой дълг е да разбера дали обществото е защитено от лекари като д-р Бауман и онова, което той нарече „несправедливости и различия“ на обслужващата медицина. Беше доста настоятелен и убедителен.

Мили боже, помисли си Джак. Джордановата наивност по отношение на един адвокат, водещ дела за обезщетение, подкопа уважението, което Джак бе започнал да изпитва към мъжа. Напомни си, че този човек е фалшив: богат измамник, но измамник независимо за кого се бе оженил. Изоставяйки плана си, Джак реши, че е време да си разкрие картите. Той бръкна в джоба си, извади разрешителното за аутопсия и го сложи на масата.

— За да мога да извърша аутопсията, ми е необходим вашият подпис. Аз ще се погрижа за останалото.

— Що за документ е това? — попита Джордан и закачливият му тон се върна. Той протегна ръка и взе листа. — Не съм юрист.

— Обичайната бланка — каза Джак. Засърбя го езикът да пусне някоя саркастична забележка, но се сдържа.

Реакцията на мъжа го смая. Вместо да задава още въпроси, той бръкна в джоба на сакото си, но за съжаление не за химикалка. Вместо това извади клетъчен телефон. Набра един номер и отново седна. Погледна Джак, докато операторът го свързваше.

— Господин Фасано — произнесе той, докато гледаше навън към сочната си ливада. — Току-що ми бе връчена бланка от един съдебен патолог от Ню Йорк, което може да повлияе на делото. Става дума за разрешение да бъде изровена Пейшънс за аутопсия. Искам да я видите, преди да подпиша.

Дори от мястото, където бе седнал, Джак можеше да чуе отговора на Тони Фасано. Не долови отделните думи, но тонът бе определено ясен.

— Добре, добре! — повтори Джордан. — Няма да подписвам нищо, докато не видите. Имате думата ми. Той затвори шумно телефона си, след като погледна Джак. — Идва насам.

Последното нещо, което Джак очакваше, бе намесата на адвокатите. Както бе казал предишния ден на Алексис, не ги обичаше, особено тези, които се занимаваха с подобен род дела — за лични щети, те непрекъснато твърдяха, че се борят за правата на обикновените хора.

— Може би трябва да си вървя — изправи се Джак. Беше наясно, че шансовете му да получи подпис клоняха все повече към нула. — Имате номера на клетъчния ми телефон, в случай че искате да се свържете с мен, след като адвокатът ви разгледа бланката.

— Не, искам да приключим с това сега — каза Джордан. — Ако не го направя в момента, няма да го направя изобщо, така че седнете! Господин Фасано ще е тук, преди да сте се усетили. Какво ще кажете за един коктейл? Вече мина пет, така че ще е законно. — Той се усмихна на изтърканата си шега и потърка длани в очакване.

Джак се насили да седне в ратановия стол. Беше се примирил с изхода на визитата си, какъвто и да се окажеше.

Джордан сигурно имаше скрит бутон за извикване, защото жената в бяла престилка внезапно се материализира пред тях. Джордан помоли за мартини и маслини.

Сякаш нищо не се бе случило междуременно, той с наслада се върна към близките си планове да пътуват с Чарлийн. Джак отклони поканата за мартини. Бързаше да се измъкне час по-скоро отгук.

Тъкмо когато усещаше, че търпението му се изчерпва, звънецът извести за посетител. Джордан не помръдна. Чу се, че входната врата се отваря, последва размяна на глухи реплики. Няколко минути покъсно Тони Фасано влезе в стаята. Зад него стоеше друг мъж, облечен също като него, със заплашително едра фигура.

Джак се изправи по рефлекс. Забеляза, че Джордан остана на мястото си.

— Къде е бланката? — попита Тони. Нямахме време за любезности. Джордан посочи със свободната си ръка, другата държеше мартинито. Чарлийн седеше кротко и си играеше с един кичур от косата си.

Тони грабна листа от масичката и тъмните му очи се плъзнаха по редовете. В контраст с предишния му непринуден маниер в съда, сега беше видимо раздражен. Джак прецени, че наближава четиридесетте. Ръцете му бяха аристократични, с късо изрязани нокти. Вниманието на Джак се пренесе към забележително едрия му партньор, облечен в същия сив костюм, черна риза и черна вратовръзка. Той стоеше до прага. Беше явно силната ръка на Тони. Фактът, че Тони очевидно смяташе, че се нуждае от подобен партньор за посещение при клиент, накара Джак да се замисли.

— Каква е тази глупост? — попита адвокатът и размаха листа срещу Джак.

— Не бих нарекъл официален документ „глупост“ — произнесе хладно Джак. — Това е разрешително за ексхумация.

— Какво, някакъв наемник на защитата ли се явявате?

— Не.

— Той е брат на съпругата на д-р Бауман — обясни Джордан. — В момента е в града, отседнал е в дома на сестра си, за да се увери в справедливостта на съда. Това са собствените му думи.

— Справедливост, дрън-дрън! — проехтя гласът на Тони. — Имате нахалството да нахълтвате тук и да говорите на клиента ми.

— Грешите! — произнесе Джак меко. — Той ме покани на чай.

— Умник отгоре на всичко! — озъби се Тони.

— Истина е. Поканихме го — обади се Джордан. — След като изпихме чая преминахме на мартини.

— Само се опитвам да получа разрешение за аутопсия — обясни Джак. — Колкото повече информация има, толкова по-големи са шансовете съдът да произнесе справедлива присъда. Някой трябва да говори вместо Пейшънс Станхоуп.

— Не мога да повярвам на всичките тези глупости! — размаха ръце вбесен Тони. След това махна на придружителя си: — Франко, ела и изведи това куче от дома на господин Станхоуп!

Франко послушно пристъпи, хвана Джак за лакътя и го придърпа за рамото. Джак си помисли какво би станало, ако започне да се съпротивлява и Франко го измъкна навън, влачейки го. Той погледна към домакина, който не бе помръднал от мястото си на дивана. Станхоуп изглеждаше изненадан от случващото се, но не се намеси, когато Тони обеща да се погрижи за натрапника.

Като не отхлабваше хватката около ръката на Джак, Франко мина през официалната дневна, излезе в облицования с мрамор салон с огромно стълбище, влачейки го след себе си.

— Не може ли да поговорим като възпитани хора? — каза Джак по-миролюбиво. Не се оплакваше, че се държат с него грубо, макар и да го провокираха. Франко беше набит тип и му напомняше играчите от защитата, когато тренираше футбол в колежа. Няколко погрешни попадения в меле от типове с подобни размери и пропорции бяха сложили край на кратката му футболна кариера.

— Затваряй си устата! — изръмжа Франко, без дори да го погледне, след което пусна ръката му, докато излизаха през входната врата.

Джак оправи якето си и се спусна по стъпалата. Паркиран под ъгъл зад Бентли-то и Хюндая, стоеше черен Кадилак с неясна година на производство. Приличаше на яхта, сравнен с другите два автомобила.

Макар да крачеше към колата си с ключове в ръка, Джак спря и се обърна. Разумът му нашепваше да се качва бързо и да изчезва оттук, но онази част от У-хромозомата му, която се бе възхитила на Бентли-то, се почувства оскърбена, че толкова бързо трябва да признае нечие друго първенство. Франко бе излязъл от къщата и стоеше на верандата разкراчил крака, с ръце на хълбоците. По белязаното му от акне лице се разливаше презрителна усмивка. Преди да е изрекъл нещо, отвътре излетя Тони. Скроен като значително по-малка версия на приличния на куб Франко, той правеше едри, неестествени крачки с дебелите си, къси крака. Тръгна право към Джак и заби пръст в лицето му.

— Нека ти обясня истината, каубой — озъби се той. — Вложил съм най-малко сто бона в този случай и очаквам да си ги върна. Чуваш ли ме добре? Нямам намерение да ти позволя да прецакаш работата. Всичко си върви както трябва, така че няма да има никаква аутопсия. *Ясно!*

— Не знам защо сте толкова ядосан — каза Джак. — Може да се споразумеем да наемете ваш патолог, с когото да работя. — Той знаеше, че въпросът с аутопсията е умряла работа, но изпитваше удоволствие да дразни този тип. Мъжът се беше опулил от изненада. Вените от двете страни на челото му се бяха издули и пулсираха.

— И какво очакваш да ти кажа? — Въпросът беше очевидно реторичен. — Не искам аутопсия! Нещата са ясни. Нито имам нужда от изненади, нито ги искам. Ще окошарим това домашно докторче, този арогантен задник, защото той напълно си го заслужава!

— Струва ми се, че губите обективността си — подхвърли Джак. Беше забелязал как злобно се изкривиха устните на адвоката, когато произнасяше думите „домашно докторче“. Запита се дали нямаше нещо лично в този кръстоносен поход, който мъжът бе поел. В изражението му се долавяше фанатизъм.

Тони погледна към Франко за подкрепа.

— Виждаш ли го тоя приятел? Той е като от друга планета.

— Изглежда ми така, сякаш се боите от фактите — каза Джак.

— Не се боя от нищо — изрева адвокатът. — Разполагам с достатъчно факти. Тази жена е починала от сърдечна криза. Трябвало е да бъде закарана в болницата един час по-рано и ако е било направено, сега нямаше да стоим тук и да разговаряме.

— Каква сърдечна криза? — попита Джак, подигравайки му се, като нарочно заваляше „р“-то.

— Такава! — избухна Тони и щракна с пръсти, за да привлече вниманието на Франко. — Вкарай този идиот в колата и очите ми да не го виждат повече!

Едрият мъж бързо се спусна по стъпалата, заобиколи Тони и се опита да блъсне Джак с опакото на ръката си. Джак не се помръдна.

— Знаете ли, смятах да ви попитам предварително ли се уговаряте как да сте облечени — произнесе той. — Предната нощ ли решавате, или това е първото, което правите на другата сутрин? Искам да кажа — много е мило.

Франко реагира със скорост, която го изненада. Зашлеви го по бузата с такава сила, че ушите му писнаха. Той се дръпна и отговори на тази любезност с точно толкова ефикасен удар.

Франко зяпна. Когато ръката му инстинктивно се вдигна и докосна пламтящото му лице, Джак го хвана за раменете и изпрати ритник в диафрагмата му. Това накара едрият мъж да се превие, но той бързо се съвзе и когато се изправи, в ръката си държеше пистолет.

— Не! — извика Тони и дръпна оръжието надолу. — Измитай се оттук! — изкрещя той на разярения Франко. След това се обърна към Джак и му изсъска: — Ако ми прецакаш делото, си история!

Джак заотстъпва заднишком към колата си, без да изпуска от очи оръжието. Усещаше краката си омекнали от нахлулия адреналин.

Влезе в купето и бързо запали двигателя. Хвърли поглед към къщата и забеляза, че Джордан и Чарлийн стоят на алеята и го гледат.

— Не се виждаме за последно! — извика Франко, докато колата се отдалечаваше.

Повече от четвърт час Джак шофира през жилищните квартали, без да знае накъде отива, но нямаше никакво желание да спре. Не искаше да го проследят, особено онзи голям черен Кадилак. Знаеше, че бе постъпил глупаво в края на посещението си при Станхоуп. Сякаш мигновено в него бе възкръснал предизвикателният, поемащ рискове човек, какъвто беше, преди да се случи самолетната катастрофа и да изгуби семейството си. Когато най-накрая се успокои, усети, че го обзема слабост. Изобщо нямаше представа къде се намира в момента, но отби встрани от пътя в сянката на огромен дъб, за да дойде на себе си.

Докато криволичеше из непознатите улици, се бе изкушавал от идеята да се отпрати към летището, да загърби цялата тази каша и да се върне в Ню Йорк ни лук ял, ни лук мирисал. Пламтящата му лява буза бе достатъчна, за да отслаби желанието му да се занимава с аутопсия. Друг аргумент в полза на тази идея бе приближаващата му сватба.

Лошото беше, че не можеше да постъпи така. Да се измъкне по този начин щеше да е малодушие. Той въздъхна и извади отново картата, за да се ориентира в каква посока трябва да се движи. Не беше лесно, тъй като улицата, на която се намираше, не бе означена. Или беше твърде малка, или се намираше извън обсега на картата.

Тъкмо когато се канеше да потегли и да търси напосоки главната улица, клетъчният му телефон извъня. Той бръкна в джоба си и го извади. На дисплея се мъдреше непознат номер. Натисна бутона.

— Д-р Степълтън, обажда се Джордан Станхоуп. Добре ли сте?

— Както се казва, бил съм и по-добре. Но в общи линии да, добре съм.

— Искях да ви се извиня за начина, по който се държаха с вас в дома ми господин Фасано и неговият помощник.

— Благодаря — отвърна Джак, макар на езика му да се въртеше по-остроумен отговор.

— Видях, че ви удариха. Бях впечатлен обаче от реакцията ви.

— Не би трябвало. Това не беше най-умното нещо, което трябваше да направя, особено, като се имаше предвид, че онзи господин бе въоръжен.

— Страхувах се, че може да направи нещо подобно.

— Съмнявам се, че той споделя мнението ви. Това бе най-малко приятната част от посещението ми.

— Едва сега осъзнавам колко грубо се държа господин Фасано. Беше смущаващо.

Още не е толкова късно да пуснеш хрътките, помисли си Джак, но не каза нищо.

— Озадачава ме неговата тактика, както и пълното му равнодушие към усилията да се установи истината.

— Добре дошли в юридическия занаят — каза Джак. — За съжаление, в гражданските процедури целта не е да се открие истината.

— Е, аз не искам да участвам в това. Ще подпиша разрешителното за аутопсия.

[1] Исторически парк в центъра на Бостън. Б.пр. ↑

[2] Река, разделяща Кеймбридж от централната част на Бостън. Б.пр. ↑

[3] Американски писател от 20-те години на ХХ век, известен с романа си „Късмет и кураж“ (Luck and Pluck). Автор на стереотипни сюжети за бедни работници, забогатели с усърден труд. Б.пр. ↑

9.

Нюгън, Масачузетс

Четвъртък, 6 юни 2006 г.

7:30 след обед

Когато Джак стигна до къщата на семейство Бауман, беше твърде късно да мисли за тренировка. Беше пропуснал вечерята с племенничките си, които се бяха затворили в стаите си и се готвеха за приближаващите изпити. Както изглежда, неговото присъствие им бе доскучало, защото никой не слезе долу да го поздрави. За сметка на това сестра му се разрази в многословни любезности, но веднага забеляза подутините по лицето му.

— Какво се е случило, по дяволите? — разтревожено попита тя.

Той я успокои, че няма нищо особено и побърза да промени темата като попита за Крейг. Алексис го уведоми, че той е в голямата дневна, без да се впуска в подробности.

Джак си взе един душ и когато се уви в хавлиената кърпа, се погледна в огледалото. След горещата вода натъртените места изглеждаха още по-червени от преди. Това, което не бе забелязал, бе един малък тъмночервен кръвоизлив в окото си. Наведе се по-близо до огледалото и видя няколко миниатюрни подкожни кръвоизлива отстрани на скулата си. Без съмнение цялата тази красота бе дело на Франко. Джак се запита как ли изглежда сега Франко, тъй като ръката му още го болеше от крошето, което му бе забил.

Той побърза да се преоблече и се върна при сестра си.

— Какво ще кажеш за една вечеря? — предложи тя.

— Чудесно! Умирам от глад. Не ми остана време да обядвам.

— Ние хапнахме по една пържола на грил, печени картофи, задушени аспержи и салата. Как ти звучи?

— Като мечта — усмихна се Джак.

Докато разговаряха, Крейг не обели и дума. Седеше на дивана в съвършено същата поза, в която и сутринта, само че без вестник в

ръка. Бе облечен в същите дрехи, макар че ризата му вече бе измачкана, а горното копче над разхлабената вратовръзка-разкопчано. Втренчен в екрана на телевизора, напълно неподвижен, той напомняше статуя. В това не би имало нищо чак толкова чудно, ако телевизорът бе включен. На масичката за кафе пред него стоеше полупразна бутилка със скоч и старомодна чаша, която светеше с кехлибарен блясък.

— Какво прави той? — понижи глас Джак.

— На какво ти прилича? — отвърна Алексис. — Депресиран е.

— Как мина останалата част от деня в съда?

— Не бих казала, че беше особено добре. Първият експертен свидетел на ищеца беше д-р Уилям Тардоф, който е шеф на кардиологията в „Нютън Мемориал Хоспитал“.

— И как се прояви?

— За съжаление, говореше много правдоподобно, не подценяваше журито. Обясни им кристално ясно защо първият час, дори първите минути са толкова важни при сърдечна криза. След няколко опита за възражение от страна на Рандолф бе записано за протокола, че според него шансовете за спасение на Пейшънс Станхоуп са били значително намалени заради съмнението на Крейг в диагнозата и отказа му да я закара веднага в болницата.

— Отвратително е, особено, като се има предвид, че изказването идва от шефа на отделението в собствената болница на Крейг.

— Крейг наистина има причина да е отчаян. Всеки лекар трудно понася критиката, но особено тежко е, когато тя е от колега лекар.

— Рандолф успя ли да неутрализира това изказване при кръстосания разпит?

— В известна степен... Макар винаги да изглежда така, сякаш се опитва да навакса.

— Правилата са такива, че първо ищецът представя случая. После идва ред на защитата.

— Не ми изглежда честно, макар че няма друга алтернатива.

— Само двама свидетели ли имаше днес?

— Не, бяха всичките трима. Преди д-р Тардоф показания даде Дарлийн, която беше въртяна на шиш заради обозначението „проблемни пациенти“, както преди това и Марлене. През обедната

почивка Рандолф беше бесен на Крейг, че не му е казал за това, макар да е лесно разбираемо защо не го е направил.

— Все още не ми е ясно как е Крейг е допуснал да се случи подобно нещо в неговата практика.

— Боя се, че това говори за високомерие.

— Не бих бил толкова великодушен. За мен е чиста глупост и за съжаление никак няма да помогне на делото.

— Бях изумена, че позволиха това да се изнесе. Според мен беше направо предрешено. Но знаеш ли кое ме разтревожи най-много?

— Кое? — Джак забеляза, че лицето на Алексис е зачервено.

— Процесът така или иначе ще свърши, но класифицирането на тези пациенти като „проблемни“ е подходящо.

— Как така? — попита Джак. Той забеляза, че червенината върху лицето на сестра му става по-гъста.

— Защото те всички бяха *проблемни* пациенти. Всъщност думата не е съвсем точна. Бяха хипохондрици от най-лошия възможен тип. Знаем, защото Крейг ми го е казал. Направо му губеха времето. И би трябвало да посещават психиатър или психолог. Пейшънс Станхоуп бе най-зле от всичките. Имаше един период в който се е случвало да вдига Крейг от леглото поне веднъж седмично за домашна визитация. Това се отразяваше на цялото семейство.

— Значи си се дразнила на Пейшънс Станхоуп?

— Разбира се, че съм й се дразнила. Не много след този период Крейг се изнесе от къщи.

Джак се вгледа в лицето на сестра си. Знаеше от времето, когато бяха деца, за склонността й да се вживява прекалено силно и реакцията й към Пейшънс Станхоуп говореше, че тази й черта не е напълно изчезнала.

— Значи не си съжалявала, когато е починала? — произнесе Джак и думите му прозвучаха по-скоро като твърдение, отколкото като въпрос.

— Да съжалявам? Направо се радвах. Много пъти съм му казвала, че трябва да я изхвърли от практиката си: да й намери друг лекар, за предпочитане психиатър. Но ти познаваш Крейг. Никога не отказва. Нямахме никакъв проблем да изпраща пациенти за специализирано лечение, но за него това бе равносилно на нарушение. Не би могъл да го направи.

— Откога пие? — попита Джак, за да промени темата, като кимна по посока на неподвижния Крейг.

— Отдавна. Впрочем, прави го всяка нощ.

Джак поклати глава. Знаеше, че злоупотребата с лекарства и алкохол от лекари не е нещо необичайно след процес за лекарска грешка.

— Като стана дума за пиене, искаш ли да ти наля нещо? — попита Алексис. — Бира или вино? В хладилника има и едното, и другото.

— Една бира ще ми дойде добре.

Джак си извади сам бутилка бира и докато сестра му се суетеше около приготвянето на вечерята, той излезе от кухнята и се приближи към дивана. Макар Крейг да не се помръдна, кръвясалите му очи се вдигнаха и се заковаха върху Джак.

— Съжалявам, че днешният ден в съда е минал толкова обезкуражаващо — произнесе Джак с надеждата да завърже разговор.

— Докога издържа в залата?

— Изслушах само показанията на администраторката ти, Марлене.

Крейг махна с ръка, сякаш да прогони невидимо насекомо, но не каза нищо. Очите му отново се забиха в черния телевизионен екран.

На Джак му се искаше да обмени някоя дума по повод прозвището „проблемен пациент“, за да разбере по-добре мисловната връзка, която бе позволила на Крейг да постъпи толкова некоректно и глупаво, но не го направи. Нямаше да помогне с нищо, освен да задоволи нездравото си любопитство. Алексис беше права. Този човек беше високомерен. От онези лекари, които не се съмняват, че всичко, което правят, е благородно, тъй като смисълът на живота им е да се посветят и да се жертват. Това бе едно злощастно чувство за безгранични правомощия.

Тъй като Крейг не показва желание за разговор, Джак се върна в кухнята и двамата с Алексис излязоха във вътрешния двор да изпекат пържолата. Алексис искаше да говори за нещо по-оптимистично от делото. Искаше да чуе за Лори и плановете за сватбата. Джак ѝ разказа най-общото, но не му се искаше да се задълбава в този разговор, тъй като се чувстваше виновен, че е в Бостън и е оставил всичките последни приготовления на Лори. Явно бе орисан да чувства вина

независимо какво прави; ако беше останал в Ню Йорк, би имал чувството, че изоставя Алексис. Каквото и да стореше, все някой щеше да се обиди. И вместо да се задълбочава в дилемата, той отиде да си вземе още една бира.

Петнайсетина минути по-късно Джак седеше на голямата кръгла маса, докато Алексис му сервираше божествено ухаещата вечеря. За себе си беше наляла чаша чай и след малко се отпусна в стола срещу него. Крейг се бе окопитил достатъчно, за да си включи телевизора и в момента гледаше местните новини.

— Исках да ти разкажа как мина денят ми — каза Джак, докато похапваше с апетит. — Взех решение за моята роля тук и онова, което вие искате от мен да направя. Трябва да кажа, че имах невероятно продуктивен следобед.

— Крейг! — провикна се Алексис по посока на съпруга си. — Струва ми се, че трябва да изключиш телевизора и да дойдеш да чуеш какво казва Джак.

— Не ми е особено интересно — сопна се той, но все пак се пресегна за дистанционното и изключи телевизора. С вид на напълно изтощен, той се изправи, взе бутилката със скоч и чашата и тръгна към масата.

— Струва ми се, че е време да спреш с това — погледна го Алексис и отдалечи бутилката от него.

Джак очакваше Крейг да избухне, но той не го направи. Вместо това отпрати към нея слаба саркастична усмивка.

Джак побърза да им разкаже подред какво му се беше случило. За отиването при патолозите и срещата с д-р Латаша Уайли, която му беше казала какви са законите в Масачузетс, за да се ексхумира тялото и че е необходимо съгласието на наследниците на починалия.

— Не ми казвай, че това е Джордан Станхоуп! — извика Алексис.

— Той никога няма да се съгласи — промърмори Крейг.

— Оставете ме все пак да завърши историята — прекъсна ги Джак.

Разказа им как е отишъл в погребалната агенция и е разговарял с Харолд Лангли, който му беше дал разрешителното; разказа им какво бе научил за Джордан Станхоуп.

Алексис и Крейг го слушаха със зяпнали уста. Крейг пръв се окопити:

— Харолд Лангли няма причини да лъже. Сигурно това се знае в цял Брайтън, иначе той нямаше да ми го каже. Погребалните агенти са известни с това, че държат устите си затворени.

— Станислав Джордан Ярузелски — повтори Алексис невярващо. — Нищо чудно, че си е сменил името.

— Знаех, че Джордан е по-млад от Пейшънс — каза Крейг, — но никога не съм подозирал подобно нещо. Държаха се така, сякаш са женени повече от двайсет и пет години. Изумен съм.

— Мисля, че най-интересното е това, че Пейшънс е била богатата.

— Е, вече не е тя — поклати глава Крейг. — Рандолф би трябвало да е разбудил тази история. Това е поредният пример за неспособността му. Трябва да искам друг адвокат.

— По принцип тази информация не би могла да оспори обвинението в лекарска небрежност — каза Джак, макар да се изненада, че това го нямаше в показанията на Джордан. — Няма отношение към случая.

— Не съм сигурен — поклати глава Крейг.

— Остави ме да свърша — прекъсна го Джак. — След това ще говорим за всичко.

— Хубаво — кимна Крейг. Той остави напитката си върху масата и се приведе напред. Вече не приличаше на мрачния индивид, който се взираше в празния телевизионен екран.

Джак продължи да разказва за разговорите си с д-р Ноел Евърет, д-р Мат Гилбърт и Джорджина О'Кийф, за това, че по отношение на цианозата лекарите не са на едно мнение. Медицинската сестра смяташе, че цианозата е била навсякъде, не само на краиниците.

— Смятам, че е права — каза Крейг. — Но бях до такава степен объркан от тежкото ѝ общо състояние, че не съм следил точно за това.

— Съвсем същото каза и д-р Гилбърт — кимна Джак.

— Почакай малко! — извика Крейг и вдигна ръка. — Наученото за Джордан не прави ли тази цианоза да изглежда малко съмнителна? Искам да кажа — цялата история с парите... много по-млад мъж се жени за богата вдовица...

— Да, така ми се стори и на мен — съгласи се Джак, — но за кратко. Направо прилича на сапунена опера. Освен това е документирано, че Пейшънс Станхоуп е получила сърдечна криза, което д-р Гилбърт ми напомни днес. В същото време любопитната биография на Джордан не би трябвало да се отхвърля напълно. — И той им разказа за разговора си с Мат и Джорджина, при който бе станало дума за възрастна жена, която бе починала от сърдечен удар след въоръжен обир.

— Много интересно — оживи се Крейг, — кара ме да се усъмня в компетентността на Рандолф.

— Какви са тези подутини по лицето ти? — попита Алексис, сякаш внезапно се беше сетила, че Джак е обещал да ѝ обясни по-късно.

— Какви подутини? — присви очи Крейг.

— Не си ли забелязал? — попита го Алексис. — Я го виж!

Крейг се изправи и се наведе към масата. Джак с нежелание се обърна настрана, за да му покаже.

— Господи! Това е рана! — Той докосна скулата на Джак с върха на показалеца си, за да прецени отока. — Боли ли?

Джак се дръпна.

— Разбира се, че боли — каза той раздражено. Мразеше начина, по който се държат лекарите. Винаги натискаха мястото, което те болеше. Ортопедите пък бяха най-лошите според Джак, а той познаваше мнозина в резултат на играта на баскетбол.

— Съжалявам — каза Крейг. — Не изглежда добре. Може би един студен компрес е добра идея? Да ти направя ли?

Джак отказа.

— Как стана? — попита Алексис.

— Аз си го изпросих — каза Джак и им разказа за посещението си в дома на Станхоуп.

— Ходил си у Станхоуп? — невярващо попита Крейг.

— Ходих — потвърди Джак.

— Законно ли е?

— Какво наричаш „законно“? Разбира се, че е законно. Ако имаше някакъв шанс да получа подпис, трябваше да отида. — Той им разказа за Бентли-то и неочакваната Чарлийн.

Крейг и Алексис си размениха изненадани погледи. Крейг се изсмя късо.

— Доста бързо е прежалил съпругата си — възмутено произнесе Алексис. — Безсрамник, с претенции за джентълмен.

— Започва да ми прилича на един друг известен случай в Роуд Айланд, само че в него бяха замесени диабетици.

— Знам за какво говориш — каза Джак. Но и в този случай внезапно забогателият наследник беше оправдан.

— Какво ти е на лицето? — попита нетърпеливо Алексис. — Неизвестността ме убива.

Джак им разказа разговора си с Джордан Станхоуп, как бе очаквал да получи груб отказ на молбата си за ексхумация на тялото на Пейшънс, за идването на Тони Фасано и придружителя му.

— Името му е Франко — обади се Алексис.

— Да не би да го познаваш? — погледна я въпросително Джак. Беше изненадан.

— Не го познавам, но съм го виждала. Трудно е да не го забележиш. Идва в съда заедно с Тони Фасано.

Джак описа бурните възражения на Тони за ексхумацията на Пейшънс. Спомена, че са го заплашили да го превърнат в „история“, ако се заеме с аутопсия.

В продължение на няколко минути Алексис и Крейг само стояха и го гледаха. Бяха слисани от онова, което току-що чуха.

— Много странно! — каза най-накрая Крейг. — Защо пък ще са чак толкова против една аутопсия?

Джак сви рамене.

— Предполагам, защото е убеден, че ще спечели делото и няма желание да клати кораба. Инвестирал бил сериозни пари в това и очаквал гигантска печалба. И трябва да ти кажа, че това ме мотивира още повече.

— И все пак какво се е случило с лицето ти? — не го оставяше Алексис. — Струва ми се, че отбягваш отговора.

— Стана накрая, след като Франко ме цапардоса. Държах се глупаво. Казах, че костюмите им са изключително подбрани.

— И той те удари? — попита смаяно Алексис.

— Ами не беше любовна милувка — каза Джак.

— Смятам, че трябва да повдигнеш обвинение — не се сдържа сестра му.

— Не съм съгласен — каза Джак. — Тъпо е, но му отвърнах и ако повдигна обвинение ще стане дълга и широка.

— Ударил си този грубиян? — Алексис вдигна вежди невярващо. — Ти какво, да не си решил да ставаш самоубиец на тези години?

— Хората ме обвиняваха за това в не чак толкова далечното минало. Харесва ми да мисля за себе си понякога като за импулсивен човек, леко самодоволен и безразсъден.

— Не го намирам за особено забавно — каза Алексис.

— Нито пък аз — съгласи се той. — Но този епизод помогна на спора ми с Джордан, който отначало ми се струваше напълно безнадежден. — Джак бръкна във вътрешния си джоб и извади разрешителното. След това го остави на масата и го разгъна. — Джордан подписа за ексхумацията.

Алексис грабна листа и погледът ѝ се плъзна по редовете.

— Направил го е, за да свали всяко подозрение от себе си — каза Крейг, надничайки над рамото на жена си.

— Кой знае — рече Джак. — Важното е, че това поставя идеята за аутопсия на масата като основателна опция. Да допуснем, че успеем, въпросът е тогава искате ли да се заема с това или не. Трябва да го решим тази вечер.

— Мнението ми не се е променило от сутринта — отвърна Крейг. — Няма начин да разберем дали това ще помогне или ще навреди, мога да дам аргументи в подкрепа и на двете тези.

— Според мен по-скоро ще помогне, отколкото да попречи заради въпроса с цианозата — каза Джак. — Трябва да има някакво анатомично обяснение, някаква допринесла за това патология. Но вие сте прави: гаранция няма. — Той сви рамене. — Не искам да ви притискам. Не съм тук, за да усложнявам нещата още повече. Решението е ваше.

Крейг поклати глава.

— Както съм объркан в момента, ми е много трудно да взема решение. Не мога да бъда обективен.

— Дали да не попитаме Рандолф? — предложи Алексис. — Ако открият нещо положително при аутопсията той трябва да разбере как да го използва като доказателство.

— Права си — съгласи се Джак. — Трябва да се консултираме с адвокатата. Ще бъде напълно безполезно, ако онова, което открием, не бъде внесено за разглеждане в съда.

— Има нещо, което не е правилно в цялата картинка — обади се Крейг. — Аз се съмнявам в компетентността му и се питам дали да не го сменя, а вие ме карате да му се обадим да го питаме дали да правим аутопсия или не.

— Можем освен това да му разкажем историята на Джордан Станхоуп — не му обърна внимание Алексис.

— Можем ли да му се обадим по телефона и да обсъдим това тази вечер? — попита Джак. — Решението за евентуална аутопсия не може да чака. Макар да имаме зелена светлина, не мога да съм сигурен, че наистина ще стане. Променливите са толкова много, а времето е малко.

— В състояние сме да направим нещо по-добро, отколкото да му звъним — каза Алексис. — Той живее точно зад ъгъла.

— Добре! — вдигна ръце Крейг. Беше достатъчно изтощен, за да се противопоставя на Алексис и на Джак. — Но аз няма да му звъня.

— Нямам предвид телефонен разговор — каза Алексис. — Тя стана и се отправи към бюрото.

— Виждаш ми се по-добре — обърна се Джак към Крейг, докато сестра му вдигаше телефона.

— Ту по-добре, ту по-зле. В един момент съм депресиран, в следващия — изпълнен с надежда, че истината ще излезе наяве. Така е от започването на цялата тази бъркотия. А днес беше един от най-лошите дни, след показанията на Бил Тардоф срещу мен. Винаги съм се държал приятелски с този човек. Наистина нищо не разбирам.

— Добър лекар ли е?

Крейг му хвърли гневен поглед, преди да отговори.

— Пита ме за това преди два дни. Точно сега не мога да бъда обективен. В този момент направо ми се иска да го убия.

— Разбирам — кимна Джак. — А д-р Ноел Евърет? Тя с добра репутация ли е?

— Интересува те моето мнение, или мнението на болничния персонал?

— И двете.

— Както и по отношение на Бил, чувствата ми доста се промениха от тръгването на делото. Преди си мислех, че е страхотна и съм я търсил при някои случаи. Сега съм й бесен, както и на Бил. Що се отнася до репутацията ѝ като цяло, чудесна е. Тя е доста харесвана, макар да не е толкова отдадена на работата си, колкото мнозина други.

Какво искаш да кажеш?

— Официално е на половин работен ден, макар да стои много по-малко. Извинението ѝ е семейството, което е нелепо. В края на краищата всички имаме семейства.

Джак кимна сякаш е съгласен, но не беше. Ако самият Крейг се бе държал по подобен начин, със сигурност щеше да бъде по-щастлив и далеч по-добър съпруг и баща.

— Причината да те питам за Ноел Евърет — продължи след кратка пауза Джак, — е, че тя днес спомена нещо интересно. Каза, че някои от старомодните лекари, в чиято група постави и себе си, се дразнели на лекарите, които се занимават с обслужваща медицина. Това изненадва ли те?

— Всъщност не. Според мен изпитват ревност. Не всеки може да се прехвърли към обслужваща практика. Това зависи до голяма степен от пациентите им.

— Имаш предвид дали повечето са богати или не?

— И това, разбира се — съгласи се Крейг. — Да практикуваш обслужваща медицина е за завиждане в сравнение с това да имаш стандартна практика.

— Какво стана с предишните ти пациенти, които не са били в състояние да плащат вноските за сегашната ти практика?

— Бяха насочени към други лекари със стандартна практика.

— Може би са се почувствали изоставени?

— Не, съвсем не. Изгубихме доста време да им дадем имената и телефонните номера на подходящи терапевти.

Според Джак това си беше чиста проба изоставяне, но той не влезе в спор. Вместо това каза:

— Значи смяташ, че наговореното от Ноел е предизвикано главно от завист?

— Не виждам друга причина.

Джак си помисли, че се сеца за цял куп такива, включително представата за професионализъм, за която Ноел беше споменала, но

отново не възрази. В края на краищата го интересуваше делото за лекарска грешка.

— Пейшънс Станхоуп пациентка от старата ти практика ли беше?

— Не. Била е пациентка на доктора, който е започнал обслужващата практика, която в момента аз водя. Той сега е във Флорида и не е много добре със здравето.

— Един вид, наследил си я?

— В известен смисъл.

Алексис се върна до масата.

— Рандолф ще дойде ей сега. Заинтересува се от идеята за аутопсия, но има резерви, включително това доколко е приемлива, както се страхувах и аз.

Джак кимна, но повече го интересуваше разговора с Крейг и в момента обмисляше как да зададе следващия си въпрос.

— Крейг, спомняш ли си онази сутрин, когато ти споменах, че Пейшънс Станхоуп може да е починала от удушаване или да е задушена?

— Как бих могъл да забравя?

— Това е пример за начина, по който разсъждават съдебните патолози. Не съм правил никакви догадки, просто разсъждавах на глас, опитвайки се да свържа централната цианоза с останалите факти. Спомняш си, нали? Тогава ти се раздразни на предположението ми.

— Разбирам, но не бях на себе си по онова време по очевидни причини. Съжалявам.

— Не е нужно да се извиняваш. Сетих се за това, защото искам да те попитам нещо, което ми хрумна, когато Ноел Евърет направи коментара си, че група старомодни медици се дразнят на обслужващите лекари. Това е въпрос, който може да ти се види странен.

— Успя да разпалиш любопитството ми. Хайде, задавай си въпроса.

— Можеш ли да се сетиш за някоя далечна причина, заради която да те натопят за смъртта на Пейшънс Станхоуп? Предполагам, че става въпрос за човек, който може да е видял в смъртта ѝ начин да покаже обслужващата медицина в лоша светлина. Има ли според теб нещо в тази идея или...?

Лека усмивка се плъзна по устните на Крейг и се разшири, когато той се разсмя от учудване.

— Кое то не ти достига в рационален аспект, си го скалпваш, а?

— Не забравяй, че това е реторичен въпрос. Не очаквам отговор; просто се опитвам да те накарам да си спомниш неща, които може да си забравил да кажеш.

— Ти да не подозираш някакъв заговор? — попита Алексис.

— Заговорът предполага повече от една причина — каза Джак. — Опитвам се да мисля нестандартно.

— Е, това е достатъчно нестандартно.

Звънецът попречи на по-нататъшните разговори за зловни машинации. Когато Алексис се върна, следвана от Рандолф Бингъм, Джак и Крейг се смееха на други прочути имена, които Крейг бе успял да си спомни. Той се държеше за първи път от много месеци нормално, което бе изненадващо предвид събитията от днешния ден.

Алексис побърза да представи Джак на Рандолф един на друг. Адвокатът мълчаливо кимаше. Въпреки че бе сменил педантично подобраните си костюм и вратовръзка от тази сутрин, представата му за неофициално облекло бе доста странна — свежо изгладена бяла риза с дълги ръкави, лек летен панталон от мека вълна с ръб и тънък кашмирен пуловер. Като поредно доказателство за педантичност той се появи гладко избръснат, за разлика от Джак и Крейг, а посребрената му коса бе така идеално сресана, сякаш идва от съда.

— Тук ли да останем или да се преместим в дневната? — попита Алексис.

— Където предпочитате — каза Рандолф. — Но трябва да сме експедитивни; тази нощ ме чака още много работа.

Те останаха около масата, където седяха преди идването на адвоката.

— Алексис ми спомена за предложението ви да направите аутопсия на починалата — започна той. — Вероятно ще можете да ми кажете защо това е толкова важно в девет часа вечерта.

В ушите на Джак думите му прозвучаха с мелодичността, която той свързваше с елитните университети в Нова Англия, което внезапно го подсети, че Рандолф е първообразът, на който Джордан се стреми да подражава. Друг бе въпросът защо ще иска да го прави, тъй като Джак

намираше адвоката за напълно безстрастен, пленник на строгия си етикет.

Джак изреди основанията си за искане на аутопсия, без да споменава за заговори и теории за лично отмъщение. След това се прехвърли върху ролята на съдебния патолог, който — по думите му — трябваше да говори от името на починалия.

— Накратко — резюмира той думите си, — надявам се да открива някаква патология, която би изчистила името на Крейг или, в най-лошия случай, би доказала, че вината му е незначителна, тъй като в документите е отразено, че починалата е отказала кардиологично изследване.

Той погледна Рандолф в очакване на отговор. Но такъв нямаше.

— Някакви въпроси? — попита Джак, надявайки се да предизвика отговор.

— Не смятам — бяха думите на адвоката. — Вие изложихте аргументите си сбито и ясно. Това е интригуваща възможност, за която не съм мислил, тъй като клиничните аспекти на случая са ясни. Най-голямото ми опасение е, че може да бъде открито нещо. Ако се намери нещо наистина оправдателно, аз би трябвало да подам молба до съда за отсрочване, с други думи — да се стигне до съдията.

— Не бих ли могъл да бъда призован като опровергаващ обвинението свидетел?

— Само за да се отхвърлят предишните показания, но не и да се повдигнат нови.

— Мога да опровергая свидетелските показания на експертите на ищеца, които твърдят, че е проявена лекарска небрежност.

— Това е заобикаляне на правилата, но разбирам какво имате предвид. Пак ще се стигне до съдията и той ще вземе решение под влияние на яростните възражения от страна на адвоката на ищеца. Битката ще е трудна и ще позволи на ищеца да обжалва, ако му се разреши. Има и друго, което увеличава трудностите при излагането на нови доказателства, и това е опитът ми със съдия Дейвидсън. Той се слави с това, че обича нещата да се движат бързо, а вече и без това е раздражен от бавния ход на делото. Няма съмнение, че бърза да го завърши. Не би погледнал благосклонно на едно ново доказателство, изложено в последната минута.

Джак сви рамене и вдигна вежди въпросително.

— С други думи сте против?

— Не непременно. Това е уникален случай с уникални предизвикателства и ще е глупаво да не се направи всичко възможно за позитивния изход. Един нов оправдателен факт може да бъде използван като основание за спор за ново съдебно обжалване. От друга страна шансовете да се открие нещо оправдателно ми изглеждат нищожно малки. С това искам да кажа, че съм шестдесет на четиридесет в полза на идеята за аутопсия. Ами, това е.

Рандолф се изправи, останалите го последваха.

— Благодаря за поканата. — Той подаде ръка. — Ще се видим в съда.

Когато Алексис тръгна да го изпрати до вратата, Джак и Крейг се отпуснаха в столовете си.

— Прави ме на смешен — промърмори Джак — Точно когато мислех, че ни съобщава, че е против да правя аутопсия, той обявява, че е за това.

— Моята реакция беше същата — каза Крейг.

— Тази малка среща ме накара да осъзная, че не бива да сменяш адвоката си — поклати глава Джак. — Рандолф може да е педантичен, но е проникателен и под тази бляскава фасада на джентълмен се крие състезател. Със сигурност иска да спечели.

— Благодаря за мнението — изсумтя Крейг. — Искан ми се да можех да го споделя.

В този момент Алексис се върна. Изглеждаше леко раздразнена.

— Защо не ми каза за съдържането си с Тони Фасано и за това, че те е заплашвал?

— Не искам да обръквам нещата — отвърна Джак. — По същата причина не споменах и теорията си за нечестна игра, както и интересните факти от биографията на Станхоуп.

— Мисля, че това за заплахата е важно — сопна му се Алексис. — Не те ли тревожи, че те заплашват?

— Всъщност не. Тони Фасано е притеснен за инвестицията си, тъй като сигурно е поел делото за всеки случай. Прилича ми на някой, който само изпуска пара.

— Не знам — въздъхна сестра му. — Аз се тревожа.

— Добре, хора. Бреме е да свършваме. Да се опитвам ли да правя тази аутопсия, или не? Има нещо, което не споменах. От опит знам, че

журието проявява здрав разум при вземането на решение, но хората обичат факти. Резултатите от аутопсията са факти, за които могат да се хванат, за разлика от показанията, които са ефимерни и подлежат на различни интерпретации. Не забравяйте това.

— Ако честно ми кажеш, че не се страхуваш от заплахата на Фасано, тогава съм за аутопсия.

— А ти, Крейг? — погледна го Джак. — Тук ти си шефът. Твоят глас е решаващият.

— Мнението ми не се е променило — каза Крейг. — Струва ми се, че има повече шансове да се намери нещо, което не искаме да знаем, отколкото обратното. Но няма да заставам срещу вас двамата и Рандолф. — Той се изправи. — Сега мисля да се кача горе, да взема едно силно приспивателно и да се отпусна, без да мисля. С останалите експерти на ищеца, Джордан Станхоуп, и вероятно Лиона Ратнър, призовани да свидетелстват, утре се очертава тежък ден.

Няколко минути, след като той изчезна нагоре по стълбите, Джак и Алексис продължаваха да седят край масата, всеки потънал в мислите си. Джак се обади пръв:

— Смесването на твърд алкохол и силни приспивателни не е добра идея.

— Не мога да споря с него.

— Не се ли притесняваш, че може да пострада?

— Искаш да кажеш да вземе голяма доза?

— Да, умишлено или не. — Джак още си спомняше собствената си борба със саморазрушителните си мисли по време на депресията си.

— Разбира се, че ми е идвало наум, но това е един от аспектите на нарцисизма, който в случая го предпазва. Фанатиците не се самонараняват. Освен това депресията му е на периоди — ето, тази вечер се държа напълно нормално. Вероятно не би го признал, но присъствието ти тук повдигна духа му. Това означава, че те е грижа и той го оценява.

— Мило е от негова страна. Но какво взема той за сън? Знаеш ли?

— Обичайното. Следя го какво пие. Притеснявах се да ти кажа, че броя тайно таблетките му.

— Не би трябвало да се притесняваш. Това е благоразумно.

— Както и да е — поклати глава тя и се изправи. — Мисля да се качвам горе, да проверя момичетата и да си лягам. Не искам да те зарязвам, но ако Лиона Ратнър свидетелства утре, за мен също ще е изпитание.

— Няма проблем — успокои я Джак и също стана. — Уморен съм, въпреки че исках да прочета отново някои от показанията. Продължавам да мисля, че може би пропускам нещо, което би трябвало да имам наум, ако правя аутопсията.

— Определено не ти завиждам, че ще се занимаваш с труп, погребан от близо година. Как работиш това ден след ден? Не е ли отблъскващо?

— Знам, че звучи неприятно, може би дори жестоко, но всъщност е дори интересно. Научавам по нещо всеки ден и нямам никакви проблемни пациенти.

— Не ми напомняй за това — каза Алексис. — Говори ми за самопричинени рани; това е отличен пример.

Тишината на голямата къща се спусна върху Джак, след като сестра му му пожела лека нощ и се качи по стълбите. Известно време той разсъждава върху емоционалния отговор на Алексис за това, че Пейшънс Станхоуп е била проблемна пациентка и как Алексис почти призна, че се радва на смъртта ѝ. Беше дори намекнала, че Пейшънс има нещо общо с изнасянето на Крейг от дома им. Джак поклати глава. Не знаеше какво да мисли. Пресуши бирата и се насочи към стаята си, за да намери папките по делото. Натоварен с тях, той отиде в кабинета, където бе прекарал предишната нощ. Стаята излъчваше приятно чувство за уют.

След като се разположи в същия стол за четене, в който седеше миналата нощ, той отвори клетъчния си телефон. Колебаеше се дали да звънне на Лори. Искаше му се да чуе гласа ѝ, но не го въодушевяваше идеята да се бори срещу неизбежното негодувание, което щеше да последва, след като ѝ кажеше за вероятната ексхумация и аутопсията. Беше вече вторник през нощта, което означаваше, че оставаха само два пълни дни преди петък. Другият проблем беше, че Джак бе телефонира на Калвин през деня, за да му съобщи, че няма да се върне в Патологическия център в сряда и че отново ще му се обади. Беше възможно Калвин да е казал нещо на Лори и тя да се цупи, че научава новините от трети човек.

Когато набра номера, Джак се размърда, за да се намести удобно и очите му обходиха рафтовете на отсрещната стена. Погледът му се спря върху една огромна старомодна лекарска чанта, сложена близо до портативен уред за ЕКГ.

— Заетият пътешественик! — възкликна Лори отсреща. — Надявах се да си ти.

Джак се впусна в извинения, че звъни толкова късно, но се наложило да изчака, докато бъде взето окончателно решение.

— За какво решение говориш?

Той си пое дъх.

— Решение да направя аутопсия на пациентка, чиято смърт е в основата на процеса срещу Крейг.

— Аутопсия?! — попита Лори смаяна. — Джак, сега е вторник през нощта. Сватбата е в петък. Трябва ли да ти казвам, че не остана време?

— Знам, знам, имам го предвид. Не се притеснявай!

— Утре сутрин ли ще правиш аутопсията?

— Не ми се вярва, но предполагам, че е възможно. Проблемът е, че трупът е още в земята.

— Джак! — простена Лори, разтегляйки името му като карамел. — Защо ми причиняваш това?

Той започна да ѝ разказва подробностите по случая, всичко, което бе научил от папките, после онова, което се бе случило през деня, с изключение на епизода с Франко. Тя слушаше, без да го прекъсва. Накрая каза нещо, което напълно го изненада:

— Искаш ли да дойда и да ти асистирам?

В този момент му се прииска да може да я прегърне силно. Той въздъхна и каза:

— Благодаря ти, но няма нужда. Изглежда няма да е труден случай, освен ако не е проникнала много вода.

— Дръж ме в течение. Сигурна съм, че като екип ще свършим работата бързо.

След като поговориха още малко и Джак обеща да ѝ се обади колкото се може по-скоро, той затвори телефона си. Канеше се вече да вземе папката с документите по делото, когато очите му отново попаднаха върху докторската чанта. Стана и се приближи към рафта. Както бе намекнал на Алексис, не смяташе, че домашните посещения

са подходящ начин за използване на лекарското време, тъй като не можеше да се постави точна диагноза без съответната апаратура, каквато имаше в един добре оборудван кабинет. Но спомняйки си забележката в папката по делото, че е направено изследване за биомаркери в дома на болната, което да потвърди сърдечната криза, през ума му мина, че сигурно е старомоден. Всъщност Джак дори не бе чувал за подобна апаратура и бе любопитен да я види. Той взе чантата от рафта и я сложи на бюрото на Крейг, след което светна стоящата наблизо лампа и отвори чантата. Тя се отваряше като кутия за риболовни принадлежности, съдържаеше безброй малки, натъпкани отделения, които се отваряха отстрани. Отдолу се намираще главната част, с набор от инструменти, включително апарат за мерене на кръвно и отоскоп. Джак извади офталмоскопа и в съзнанието му нахлуха забравени спомени.

Тръсна глава, остави го и се разрови в изобилието от какви ли не материали. Имаше течност за системи, термометър, лекарства за спешни случаи, кръвоспиращи, бинтове. На дъното откри комплекта за биомаркери. Измъкна го и започна да го разглежда. Като се надяваше, че ще разбере повече, той отвори кутията. Упътването за използване се намираще най-отгоре.

След като го прочете, той осъзна, че трябва да преоцени мнението си за домашните посещения. С такива уреди, включващи нови и точни начини за определяне на диабетичния статус, един лекар би могъл да се справи много добре дори извън кабинета си, особено ако имаше подръка устройството за ЕКГ, каквото беше забелязал да стои близо до чантата.

Той върна на място кутията с биомаркери и забеляза на дъното на чантата някакви остатъци — празни ампули от атропин и епинефрин. Запита се дали може да са тук от времето, когато Крейг бе лекувал Пейшънс Станхоуп. Беше прочел от протоколите, че и двата медикамента са били използвани. Надникна отново в чантата и откри нещо, което го увери, че наистина е така: малко шишенце от антидепресанта золофт с изписано отгоре името на Пейшънс Станхоуп, броя предписани таблетки и начина на приемане: една таблетка преди сън. Джак отвори шишенцето и погледна — в него се виждаха пет бледосини хапчета. Побърза да го върне на мястото му.

В този момент шум от приближаващи стъпки го накара да се почувства виновен, че рови в чужда чанта. Той я взе и я върна върху рафта, след това бързо се отпусна на люлеещия се стол и стовари папката с документите в скута си.

Крейг се дотътри в кабинета няколко минути по-късно. Беше по хавлия, с чехли на бос крак. Прекоси стаята и се отпусна в стола отсреща.

— Надявам се, че не ти преча — каза той.

— Не се притеснявай — отвърна Джак. Нямаше как да не забележи монотонността в гласа му, която липсваше, когато се беше изкачил преди известно време да си ляга. Освен това ръцете му висяха отстрани на тялото като парализирани. Бе съвършено ясно, че не се е скъпил, когато си е вземал приспивателното.

— Просто исках да ти благодаря за това, че дойде в Бостън. Знам, че не се проявих като особено гостоприемен миналата нощ, както и тази сутрин.

— Няма проблеми. Имам добро предчувствие, че ще се измъкнеш от цялата тази каша.

— Исках също да ти кажа, че след като размислих, подкрепям с две ръце идеята за аутопсия.

— Значи имаме пълно единодушие. Сега, след като всички сме убедени в това, остава само да се справя успешно.

— Оценявам усилията ти. — Крейг се изправи и се олюля, преди да успее да възвърне равновесието си.

— Надникнах в лекарската ти чанта — призна Джак, за да успокои гузната си съвест. Надявам се, че не възразяваш.

— Разбира се, че не. Трябваше ли ти нещо? Преди, когато правех много домашни посещения, бях натрупал цяла малка аптека.

— Не! Беше ми интересен биомаркерът за сърдечна криза. Никога не съм виждал преди.

— Трудно е човек да е в крак с технологиите. Лека нощ.

— Лека нощ — кимна Джак. От мястото, на което седеше, виждаше целия коридор и стъпалата в дъното, които Крейг изкачваше с усилие. Движеше се като зомбиран. За пръв път Джак изпита безпокойство за него.

10.

Нюгън, Масачузетс

Сряда, 7 юни 2006 г.

6:15 сутринта

На другата сутрин цареше същият хаос, както и предишния ден, не се размина и без поредния спор между Меган и Кристина по повод на облеклото. Масите бяха разместени, момичетата се обвиняваха една друга, в резултат на което Кристина се втурна нагоре по стълбите цялата обляна в сълзи.

Алексис единствена се държеше нормално. Сякаш тя бе спойката, която държеше семейството цяло. Крейг изглеждаше сънлив и говореше малко, явно още се намираше под въздействието на приспивателното и алкохола.

Когато най-сетне децата излязоха за училище, Алексис се обърна към Джак.

— Как смяташ да се придвижваш днес? С нас ли ще дойдеш или сам ще шофираш?

— Ще пътувам сам. Смятам първо да отида до погребалния дом. Трябва да занеса подписаните документи там, за да се задвижи ексхумацията. — Онова, което премълча беше, че се надява да му остане малко време да поиграе баскетбол късно следобед.

— Значи ще се видим в съда?

— Така възнамерявам — кимна той, макар да таеше надеждата, че Харолд Лангли може да сътвори чудеса и да извади Пейшънс Станхоуп от вечния ѝ дом същата тази сутрин. Ако това станеше, Джак можеше да направи аутопсията, да получи основните резултати следобед, да ги съобщи на Крейг и Алексис и да се качи на самолета за Ню Йорк. Това щеше да му даде възможност в четвъртък да уреди нещата в офиса, преди да се отправи на меден месец, както и да мине да вземе билетите и хотелските ваучери.

Той излезе от къщата преди Крейг и Алексис. Метна се в колата и пое към магистралата. Предполагаше, че след като един път е бил в погребалния дом, сега по-лесно ще го намери. За съжаление се лъжеше. Отне му четиридесет минути, за да измине приблизително петнайсет километра по права линия.

Като сипеше ругатни наляво и надясно, той най-сетне се добра до паркинга на погребалния дом. Тук беше много по-претърпкано от предишния ден, което го накара да спре съвсем отзад. Когато заобиколи и се насочи към фасадата на сградата, видя, че около входа се тълпят много хора. Предположи, че вероятно предстои заупокойна служба. Подозрението му се потвърди, когато влезе във фойето. В залата за поклонение отдясно хората се суетяха, подреждаха цветя и разгъваха допълнителни столове. Върху катафалката стоеше отворен ковчег с удобно почиващия в него покойник. Същата благочестива музика, както и предишния ден, заливаше мястото.

— Кого търсите, моля? — попита го един мъж с тих, услужлив глас. В доста отношения той изглеждаше като една по-едра версия на Харолд Лангли.

— Търся погребалния директор.

— Аз съм погребалният директор. Господин Лок Пиърсън на вашите услуги.

След като Джак поясни, че търси господин Лангли, беше насочен директно към офиса му. Завари мъжа зад бюрото му.

— Господин Станхоуп подписа разрешителното — каза Джак, без да губи време в празни приказки. Той подаде бланката. — Сега трябва по най-бързия начин да извадим тялото и да го пренесем в помещението ви за балсамиране.

— Имаме служба тази сутрин — каза Харолд. — След това ще се заемем.

— Съществуват ли някакви шансове това да стане днес? Наистина гоним срок.

— Д-р Степълтън, не сте ли забелязал, че всички — градът, гробищната компания, багеристът, както и гробището полагат усилия за това? При нормални обстоятелства говорим за най-малко седмица.

— Не мога да остана една седмица — натъртено произнесе Джак. — Това трябва да стане днес или утре най-късно. — Той

изтръпна при мисълта, че трябва да чака до четвъртък и се запита как ще го каже на Лори.

— Това не е възможно.

— Може би пет хиляди долара над обичайната ви такса ще компенсират неудобствата? — Джак изучаващо погледна изражението на чиновника. Усецаше, че краката му се разтреперват.

— Единственото, което мога да кажа, е че ще положа всички усилия по въпроса. Но не обещавам нищо.

— Мога ли да ви помоля за още нещо? — каза Джак и му подаде една от визитните си картички. — Имате ли някаква представа в какво състояние би могъл да е трупът?

— Естествено — с убедителен глас отвърна Харолд. — Би трябвало да е в първоначалното си състояние. Положихме обичайните грижи, а шахтата е с циментиран свод.

— А местоположението? Дали има много вода?

— Не. На върха на хълма е. Истинският господин Станхоуп сам го беше избрал за семейството.

— Обадете ми се веднага, щом разберете нещо.

— Разбира се.

Когато Джак напусна погребалния дом, хората на входа бяха започнали да влизат вътре с мрачни лица. Джак влезе в колата си и разтвори картата. Следващата му дестинация беше Патологическият център. Благодарение на намалелия трафик успя бързо да стигне.

Рецепционистката го позна веднага. Каза му, че д-р Уайли е в залата за аутопсии и му предложи да позвъни долу и да говори с нея. Резултатът беше, че след малко дойде един санитар и го придружи до преддверието на залата. Двама мъже в цивилни дрехи се въртяха наоколо; единият беше афроамериканец, а другият — кавказки тип. Белият беше едър, червенокос ирландец. И двамата носеха предпазни облекла. Скоро стана ясно, че са детективи, които се интересуваха от случая, върху който работеше Латаша Уайли.

Джак получи специален костюм и след като го облече, беше пуснат в залата. Както и останалата част от отделението, аутопсионната беше модерна и сравнена с нея, нийоркската ѝ посестрима приличаше на анахронизъм. Вътре имаше пет маси, върху три от тях се работеше. Латаша стоеше до най-отдалечената и му махна да се приближи.

— Почти свършвам — произнесе тя зад пластмасовата си маска.
— Помислих си, че може да искате да погледнете. Петдесет и деветгодишна жена, намерена мъртва в спалнята си, след като била посетена от мъж, с когото се е запознала в Интернет. Стаята била разхвърляна, вероятно е имало борба, масичките отстрани на леглото и лампата са били счупени. Детективите отвън предполагат, че се касае за убийство. Жената е с дълбока рана на челото.

Джак се наведе и погледна разкъсването. Беше кръгло и вдлъбнато, като причинено от чука.

Латаша продължи да описва как е разбрала, че става въпрос за инцидент, а не за убийство. Накрая попита:

— С какво мога да ви бъда полезна?

— Исках да се възползвам от предложението ви за инструменти за аутопсия. Изглежда, че все пак ще се уреди, стига само трупът да бъде изваден от гроба. Смятам да направя аутопсията в погребалния дом „Лангли-Пиърсън“.

— Ако изчакате няколко часа, мога да ви помогна и да донеса триона за кости.

— Наистина ли? — попита Джак. Не беше очаквал такава щедрост. — Ще се радвам на помощта ви.

— Случаят звучи интригуващо. Нека ви представя на нашия шеф, д-р Калвин Карсън.

Д-р Карсън, който работеше на първата маса, се оказа висок, любезен човек с южняшки акцент, който спомена, че е приятел с шефа на Джак, д-р Харолд Бингъм. Латаша вече му беше казала какво се опитва да направи Джак и той бе приветствал предложението ѝ да предоставят инструменти и да помогнат с токсикологичните проби, ако се налага. Оказа се, че нямат собствена токсикологична лаборатория, но разполагат с двадесет и четири часов достъп през цялата седмица до токсикологичното отделение в университета.

— Като се върнете в Ню Йорк поздравете Харолд — каза Калвин, преди да се върне отново към работата си.

— Ще го направя — усмихна се Джак, макар мъжът вече да се беше навел над масата.

— Изглежда готин — каза Джак, когато с Латаша излязоха в преддверието.

— Наистина е такъв — съгласи се тя.

Петнайсет минути по-късно Джак остави кутията с необходимите за аутопсията инструменти в багажника на колата си и извади спортния си екип. Сложи номера на клетъчния телефон на Латаша в портмонето си, настани се зад волана и натисна педала за газта.

Скоро се озова на паркинга под Бостънското кметство и закрочи към сградата на съда.

Влизайки в залата, той се опита да затвори вратата след себе си колкото е възможно по-тихо. В този момент един от свидетелите се заклеваше и Джак чу името му: д-р Херман Браун.

Изправен до вратата, той сканира залата. Видя в гръб Крейг, Станхоуп и адвокатите им. Журито явно скучаеше както и предишния ден, докато вниманието на съдията бе погълнато от разбърканите по бюрото му листове. Той ги подреди педантично, без да бърза, сякаш бе сам в помещението.

Погледът на Джак се премести върху наблюдателите и веднага се закова върху Франко. Дори от разстояние се виждаше тъмното петно около окото му.

Противно на здравия разум, Джак се усмихна и махна с ръка. Знаеше, че е глупаво да се подиграва на този мъж, но не можа да се въздържа. Беше проява на готовността му да поема отново рискове, потискана в течение на годините, като незрял опит да се справи с вината от загубата на семейството си. Стори му се, че мъжът е напрегнат, но не можеше да е сигурен. Франко продължи да го гледа навъсено още известно време, но после отмести поглед, когато шефът му дръпна стола си и се насочи към подиума.

Като се смъмри, че съзнателно провокира мъжа, Джак си напомни да мине през магазина и да си купи някакъв лютив спрей. Ако се стигнеше до втора конфронтация, нямаше намерение да се бие пак. Разликата в габаритите им не беше в негова полза.

Най-сетне откри Алексис. Сестра му седеше на първия ред, близо до ложата на съдебните заседатели. Близо до нея се виждаше празна седалка. В този момент и тя го забеляза и му махна да отиде при нея. Той се промъкна между редиците.

— Някакъв успех? — прошепна Алексис.

— Известен напредък има, но не зависи от мен. Тук какво става?

— Боя се, че ситуацията не се е променила. Започна бавно, съдията трябваше да се оправя с някакви мистериозни юридически глупости. Първият свидетел беше д-р Ноел Евърет.

— Не би могло да се очаква, че е минало добре.

— Не беше. Създаде впечатление за себе си като за изключително подготвен, сериозен и чувствителен професионалист. Не ми е приятно да го кажа, но Тони се справи чудесно. Начинът, по който я разпитваше и начинът, по който тя отговаряше, привлякоха вниманието на съдебните заседатели. Хората кимаха почти през цялото време одобрително, което не е добър знак. Показанията ѝ бяха същите, както на д-р Тардоф, но според мен много по-ефектни. Тя се представи като лекаря, който всеки би желал да има.

— Рандолф как се справи на кръстосания разпит?

— Не толкова добре, както с д-р Тардоф, но като се имат предвид словоизлиянията на д-р Евърет, не можеше и да се очаква друго. Имах чувството, че направо му се иска да стане и да я свали от подиума.

— Това може да е била най-добрата стратегия — каза Джак. — Повдигна ли се въпросът за обслужващата медицина?

— О, да. Рандолф се опита да възрази, но съдия Дейвидсън позволи да мине.

— А стана ли дума за цианозата?

— Не. Защо питаш?

— Продължава да ме тормози. Това ще е едно от първите неща, за които ще внимавам, докато правя аутопсията.

Едно шесто чувство го накара да се обърне и да погледне през залата към Франко. Мъжът отново изобрази на лицето си нещо средно между гримаса и жестока усмивка. Личеше си обаче, че лявата му буза е толкова зачервена, колкото и бузата на Джак. Е, поне бяха квит.

Той се намести по-удобно на дъбовата пейка и насочи вниманието си към ставащото в момента. Тони беше на подиума, а д-р Херман Браун седеше в свидетелската ложа. Насреща съдебната машинописка тракаше по малка машина, записвайки дословно всяка дума за протокола. Тони караше свидетеля да удостовери внушителните си академични и клинични дипломи и титли, и това се точеше вече петнайсет минути. В качеството си на шеф на кардиологията в „Бостън Мемориал Хоспитал“, той беше и декан на Факултета по кардиология в Харвард Медикъл Скул.

Рандолф бе предложил вместо изреждането на всички тези квалификации, свидетелят да бъде обявен за експерт, за да се спести време на съда, но Тони настояваше. По всичко личеше, че се опитва да впечатли журито и тактиката му даваше резултат. Ставаше ясно, че трудно ще се намери по-квалифициран свидетел в областта на кардиологията. Външността на мъжа, както и поведението му допринасяха още повече за имиджа му. Около него витаеше аура на бостънски брамин, приличаше по нещо и на Рандолф, но без неговото високомерие. Вместо хладно и дистанцирано, той се държеше сърдечно и вежливо. Костюмът му беше елегантен, но не прекалено модерен. Беше с папийонка в ярки шарки. Прояви дори намек за самоирония, когато с неохота трябваше да потвърди всичките си награди и постижения.

— Защо този олимпиец в медицината свидетелства в полза на ищеца в процес за лекарска небрежност? — прошепна Джак на Алексис, макар това да бе по-скоро реторичен въпрос и той да не очакваше отговор. Започна да се пита дали причината не бе свързана с неочаквания коментар на Ноел Евърет за обслужващата медицина, когато тя бе казала: „Някои от по-старомодните лекари се дразнят на лекарите, практикуващи обслужваща медицина.“ Може би д-р Браун беше един от тях, защото смисълът на обслужващата медицина се противопоставяше на новия професионализъм, който учените се опитваха да възприемат, а д-р Херман Браун, повече от всеки друг на процеса, представляваше именно съсловието на академиците.

— Д-р Браун — Тони Фасано хвана катедрата от двете страни с късите си дебели пръсти. — Преди да преминем към нещастната смърт на Пейшънс Станхоуп, която можеше да бъде избегната...

— Възражение! — извика Рандолф. — Няма основание да се твърди, че смъртта на Пейшънс Станхоуп е можело да бъде избегната.

— Приема се — обяви съдия Дейвидсън.

Тони се обърна към д-р Браун:

— Преди да преминем към нещастната смърт на госпожа Станхоуп, бих искал да ви попитам дали сте контактували преди с ответника, д-р Крейг Бауман.

— Да.

— Бихте ли обяснили същността на контактите си пред журито?

— Възражявам, Ваша чест — отново каза Рандолф. — Това не е важно. Или ако е важно по някакъв необясним начин, тогава се противопоставям на д-р Бауман като на експертен свидетел заради предубеждения.

— Адвокатите на двете страни, моля, приближете се — каза съдията.

Тони и Рандолф покорно застанаха от двете страни на съдийската катедра.

— Много ще се разстроя, ако имаме повторение в понеделник — произнесе съдията. — И двамата сте опитни адвокати. Дръжте се като такива! И двамата знаете законите. Що се касае до настоящата линия на разпитване: господин Фасано! Трябва ли да приема, че имате основателно обяснение за линията на настоящия си разпит?

— Абсолютно, Ваша чест! Същината на обвинението на ищеца е заложена в отношението на д-р Бауман към пациентите му като цяло и в частност към Пейшънс Станхоуп. Обръщам вниманието на съда към очевидно неодобрителната квалификация „проблемен пациент“. Д-р Браун е проявил проникателност в развитието на тези черти на д-р Бауман по време на критичната трета година от следването му в медицинското училище и по време на стажа. Следващите показания ще покажат прякото им отношение към случая на Пейшънс Станхоуп.

— Добре, продължете — каза съдия Дейвидсън. Но искам да докажете бързо неговата уместност. Ясен ли съм?

— Напълно ясен, Ваша чест — кимна Тони, едва сдържайки доволната си усмивка.

— Не гледайте толкова обидено — обърна се съдията към Рандолф. — Възражението ви е регистрирано в протокола. Решението ми, при условие че адвокат Фасано бъде напълно честен относно уместността на тази линия на разпит, е базирана на вярата, че доказателствената стойност ще надхвърли евентуалната вреда. В замяна на това ще проявя снизходителност при кръстосания разпит на защитата. Колкото до това, че въпросите са предубедени, имаше предостатъчно възможности това да се изясни по време на разпита, а то не беше направено. Но въпросът може да бъде изяснен по време на кръстосания разпит.

И аз искам то да стане. Бях определил тази седмица за това дело, а вече е сряда. От уважение към журито и заради моето разписание,

бих искал да го приключача в петък, ако не изникнат никакви допълнителни факти.

Двамата адвокати кимнаха. Рандолф зае мястото си зад масата на защитата, докато Тони се върна на подиума.

— Възражението се отхвърля — извика съдията. — Продължавайте.

— Д-р Браун — прочисти Тони гърлото си. — Бихте ли разяснили пред съдебните заседатели същността на вашите контакти с д-р Бауман?

— Първият ми контакт беше като негов наставник в „Бостън Мемориал Хоспитал“ по време на практиката му по вътрешна медицина през третата година на следването му.

— Бихте ли обяснили какво означава това, тъй като нито един от съдебното жури не е завършил медицинско училище? — Тони направи широк жест към редицата заседатели, някои от които кимнаха потвърждаващо.

— Вътрешната медицина е най-важната и най-натоварваща част от стажа през третата година, а може би дори за всичките четири години. Тогава за първи път студентите имат продължителен контакт с болните — от приемането им до изписването и участват в поставянето на диагнози и предписването на лечение под стриктното наблюдение и надзор на медицинския състав и надзорника.

— Голяма или малка беше групата, в която беше д-р Бауман?

— Малка: шест човека, за да съм точен. Ученето е интензивно.

— Значи вие, като надзорник, се срещате редовно със студентите?

— Всеки ден.

— И можете да наблюдавате цялата работа на всеки студент.

— Напълно. Това е важен период в живота на студента, който бележи началото на личностната трансформация от студент в лекар.

— Значи отношенията, които наблюдавате или формирате, са важни.

— Изключително важни.

— А как оценявате вашата отговорност като надзорник на тези непосредствени отношения?

— Също като изключително важна. Като надзорници ние трябва да балансираме истински загриженото отношение към пациентите,

такова, за каквото се говори в медицинските училища, с незаинтересованото, често проявявано от преуморения и стресиран болничен персонал.

— Има ли разлика? — попита Тони с преувеличена изненада. — Можете ли да я обясните?

— Количеството знания, което стажантите трябва да усвоят и да могат незабавно да извикат в паметта си, е потресаващо голямо и се увеличава с всяка година. При подобно натоварване, те могат понякога да изпуснат от поглед основните хуманни аспекти на онова, което правят и което е в основата на професионализма. Освен това те развиват защитни механизми, които ги правят нечувствителни към страданието, болката и смъртта, а това не е добре.

Тони поклати глава объркано.

— Нека видим дали съм разбрал правилно. Казано с прости думи: възможно е да се прояви сред стажантите медици тенденция да подценяват някои хора, да не виждат отделните дървета, а да обръщат прекалено внимание на гората.

— Предполагам — съгласи се д-р Браун. — Но е важно въпросът да не се банализира.

— Ще се опитаме да не го допуснем — произнесе Тони и се подсмихна, което предизвика няколко колебливи усмивки сред журито. — Сега нека се върнем към ответника, д-р Крейг Бауман. Как премина неговата практика по вътрешна медицина през третата година на следването му?

— Като цяло — отлично. В групата от шестима студенти той далеч надминаваше по знания останалите и беше най-подготвен. Често се учудвах на паметта му. Спомням си един епизод, когато го попитах какъв е тестът на един пациент.

— Говорите за лабораторни изследвания?

— Да. Въпросът ми беше по-скоро реторичен, исках да подчертая, че познаването на бъбречната функция е ключ за лечението на пациента. Д-р Бауман изрецитира стойностите без запъване и колебание, което ме смая и ме накара да се запитам дали не си измисля, нещо, което медиците правят, когато искат да скрият неподготвеността си. По-късно проверих. Данните бяха точно такива.

— Значи д-р Бауман е имал добри оценки по време на курса?

— Той получи отличен.

— Вече го определихте като отличен, когато казахте, че се е представил „като цяло — отлично“.

— Да, така е.

— Бихте ли ни казали защо?

— Имах натрапчивото чувство, което получих отново, докато наблюдавах д-р Бауман, когато беше стажант в „Бостън Мемориал Хоспитал“ ...

— И какво беше това чувство?

— Останах с впечатлението, че личността му...

— Възражение! — извика Рандолф. — Основание: свидетелят не е нито психиатър, нито психолог.

— Отхвърля се — произнесе спокойно съдия Дейвидсън. — Като лекар свидетелят е имал досег с тези области от медицината, но колко точно — ще стане ясно при кръстосания разпит. Свидателят може да продължи.

— Бях под впечатлението, че желанието на д-р Бауман да успее и ласкателствата му пред нашия тогавашен шеф на стажантите, го караха да вижда в пациентите средство за разгром над конкуренцията. Той активно издирваше най-трудните пациенти, затова презентациите му бяха интелектуално най-интересни и най-бурно одобрявани.

— С други думи, впечатлението ви е, че д-р Бауман е преглеждал пациенти като начин за израстване в кариерата?

— Всъщност да.

— И това отношение е несъвместимо с общоприетото разбиране за професионализъм?

— Точно така.

— Благодаря ви, докторе — кимна Тони. Той млъкна за малко, погледът му се местеше от един съдебен заседател върху друг, давайки им възможност да схванат напълно думите на лекаря.

Джак се наведе към Алексис и прошепна:

— Сега разбирам какво имаше предвид, когато ми разказваше за Фасано; този тип наистина си го бива. Сега слага от едната страна на везната научната медицина и присъщата ѝ съревнователност, а от друга — обслужващата медицина.

— Това, което ме безпокои е, че омаловажава успехите на Крейг, очаквайки, че Рандолф ще направи точно обратното.

Тони продължи разпита, като накрая отмъстително завърши с епизода за Пейшънс Станхоуп. Така принуди д-р Браун да потвърди колко важно е пациент, получил сърдечна криза, да бъде лекуван колкото е възможно по-бързо и че шансовете за оцеляване на Пейшънс, според болничния ѝ картон, са били силно намалени, заради забавянето на Крейг да потвърди диагнозата.

— Само още няколко въпроса, д-р Браун — каза Тони. — Познавате ли д-р Уилям Гардоф?

— Да, познавам го.

— Знаете ли, че е учил в Бостънския университет?

— Да.

— А познавате ли д-р Ноел Евърет и осведомен ли сте, че е учила в колежа Тафтс?

— Да, познавам я и знам къде е учила.

— Изненадва ли ви, че трима експерти кардиолози от нашия район от три престижни медицински училища са на едно и също мнение, че д-р Крейг Бауман не е положил стандартните грижи по отношение на Пейшънс Станхоуп?

— Не. Това показва само единодушие по въпроса за нуждата от незабавно лечение на пациент със сърдечна криза.

— Благодаря ви, докторе. Нямам повече въпроси. — Тони взе листовите си от катедрата и се върна на мястото си. Двамата му помощници и Джордан приеха представянето му с потупване по рамото.

Рандолф изправи бавно внушителната си фигура и отиде до катедрата. Оправи, без да бърза сакото си и подпря единия си крак върху дървения парапет.

— Д-р Браун — започна той. — Съгласен съм с единодушието за нуждата от незабавно лечение при сърдечна криза в подходящо, оборудвано за целта отделение. Но не това е проблемът, който интересува съда. Въпросът, който сега ни интересува, е дали д-р Бауман е положил стандартната грижа.

— Настояването му да отиде в дома на семейство Станхоуп, вместо да се срещнат с болната в болницата, е причинило забавяне.

— Но преди д-р Бауман да посети жилището на Станхоуп не е имало поставена диагноза.

— Според показанията на ищеца, д-р Бауман му е казал, че съпругата му е имала сърдечна криза.

— Това е според показанията на ищеца — каза Рандолф, — но в показанията си ответникът твърди, че специално е казал, че сърдечна криза трябва да се изключи. Той не е казал категорично, че Пейшънс Станхоуп има инфаркт на миокарда. Но ако не е имало сърдечна криза, не би могло да има и забавяне. Не е ли истина?

— Истина е, но пациентката е имат сърдечна криза. Това е документирано. Записано е и в картоната ѝ, в теста за изследване нивото на стреса.

— Аз твърдя, че д-р Бауман не е знаел със сигурност, че Пейшънс е имала сърдечна криза — възрази Рандолф. — И той ще го докаже в този съд. Но нека се върнем към по-раншните ви показания за медицинското училище. Позволете ми да ви попитам: вие получихте ли отличен по време на тригодишния си стаж по вътрешна медицина?

— Получих.

— Всички ли ваши състуденти от вашата група получиха отличен?

— Не.

— А всички ли желаеха да получат отлична оценка?

— Предполагам.

— Как влязохте в медицинското училище? Беше ли необходимо да получавате отлични оценки по време на обучението си преди колежа?

— Разбира се.

— И как получихте стажантско място в такова желано болнично заведение като „Бостън Мемориал Хоспитал“?

— С отличните си оценки.

— Не е ли лицемерие за един учен да порицава конкуренцията като антихуманна и въпреки това да основава цялата система върху нея?

— Те не трябва да бъдат взаимно изключващи се.

— Може би — в някой по-съвършен свят, но реалността е нещо различно. Конкуренцията не поражда съчувствие в никоя област. Както вие убедително доказахте, студентите медици трябва да усвоят смайващо количество информация, върху което в крайна сметка биват оценявани. И в този смисъл още един въпрос. Във вашия опит като

студент и като наставник съществува ли конкуренция за вземането на — цитирам: „най-интересните пациенти“ пред страдащите от рутинни заболявания?

— Предполагам, че да.

— Което подсказва, че всички студенти, и особено най-добрите от тях, в някаква степен използват пациентите както да се учат от тях, така и да прогресират в кариерата.

— Може би.

— Благодаря ви, докторе — каза Рандолф. — А сега нека се върнем на въпроса за лекарските домашни посещения. Какво е вашето професионално мнение за домашните посещения?

— Те са от ограничено значение. Човек няма достъп до инструментите, необходими за практикуването на съвременна медицина.

— Значи лекарите като цяло не обичат домашните посещения. Ще се съгласите ли с това?

— Да, ще се съглася. Освен липсата на оборудване, имаме и неоптимално използване на ресурсите, тъй като в тези случаи се наблюдава прекалено голям принудителен престой заради пътуването от един адрес на друг. През същия този период биха могли да бъдат прегледани много повече пациенти.

— Значи това е неефикасно?

— Да, би могло да се каже така.

— Какво е мнението на пациентите за домашните посещения?

— Възражение! — провикна се Тони, полуизправен в стола си. — Празни приказки.

Съдия Дейвидсън свали очилата си и погледна Тони раздражено.

— Отхвърля се! — отсече той. — Като пациент, в ролята на какъвто всеки от нас се оказва в някакъв момент, д-р Браун би говорил от личен опит. Продължете.

— Желаете ли да повторя въпроса си? — попита Рандолф.

— Не — каза д-р Браун. Той се поколеба. — Като цяло пациентите харесват домашните посещения.

— Как смятате, какво е мислила Пейшънс Станхоуп за домашните посещения?

— Възражение! — Тони отново се изправи. — Предположения. Няма начин свидетелят да знае какво е мислела починалата за

домашните посещения.

— Приема се. — Съдия Дейвидсън въздъхна.

— Предполагам, че сте чели медицинските протоколи, предоставени на ищеца?

— Да, прочетох ги.

— Значи знаете, че д-р Бауман е правил много домашни посещения, за да се погрижи за Пейшънс Станхоуп преди въпросната вечер, често пъти посред нощ. След четенето на тези протоколи каква беше обичайната диагноза, поставена при тези визити?

— Потиснатост, изразяваща се най-често в гастроинтестинални оплаквания.

— А лечението?

— Симптоматично и плацебо.

— Винаги ли е била налице болка?

— Да.

— Къде е била?

— Предимно ниско в корема, но понякога и в средната коремна област.

— Болката във втория случай понякога се описва като гърдна болка. Прав ли съм?

— Да, така е.

— От това, което сте прочели в медицинския картон, бихте ли казали, че Пейшънс Станхоуп е показвала поне някакви симптоми на хипохондрия?

— Възражение! — извика Тони, но остана на мястото си. — Хипохондрията изобщо не се споменава в протоколите.

— Отхвърля се — бе категоричен съдията. — Съдът би искал да припомни на адвокатата на ищеца, че свидетелят е неговият медицински експерт.

— От четенето на картоната би могло да се допусне със сигурност, че съществува елемент на хипохондрия.

— Като на лекар говори ли ви нещо фактът, че д-р Бауман е правил повторни домашни посещения на жена с доказана хипохондрия, за отношението му към неговите пациенти? Говорим за визитации посред нощ, което както казахте, не е в интерес на повечето лекари.

— Не, не ми говори.

Рандолф замръзна от изненада и веждите му отскочиха нагоре.

— Отговорът ви противоречи на разума. Можете ли да обясните?

— Моето мнение е, че домашните посещения са нещо разпространено, което пациентите очакват, когато плащат високи договорни такси — понякога толкова високи, че стигат двайсет хиляди долара годишно, — за да се включат към лекар с обслужваща медицинска практика. При тези обстоятелства никой не може да каже, че домашните посещения, направени от д-р Бауман, отразяват непременно състрадателност или алтруизъм.

— Но е възможно.

— Да, възможно е.

— Кажете ми, д-р Браун, имате ли предубеждение към обслужващата медицина?

— Разбира се, че съм предубеден — избърбори д-р Браун. До този момент той беше пазил известно самообладание, не по-различно от това на Рандолф. Беше ясно, че последният въпрос на адвоката е променил нещата.

— Можете ли да кажете пред съда защо сте толкова против?

Д-р Браун си пое дъх, за да се успокои.

— Обслужващата медицина игнорира един от трите основни принципа на лекарския професионализъм.

— Може би ще обясните по-подробно?

— Разбира се. — Мъжът възвърна обичайния си професионален тон. — Освен благополучието и автономността на пациента, принципът на социална справедливост е основата, която поддържа лекарския професионализъм на двадесет и първи век. Практикуването на обслужваща медицина е абсолютната противоположност на опита да се елиминира дискриминацията в здравеопазването, което е ключът за социална справедливост.

— Вярвате ли, че твърдата ви позиция може да подложи на риск способността ви за безпристрастност по отношение на д-р Бауман?

— Не вярвам.

— Може би бихте ни казали защо, тъй като — ако използвам вашите думи — това „игнорира“ здравия разум.

— Като добре информиран интернист д-р Бауман знае, че симптомите при жените с инфаркт на миокарда не съвпадат с класическите симптоми, проявявани при мъжете. А ако един

интернист мисли, че се касае за сърдечна криза при жена, особено в критическа възраст, той би трябвало да действа сякаш има сърдечна криза, докато не се докаже нещо друго. Съществува аналогия в педиатрията: ако мисълта за менингит хрумне на педиатър, лекуващ дете, то той е длъжен да го лекува за менингит и да направи спинална проба. Същото е и при жена с възможна сърдечна криза. Д-р Бауман е предполагал сърдечна криза и би трябвало да процедира съобразно това.

— Д-р Браун — каза Рандолф. — Често се казва, че медицината е по-скоро изкуство, отколкото наука. Можете ли да ни кажете какво означава това?

— Означава, че фактическата информация не е достатъчна. Един лекар трябва да използва също така преценката си и тъй като това не е някаква обективна сфера, която може да бъде изследвана, класифицирали са я като изкуство.

— Значи научното медицинско знание има своите граници?

— Точно така. Няма двама души, които да са напълно еднакви, дори близнаците.

— Твърдите ли, че ситуацията, в която д-р Бауман е изпаднал на осми септември 2005-а година, когато за втори път в един и същи ден е бил извикан да направи преглед на жена, за която знае, че е хипохондричка, е изисквала сериозна преценка?

— Всяка ситуация в медицината изисква сериозна преценка.

— Питам специално за въпросната вечер.

— Да. Би могла да изисква сериозна преценка.

— Благодаря ви, докторе — каза Рандолф, събирайки бележките си. — Нямам повече въпроси.

— Свидетелят е свободен — каза съдия Дейвидсън. След това се обърна към журито и добави: — Наближава обяд и ми се струва, че всички бихте искали да се подкрепите. Аз например бих искал. Не забравяйте да не разисквате делото с никого. — Той удари чукчето. — Съдът се оттегля до един и половина.

— Всички да станат — извика съдебният пристав, когато съдията се изправи от стола и се насочи към кабинета си.

11.

Бостън, Масачузетс

Сряда, 7 юни 2006 г.

12:30 след обед

Алексис, Крейг и Джак откриха малък, шумен магазин за сандвичи, който гледаше към широката еспланада на Гавърнмънт Сентър. Бяха поканили и Рандолф, но той отказа с обяснението, че трябва да се подготвя. Беше красив пролетен ден и улицата бе пълна с хора, измъкнали се от тесните си офиси за малко слънце и чист въздух. Джак си помисли, че Бостън е град, в който всичко е изнесено навън в много по-голяма степен, отколкото Ню Йорк.

В началото Крейг бе в обичайното си мрачно настроение, но започна да се отпуска и се присъедини към разговора.

— Не каза нищо за аутопсията — произнесе внезапно той. — Докъде стигнахме?

— Всичко е в ръцете на директора на погребалния дом в момента — отвърна Джак. — Трябва да занесе необходимите документи в здравното министерство и да уреди отварянето на гроба и транспортирането на ковчегата.

— Значи още не е свършил?

— Правим каквото можем — каза Джак. — Надявах се, че това може да стане днес следобед, но тъй като до този момент никой не се е обадил, предполагам, че трябва да се настроим за утре.

— Съдията иска делото да стигне до съдебните заседатели в петък — каза Крейг обезсърчено. — Утре може да се окаже твърде късно. Яд ме е, че трябваше да положиш всичките тези усилия за нищо.

Джак премести очи от него към сестра си.

— Хей, хора, я се стегнете! Не смятам, че усилията ми са били за нищо. И освен това въпросът с цианозата ме интересува сега повече от преди.

— И защо точно? — попита Алексис. — Обясни ми го отново.

— Не го карай да започва пак — прекъсна я Крейг. — Не искам да събужда напразни надежди. По-добре да анализираме сутрешното заседание.

— Не мислех, че искате да говорим за това — каза Алексис изненадано.

— Всъщност, по-скоро ми се иска да забравя за него, но за съжаление не мога да си позволя този лукс.

Крейг и Алексис го изгледаха очаквателно.

— Какво е това? — пусна той слаба усмивка, местейки очи от единия върху другия. — Защо аз?

— Ти можеш да бъдеш по-обективен от нас — произнесе сестра му. — Това е очевидно.

— Как преценяваш сега Рандолф, когато го виждаш в действие? — попита Крейг. — Аз например съм притеснен. Не искам да загубя това дело и не само защото не е имало никаква престъпна небрежност от моя страна. Репутацията ми отива право в канала. Последният свидетел ми е бил настойник в медицинското училище, както сам каза, и аз уважавах този тип и все още го уважавам като професионалист.

— Мога да си представя колко унижително трябва да е — въздъхна Джак. — Но ми се струва, че Рандолф се справя добре. Той неутрализира повечето от онова, което Тони постигна при разпита на д-р Браун. Така че от това, което видях тази сутрин, мога да кажа, че бяха празни приказки. Проблемът е, че макар Тони да е позанимателен, все пак не е достатъчно, за да пренасочи адвокатите в друг колотовоз.

— Това, което Рандолф не неутрализира беше направената от д-р Браун аналогия с пациента на педиатъра и менингита. Той е прав, тъй като това е начинът, по който трябва да се действа с една жена в климактериум, дори когато ти хрумне най-отдалечената мисъл, че може да е получила сърдечна криза. Може би наистина се провалих, защото мисълта за сърдечна криза ми мина през ума.

— Самобичуването е широко разпространена тенденция сред лекарите във всеки случай с неблагоприятен изход — напомни му Джак. — И особено когато има обвинение в лекарска небрежност. Истината е, че бдителността ти е била приспана от тази жена, която всъщност се е възползвала от теб. Знам, че не е коректно да го кажа по

този начин, но е вярно. При навика ѝ да вдига фалшива тревога посред нощ, нищо чудно, че си престанал да допускаш вероятността за действително заболяване.

— Благодаря ти — погледна го Крейг. Раменете му бяха отпуснати, а очите му гледаха без блясък. — За мен думите ти значат много.

— Въпросът е Рандолф да накара съдебните заседатели да разберат това. Но не забравяй, че той още не си е отворил вълшебната кутия с изненадите. Ти имаш собствените си експерти, които искат да свидетелстват онова, което току-що ти казах.

Крейг си пое дълбоко дъх и издиша шумно, след което кимна няколко пъти.

— Прав си. Не мога да се предам, но утре ще трябва да давам показания.

— Бих допуснал по-скоро, че го очакваш с нетърпение — вмъкна се Джак. — Ти си човекът, който най-добре знае какво точно се е случило и кога.

— Разбирам го много добре. Проблемът е, че презирам Тони Фасано толкова много, че едва се сдържам. Ти си прочел показанията. Той ми ги даде. Рандолф ме посъветва да не проявявам високомерие; Проявих високомерие. Рандолф ме посъветва да не споря; Влязох в спор. Рандолф ме посъветва да не се ядосвам; Ядосах се. Рандолф ме посъветва да отговарям само на въпроса, който ми е зададен; Аз се отплеснах по допирателната, опитвайки се да обясня честно грешките. Бях ужасен и се страхувах, че това може да се случи отново. Не ме бива в тази работа.

— Погледни на показанията си като на тренировка — посъветва го Джак. — И помни: даването на показания е продължило два дни. Съдията няма да го позволи. Той е този, който иска процесът да приключи в петък.

— Предполагам, че цялото ми напрежение идва от факта, че сам не си вярвам — каза Крейг. — Единственият положителен аспект от цялата тази каша е, че ме накара да се погледна в пословичното огледало. Причината Тони Фасано да ме накара да изглеждам високомерен е, че съм високомерен. Знам, че не е разумно да казвам, но аз съм най-добрият лекар, когото познавам. Убеждавал съм се в това по толкова различни начини. Винаги съм бил един от най-блестящите

студенти, ако не и най-блестящият по време на следването и съм пристрастен към похвалите. Искам да ги чувам, ето защо обратното — което слушам по време на целия този процес — е за мен дяволски стресиращо и унижително.

Крейг млъкна след внезапното си избухване. Джак и Алексис стояха занемели, загубили дар слово. В този момент дойде келнерът и отнесе празните чинии.

— Някой да каже нещо! — призова Крейг.

Алексис разтвори ръце и поклати глава.

— Не знам какво да кажа. Не знам как да отговоря — професионално или емоционално.

— Опитай професионално. Мисля, че имам нужда от реална проверка. В момента съм като тяло в процес на свободно падане. И знаете ли защо? Ще ви кажа. Когато постъпих в колежа и си скъсвах топките от работа, си мислех, че това е пълно изстискване и че когато постъпя в медицинското училище ще съм свободен. Е. в медицинското училище беше още по-натоварено, затова започнах да чакам стажа. Сигурно вече схващате картинката. Ами, стажът не приличаше на пикник, а съвсем скоро трябваше да открия и собствена практика. Точно тогава наистина погледнах реалността в очите, благодарение на застрахователните компании и администрираното здравеопазване, както и на всичките онези глупости, които трябваше да се изтърпят.

Джак погледна към сестра си. Беше сигурен, че тя се опитва да отговори на това внезапно откровение и се надяваше, че тя ще успее да измисли нещо, тъй като той не беше в състояние. Бе шокиран от монолога на Крейг. Психологията не беше силната му страна, най-меко казано. Имаше време, когато това беше единственото, което можеше да направи, за да запази разсъдъка си.

— Прозрението ти звучи драматично... — започна Алексис.

— Не ми излизай с покровителствени глупости — сопна се Крейг.

— Повярвай ми, не го правя. Впечатлена съм. Наистина! Това, което се опитваш да кажеш, е, че романтичната ти природа се е измъчвала постоянно при сблъсъка на реалността с идеалистичните ти очаквания. Всеки път, когато си постигал поставената цел, тя се е оказвала не точно това, което си си мислил, че трябва да бъде. Това е трагично.

Крейг завъртя очи.

— Звучи ми глупаво.

— Но не е — възрази Алексис. — Помисли си все пак.

Крейг стисна устни и остана така доста дълго.

— Добре — произнесе той най-накрая. — В това има смисъл. Прилича на дяволски разтърсващ начин да кажеш, че нещата просто не са се получили. А освен това аз никога не съм бил на сесия с психолог.

— Борил си се с доста противоречия — продължи Алексис. — Не ти е било лесно.

— О, няма? — възкликна Крейг с нотка на презрение.

— Хайде, не се дръж отбранително. Ти направо се молиш за професионалния ми отговор.

— Да, бе, права си! Съжалевам! Нека чуя противоречията.

— Най-простото е противоречието между клиничната медицина и изследователската медицина. Това е причинило в теб навремето известна тревожност заради нуждата ти от самоодобрение на сто процента във всичко, което правиш, но в този случай си бил в състояние да постигнеш баланс. По-проблематичен е конфликтът между твоята отдаденост на практиката и отдадеността на семейството ти. Това е причинявало в теб тревожност и страх.

Крейг я погледна, но не каза нищо.

— По очевидни причини не мога да бъда обективна — продължи Алексис. — Но искам да те окуража да разкриеш тези свои прозрения за себе си с професионалист.

— Не обичам да моля за помощ — произнесе Крейг.

— Знам, но дори от това твое отношение можеш да научиш нещо ценно за себе си. — Алексис се обърна към Джак: — Ти ще добавиш ли нещо?

Джак вдигна ръце.

— Нищо. Това е област, в която не съм добър. — Всъщност, това, което премълча, беше че се е борил достатъчно дълго сам с противоречията в себе си: дали да започне нов живот с Лори, което бе решил да направи в петък. В продължение на много години си го бе отказвал, не си позволяваше да бъде щастлив, страхувайки се, че едно ново семейство би означавало подценяване на първото. После пък с годините се бе страхувал да изложи Лори на риск. Беше се борил с ирационалния страх, че като обича някого го подлага на опасност.

Разговорът премина към по-незначителни теми и Джак използва момента, за да се извини и да използва телефона си. Той излезе навън и набра номера на Патологическия център. Възнамеряваше да остави съобщение на секретарката на Калвин. Надяваше се, че Калвин ще е излязъл на обяд. За съжаление, случаят не беше такъв. Секретарката беше на обяд и телефона вдигна Калвин.

— Кога, по дяволите, се каниш да се върнеш? — изрева той, когато чу гласа на Джак.

— Нещата не вървят добре — отвърна Джак. Наложих се да отдалечи телефона от ухото си, докато Калвин сипеше ругатни по негов адрес и го наричаше безотговорен. Но след като чу: „Дявол да го вземе, все пак какво правиш?“, той реши да обясни за предстоящата аутопсия. Каза на Калвин, че се е запознал с шефа на патолозите в Бостън, д-р Калвин Карсън.

— Сериозно? Как е старото момче?

— Добре ми изглежда. Работеше по един случай, когато се запознахме, така че не говорихме много.

— Пита ли за мен?

— И още как! — излъга Джак. — Поръча да те поздравя.

— Ами, кажи му че и аз го поздравявам, ако се видите отново. И се връщай по-скоро. Не е нужно да ти напомням, че си стоварил всичко на раменете на Лори, а големият ден вече чука на вратата. Не се каниш да се появиш в последната минута, нали?

— Разбира се, че не — отвърна Джак. Знаеше, че Калвин е един от хората, за които Лори бе настояла да бъдат поканени. Ако зависеше от него, нямаше да покани никого, освен Чет, колегата му по стая. В службата вече знаеха прекалено много за личния им живот.

Той побърза да затвори и да се върне при Алексис и Крейг, след което тримата се отправиха към съда. Джордан Станхоуп вече седеше на масата с Тони Фасано и Рене Релф. Сигурно Тони даваше последни съвети на Джордан, преди показанията. Макар, че гласът му се изгуби в общата врява в залата, устните му се движеха бързо и той жестикулираше с две ръце.

— Имам натрапчивото чувство, че този следобед ще е истински театър — каза Джак, докато си проправяха път към местата, на които седяха сутринта.

— Боя се, че си прав — съгласи се Алексис и пусна чантата до стола си.

Джак седна, намести се на седалката и очите му обходиха безцелно пълните с юридическа литература рафтове зад стола на съдията, след което се спряха на една черна дъска на колелца, сложена явно по време на почивката до масите на ищеца и защитата. Когато обърна очи надясно, очите му срещнаха вторачения мънистен поглед на Франко.

За разлика от сутринта и благодарение на сегашното положение на слънцето, можеше да види дълбоките им тъмни хлътнатини. Приличаха на две блестящи топчета за игра. Джак се изкуши да му махне за втори път, но разумът му надделя и той се въздържа. Достатъчно се бе забавлявал тази сутрин. Нямахше защо да се държи провокативно.

— Коментарът на Крейг по време на обяда и теб ли изненада толкова, колкото мен? — попита го Алексис.

Доволен, че се налага да отмести очи от Франко, Джак извърна лице към сестра си.

— Може би „учуди ме“ е по-правилната дума. Не искам да бъда циничен, но това не ми се връзва. Нарцистичните личности дават ли си сметка, че са такива?

— Обикновено не, освен ако не са на терапия или нещо ги е подтикнало. Разбира се, в момента имам предвид човек с реално дисфункционално личностно разстройство, а не просто личностна черта, в която графа попадат повечето лекари.

Джак прехапа език, не му се искаше да влиза в спор с Алексис към коя група спада Крейг. Вместо това промени темата:

— Този вид проникновение, или не знам още как го наричате вие, психолозите, временен отговор на стреса ли е или реална промяна на самопознанието?

— Времето ще покаже — отвърна тя. — Но аз поне се надявам. Може да се окаже нещо много позитивно. Реално погледнато Крейг е жертва на системата, която го е тласкала към състезателност и стремеж към самоизтъкване и единственият начин да разбере кога наистина превъзхожда останалите е бил моментът на получаване на похвала от неговите преподаватели, като например д-р Браун. Както той сам призна, направо се е прирастил към този вид одобрение. После,

когато е завършил следването си, е бил като наркоман, лишен внезапно от дрогата на избор, докато в същото време се е чувствал разочарован от медицината, която е бил принуден да упражнява.

— Мисля, че това се случва с много лекари. Те се нуждаят от похвали.

— Но на теб не ти се е случило. Как така?

— Имаше го и при мен в някаква степен по времето, когато работех като офталмолог. Рандолф накара д-р Браун да признае, че състезателният елемент е заложен в структурата на обучението по медицина. Но когато аз бях студент, не съм бил толкова вманиачен, колкото Крейг. Имал съм и други интереси освен медицината.

В този момент Джак усети, че клетъчният му телефон вибрира и се опита бързо да го извади от джоба си. По неизвестна за него причина телефонът винаги го стряскаше.

— Тревожи ли те нещо? — попита Алексис, забелязвайки френетичните му движения.

— Проклетият телефон! — изруга той, когато най-сетне успя да го измъкне. Погледна екранчето. Кодът беше 617, което означаваше, че го търсят от Бостън. След това се сети кой е номерът. Беше погребалният дом.

— Ей сега се връщам — прошепна Джак, изправи се и мина приведен между редиците. Забеляза с периферното си зрение, че Франко го гледа втренчено, но не си направи труда да отвръща на погледа му. Вместо това побърза да излезе от съдебната зала и натисна бутона за връзка.

За съжаление в този момент отсреща изключиха. Той бързо взе асансьора за първия етаж и след като излезе, набра номера. Миг покъсно чу ясният глас на Харолд от другата страна на линията.

— Имам добри новини — уведоми го мъжът. — Документите са готови, разрешителното е подпечатано, всичко е уредено.

— Страхотно! — не се сдържа Джак. — Кога започваме. Днес следобед?

— Не! Това ще е направо чудо. Ще започнем утре, преди обяд. Това е най-доброто, което можах да направя. И катафалката, и багерът днес са заети.

Разочарован, Джак поблагодари на директора и затвори. Остана така няколко минути, колебаейки се дали да позвъни на Лори, за да я

уведоми за деня на предстоящата аутопсия. Макар да знаеше, че моментът е подходящ, не беше особено ентусиазиран, тъй като предполагаше каква ще е реакцията ѝ. Хрумна му по-малодушна идея. Вместо да ѝ звъни на стационарния телефон, можеше да ѝ остави съобщение на клетъчния, тъй като тя рядко го поглеждаше през деня. Така щеше да избегне непосредствения ѝ въпрос и да ѝ даде възможност да свикне с новината, преди да ѝ се обади през нощта. Когато връзката се осъществи, той изпита облекчение, че е попаднал на гласовата поща.

След като свърши тази не особено приятна задача, той се върна на мястото си в съдебната зала и седна до Алексис. Джордан Станхоуп седеше в ложата на свидетелите, Тони беше на подиума, но никой не говореше. Тони ровеше из документите си.

— Какво пропуснах? — наведе се Джак към Алексис.

— Нищо. Джордан току-що се закле и всеки момент ще започне да дава показания.

— Аутопсията ще е утре преди обяд. Трупът ще бъде ексхумиран сутринта.

— Това е добре — кимна Алексис, но реакцията ѝ не беше онова, което Джак очакваше.

— Не ми звучиш особено ентусиазирано.

— И как бих могла? Както Крейг каза на обяд: утре може да е твърде късно.

Джак сви рамене. Правеше всичко, каквото можеше.

— Знаем, че ви е трудно — извика Тони с патетичен глас, така че всички в залата да могат да го чуят. — Ще се опитам да съм кратък и да го направя колкото е възможно по-безболезнено, но журито трябва да чуе показанията ви.

Джордан кимна. Вместо изправената стойка, с която до преди малко се извисяваше на масата, сега раменете му бяха сведени надолу, а неутралното му до преди миг изражение вече изглеждаше унило и отчаяно. Беше облечен в черен копринен костюм, бяла риза и черна вратовръзка. От малкото джобче на сакото му се подаваше върхът на черна кърпичка.

— Предполагам, че усещате липсата на съпругата си? — започна Тони. — Била е чудесна, любяща, културна жена, която е обичала живота, нали?

— Как пък не! — прошепна Джак. — Когато го посетих вкъщи, направо ме отвори. Но Рандолф ме изненадва. Не съм адвокат, но това са определено насочващи въпроси. Защо не направи възражение?

— Каза ми, че показанията на един вдовец или вдовица са винаги най-проблематичните за защитата. Той смята, че най-добрата стратегия е да бъдат оставени на свидетелската банка за възможно най-кратко време, което означава, че адвокатът на защитата ще получи доста свобода.

Джак кимна. Болката от загубата на член на семейството беше емоция, която всеки в един или друг момент от живота си бе изпитал.

Джордан започна да преувеличава качествата на Пейшънс — колко чудесна била, как съвместният им живот приличал на роман и колко много я обичал той. Тони задаваше допълнителни насочващи въпроси, когато Джордан се запънеше.

Когато досадната тирада продължи да се точи, Джак обърна глава и огледа галерията с наблюдателите. Видя Франко, но мъжът се бе втренчил в свидетеля, което бе слабо облекчение. Очите му преминаха по-назад и тогава я забеляза. Чарлийн. Жената изглеждаше очарователна в черния си сутрешен тоалет. Джак поклати глава. Имаше случаи, когато направо не можеше да повярва до каква степен може да деградира едно човешко същество. Макар само за лице, тя не би трябвало да е тук в този момент.

Той усети, че вече не издържа. Не можеше да стои тук и да слуша глупостите на Джордан. Потърси с очи Крейг. Зет му седеше неподвижен, като в транс и Джак си помисли какво ли е да попаднеш в такъв кошмар. Отмести очи към сестра си. Изглеждаше концентрирана и само очите ѝ бяха леко присвити. Искаше да ѝ помогне и съжаляваше, че не може да ѝ предложи повече.

Точно когато реши, че е крайно време да напусне залата, Тони смени посоката.

— А сега нека да поговорим за осми септември 2005-а година — каза той. — Предполагам, че съпругата ви не се е чувствала много добре в онзи ден. Бихте ли ни разказали със свои думи какво точно се случи?

Джордан прочисти гърлото си. Изпъна рамене и се изправи.

— Беше някъде преди обяд, когато разбрах, че не се чувства много добре. Извика ми да отида в спалнята ѝ. Заварих я в тежко

състояние.

— От какво се оплакваше?

— Болки в корема, газове и подуване. Каза ми, че кашляла повече от обичайното, че не била спала цяла нощ и че не издържа повече. Поръча ми да телефонирам на д-р Бауман. Каза, че искала той да дойде веднага и че не е в състояние да отиде до кабинета му.

— Имаше ли и някакви други симптоми?

— Боляла я главата и ѝ било топло.

— Значи така, да обобщим симптомите: коремни болки, газове, кашлица, главоболие и горещина.

— В най-общи линии да. Искам да кажа — тя винаги се оплакваше от много неща, но това беше основното.

— Бедната жена — произнесе съчувствено Тони. — Било е трудно и за вас, предполагам.

— Правехме всичко по силите си, за да се справим — каза Джордан сковано.

— Така, извикахте доктора и той дойде.

— Да, дойде.

— И какво се случи?

— Д-р Бауман я прегледа и ѝ препоръча да взема лекарствата, които вече ѝ бе предписал за храносмилателната система. Препоръча ѝ също така да стане от леглото и да спре пушенето. Каза ѝ, че му изглежда по-неспокойна от друг път и предположи, че е взела малка доза от антидепресанта, който трябва да взема вечер преди сън. Каза също така, че това било добре.

— Беше ли удовлетворена Пейшънс от тези препоръки?

— Не. Тя искаше антибиотик, но д-р Бауман отказа. Обясни, че нямало нужда.

— Тя спази ли лекарските препоръки?

— Аз не знам какви лекарства е вземала, но в края на краищата тя стана от леглото. Помислих си, че прави добре. След това, около пет, тя ми каза, че отива отново да си легне.

— Какво се случи после?

— Към седем внезапно ме извика в спалнята си. Искаше отново да се обадя на доктора, тъй като се чувствала ужасно.

— Имаше ли същите оплаквания, както сутринта?

— Не, бяха определено по-различни.

— Какви? — попита Тони.

— Гръдна болка, каквато бе получила час преди това.

— Различна от коремната болка, от която се е оплаквала сутринта?

— Съвсем различна.

— И какво друго?

— Беше вяла, повръщаше ѝ се. Едва успя да седне, каза че се сковава и има чувството, че се носи в безтегловност и че диша трудно. Беше много зле.

— Положението изглежда наистина е било лошо. Сигурно сте се изплашили.

— Чувствах се объркан и разтревожен.

— Така-а-а — проточи Тони за повече драматизъм. — Вие се обадохте на доктора и какво ви каза той?

— Казах му, че Пейшънс е много болна и че трябва да постъпи в болница.

— И как отговори д-р Бауман на настойчивата ви молба да отидете в болницата незабавно?

— Поиска да му опиша симптомите ѝ.

— И вие го направихте? Изредихте му ги така, както сега ги казахте пред нас?

— Почти дума по дума.

— И какъв беше отговорът на д-р Бауман? Каза ли ви да позвъните за линейка и да се срещнете с него в болницата?

— Не. Продължи да ми задава още въпроси, както и това, че трябва да се върна при Пейшънс и да я питам.

— Нека да видим дали съм разбрал правилно. Вие му казвате, че съпругата ви е в ужасно състояние, а той ви кара да се връщате при нея безброй пъти, за да разберете отделни подробности. Това ли ни казвате?

— Точно това.

— През целия този период на разпитване и отговаряне, докато тече ценно време, изразихте ли отново мнението си, че тя трябва да бъде откарана в болница без отлагане?

— Да, направих го. Бях ужасен.

— Не би могло да е иначе, тъй като съпругата ви е умираше пред очите ви.

— Възражение! — каза Рандолф. — Спорно и преднамерено спрямо клиента ми.

— Приема се — каза съдията. Той погледна към журито. — Моля да пренебрегнете последното изречение на господин Фасано и то да не оказва влияние върху решенията ви по делото. — Той насочи вниманието си към Тони: — Предупреждавам ви, адвокат, няма да толерирам подобни коментари.

— Извинявам се на съда — каза Тони. — Емоциите затъмняват преценката ми. Няма да се повтори.

Алексис се наведе към Джак.

— Тони Фасано ме плаши. Хитър е. Знаеше много добре какво прави.

Джак кимна. Това тук приличаше на уличен бой.

Тони Фасано се приближи към масата на ищеца и си взе чашата с вода. Погледът на Джак улови бързото му намигане към Рене Релф.

Когато се върна обратно на подиума, Тони продължи:

— По време на телефонния ви разговор с д-р Бауман, докато съпругата ви е била смъртно болна, той спомена ли пред вас думата „сърдечна криза“?

— Да. Каза, че според него е налице сърдечна криза.

Джак забеляза, че Крейг се навежда към Рандолф и шепне нещо на ухото му. Рандолф кимна.

— Така — кимна Тони. — Когато д-р Бауман е дошъл в къщата ви и е видял Пейшънс, той е действал по-различно, отколкото по телефона. Вярно ли е?

— Възражение — каза Рандолф. — Насочване.

— Приема се — кимна съдия Дейвидсън.

— Господин Станхоуп, бихте ли ни казали какво се случи, когато д-р Бауман дойде в къщата ви през нощта на осми септември миналата година?

— Беше шокиран от състоянието на Пейшънс и ми каза да извикам незабавно линейка.

— Беше ли се променило драматично състоянието на жена ви между телефонния ви разговор с д-р Бауман и пристигането му у вас?

— Не, всъщност не.

— Каза ли д-р Бауман нещо, което ви се е сторило неуместно?

— Да. Упрекна ме, че не съм описал състоянието на Пейшънс адекватно.

— Това изненада ли ви?

— Разбира се, че ме изненада. Бях му казал колко е зле и бях настоявал многократно, че трябва да бъде откарана директно в болница.

— Благодаря ви, господин Станхоуп. Мога да разбера как се чувствате в момента, когато разказвате това трагично събитие. Имам само още един въпрос. Когато д-р Бауман пристигна в онази фатална нощ как беше облечен? Можете ли да си спомните?

— Възражение: — извика Рандолф. — Няма отношение.

Съдия Дейвидсън завъртя химикалката си и погледна Тони.

— Свързано ли е с въпроса, или са по-скоро щрихи?

— Категорично свързано — побърза да го убеди Тони, — както ще бъде доказано от показанията на следващия свидетел.

— Възражението се отхвърля — произнесе съдията. — Свидетелят може да отговори на въпроса.

— Д-р Бауман дойде облечен в смокинг заедно с млада жена, облечена в къса рокля.

Някои от съдебните свидетели се спогледаха.

— Познавахте ли младата жена?

— Да, бях я виждал в кабинета на д-р Бауман и той ми беше казал, че му е секретарка.

— Помислихте ли си, че официалното им облекло е странно или забележително?

— И двете — отговори Джордан. — Беше странно, защото се предполагаше, че са по служебна работа, пък и знаех, че д-р Бауман е женен, а забележително, защото се запитах дали това облекло има нещо общо с решението на д-р Бауман да дойде на посещение вкъщи, вместо да ни посрещне в болницата.

— Благодаря ви, господин Станхоуп — каза Тони и започна да събира листовите си. — Нямам повече въпроси.

— Господин Бингъм — Съдия Дейвидсън кимна към Рандолф.

Рандолф се поколеба за момент. Беше ясно, че мисли за нещо. Дори когато се изправи и се приближи до подиума, изглеждаше сякаш се движи по-скоро по инстинкт, отколкото съзнателно. Залата беше притихнала в очакване.

— Господин Станхоуп — започна Рандолф. — Ще ви задам само няколко въпроса. Всички ние от масата на защитата, включително д-р Бауман, скърбим за вашата загуба и можем да разберем колко трудно е за вас да се връщате към онази злощастна вечер, така че ще бъда кратък. Нека се спрем на телефонния разговор, който сте провели с д-р Бауман. Спомняте ли си да сте казвали на д-р Бауман, че ако не ви лъже паметта, Пейшънс никога преди не се е оплаквала от болки в гърдите?

— Не съм сигурен. Бях много разтревожен.

— С господин Фасано споменът ви за същия телефонен разговор изглеждаше впечатляващо пълен.

— Възможно е да съм казал, че тя никога не е имала гръдни болки. Просто не съм сигурен.

— Трябва ли да ви напомня, че в показанията си сте го казали? Да ви ги прочета ли?

— Не. Щом е записано, значи е истина. И сега, след като ми припомнихте, вярвам, че наистина съм казал, че тя никога не се е оплаквала от болки в гърдите. Все пак оттогава са минали осем месеца, а и аз бях под стрес. Показанията бяха наскоро след събитието.

— Разбирам го, господин Станхоуп. Но ми се иска да се поразровите из паметта си за отговора на д-р Бауман. Спомняте ли си какво ви каза той?

— Мисля, че не.

— Той ви поправи и ви припомни, че съпругата ви се е оплаквала от болки в гърдите няколко пъти преди, заради което ви е посещавал в дома ви.

— Може би да.

— Значи излиза, че паметта ви за онова, което е било казано по време на телефонния разговор, не е толкова ясна, колкото бяхме накарани да повярваме само преди няколко минути.

— Телефонният разговор се състоя преди осем месеца, а аз не бях на себе си по онова време. Не мисля, че е неестествено.

— Определено не, още повече щом сте сигурен, че д-р Бауман специално е казал, че Пейшънс има сърдечна криза.

— Той каза, че това би трябвало да се изключи.

— Подборът ви на думи предполага, че не д-р Бауман е човекът, който е повдигнал въпроса.

— Аз го повдигнах. Попитах го дали мисли, че става дума за това. Предположих го от въпросите, които ме караше да задавам на Пейшънс.

— Да се каже, че това трябва да се изключи е много по-различно, отколкото да се твърди, че съпругата ви е имала сърдечна криза. Ще се изненадате ли, ако ви кажа, че д-р Бауман никога не е използвал думите „сърдечна криза“ във вашия разговор?

— Говорихме за това. Спомням си го.

— Вие сте говорили. Той е казал единствено: „Тази възможност трябва да се изключи“. Изобщо не е употребил термина „криза“.

— Да, може и така да е станало, но каква е разликата?

— Уверявам ви, че разликата е много голяма. Смятате ли, че когато някой — например самият вие — получи гръдни болки и е извикан лекар, той би могъл и да изключи вероятността от сърдечна криза?

— Така предполагам.

— Значи, когато сте казали на д-р Бауман, че Пейшънс има гръдни болки, не е изненадващо, че д-р Бауман би могъл да си помисли, че тази вероятност трябва да се изключи, макар и шансовете да са много, много малки.

— Предполагам, че не.

— А онези предишни домашни посещения, когато д-р Бауман е дошъл да прегледа Пейшънс в отговор на оплакване от гръдни болки — каква беше крайната диагноза при всяко от тези посещения?

— Чревни газове.

— Точно така! Чревни газове в разположения до далака мускул на дебелото черво, за да сме точни. Не е било сърдечна криза, нито сърдечна болка, тъй като електрокардиограмата и ензимите са били нормални и са оставали нормални при следващите изследвания.

Не е имало сърдечна криза.

Д-р Бауман е посещавал многократно Пейшънс. Всъщност, болничните картони показват средно едно посещение седмично за период от осем месеца. Спомняте ли си?

Джордан кимна, което предизвика напомняне от страна на съдията:

— Свидетелят да говори ясно и високо за пред протокола.

— Да — извика Джордан.

— Предпочиташе ли Пейшънс да бъде преглеждана в къщи?

— Да. Не обичаше да ходи в лекарския кабинет.

— Обичаше ли болниците?

— Ужасяваше се от тях.

— Значи като е правел домашни посещения, д-р Бауман е удовлетворявал нуждите и желанията на съпругата ви?

— Да, така е.

— Тъй като прекарвате по-голямата част от времето си вкъщи, сте имали често възможност да контактувате с д-р Бауман при многобройните му домашни посещения.

— Наистина — съгласи се Джордан. — Разговаряли сме при всяко негово идване и бяхме доста близки.

— Предполагам, че винаги сте присъствали, когато д-р Бауман е посещавал съпругата ви.

— Или аз, или домашната ни прислужница.

— При всеки от тези разговори с д-р Бауман, които — предполагам — са се отнасяли главно до Пейшънс, споменаван ли е терминът *хипохондрия*!

Джордан погледна по посока на Тони, след което се върна върху Рандолф.

— Да, споменаван е.

— Предполагам, че знаете какво означава.

Мъжът сви рамене.

— Мисля, че да.

— Има се предвид човек, прекалено съсредоточен върху нормалните усещания и функции на организма си и убеден, че показват тежки проблеми, които изискват лекарско внимание. Това ли е вашето разбиране на термина?

— Не съм в състояние да го дефинирам по същия начин, но да, така го разбирам.

— Употребявал ли е някога д-р Бауман термина по отношение на Пейшънс?

— Да.

— Използвал ли е термина в пренебрежителен контекст?

— Не, не го е правил. Каза, че е важно да се помни винаги, че хипохондриците могат да имат и реални заболявания, така както и

психологически и че дори въображаемите им болести да не са реални, те въпреки това страдат.

— Преди малко, когато господин Фасано ви разпитваше, вие казахте, че състоянието на Пейшънс не се е променило драматично в периода между телефонния разговор и пристигането на д-р Бауман.

— Точно така.

— По време на разговора ви сте казали на д-р Бауман, че сте убеден, че Пейшънс има затруднения с дишането. Спомняте ли си?

— Да, спомням си.

— Казахте също, че е изглежда посиняла. Това спомняте ли си го?

— Не знам дали това са точните ми думи, но смисълът е този.

— Аз твърдя, че казахте точно това. В показанията си се съгласихте, че е било изключително близо до думите ви. Искате ли да прочетете тази част?

— Ако съм казал, че е било изключително близо до думите ми, значи е било така. Но не си спомням.

— Когато д-р Бауман е пристигнал, е заварил Пейшънс напълно посиняла и трудно дишаща. Бихте ли казали, че положението се е различавало силно от описанието, което сте дали по телефона?

— Опитвах се да направя най-доброто, което мога в трудна ситуация. Казах му съвършено ясно, че тя е много зле и че трябва да бъде прегледана в болницата.

— Още едни въпрос — каза Рандолф и изправи рамене, което подчерта внушителния му ръст. — Като вземем предвид дългата хипохондрична история на Пейшънс заедно с безброй предишни епизоди с гръдни болки, предизвикани от чревни газове, смятате ли, че вечерта на осми септември 2005-а година, д-р Бауман е предполагал, че съпругата ви е имала сърдечна криза?

— Възражение! — изкрещя Тони и скочи на крака. — Предположения.

— Приема се — съгласи се съдията. — Въпросът може да бъде поставен на самия подсъдим по време на неговия разпит.

— Нямам повече въпроси — каза Рандолф.

— А вие? — обърна се съдия Дейвидсън към Тони.

— Не, Ваша чест.

Когато Джордан слезе по стъпалата от свидетелската ложа, Джек се обърна и погледна съдебните заседатели. По-голямата част, приведени допреди малко напред в столовете си, сега се бяха облегли и седяха със скръстени пред гърдите ръце, с изключение на помощник адвоката. Той изглеждаше направо бесен.

— Ищецът, можете да извикате следващия свидетел! — нареди съдия Дейвидсън.

Тони се изправи и изрева:

— Госпожица Лиона Ратнър зад катедрата, моля.

12.

Бостън, Масачузетс

Сряда, 7 юни 2006 г.

3:25 след обед

Джак се изви. Проявяваше умерен интерес към тази кучка, която — отхвърлена от любовника си — се бе превърнала в заядлива кавгаджийка. След като прочете пикантните ѝ клетвени показания, той беше сигурен, че разпитът ѝ ще бъде истинско шоу.

Лиона прекоси залата и заобиколи, без да се колебае, централните редове. В контраст с описанията, които Крейг бе направил на секси дрешките ѝ, сега тя демонстративно бе облякла тъмносин панталон и сако с бяла блуза, закопчана до врата. Джак предположи, че го е направила по внушение на Фасано. Единственият намек за обичайния ѝ стил бяха сандалите с неестествено високи токове, които правеха походката ѝ малко несигурна.

Макар облеклото ѝ да бе скромно, Джак на мига схвана какво е привлякло Крейг. Чертите ѝ не бяха нещо особено, нито пък сламената ѝ, явно изрусена коса с тъмни корени. Но кожата ѝ беше гладка и сияеща. Тя бе олицетворение на млада чувственост, безочливо демонстрирана.

Лиона дръзко поклати глава. Знаеше, че я наблюдават и това ѝ харесваше.

Джак се осмели и хвърли поглед по посока на Алексис. Лицето ѝ беше като изсечено от камък, устните — здраво стиснати. Той си помисли, че тя се стяга за онова, което предстои. И наистина, от онова, което беше прочел в показанията, сестра му определено щеше да има нужда от вътрешни сили.

Приставът подаде библията, когато Лиона вдигна дясната си ръка нагоре.

— Заклевате ли се да говорите истината, цялата истина и само истината в името на Бога?

— Заклевам се — каза Лиона с леко носов глас. Тя погледна скромно към съдията през тежко гримираните си мигли, докато се изтегляше към свидетелската ложа.

Тони се качи през това време на подиума и подреди бележките си. След това мушна единия си крак между решетките на месинговия парапет, очевидно по навик, и започна направо. Първо представи кратка биография: къде е родена (Ривиър, Масачузетс); къде е завършила гимназия (Ривиър, Масачузетс); къде е живяла в последно време (Ривиър, Масачузетс).

Докато Лиона отговаряше на тези безобидни първоначални въпроси, Джак имаше възможност да я наблюдава. Забеляза, че тя и Тони имат еднакъв акцент, който напомняше повече бруклински, отколкото бостънски. Забеляза също така повече от личностните черти, които Крейг бе описал: самоувереност, гордост и своенравност. Това, което обаче предстоеше да види, бе неочакваната ѝ сприхавост.

— Нека сега поговорим за връзката ви с вашия шеф, д-р Крейг Бауман — каза Тони.

— Възражение! — обади се Рандолф. — Не е по темата.

— Моля адвокатите да се приближат — нареди съдия Дейвидсън раздражено.

Тони кимна на Лиона и последва Рандолф.

Съдията насочи вниманието си към Тони.

— Най-добре това да не се окаже някоя добре прикрита фалшификация; искам отново да получа гаранции, че цялата тази помия има отношение към случая на ищеца. В противен случай процесът ще се превърне в цирк и това най-вероятно ще докара присъда за доктора.

— Това са абсолютни глупости. Свидетелят ще докаже, че д-р Бауман не се е канел да посреща Пейшънс Станхоуп в болницата, поради естеството на техните отношения и плановете им за вечерта.

— Добре. Възнамерявам да ви отпусна достатъчно въжетото, като се надявам да не се обесите сам на него. Ще позволя на свидетелката да говори за личните им взаимоотношения по причина, която веднъж вече обясних, а именно — увереността, че доказателствената стойност на тези показания превишава по значение предварително създаденото мнение. — Съдията свали очилата си и махна с тях към Рандолф. — Колкото до загрижеността на защитата, ще ви позволя неограничена

възможност, когато разпитвате противната страна, което господин Фасано ще трябва да уважи. А сега, като имате всичко това предвид, продължавайте нататък. Тези прекъсвания между вас ме изнервиха до смърт. Разбрахте ли?

— Да, Ваша чест — отговориха двамата едновременно. После се завъртяха на токове и се върнаха по местата си.

— Възражението се отхвърля — съобщи съдия Дейвидсън за протокола. — Продължете с разпита на госпожица Ратнър.

— Госпожице Ратнър — започна Тони. — Можете ли да разкажете на съда за отношенията ви с д-р Бауман?

— Разбира се. Както казах преди, бях просто една от служителките. Но преди около година забелязах, че д-р Бауман ми е хвърлил око. Разбирате какво искам да кажа, нали?

— Мисля, че да — отговори Тони. — Продължавайте!

— В началото бях объркана, защото знаех, че е женен, с деца и така нататък. Но една вечер, когато останах до късно, той влезе в стаята, където работех и започна да говори. Едното доведе до другото и така започнахме да се срещаме. Искам да кажа, че всичко беше наред, след като разбрах, че той се е изнесъл от къщата си и е купил апартамент в Бостън.

— Беше ли връзката ви платонична?

— По дяволите, не! Той беше същински тигър. Беше силна физическа връзка. Правили сме го дори на масата за прегледи след обед в кабинета. Казваше, че жена му не обичала секса, освен това била напълняла след раждането на децата, след което така и не свалила натрупаните килограми. Беше настървен за секс и се нуждаеше от много внимание, така че излязох от обичайното си поведение. И ето докъде се докарах.

— Ваша чест, това е извън... — започна Рандолф и се изправи на крака.

— Седнете, господин Бингъм — сръза го съдия Дейвидсън. След което погледна Тони над рамките на очилата си. — Господин Фасано, крайно време е да формулирате основание и гледайте да е достатъчно убедително.

— Разбира се, Ваша чест. — Тони отиде бързо до масата на ищеца, взе чашата си и отпи бързо от водата. След това се върна на подиума и започна да разглежда пръснатите листове.

Откъм ложата с наблюдателите се надигна очаквателен шепот, а журито изглеждаше по-съсредоточено от обикновено. Пикантните подробности винаги възбуждаха любопитството.

Джак крадешком погледна Алексис. Тя не се беше помръднала. Мрачното ѝ изражение не се беше променило. Сърцето му се изпълни с милост и братско състрадание. Беше се надявал, че професионалният ѝ тренинг ще ѝ помогне да си създаде някаква защита срещу тази унизителна ситуация.

— Госпожице Ратнър — подзе Тони. — Вечерта на осми септември 2005-а година сте били в бостънския апартамент на д-р Бауман, където по това време сте живеели.

— Точно така. Преместих се от буницето, където живеех в Съмървил, тъй като хазяинът беше задник.

Съдия Дейвидсън се наведе към Лиона.

— Свидетелката да се ограничи и да отговаря на зададените ѝ въпроси, както и да се въздържа от спонтанни монолози.

— Да, Ваша чест — смирено произнесе Лиона, докато пърхаше с ресници.

— Можете ли да разкажете на журито със свои думи какво правихте онази вечер с д-р Бауман?

— Какво бяхме планирали да правим и какво правихме са две различни неща. Планирахме да отидем в Симфоничната зала на някакъв концерт. Крейг, искам да кажа д-р Бауман, нямаше търпение да навакса пропуснатото време и ми беше купил онази ужасна розова рокля, която се спускаше дотук. — Тя очерта дълбока извивка през гърдите си. — И двамата бяхме възбудени. По-забавната част беше влизането в Симфоничната зала, с цялата суетня и вълнение. Искам да кажа, че и музиката е хубава, но за нас двамата влизането беше най-вълнуващата част. Д-р Бауман имаше билети за целия сезон, местата бяха долу, най-отпред. Човек има чувството, че е на сцената, докато преминава между редовете, заради което той искаше да съм облечена наистина секси.

— От думите ви излиза, че д-р Бауман е обичал да ви показва.

— Нещо такова — съгласи се Лиона. — Нямах нищо против. Смятах, че е забавно.

— Но за да стане така, е трябвало да отидете в залата навреме или дори малко по-рано.

— Именно! Ако отидеш късно, понякога се налага да чакаш антракта, за да седнеш на мястото си, а това не е същото.

— Какво се случи на осми септември 2005-а година?

— Пригответяхме се и бързахме да излезем, когато клетъчният телефон на Крейг иззвъня.

— Предполагам, че е бил Джордан Станхоуп — каза Тони.

— Да, което означаваше, че вечерта отива по дяволите, тъй като д-р Бауман реши, че трябва да направи домашно посещение.

— Вие в апартамента ли останахте, когато той излезе за домашното посещение?

— Не. Д-р Бауман ми каза да отида с него. Каза, че ако тревогата се окаже фалшива, можем да отидем направо в Симфоничната зала. Каза също, че къщата на Станхоуп не е далеч от Симфоничната зала.

— Което означава, че е по-близо, отколкото „Нютън Мемориал Хоспитал“?

— Възражение — каза Рандолф. — Липса на основание. Свидетелката не каза нищо за „Нютън Мемориал Хоспитал“.

— Приема се — произнесе уморено съдията. — Журито да го игнорира. Продължете.

— Госпожице Ратнър — облиза Тони устни по обичая си. — По пътя към дома на семейство Станхоуп д-р Бауман каза ли нещо за предполагаемото състояние на Пейшънс Станхоуп? Предполагаше ли, че повикването може да се окаже резултат от фалшива тревога?

— Възражение — каза Рандолф.

— Приема се. — Съдия Дейвидсън въздъхна. — Свидетелят да се придържа към действителните коментари на д-р Бауман, а не към онова, което може да е имал наум.

— Повтарям — каза Тони, — д-р Бауман каза ли ви какво мисли, че е състоянието на Пейшънс Станхоуп?

Лиона погледна към съдията.

— Объркана съм. Той ме пита, а вие ми казвате да не отговарям.

— Не ви казвам да не отговаряте, скъпа — произнесе съдия Дейвидсън. — Казвам ви да не се опитвате да си представяте какво си е мислил д-р Бауман. Това той сам ще ни каже. Господин Фасано ви пита какво точно ви е казал д-р Бауман за състоянието на Пейшънс.

— Окей — промълви Лиона, най-сетне разбрала какво се иска от нея. — Каза, че се бои, че причината за визитата може да се окаже

основателна.

— Имал е предвид, че Пейшънс Станхоуп е наистина болна?

— Да.

— Спомена ли какво чувства към пациенти като Пейшънс Станхоуп, или т.нар. „проблемни пациенти“?

— Онази нощ, докато пътувахме в колата ли?

— Да, онази нощ.

— Каза, че е хипохондричка, която не може да понася. И че хипохондриците според него са симулант. Спомням си го, защото се наложи по-късно да проверя значението на думата. Означава човек, който се преструва на болен, за да получи каквото иска. Това наистина е лошо.

— Това, че сте проверили какво е значението на симулант е много похвално. Какво ви накара да го направите?

— Уча за медицински лаборант или помощник медицинска сестра. Трябва да знам терминологията.

— Казвал ли ви е някога д-р Бауман нещо друго за чувствата си към Пейшънс Станхоуп?

— Ами да! — с престорен смях отвърна Лиона.

— Можете ли да кажете на журито кога се е случвало?

— Беше вечерта, когато получи съдебната призовка. Бяхме във фитнес залата.

— И какво точно ви каза?

— Какво ли не каза! Избълва такива неща, че направо няма да повярвате.

— Обяснете пред журито за какво говорихте тогава.

— Ами, трудно ми е да си спомня цялата тирада. Той каза, че я мрази, понеже докарвала всички до лудост, включително и самата себе си. Побърквала и него, тъй като говорела непрекъснато за газовете в червата и хрчките си, които дори запазвала, за да му покаже. Освен това не изпълнявала никога онова, което ѝ е предписал. Д-р Бауман я нарече хипохондричка, и — с извинение — кучка, която искала да ѝ държи ръката и да слуша безкрайните ѝ оплаквания. И още — че смъртта ѝ била благословия за всички, включително и за самата нея.

— О! — възкликна Тони, като се престори, че чува това за първи път и е шокиран. — От думите ви оставам с впечатлението, че д-р Бауман е бил доволен, че Пейшънс Станхоуп е починала.

— Възражение! — каза Рандолф. — Подвеждане.

— Приема се — кимна съдия Дейвидсън. — Заседателите да го пренебрегнат.

— Кажете ни какво си помислихте след онази тирада на д-р Бауман?

— Помислих си, че е доволен от смъртта ѝ.

— След подобни думи сигурно сте повярвали, че е наистина разстроен. Каза ли ви нещо специално за това, че го съдят, че заради постъпката му и взетото от него решение е възможно да му бъде търсена отговорност в съда?

— Да. Каза, че е обиден, задето този скапаняк Джордан Станхоуп го съди заради загубата на съпругата си, след като изобщо не може да си представи, че е правил някога секс с тази отвратителна вещица.

— Благодаря ви, госпожице Ратнър — каза Тони и събра пръснатите по катедрата листове. — Нямам повече въпроси.

Джак отново погледна Алексис. Този път очите им се срещнаха.

— Е — прошепна тя философски, — откъде е можел Крейг да очаква подобно нещо? Сам си е изкопал капана. Показанията на Лиона излязоха толкова лоши, колкото си представях. Да се надяваме, че ще изскочи нещо положително от аутопсията.

— Може би Рандолф ще е в състояние да направи нещо на кръстосания разпит. И да не забравяме, че той тепърва започва защитата.

— Не съм го забравила. Просто се опитвам да бъда реалистка и се поставям на мястото на съдебните заседатели. Нещата не изглеждат добре. Дадените показания изкараха Крейг човек, какъвто той не е. Има си своите грешки, но не и по отношение на пациентите си.

— Боя се, че си права — съгласи се Джак.

13.

Нюгън, Масачузетс

Сряда, 7 юни 2006 г.

3:30 след обед

— Нека да погледнем отново плана на партера — каза Реналдо на Мануел. Те седяха в черен Шевролет Камаро, паркиран на една странична улица близо до къщата на семейство Бауман. Бяха облечени в безлични кафяви работни дрехи. На задната седалка лежеше брезентова пътна чанта, подобна на онези, в които водопроводчиците държат инструментите си.

Мануел подаде скиците на Реналдо, който седеше на шофьорското място и той бързо започна да ги разгъва.

— Тук е вратата, през която трябва да влезем — посочи той. — Ориентира ли се?

Мануел се протегна и надникна.

— За успокоение — обясни Реналдо. — Не е толкова сложно.

— Ориентирах се — кимна Мануел.

— Това, което трябва да направим, е да открием много бързо къде са трите момичета, така че никое от тях да не успее да предупреди останалите. Разбираш какво ти казвам, нали?

— Има си хас.

— Те ще са или в дневната, където сигурно гледат телевизия — той посочи мястото в плана, — или всяка ще е в спалнята си. — Пръстите му бързо измъкнаха следващата страница, преди чертежите да успеят да се свият на руло. — Спалните са в задната част на къщата. Ето тук е стълбището. Схвана ли? Не трябва да се лутаме, трябва да действваме бързо.

— Разбрах. Но те са три, а ние сме само двама.

— Няма да е трудно, след като се изплашат. Ще видим малко повече зор може би с най-голямата, но ако не се справим, значи не сме за тая работа. Хватката е да ги открием бързо. Наистина бързо. Не

искам никакви писъци. Щом като ги вържем, запушваме им устата и тогава започва интересното. Окей?

— Носиш оръжие, нали?

— Разбира се, че го нося. — Той измъкна тридесет и деветкалибровия си пистолет от джоба.

— Прибери го за всеки случай — озъби се Реналдо. Очите му обходиха пространството навън, за да се увери, че никой не се мярка наоколо. Мястото беше тихо. Всички бяха на работа. Огромната къща изглеждаше пуста.

— Ами маските и ръкавиците?

Мануел ги извади от другия си джоб.

— Добре — кимна Реналдо и погледна часовника си. — Това е. Да тръгваме!

Докато Мануел излизаше от колата, Реналдо се протегна към задната седалка за брезентовата чанта. После двамата отидоха до пресечката и завиха надясно. Не бързаха и не говореха. Балдахинът от листа бе обгърнал в сенки всяка къща, и въпреки това сякаш самият въздух над улицката блестеше в зелено на ярката слънчева светлина. Възрастна жена разхождаше куче, но се намираще достатъчно далече от тях. Една кола се приближи и отмина, без да спира. Шофьорът не им обърна внимание.

Като се изравниха с къщата на Бауман, двамата мъже спряха и огледаха двата края на улицата.

— Всичко изглежда наред — каза Реналдо. — Хайде!

Като поддържаха равномерна крачка, те пресякоха ливадата. Приличаха на работници, извикани по работа. Навлязоха между редицата дървета, отделящи двете съседни къщи, отминаха ги и погледнаха назад. Оттук можеха да видят вратата, през която възнамеряваха да влязат. Беше на около четиридесет крачки направо през обляната от слънцето ливада.

— Така — прошепна Реналдо. — Време е за маските и ръкавиците.

Справиха се бързо. Реналдо отвори брезентовата чанта, за да се увери, че е взел всичко. Подаде на Мануел ролката тиксо и му кимна:

— Да го направим!

Прекошиха бързо ливадата и прекрачиха през вратата безшумно. Вътре се поколебаха за миг и се послушаха. Откъм хола един телевизор

изригваше тенекиен смях. Реналдо направи знак с ръка на Мануел да се придвижи напред. С тихи, но бързи стъпки минаха покрай кабинета и се спуснаха към централния коридор. До сводестата на врата на хола спряха и Реналдо надникна: очите му обходиха първо кухнята, след което, без да бързат се преместиха навътре. Когато забеляза момичетата, рязко се отдръпна назад. Вдигна два пръста, което трябваше да покаже, че момичетата са две. След това направи с ръка широк кръг, което означаваше, че трябва да минат през кухнята и да се приближат към дивана изотзад. Мануел кимна. Двамата мъже извадиха от джобовете си по едно руло тиксо.

Бяха готови.

Движеха се тихо, но бързо по предварително набелязания маршрут. Главите на момичетата стърчаха над облегалката на дивана. Звукът, който идваше от телевизора, бе доста силен и това улесняваше работата им. Можеха да се придвижат спокойно иззад нищо неподозиращите момичета.

След късо кимване двамата мъже застанаха от двете страни на дивана и се хвърлиха върху тях. Бяха безцеремонни и действаха решително, хванаха децата през шиите и заровиха лицата им в меките възглавници почти без да усетят съпротива. С помощта на зъбите си откъснаха парчета от залепващите ленти и овързаха ръцете им на гърба. След което почти едновременно ги претърколиха. Момичетата се опитваха да си поемат въздух, очите им бяха разширени от ужас. Реналдо сложи пръст пред устата си, за да им покаже, че трябва да мълчат, но нямаше нужда, тъй като изглеждаха парализирани от страх.

— Къде е сестра ви? — изсъска Реналдо, но нито една не му отговори — гледаха нападателя си немигащо. Той щракна с пръсти към Мануел и посочи към Меган, която трепереше в хватката му.

Мануел измъкна един парцал от джоба си и грубо го натъпка в устата на момичето, след което залепи устата ѝ с тиксо. Тя въртеше глава бясно на всички страни, но без полза. Бързо беше залепено и второ парче лента, което я принуди да диша шумно през нос.

Виждайки какво се случва на сестра ѝ, Кристина се опита да сътрудничи:

— На горния етаж е, къпе се.

Реналдо побърза да запуши и нейната уста, след което овързаха стегнато и краката им, преди да ги изправят и да ги вържат с гръб една

към друга. После Реналдо ги блъсна и те се строполиха на пода, мъчейки се да си поемат дъх.

— Стойте мирно! — изръмжа той, набута ролката с тиксо в джоба си и тръгна бързо по стъпалата. Оттук се чуваше плисъкът на вода в банята. Далечен, тих, шипящ звук, който той последва, преминавайки покрай няколко спални с отворени врати. Третата отдясно разкриваше стая, уникална в безпорядъка си. Дрехи, книги, обувки и списания, хвърлени хаотично по пода, както и по всички хоризонтални повърхности. На мраморния праг към банята се търкаляха черни прашки и сутиен. Отвътре се носеха облаци пара на талази.

С нарастващо очакване, Реналдо бързо влезе в стаята, опитвайки се да избягва нещастните останки. Провря глава в банята, но не видя нищо през гъстата пара. Огледалото беше напълно замъглено.

Банята беше малка, със сложена на поставка мивка, тоалетна и ниска вана, над която имаше и душ. От една греда, боядисана в сребристо, се спускаше матовобяла завеса на черни морски кончета, която се издуваше от плискащата се вода и парата, както и от движенията на момичето зад нея.

Реналдо бързо обмисли как е най-добре да действа в тази ситуация. След като се справиха с останалите две сестри, всъщност проблем не съществуваше. А фактът, че момичето е голо, правеше нещата още по-лесни. Той измъкна тиксото и го остави на края на мивката. Не се сдържа и се усмихна при мисълта, че му се плаща да направи нещо, за което иначе той би трябвало да плати. Знаеше, че момичето под душа е на петнайсет, но това, което видя при втория поглед зад завесата, го накара да си помисли, че си струва.

След като обмисли няколко възможности, включително да я изчака да свърши с къпането и да излезе, той хвана завесата и я дръпна настрана. Движението му се оказа по-рязко, отколкото бе възнамерявал и завесата, заедно с пръчката, на която бе закачена, се оказаха в един миг на пода.

В момента, в който това се случи, Треиси бе с гръб, подложила глава под силната струя. Не беше чула шума, но сигурно усети похладния въздух, тъй като се измъкна изпод водата и отвори очи. При вида на мъжа с черна скиорска маска тя изпищя.

Реналдо се протегна, хвана я грубо за косата и я измъкна от ваната. Босите ѝ крака се спънаха в ръба и тя падна по очи на пода. Той отпусна мокрия ѝ кичур и притисна коляно в гърба ѝ, докато се опитваше да я хване за китките. Стисна ги здраво на гърба ѝ, грабна тиксото и по същия начин, както бе направил преди малко долу, откъсна със зъби едно парче. Няколко бързи движения — и китките ѝ бяха здраво вързани.

През това време Трейси надаваше писъци, но те бяха заглушени от плисъка на водата, която продължаваше да се излива от душа. Реналдо я обърна по гръб. Извади един парцал от джоба си, нави го на топка и започна да го тъпче в устата ѝ. Трейси бе доста по-силна от сестрите си и се мятеше, докато Реналдо я бе възседнал, като извиваше глава и се криеше в коленете му. Накрая успя да ухапе пръста му, което го разяри.

— Кучка! — изрева той и разцепи устните ѝ. Тя не преставаше да се съпротивлява, което го накара да я удари още няколко пъти през устата и да сложи още няколко ленти тиксо отгоре. После се изправи и я погледна. Изглеждаше ужасена.

— Не е лошо — подсмихна се той при вида на стройната ѝ фигура и пиърсинга на пъпа ѝ. Очите му се спряха на малка татуировка във формата на змия близо до пубиса ѝ. — Вече се бръснем, а? Даже и татуировчица си успяла да си спретнеш. Питам се само дали майчето и татенцето знаят. Не избързваш ли малко, мойто момиче?

Той се наведе и провря ръка под едната ѝ мишница и я изправи грубо на крака, но в този момент тя бързо се завъртя и се измъкна от банята. Това го завари неподготвен. Трябваше да я хване, преди да се е измъкнала от спалнята си.

— Не бързай толкова, сестричке — изръмжа той и я обърна с лице към себе си. — Ако си умна и не се дърпаш, няма да те нараня. Ако ли не — гарантирам ти, че много, ама много ще съжаляваш. Разбра ли?

Трейси го гледаше дръзко с немигащи очи.

— Правим се на смели, а? — попита той насмешливо. Погледът му се плъзна по гърдите ѝ, които му се сториха сега доста по-предизвикателни в тази изправена поза. — Пък сме и секси. Колко змии имаш още в тази змийска дупка? Обзалагам се, че са много

повече, отколкото си мислят родителите ти, нали? — Той кимна с глава разбиращо.

Трейси продължи да го гледа. Гърдите ѝ се издигаха и спускаха от притока на адреналин.

— Нека сега ти кажа какво ще стане. Двамата с теб ще слезем долу в дневната при сестрите ти. Ще те завържем при тях и ще сте едно голямо щастливо семейство. После ще ти кажа няколко неща, които искам да съобщиш на баща си и майка си. След което ние си отиваме. Звучи ли ти като един добър план?

Той я блъсна по посока към коридора, като продължаваше да я държи над лакътя.

В дневната Мануел послушно пазеше Меган и Кристина. Меган хлипаше тихо от време на време, тялото ѝ потръпваше. Кристина стоеше като онемяла с широко отворени от ужас очи.

— Добра работа — каза Мануел, когато Реналдо бутна на дивана голата Трейси.

— Сложи малките да седнат в двата края на дивана, обърнати с гръб една срещу друга — нареди Реналдо. След това с бързи движения завързаха трите момичета заедно.

— Слушайте ме добре, сладурани — каза Реналдо на момичетата, като не изпускаше от очи Трейси. — Искаме да предадете едно съобщение на родителите си. Но нека първо ви попитам нещо. Знаете ли какво е аутопсия? Кимнете с глави, ако знаете.

Трейси не помръдна. Дори не мигна.

Реналдо отново я удари през устните. Тънка струйка кръв се плъзна по брадичката ѝ.

— Няма да питам повторно. Кимнете или поклатете глави!

Трейси кимна бързо.

— Чудесно! Това е съобщението за мама и тате. Никаква аутопсия! Схванахте ли? Никаква аутопсия! Кимнете, ако сте разбрали.

Трейси покорно кимна.

— Добре. Това е главното съобщение: никаква аутопсия. Бих го написал, но не мисля, че ще е умно предвид обстоятелствата. Кажете им, че ако игнорират това предупреждение, ние пак ще ви посетим и няма да е толкова приятно. Разбирате ли какво ви казвам? Ще бъде лошо, не като този път, тъй като сега е само предупреждение. Може да не е утре, може да не е следващата седмица, но няма да се размине. А

сега искам да съм сигурен, че сте схванали. Кимнете с глави, ако сте разбрали какво ви говоря.

Трейси кимна. Някаква част от дързостта в очите ѝ бе изчезнала.

— И последната част от съобщението. Кажете на родителите си да държат полицията далеч от тази работа. Това е нещо само между нас и родителите ви. Ако отидат в полицията, ще се наложи да ви посетя отново когато и да е, където и да се намирате. Не се съмнявайте. Ясен ли съм?

Трейси отново кимна. Виждаше се, че е също толкова ужасена, колкото и по-малките си сестри.

— Чудесно! — каза Реналдо. После смъкна ръкавиците си и забодя пръст в гърдите на Трейси. — Хубави гълъбчета! Кажи на родителите си да не ме принуждават да се връщам.

След като обходи с очи бързо стаята, Реналдо махна на Мануел. И пак така бързо, както бяха влезли, те излязоха, като взеха пътьом брезентовата чанта и свалиха в движение маските и ръкавиците си. Затвориха внимателно вратата след себе си и се върнаха по същия път до улицата. На път към колата се разминаха с няколко деца на велосипеди, но това не ги разтревожи. Те бяха просто двама работници, които се връщаха, след като бяха свършили работата си. Влязоха в колата и Реналдо погледна часовника си. Цялото упражнение беше траяло по-малко от двайсет минути, което не беше никак лошо за хиляда долара.

14.

Бостън, Масачузетс

Сряда, 7 юни 2006 г.

3:50 след обед

Рандолф се измъкна иззад масата на защитата, подреди бележките си и се изправи на подиума. Дори когато бе ясно, че е напълно готов, той гледа Лиона достатъчно дълго, за да я принуди да отклони бързо очи.

— Госпожице Ратнър — прозвуча култивираният му глас. — Как бихте описали избора си на облекло в офиса?

Лиона се засмя неуверено.

— Като нормално, предполагам. Защо?

— Бихте ли нарекли обичайните си дрехи консервативни или непретенциозни?

— Никога не съм мислила за това.

— Намеквала ли ви е някога Марлене Ричард, която е всъщност офис мениджър, че облеклото ви е неподходящо?

За миг Лиона изглеждаше като лисица, хваната в кокошарник. Очите ѝ се местеха от Тони към съдията, след това обратно към Рандолф.

— Беше казала нещо в този смисъл.

— Колко пъти?

— Как бих могла да знам? Няколко.

— Използвала ли е термини като „секси“ или „предизвикателен“?

— Предполагам.

— Госпожице Ратнър, вие твърдите, че д-р Бауман ви бил „хвърлил око“ преди година.

— Точно така.

— Смятате ли, че това може да има нещо общо с начина ви на обличане?

— Откъде да знам.

— Споменахте, че първоначално това ви е смутило, тъй като той е бил женен.

— Истина е.

— Но преди една година д-р Бауман е бил официално разделен със съпругата си. В брака му е имало известно напрежение. Това знаело ли се е в офиса?

— Може би.

— Възможно ли е вие да сте хвърлили око на д-р Бауман, а не обратното?

— Може би подсъзнателно. Той е добре изглеждащ мъж.

— Минавала ли ви е някога мисълта, че д-р Бауман може да е податлив към предизвикателно облекло, като се има предвид, че е живеел сам?

— Не съм се замисляла.

— Госпожице Ратнър, вие твърдите, че на осми септември 2005-а година сте живеели в бостънския апартамент на д-р Бауман.

— Там живеех.

— Как се е случило? Д-р Бауман ли ви покани да се преместите при него?

— Не точно.

— Било ли е някога преместването ви предмет на разговор, в който да сте обсъждали ползите и недостатъците от него?

— Всъщност не.

— Истината е, че сте решили да се преместите по своя инициатива. Вярно ли е?

— Ами, аз оставах там всяка нощ. Защо да се плаща наем за два апартамента?

— Не отговорихте на въпроса ми. Преместили сте се в апартамента му, без да го обсъждате с него. Така ли е?

— Не се е оплаквал — озъби се Лиона. — Получаваше си го всяка вечер.

— Въпросът е дали сте се преместили при него по своя инициатива.

— Да, инициативата беше моя. А на него му хареса.

— Ще разберем това, когато д-р Бауман отговаря — каза Рандолф, докато се консултираше с бележките си. — Госпожице

Ратнър, вечерта на осми септември 2005-а година, когато господин Джордан Станхоуп се е обадил заради жена си Пейшънс, казвал ли е д-р Бауман нещо за „Нютън Мемориал Хоспитал“?

— Не, не е.

— Не е казвал, че ще е по-добре да отиде до дома на Станхоуп, вместо по болницата, тъй като жилището на семейство Станхоуп е по-близо до Симфоничната зала.

— Не. Не е казвал нищо за болницата.

— Когато с д-р Бауман пристигнахте в дома на Станхоуп вие останахте ли в колата?

— Не. Д-р Бауман ме извика да вляза с него и да му помагам.

— Разбрах, че сте носили портативно устройство за електрокардиограма.

— Точно така.

— А какво се случи, когато влязохте в спалнята на госпожа Станхоуп?

— Д-р Бауман започна да преглежда госпожа Станхоуп.

— Отнасяше ли се загрижено към нея в този момент?

— Да. Каза на господин Станхоуп веднага да извика линейка.

— Разбрах, че вие сте правили изкуствено дишане на пациентката, докато той се е занимавал с останалите неща.

— Точно така. Д-р Бауман ми показва как да го правя.

— Беше ли загрижен д-р Бауман за състоянието на пациентката?

— Много загрижен. Тя беше посиняла, а зениците ѝ бяха огромни и не реагираха.

— Разбрах, че линейката е пристигнала бързо, за да откара госпожа Станхоуп в болницата. По какъв начин вие с д-р Бауман стигнахте до болницата?

— Аз карах неговата кола. Д-р Бауман тръгна с линейката.

— Защо е тръгнал с линейката?

— Каза, че ако състоянието на госпожа Станхоуп се влоши иска да е там.

— Не сте го видели веднага, а много по-късно, след като госпожа Станхоуп е починала. Така ли е?

— Да. Той беше в спешното отделение. Беше целият опръскан с кръв.

— Беше ли обезсърчен от това, че негова пациентка е починала?

— Изглеждаше доста отчаян.

— Значи д-р Бауман е направил големи усилия, за да спаси пациентката?

— Да.

— И е паднал духом, когато всичките му усилия са се оказали безуспешни?

— Предполагам, че е бил депресиран, но не остана дълго в това настроение. Всъщност, завършихме с една дяволски хубава петъчна вечер в апартамента.

— Госпожице Ратнър, позволете ми да ви задам един личен въпрос. Правите ми впечатление на много жизнена млада жена. Изричали ли сте някога неща, които в действителност не сте мислили, когато сте били ядосана, може би, за да подчертаете чувствата си?

— Всеки го прави — призна Лиона с усмивка.

— В нощта, когато д-р Бауман е получил призовката, беше ли той разстроен?

— Много. Никога не съм го виждала толкова разстроен.

— А ядосан?

— И ядосан, да.

— При тези обстоятелства смятате ли, че е съществувала възможност той, цитирам: „да избълва“ неподходящи коментари за Пейшънс Станхоуп, особено, като се имат предвид енергичните му усилия да я спаси в онази зловеща вечер, както и всичките му ежеседмични посещения, които е правил в продължение на година преди нейната смърт?

Рандолф направи пауза, изчаквайки отговора на Лиона.

— Свидетелката да отговори на въпроса — каза съдия Дейвидсън, след като изчака известно време.

— Какъв беше въпросът? — попита Лиона объркано. — Не го разбрах.

— Повторете въпроса — нареди съдията.

— Това, за което говоря е, че коментарите на д-р Бауман за Пейшънс Станхоуп в онази вечер са били в резултат на възбудата му, докато истинските му чувства към пациентката са демонстрирани при многократните му посещения в продължение на повече от година в дома ѝ, както и при усърдните му усилия да я спаси в нощта на смъртта ѝ. Питам, госпожице Ратнър, това звучи ли ви правдоподобно?

— Може би. Не знам. Може би трябва да питате него.

— Смятам да го направя — кимна Рандолф. — Но първо искам да ви попитам дали продължавате да живеете в наетия от д-р Бауман апартамент в Бостън.

Джак се наведе към Алексис и прошепна:

— Рандолф се отклонява с някои от въпросите и твърденията, което би трябвало да накара Тони Фасано да повдигне възражение. До този момент Фасано винаги е действал бързо. Питам се какво става сега.

— Може би е свързано с онова, което си говореха съдията и адвокатите по-рано при показанията на Лиона. Винаги има взаимни отстъпки и компромиси от двете страни за по-голяма безпристрастност.

— Възможно е — съгласи се Джак. — Но каквато и да е причината, Рандолф се представи добре. — Джак се заслуша в отговорите на Лиона, когато адвокатът я запита за чувствата ѝ след започването на процеса за лекарска небрежност и връщането на Крейг при семейството му. Беше му ясно какво прави Рандолф; разгръщаше защитата върху сценария за „отхвърлената любовница“, което трябваше да накара предишните показания да звучат прекалено подозрително — изоставената любовница си отмъщава от злоба.

Джак отново се наведе към Алексис:

— Ще те попитам нещо, но бъди искрена. Ще имаш ли нещо против да се измъкна? Искане ми се да поиграя малко баскетбол. Но ако искаш да остана, ще го направя. Имам чувството, че най-лошото отмина. Както е тръгнало, най-много, което може да стане, е тази жена да се изложи още повече.

— Моля те — погледна го сестра му. Отивай да тренираш! Оценявам, че си тук, но сега наистина се чувствам по-добре. Иди и се забавлявай. Съдията всеки момент ще закрие заседанието. Винаги го прави около четири.

— Сигурна ли си, че си добре? — попита я Джак.

— Напълно. Ще вечерям рано с децата, но ще ти оставя нещичко да се подкрепиш, когато се върнеш. Потренирай, но се пази. Крейг всеки път се връща с контузии. Взе ли си ключа?

— Тук е — усмихна се Джак и я прегърна бързо.

Той стана, и като се извиняваше на хората, покрай които минаваше, бързо се добра до вратата. Преди да излезе, хвърли поглед към стола на Фасано и се изненада. Адвокатът не беше на обичайното си място. Очите на Джак се преместиха към ложата на наблюдателите, търсейки познатия силует. Франко също го нямаше.

Джак се измъкна от залата. Това, че Франко не беше вътре, го накара да спре. Мина му мисълта какво ли ще стане, ако се сблъска с мъжа на някакво място без големи възможности за измъкване, като например подземния паркинг. Въпреки че само преди няколко години нямаше да му мисли чак толкова, предстоящата му женитба го накара да се разколебае. Вече се налагаше да се съобразява с човека до себе си, да бъде внимателен, което означаваше подготвен. Идеята да се снабди с лютив спрей, хрумнала му неотдавна, се беше провалила. Той реши да промени това.

Триетажният коридор с асансьорите гъмжеше от народ. Вратите на едната от четирите съдебни зали стояха отворени и бълваха хора. Процесът беше свършил. Някои от излизащите бърбореха, други бързаха към асансьорите, опитвайки се да преценят кой от осемте асансьора ще пристигне пръв.

Джак се присъедини към групата и се огледа предпазливо, като се питаше дали няма да се натъкне на Франко. Той се съмняваше, че има някакъв проблем в сградата на съда. По-скоро се касаеше за нещо навън.

На проверовъчния пункт на входа той спря да попита униформения гард дали знае наблизно някакъв железарски магазин. Онзи му отвърна, че имало такъв на „Чарлз стрийт“, за която Джак знаеше, че е главната улица на съседния Бийкън Хил.

Гардът го увери, че лесно ще я намери, особено ако пресече парка, което означаваше, че това е улицата, където Джак обикновено паркираше взетата си под наем кола. Въоръжен с тази информация и съвета, че трябва да се движи на запад и да мине през лабиринта на Бийкън Хил, той напусна сградата.

Отново се огледа за Франко, но не го забеляза никъде, което го накара да се ухили на параноята си. Заобиколи сградата. Улиците бяха тесни и с много извивки, към което беше привикнал в Ню Йорк. Скоро се намери на „Дърни стрийт“, която по мистериозен начин се превръщаше в „Мъртъл“. Сградите в по-голямата си част бяха

скромни, тесни четириетажни тухлени къщи. За своя изненада внезапно се изравни с приятна детска площадка, пълна с хлапета и млади майки.

Тъй като нататък улицата ставаше все по-стръмна, Джак осъзна, че Бийкън Хил е не просто име, а истински хълм. Къщите започнаха да стават по-големи и по-елегантни, макар и да не изпъкваха. Отляво мина покрай един огрян от слънцето площад със здрава ограда от ковано желязо, избиваща се около редица стогодишни брястове и пътека, потънала в зелена трева. Няколко пресечки по-нататък — и той вече беше на „Чарлз стрийт“.

В сравнение със страничните улички, по които бе дошъл, „Чарлз стрийт“ приличаше на голям булевард. От двете страни се виждаха малки магазинчета. Скоро Джак намери този, който му трябваше. Далеч от съдебната зала и процеса срещу Крейг, заплахите на Франко изглеждаха малко вероятни. Но вече бе стигнал твърде далече, така че си купи лют спрей от любезния собственик с квадратна челюст, отказа предложената му торбичка и пхна флакона в десния джоб на самото си. Въоръжен с новата си придобивка, той измина останалия път по „Чарлз стрийт“ до кметството и отиде за колата си.

Докато се намираше в мъждиво осветения, влажен подземен гараж, той усети задоволство, че спрея е в него. Но щом седна зад волана и спря на изхода, за да плати, отново се изсмя на параноята си. Сега, като се замислеше, не би трябвало да рита онзи мъж на алеята пред къщата на Станхоуп, макар да не можеше да се отърве от мисълта, че ако не го беше направил, ситуацията бързо можеше да излезе от контрол, особено при липсата на всякакви спирачки от страна на Франко и склонността му към буйстване.

Когато се измъкна от мрачните дълбини на гаража и излезе на слънце, той реши да спре да мисли за Франко. Подкара по улицата, консултирайки се с картата, която му беше дала сестра му. Сети се за предстоящата игра на баскетбол и пулсът му се учести.

Това, което търсеше, бе Мемориал драйв и той бързо откри, че улицата се вие покрай басейна на Чарлз ривър. За съжаление, това бе в Кеймбридж, от срещнатата страна на реката. Съдейки от шофьорския си опит в Бостън, той си помисли, че сигурно няма да е съвсем лесно, тъй като имаше няколко моста. Подозренията му се оправдаха от

объркващата комбинация от липса на леви завои, еднопосочни улици, зацапани пътни знаци и изключително агресивни бостънски шофьори.

Въпреки спънките, Джак все пак успя да се добере до Мемориал драйв, след което бързо намери откритото баскетболно игрище, което приятелят на Уорън, Дейвид Томас, му бе описал. Паркира на малка странична уличка и излезе. Сложи настрани инструментите за аутопсия, които бе взел от Наташа, извади баскетболния екип и се огледа за място, където да може да се преоблече. Като не видя нищо подходящо, той влезе отново в купето и като акробат се измъкна от дрехите си, след което нахлузи шортите, без да обръща внимание на многобройните колоездачи и бегачи по брега на реката.

Скоро вече тичаше към баскетболното игрище. Там се бяха събрали петнайсетина души. Изглеждаха малко над двайсетте. Играта всеки момент трябваше да започне.

Добре запознат със сложния спортен етикет от многогодишния си опит в подобно обкръжение в Ню Йорк, Джак се държеше равнодушно. Едва по-късно, когато започна да стреля, точността му привлече вниманието на играчите, макар никой да не казваше нищо. След петнайсет минути, чувствайки се по-свободно, той небрежно попита за Дейвид Томас. Човекът, когото попита, не му отговори, само посочи с ръка.

Джак се насочи към мъжа. Беше един от онези, които крещяха най-много. Както и бе предполагал, той се оказа афроамериканец, вероятно прехвърлил трийсет и петте, малко по-висок от Джак, но и по-тежък. Беше с гъста брада. Всъщност, имаше повече косми по лицето, отколкото на главата. Но най-отличителното в него бяха искриците в очите му; сякаш ще се разсмее всеки момент. Очевидно бе от хората, които се радват на живота.

Когато Джак го приближи и му се представи, Дейвид го прегърна, след което разтърси ръката му.

— Всеки приятел на Уорън Уилсън е и мой приятел — произнесе той ентузиазирано. — Освен това Уорън ми каза, че си играч. Какво ще кажеш да си партнираме, а?

— Разбира се — кимна Джак.

— Хей, Езоп! — извика той на един друг играч. — Не ти е вечер, приятел. Няма да играеш с нас. Джак ще играе! — И той тупна Джак

по гърба, след което добави: — Този човек вечно измисля някаква история. Затова му викаме Езоп!

Очертаваше се страхотен мач: не по-лош от онези, в които бе играл в Ню Йорк. Много бързо схвана, че е извадил страхотен късмет да играе в отбор с Дейвид. За повече от два часа той, Дейвид и другите трима, които Дейвид бе избрал за вечерния мач, не претърпяха загуба. Джак вече се чувстваше изтощен. Застанал извън линията, той погледна часовника си. Минаваше седем.

— Утре вечер тук ли си? — попита го Дейвид, когато той започна да събира нещата си.

— Още не знам.

— Е, ние сме тук.

— Благодаря, че ме пуснахте да играя.

— Стига, човече, ти си го заслужи.

Джак излезе извън оградата на игрището. Чувстваше краката си като гумени. Макар тениската му да бе пропита от пот в края на мача, вятърът, който духаше откъм реката бързо я беше изсушил. Крачеше бавно, с удовлетворено тяло. В продължение на няколко часа не беше мислил за нищо друго, освен за изискванията на играта, но сега реалността отново вземаше превес. Не изгаряше от нетърпение да разговаря с Лори. Утре беше четвъртък, а дори не знаеше по кое време ще може да започне аутопсията, още по-малко пък кога ще е в състояние да я завърши и да лети обратно към Ню Йорк. Знаеше, че е разбираемо да е разстроена, но нямаше представа какво трябва да й каже.

Той се приближи до колата си и понечи да я отключи. В този момент една ръка се протегна и го стисна за рамото. Той се извърна рязко и погледът му срещна дълбоко поставените очи на Франко и не особено милото му лице. Първото, което му мина през ума беше, че проклетият лют спрей е в джоба на самото му вътре в колата.

— С теб имаме недовършена работа — изръмжа Франко.

Бяха достатъчно близо и дъхът на чесън от устата на Франко почти го повали.

— Поправка — каза Джак, като се опитваше да се измъкне. Франко го беше притиснал към колата. — Не смятам, че някога сме имали съвместна работа, така че не може да е недовършена. — Той забеляза, че отстрани зад Франко стои друг мъж.

— Нахалник! — промърмори Франко.

— Хвани го, Антонио! — нареди Франко и отстъпи назад.

Джак се опита да се шмугне между Франко и колата. С кецовете си можеше лесно да избяга от двамата главорези, въпреки умората от баскетболния мач. Но Франко се втурна напред и успя да го хване за ризата с дясната си ръка, след което го дръпна към себе си и го халоса по устата с лявата. Антонио не закъсна и го прикова отзад. Междувременно Франко вдигна ръка и се приготви да нанесе съкрушителен удар в главата му.

Но намерението му така и не успя. Вместо това едно късо парче тръба се стовари върху рамото на Франко и го накара да извика от изненада и болка. Дясната му ръка се отпусна безволево отстрани, докато вдигаше лявата към рамото, превит на две.

Тръбата се насочи сега към Антонио.

— Пусни го, човече! — каза Дейвид. Повече от дузина баскетболисти се материализираха и направиха кръг около Джак, Антонио и Франко. Няколко държаха гумени вериги, в ръцете си един стискаше бейзболна бухалка.

Антонио пусна Джак и погледна новопристигналите.

— Момчета, не вярвам да сте от квартала — произнесе Дейвид, а гласът му вече не звучеше грубо. — Езоп, претърси ги!

Езоп пристъпи напред и бързо взе пистолета на Франко, без онзи да се съпротивлява. Вторият не беше въоръжен.

— А сега, момчета, ви съветвам да се изнесете оттук — каза Дейвид, вземайки пистолета от Езоп.

— Не си мисли, че е свършило — озъби се Франко на Джак, докато двамата с Антонио се отдалечаваха.

— Уорън ме предупреди за теб — обърна се Дейвид към Джак. — Каза ми, че имаш склонност да се забъркваш в неприятности и че е трябвало да ти спасява задника не веднъж. Извади късмет, че видяхме тези типове да се навъртат наоколо, докато играехме. Каква е работата?

— Просто недоразумение — отговори уклончиво Джак и докосна с пръсти устните си. Беше усетил соления вкус на кръв.

— Ако се нуждаеш от помощ, само ми кажи. А сега не е ли по-добре да си сложиш малко лед на устата и да вземеш това оръжие? Може да ти потрябва, ако тези типове решат да те посетят вкъщи.

Джак отказа оръжието и благодари на Дейвид и на останалите, преди да се качи в колата. Първото, което направи, беше да измъкне спрея от кутията му. След това се огледа в огледалото за обратно виждане. Дясната страна на горната му устна беше подута и леко посиняла. По брадичката му се спускаше струйка съсирена кръв.

Мили боже, промърмори той. Уорън е бил прав, като е казал, че винаги се набърква в рисковани ситуации. Той изчисти кръвта доколкото можеше с тениската си.

По обратния път към къщата на сестра си реши да каже, че се е наранил, докато е играл баскетбол, което по принцип не бе невъзможно. Проблемът беше, че Крейг и Алексис сигурно щяха да са съкрушени след днешните показания и не му се искаше да им създава допълнителни тревоги. Страхуваше се, че могат да се почувстват отговорни за неприятния инцидент, ако им кажеше истината.

Като се опитваше да действа колкото е възможно по-тихо, той използва ключа, който Алексис му беше дала, за да отключи входната врата. Възнамеряваше да слезе направо долу по стълбите и бързо да си вземе душ, преди да се присъедини към останалите. Нямаше търпение да си сложи малко лед на устната, но вече беше минало доста време от нараняването и още петнайсетина минути нямаше да са от такова значение. Той затвори тихо след себе си и спря с ръка на бравата. Шестото му чувство се обади; къщата беше прекалено тиха. Всеки друг път, когато се прибираще, се чуваше шум отвсякъде: радио, звънящ клетъчен телефон, бърборенето на момичетата или телевизора. Сега нямаше нищо такова и тишината го изпълни с лоши предчувствия. Тъй като бе видял Лексъса в алеята пред къщата, бе сигурен, че поне възрастните са си вкъщи. Внезапно го обхвана безпокойство, че нещо лошо се е случило на процеса.

Той бързо мина по коридора, който водеше към голямата стая и провря глава през вратата, очаквайки вътре да няма никой. За негова изненада цялото семейство бе там, всички седяха на дивана. Изглеждаше така, сякаш гледат телевизия, но телевизорът беше изключен.

От мястото си можеше да види лицата им. За миг остана неподвижен, втренчил поглед и с наострени уши. Никой нито помръдна, нито каза нещо. Смаян, Джак влезе вътре и се приближи. Не

му се искаше да прекъсва онова, което правеха, но и не можеше просто да се оттегли, затова нерешително извика името на сестра си.

Алексис и Крейг се обърнаха едновременно. Сестра му се изправи. Лицето ѝ изглеждаше измъчено, очите ѝ бяха зачервени. Нещо не беше наред. Нещо никак не беше наред.

15.

Нюгън, Масачузетс

Сряда, 7 юни 2006 г.

7:48 вечерта

— А, ето те и теб — каза Алексис. След малко вече му разказваше историята: как двамата с Крейг са се прибрали вкъщи след делото и заварили ужасените момичета, завързани една към друга. Крейг добави, че Трейси е била измъкната изпод душа, докато се е къпела.

Джак бе загубил дар слово. Седеше пред масичката за кафе и очите му се местеха ту към уплашеното, угрижено лице на сестра му и към Крейг, който не беше на себе си, ту към шокираните момичета, които седяха безмълвни и неподвижни. Трейси седеше с подвити под себе си крака, облякла огромна тениска. Косата ѝ беше разрошена. Кристина и Меган бяха обвили с ръце коленете си. Върху лицата и на трите се виждаха червени следи, оставени от тиксотото.

— Момичета, добре ли сте? — попита Джак племенничките си.

— Доколкото е възможно след подобно нещо — обади се майка им.

— Как са влезли онези типове?

— През задната врата. Явно са професионалисти.

— Откраднато ли е нещо? — попита Джак. Очите му обходиха бързо стаята, но всичко изглеждаше на място.

— Струва ми се, че не.

— Какво са искали тогава? — погледна я той изненадано.

— Да ни оставят съобщение — отвърна Алексис. — Казали са на Трейси нещо, което трябва да ни предаде.

— Какво? — възкликна той, след като сестра му не се впусна в подробности.

— Никаква аутопсия — отсечено отвърна Крейг. — Съобщението е да не се прави аутопсия, в обратен случай ще се върнат.

Джак завъртя очи. Не можеше да повярва, че предложението му да помогне е предизвикало подобно нещо.

— Това е лудост! — изригна той. — Подобни неща не бива да се случват!

— Обясни го на децата! — не се сдържа Крейг.

— Съжалявам. — Беше съкрушен, че е станал причина за такова нещастие. Поклати глава и погледна Крейг и Алексис. — Ами, добре тогава, аутопсия няма да има!

— Не сме сигурни, че сме готови да отстъпим пред подобно изнудване — каза Алексис. — Независимо от случилото се, няма да се откажем от аутопсията. Смятаме, че щом някой е стигнал дотам, че да заплашва деца, за да спре аутопсията, значи още повече си заслужава тя да бъде направена.

Джак кимна. И той си го бе помислил, но не му се струваше правилно да излага повече на риск Трейси, Меган и Кристина. Освен това единственият виновник според него беше Тони Фасано и неговата мотивация да не загуби евентуалния си хонорар. Джак погледна Крейг. В момента изглеждаше по-спокоен и с него можеше да се говори.

— Ако съществува какъвто и да е риск, аз съм против — каза Крейг. — Но ние смятаме, че рискът може да бъде елиминиран.

— Обадохте ли се в полицията? — попита ги Джак.

— Не, не сме — отвърна Алексис. — Това е втората част на съобщението: никаква аутопсия, никаква полиция.

— Трябва да се обадите в полицията — настоя Джак, но думите му прозвучаха неуверено, тъй като той самият не бе съобщил за сблъсъка си с Фасано и другите предишния ден, както и за станалото преди малко.

— Обмисляме възможностите — обясни Крейг. — Говорихме за това с момичетата. Ще се преместят при баба си и дядо си за няколко дни, докато процесът свърши. Майка ми и баща ми живеят в Лоурънс, Масачузетс и вече пътуват за насам, за да ги вземат.

— Аз може би също трябва да отида с тях — каза Алексис.

— Не трябва да го правиш, мамо — обади се Трейси за първи път. — Ще сме на сигурно при баба.

— Никой няма да знае къде са децата — обясни Крейг. — Няма да ходят на училище, поне до края на тази седмица, а може би и до края на годината, тъй като и без това остават броени дни до

завършването. Обещаха да не използват клетъчните си телефони и да не съобщават на никого къде се намират.

Джак кимна, но не знаеше с кое да се съгласи. Имаше чувството, че получава объркани послания. Нямаше начин рискът за децата да бъде напълно елиминиран. Безпокоеше се, че заради стреса от делото Алексис и Крейг може би не могат да разсъждават ясно. Беше убеден обаче, че полицията трябва да бъде уведомена.

— Слушайте — прочисти той гърлото си. — Единственият човек, който може да стои зад цялата тази работа, е Тони Фасано и приятелчетата му.

— И ние мислим така — съгласи се Крейг. — Но всичко изглежда до такава степен користоно, че се опитваме да държим мозъците си нащрек. Единственото, което ме изненада донякъде на процеса, е неприязънта на колегите ми към обслужващата ми практика. Това ме кара да се замисля над реторичния ти въпрос от миналата вечер дали няма някакъв заговор.

Джак бързо обмисли идеята и макар теоретично да можеше да се допусне сценарий за заговор, шансовете това да се окаже истина бяха нищожни. Тони Фасано и приятелчетата му изглеждаха много вероятни, още повече, че Тони вече го бе заплашил.

— Не знам дали забелязахте — докосна той леко подутата си устна.

— Трудно е да бъде пропуснато — обади се Алексис. — От баскетбола ли е?

— Смятах така да ви го представя — призна той. — Но имахме нов сблъсък с приятеля на Тони, Франко. Започва да се превръща в нещо като всекидневен ритуал.

— Това животно! — изруга Крейг.

— Добре ли си? — разтревожи се Алексис.

— По-добре, отколкото ако не бяха дошли навреме новите ми приятели от баскетболното игрище. Франко имаше съучастник.

— Мили боже! — въздъхна Алексис. — Съжалявам, че си се забъркал в това.

— Поемам си отговорността — вдигна ръце Джак. — И не търся съчувствие. Това, което се опитвам да кажа е, че вероятно Франко и останалите стоят зад случилото се тук. Искам да кажа, че полицията трябва да бъде уведомена и за двата инцидента.

— Можеш да съобщиш на полицията за твоя проблем — предложи Крейг. — Но не желая да залагам на карта сигурността на децата си. Не мисля, че полицията може да направи каквото и да било. Хората, които са дошли тук, са били професионалисти със скиорски маски, безлични работни дрехи и са носили ръкавици. Полицията в Нютън няма опит с подобен сорт неща. Това тук си е едно спокойно сателитно градче.

— Не съм съгласен — възрази Джак. — Сигурен съм, че местната полиция се е сблъсквала с много повече неща, отколкото си представяте и криминолозите могат да свършат страхотна работа. Идея си нямате какво биха могли да открият. Може да свържат това събитие с някакво друго. Могат да поставят наблюдение. Ако не съобщите за инцидента, превръщате се в играчка в ръцете на онзи, който стои зад цялата тази работа. Позволяват да ви изнудват.

— Разбира се, че ни изнудват — извика Крейг. — Господи, човече! Да не мислиш, че сме толкова глупави?

— По-спокойно, Крейг — намеси се Алексис и прегърна Трейси, която седеше до нея.

— Имам предложение — продължи Джак. — Имам много добър приятел в Ню Йорк, който е старши детектив в Нюйоркската градска полиция. Мога да му се обадя и да го попитаме какво трябва да направим.

— Не искам да ме принуждават — каза Крейг.

— Никой няма да те принуждава — сопна му се Джак. — Гарантирам ти.

— Мисля, че ще е добре Джак да му се обади — каза Алексис.

— Добре — вдигна ръце Крейг. — Какво ли знам аз!

Джак бръкна в джоба на самото си и извади телефона си. Бързо набра домашния номер на Лу Солдано. Минаваше осем, което може би беше най-подходящият момент да хване детектива, макар да се окаже, че той не си е вкъщи. Джак му остави съобщение на гласовата поща. След това му позвъни на клетъчния и се окаже, че Лу току-що е излязъл от отдел „Убийства“ в Куинс и пътува в колата си.

Джак му описа накратко с какво се занимава в момента. Завърши с това, че в момента е със сестра си и децата и си задават въпроса дали трябва да уведомяват полицията за инцидента или не.

— Такъв въпрос изобщо не стои — каза Лу без колебание. — Незабавно да се обадят в полицията.

— Безпокоят се, че полицията в Нютън може би не е в състояние да прецени риска.

— Казваш, че в момента си с тях, така ли?

— Да, заедно сме.

— Пусни ме на спикерфона!

Джак изпълни молбата му и протегна телефона пред себе си. Лу се представи набързо, изказа съчувствието си за сполетялото ги изпитание и продължи:

— Имам много добър приятел в Бостънското полицейско управление. Работили сме заедно преди време. Човекът е много опитен в областта на престъпления от всякакъв характер, включително и на такова, жертва на което сте вие в момента. Ще му се обадя и ще го помоля да се заеме лично. Живее някъде в Западен Нютън. Сигурен съм, че познава момчетата от вашето полицейско управление. Мога да му звънна веднага. Казва се Лиъм Фланаган. Страхотен е. И нека ви кажа нещо: децата ви ще са в по-голям риск, ако не съобщите за инцидента. Знам го от опит.

Алексис погледна Крейг.

— Мисля, че трябва да се съгласим с него.

— Добре — въздъхна той с известна неохота.

— Чу ли това? — попита Джак.

— Чух — потвърди детективът отсреща. — Задействам се веднага.

— Разчитам на теб, Лу — каза Джак, затвори спикерфона, извини се на семейство Бауман и излезе в коридора, така че да не го чуват отвътре. — Лу, когато говориш с Фланаган, виж дали не може да ми даде оръжие.

— Оръжие? — възкликна Лу. — Трябва да иска разрешение отгоре.

— Провери дали е възможно. Чувствам се по-уязвим от обикновено.

— Разрешителното ти валидно ли е?

— Да, за Ню Йорк. Минал съм през официална подготовка и всичко останало. Ти ме накара да го направя. Но никога не съм притежавал пистолет.

— Ще видя какво мога да направя.

— Когато Джак затвори телефона, звънецът на входната врата иззвъня. Алексис бързо мина покрай него.

— Сигурно са родителите на Крейг — каза тя. Но грешеше. Беше Рандолф Бингъм, облечен небрежно, но елегантен, както винаги.

— Крейг готов ли е за репетицията си? — осведоми се той, забелязвайки изненадата на Алексис. — Той ме очаква.

Алексис се смути.

— Репетиция? — вдигна вежди тя.

— Да. Крейг ще дава показания сутринта и се уговорихме да направим предварително репетиция.

— Заповядай — покани го Алексис, като се опита да прикрие объркването си.

Рандолф забеляза шортите и мръсната, изцапана с кръв тениска на Джак, но не каза нищо, когато Алексис го въведе в дневната. Разказаха и на него какво се е случило следобеда. Мекото му, спокойно изражение ставаше все по-тревожно и мрачно.

— Децата прегледани ли са от лекар? — попита той.

— Само от Крейг — отвърна Алексис. — Не сме се обаждали на педиатъра им.

Рандолф погледна към Крейг.

— Мога да помоля за продължение на делото, ако желаш.

— Какви са шансовете съдията да отстъпи?

— Няма как да знаем. Всичко зависи от личната преценка на съдия Дейвидсън.

— За да съм честен, мисля, че е по-добре този кошмар да свършва колкото се може по-бързо. — Така и за децата е най-сигурно.

— Както искаш — кимна адвокатът. — Предполагам, че вече си се обадил в полицията?

Алексис и Крейг си размениха погледи. В този момент в стаята влезе Джак.

— Ще го направят всеки момент — каза той и бързо обясни плана. После спомена предположението си, че Тони Фасано има нещо общо с цялата тази работа, още повече че го бе заплашил, че ще стане „история“, ако се захване да прави аутопсия.

— Това си е чисто нападение — каза Рандолф. — Можете да повдигнете обвинение.

— Нещата са малко по-сложни — отвърна Джак. — Единственият свидетел беше приятелят на Фасано, когото ритнах, след като той ме удари. Лично аз не възнамерявам да повдигам обвинение.

— Има ли някакво доказателство, че Тони Фасано стои зад днешното престъпно деяние? — попита Рандолф.

— Доказателства няма — въздъхна Крейг. — Дъщерите ми смятат, че могат да разпознаят гласа на човека, макар да не са напълно сигурни.

— Може би полицията ще има по-голям късмет. А какво става с аутопсията? Ще се прави ли или няма?

— Опитваме се да решим — отвърна Алексис.

— Все пак е свързано със сигурността на децата — каза Джак.

— Да допуснем, че този въпрос се уреди, кога бихте могли да започнете?

— Трупът трябва да бъде ексхумиран утре сутринта. Ще направя веднага аутопсията, но първите резултати ще се отнасят само до грубата патология.

— Предвид обстоятелствата, ще е доста късно — каза Рандолф. — Може би не си заслужава усилието, както и риска. Утре след показанията на д-р Бауман ще представя защитата — това ще са показанията на нашите експерти. Което на свой ред означава, че в петък сутринта споровете ще приключат.

Телефонът на Джак иззвъня и той побърза да излезе от стаята. Беше Лу.

— Свързах се с Лиъм, разказах му историята и дадох адреса на сестра ти. Скоро ще дойде при вас с няколко от хората си. Добро ченге е, можеш да ми вярваш.

— Попита ли го за оръжие?

— Попитах го. Не беше въодушевен от идеята, но обрисовах в блестяща светлина всичките ти качества.

— И какъв е крайният резултат? Ще помага ли или не? Ако всичко се развива както трябва, утре сутринта ще изкопаят трупа и след всичките тези заплахи ще се чувствам като гола мишена.

— Каза, че ще те уреди, но щял да държи мен отговорен.

— Какво означава това?

— Предполагам, че ще ти даде пистолет, така че внимавай с проклетото нещо.

— Благодаря ти за съвета, татенце — каза Джак. — Ще се опитам неочаквано за себе си да гръмна колкото се може повече хора.

Той се върна в дневната. Крейг, Алексис и Рандолф продължаваха да обсъждат аутопсията, като накрая все пак бе взето решение аутопсия да се прави, независимо от ограниченото време. Главният аргумент на Рандолф бе възможността да се използва всяко потенциално откритие, както и да се анулира решението на съда, да се спечели ново дело или да се разпредели наложеното наказание, като се има предвид и нехайството, проявено от страна на потърпевшия. Рандолф щеше да насочи вниманието на присъстващите към факта, че според медицинските картони Пейшънс Станхоуп е отказала на няколко пъти да ѝ бъдат направени допълнителни кардиологични изследвания, след проведения съмнителен ЕКГ тест.

Когато накрая всички млъкнаха, Джак съобщи на групата, че детектив лейтенант Лиъм Фланаган идва насам.

— Искаме да направиш аутопсията, ако още не си се отказал — обърна се към него Алексис, без да обръща внимание на думите му.

— Доста се постарях, така че ако наистина всички го искате, нямам нищо против. — Той погледна към Крейг. Крейг сви рамене.

— Няма да се опълчвам срещу групата. След всичкия стрес, който преживях, не вярвам на преценката си.

— Поне си честен — усмихна се Джак.

Входният звънец издрънча и Алексис стана, сигурна, че този път са родителите на Крейг. Но и този път грешеше. На входа стояха петима полицаи, двама, от които бяха облечени в униформи на Нютънското полицейско управление. Тя ги покани да влязат.

— Аз съм детектив лейтенант Лиъм Фланаган — произнесе едрият червенокос мъж с бумтящ глас. Имаше ясни сини очи и многобройни лунички върху сплескания боксьорски нос. Той представи останалите: детектив Грег Сколар, офицерите Шон О'Рурк и Дейвид Шапиро и криминологът Дерек Уилямс.

Джак го гледаше изучаващо. Имаше чувството, че го познава отнякъде, че го е срещал в миналото, макар да изглеждаше невъзможно. Внезапно се сети. Погледна отново мъжа и го попита:

— Не се ли срещнахме днес сутринта в патологията?

— Да, наистина бяхте вие! — възкликна Лиъм и се разсмя. — Сега ви познах. Влязохте в залата за аутопсии.

След като разказаха на полицаите какво се бе случило следобеда, мъжете се заеха да проучват двора. Слънцето беше залязло, но все още не беше тъмно. Двамата детективи се интересуваха главно от децата.

През това време Рандолф подготвяше Крейг за утрешните му показания.

— Мислиш ли, че е важно? — възропта Крейг. Беше напрегнат по обясними причини.

— Бих казал, че е ужасно важно — отвърна му адвокатът. — Може би трябва да си припомниш какво си казал по време на предварителните показания. Би било пагубно да повтаряш едно и също пред съдебните заседатели. Стана ясно, че стратегията на отсрещната страна е да те представи като арогантен, безсърдечен лекар, за когото е по-важно да отиде навреме в Симфоничната зала с атрактивното си гадже, отколкото да се погрижи за сериозно болната си пациентка. Не бива да допусне и поведение, което би потвърдило подобни изказвания. Единственият начин да го избегнем е да направим предварителна репетиция. Ти си добър лекар, но посредствен свидетел.

Отрезвен от не особено ласкателните оценки на Рандолф, Крейг покорно се съгласи да разиграят едно тренировъчно заседание. Той прекъсна детективите, които разпитваха момичетата, за да ги предупреди, че ще бъде в библиотеката.

Джак и Алексис се преместиха в кухнята.

— Искам да ти кажа, че съжалявам за всичко, което се случи — каза Джак. — Имах добри намерения, но май повече навредих, отколкото да помогна.

— Няма нужда да се извиняваш. Помогна и на мен, и на Крейг в морално отношение. Крейг направо се промени, откак си тук. Прозренията му ме смайват.

— Надявам се това да не се промени. А момичетата? Как според теб реагират на ставащото?

— Не съм сигурна — призна тя. — Все пак са още деца, макар баща им да не беше при тях, докато растяха. От друга страна, аз винаги съм била близка с тях. Винаги сме се разбирали. Сега ще отидат при родителите на Крейг.

— Според теб имат ли нужда от професионална помощ, от някакъв вид терапия?

— Не мисля. Само ако страховете им продължат прекомерно дълго. Предполагам, че в края на краищата съдът ще трябва да се произнесе. За щастие, имам някои колеги в службата, чието мнение мога да използвам, ако се наложи.

— Мислех си — започна Джак нерешително, — тъй като присъствието ми причини толкова неприятности, дали няма да е добре да се преместя в хотел в града.

— Категорично не! — възрази Алексис. — Не искам и да чувам. Тук си и тук ще останеш.

— Сигурна ли си? Няма да го приема лично.

— Напълно сигурна. Хайде да не го обсъждаме повече.

Входният звънец отново се обади.

— Е, това вече сигурно са баба им и дядо им — изправи се Алексис.

Детективите и момичетата седяха около масичката за кафе, но като че ли въпросите бяха към края си.

Няколко минути по-късно Алексис влезе с родителите на Крейг. Леонард беше пълнен мъж с тридневна брада, старомодна подстрижка и солидно шкембе, предполагащо доста изпити бири срещу телевизора. Когато му представиха Джак, Джак разбра още нещо за него: Леонард беше човек на няколкото думи, който би засрамил и лаконичен спартанец. Когато си стиснаха ръце, възрастният мъж изгрухтя нещо неразбираемо.

Роуз Бауман беше пълната му противоположност. Когато застана на прага и децата се втурнаха към нея, тя ги прегърна възторжено и начаса започна да ги разпитва. Беше ниска, набита жена с накъдрена бяла коса, светли очи и румени бузи.

Момичетата я задърпаха към дивана и Джак се оказа неочаквано насаме с Леонард. Той се опита да завърже някакъв разговор за това колко важни са бабите и дядовците. Отговорът беше глухо сумтене.

След още няколко безуспешни опита да измъкне някаква дума от устата на този човек, Джак се отказа и се приближи към Лиъм Фланаган; искаше да се увери, че ще е тук през следващите трийсет минути. После събра хвърлените си дрехи и обувки и слезе на долния етаж да си вземе душ.

Докато водата се стичаше по измorenото му тяло, той виновно си спомни, че все още не се е обадил на Лори. Дявол да го вземе, какво

ставаше с него? Уви се в хавлията, застана пред запотеното огледало и примига. Беше забравил напълно за леда и устната му изглеждаше още по-подута и синя. В комбинация със зачервената буза от предишния ден, видът му напомняше на кръчмарски побойник. Е, беше късно да си слага лед, ефектът щеше да е минимален, така че бързо се отказа от идеята да се качи до хладилника. Вместо това се облече и извади клетъчния си телефон.

Покритие почти нямаше, затова се отказа и от тази идея и се качи горе. Алексис беше в хола, както и момичетата, които се молеха на баба си да пътува с тях. Роуз каза, че трябва да е заедно с дядо им. Тогава Джак чу единствената дума, която се отрони тежко от устата на Леонард:

— Хайде, Роуз! — Гласът му прозвуча мрачно. Това не беше молба, а по-скоро заповед. Жената се откъсна от децата и покорно забърза след съпруга си, който вече излизаше от входната врата.

— Ще се видим ли в съда? — обърна се Алексис към Джак на път за гаража. Децата вече се бяха сбогували с баща си, който така и не се показа от библиотеката, зает в разговори с Рандолф.

— Предполагам. Честно казано, не знам какъв ще ми е графикът. Не зависи от мен.

В този момент Алексис се плесна по челото:

— Боже господи! — извика тя разстроено. — Току-що си спомних, че се жениш в петък. А утре е четвъртък. Толкова съм преуморена, че бях напълно забравила. Съжалявам. Бъдещата ти булка сигурно ме мрази за това, че съм те накарала да дойдеш тук и те държа за заложник.

— Познава ме достатъчно добре, за да знае кого да обвинява.

— Значи ще направиш аутопсията и след това ще се върнеш в Ню Йорк?

— Такъв е планът.

Долу в гаража момичетата се сбогуваха с вуйчо си и го прегърнаха. Кристина прошепна в ухото му, че съжалява за онова, което се е случило с дъщерите му и с наведена глава влезе в колата. Напълно неочакваното признание изненада Джак и разклати емоционалното му равновесие. Той усети, че сълзите му напират и побърза да ги преглътне. Когато сестра му се приближи и обви ръце

около шията му, изненадана от обърканото му изражение го отгласна от себе си и го погледна:

— Хей! Добре сме. Децата ще са добре. Повярвай ми!

Джак кимна и се изкашля.

— Ще се видим утре. Надявам се да мога да предложа нещо, което да си заслужава.

— Аз също. — Алексис се качи в джипа и активира гаражната врата, която се вдигна нагоре с дрънчене.

В този момент Джак осъзна, че трябва да премести колата си. Беше я паркирал успоредно с „Лексъса“ на Крейг и блокираше алеята. Той направи знак на сестра си да почака, след което дръпна наетия Хюндай назад в улицата. След малко колата на сестра му се плъзна напред и потъна в мрака.

Докато се връщаше към алеята, забеляза двете коли на Нютънския полицейски патрул и два други, безлични тъмни седана, принадлежащи на двамата детективи, паркирани по дължината на улицата. Учуди се колко бързо са свършили, тъй като нямаше търпение да говори с тях, и по-специално с Лиъм Фланаган. Петимата полицаи тъкмо излизаха от къщата на Бауман.

— Извинявайте! — извика Джак и се затича.

— Д-р Степълтън — кимна Лиъм. — Очаквахме ви.

— Приключихте ли с огледа на местопрестъплението? — попита той.

— За момента.

— Някакъв успех?

— Лентата тиксо ще бъде изследвана в лабораторията, както и няколкото влакна от банята на децата. Не открихме много. Наистина, имаше нещо на партера, което нямам право да разгласявам и което може да се окаже обещаващо; при всички положения обаче става дума за професионална работа.

— А какво става с аутопсията, която е в центъра на опита за изнудване? — поинтересува се детектив Грег Сколар. — Ще я правите ли или не?

— Ако се извърши ексхумация, ще има и аутопсия — вдигна рамене Джак. — Ще я направя веднага, щом ми предоставят трупа.

— Странно е да се случи нещо такова заради една аутопсия — произнесе Сколар. — Очаквате ли някакви шокиращи разкрития?

— Не знаем какво да очакваме. Единственото, което знаем е, че пациентката е имала сърдечна криза. Това засилва любопитството ни.

— Съдба! — каза детектив Сколар. — За ваше спокойствие и за спокойствие на семейство Бауман, сме готови да поставим двадесет и четиричасово наблюдение над къщата за няколко дни.

— Сигурен съм, че семейство Бауман ще го оценят. Аз, във всеки случай, ще спя по-добре.

— Дръжте ни в течение. — Детективът му подаде визитна картичка, преди да стисне ръката му. Останалите му колеги: е присъединиха.

— Мога ли да разменя с вас няколко думи? — обърна се Джак към Лиъм.

— Разбира се — усмихна се мъжът. — Тъкмо се канех да ви задам същия въпрос.

Двамата изпратиха полицаите до служебните им коли, които бързо бяха погълнати от индиговия мрак. Нощта падаше сякаш неохотно, насила, но краткият момент на колеблива борба между светлината и тъмнината бе отминал и сега всичко се сливаше в неразличима черна маса. Единствената светлина идваше от фронталния прозорец на къщата и от самотната улична лампа от отсрещната страна. Горе в тъмното небе тънкото резенче на луната надничаше през бухналия листак на дърветата.

— Какво ще кажете да седнем в моята лимузина? — предложи Лиъм, когато се приближиха до мизерния му „Форд“.

— Всъщност, даже изглежда красива отвън — засмя се Джак. Беше захладняло и температурата продължаваше да пада.

Двамата се облегнаха на колата и Джак му разказа за конфронтацията си с Тони Фасано, за заплахите и за юмручните схватки с другарчето му Франко. Лиъм слушаше внимателно.

— Познавам Тони Фасано — каза той. — Занимава с много различни неща, включително със спорове за персонални щети, а ето че сега и с дела за лекарска небрежност. Беше поел защитата дори на някакви долнопробни типове, откъдето всъщност го знам. Трябва да ви кажа, че е много по-умен, отколкото може би сте си мислили първоначално.

— Останах със същото впечатление.

— Допускате ли наистина, че той е в дъното на този опит за изнудване? Като се имат предвид хората, с които е близък, той може да се похвали с връзки.

— Стори ми се логично, тъй като ме заплаши, но после пък си помислих, че е твърде елементарно и глупаво за умен човек като него.

— Подозирате ли някого другиго?

— Всъщност, не — каза Джак. За миг се поколеба дали да не спомене идеята за заговор, но шансовете тази измишльотина да се окаже истина бяха нищожно малки и не си струваше.

— Ще проверя версията за Фасано — каза Лиъм. — Офисът му е в Норт Енд, така че е в нашата юрисдикция, но без никакви доказателства не можем да направим кой знае колко, особено за кратък период от време.

— Знам — кимна Джак. — Оценявам времето, което ни отделихте тази вечер. Страхувах се, че семейство Бауман няма да съобщят на полицията.

— Готов съм да направя всякаква услуга на стария си приятел Лу Солдано. Останах с впечатлението, че двамата сте доста близки.

Джак кимна и се засмя вътрешно. За пръв път бе срещнал Солдано по времето, когато и двамата преследваха Лори. Не можеше да отрече, че му бе длъжник — когато детективът разбра, че няма големи шансове да спечели Лори, той се спусна да помага на Джак.

— С което стигнахме до последното — каза Лиъм. Той отключи колата си и се разрови в една чанта на предната седалка. Обърна се към Джак и му подаде чипонос трийсет и осемкалибров „Смит & Уесън“. — По-добре внимавай с него, защото това е нещо, което обикновено не правя.

Джак обърна револвера в ръката си. Той блестеше в мрака, отразявайки светлината, която идваше от прозорците на къщата.

— Използвай го само ако си сто и десет процента сигурен — погледна го настойчиво Лиъм. — Като се надявам да не ти се наложи.

— Само ако ситуацията е на живот или смърт — увери го Джак. — Но щом момичетата не са тук, може би не ми е нужен. — И той подаде оръжието обратно на Лиъм.

— Задръж го. На няколко пъти са те нападали. Винаги можеш да ми го върнеш. Кога си заминаваш?

— Утре по някое време, което е още една причина да не вземам оръжието.

— Вземи го! — настоя Лиъм и му подаде визитната си картичка, преди да заобиколи колата и да отвори вратата към шофьорското място. — Ще ми го дадеш, преди да си тръгнеш, или ще го оставиш в плик с името ми в главното управление. Не обяснявай какво има вътре.

— Ще бъда внимателен — обеща Джак. След което добави шеговито: — Тава е второто ми име.

— Не и според Лу — разсмя се Лиъм. — Но ми каза, че си изключително отговорен тип, на което впрочем разчитам.

Двамата се сбогуваха, детективът се метна в колата си и бързо изчезна в тъмнината.

Джак опипа револвера. Създаваше измамното чувство за безобидност, приличаше на детска играчка, но като съдебен патолог той добре познаваше разрушителната му сила. Беше открил повече куршуми в трупове, отколкото би си признал, винаги изненадан от степента на причинените увреждания. Той пхна пистолета в джоба си и извади от другия клетъчния си телефон. По напълно разбираеми причини се двоумеше дали да се обади на Лори, тъй като знаеше, че тя ще се тревожи и ще се ядосва на оставането му в Бостън. От нейна гледна точка връщането му в четвъртък, може би дори в четвъртък вечерта, при положение, че сватбата им е в петък в 1:30 след обяд, изглеждаше пълен абсурд и безразсъдство, което го караше да се чувства безсилен. Беше впримчен в плаващите пясъци на обстоятелствата. След всичко случило се, нямаше начин да изостави Алексис и Крейг. Нещо повече, бе искрено заинтригуван кой и по какви причини не желае да бъде правена аутопсия. В този миг му хрумна нещо: Дали не беше свързано с болницата? Възможно ли беше да се е случило нещо в болницата през нощта, когато Пейшънс Станхоуп е била откарана там, нещо, което не трябва да се разкрива? Не му беше хрумвало до този момент, макар да бе много по-вероятно от странната идея за заговор срещу обслужващата медицина.

С тревога и чувство за вина той набра клетъчния телефон на Лори.

16.

Нютън, Масачузетс

Сряда, 7 юни 2006 г.

9:55 вечерта

— Време беше! — произнесе Лори отсечено.

Джак примига. Поздравът ѝ беше на 180 градуса от предишната вечер, възвестявайки типа разговор, от който той се страхуваше.

— Вече е почти десет! — оплака се Лори. — Защо не се обади? Минаха осем часа от малодушното съобщение, което си ми оставил на гласовата поща.

— Съжалявам. — Джак се опита да вложи колкото се може повече разкаianie в гласа си. — Беше странна вечер.

Въпреки, че такъв коментар беше умишлено подценяващ, това едва ли бе типът саркастичен хумор, на който бе способен. Правеше съзнателни усилия да устои на тази тенденция, която се бе превърнала в рефлекс с този негов непукистки подход към живота след сполетялата го семейна трагедия. Като си подбираше думите и се стремеше да е възможно най-кратък, Джак разказа на Лори за взлома, за тормоза над децата и посещенията на полицаите, благодарение на навременната намеса на Лу. После спомена за Тони Фасано и заплахите му, включително за вчерашния епизод.

— Направо не мога да повярвам! — каза Лори след известно време. Гневът бе изчезнал от гласа ѝ. — Добре ли си?

— Устната ми е подута и имам няколко разкъсани капиляри на бузата, но ми се е случвало да пострадам доста по-зле на баскетбол. Така че съм добре.

— Този Франко ме притеснява. Прилича ми на луд.

— Според мен, дори си е много добре — каза Джак. Поколеба се дали да спомене оръжието, но реши да не я плаши повече.

— Доколкото разбрах, смяташ, че Тони Фасано стои зад нападението над децата.

Той повтори част от разговора, който бе провел с Лиъм.

— А децата как са?

— Справят се забележително добре, като се има предвид какво са преживели. Може би има нещо общо с това, че майка им е психолог. Алексис се държи страхотно с тях. Сега ги заведе при родителите на Крейг за няколко дни.

— Извинявай, Джак, но може ли да поговорим малко за нас? Кога все пак смяташ да се върнеш в Ню Йорк?

— В най-лошия случай утре вечер — отвърна той. — Ще направя аутопсията, ще напиша резултатите каквито и да са, и ще ги предам на адвокатата на Крейг. Дори и да исках, той не смята, че може да ме изправи на подиума като свидетел, така че за това не може и да става дума.

— Значи, според теб, си към края — каза Лори. — Но ако ме оставиш сама до олтара, знай, че никога няма да ти го простя.

— Казах „в най-лошия случай“. Може би ще съм при теб още следобеда.

— Обещай ми, че няма да правиш нищо глупаво.

Джак можеше да измисли достатъчно остроумни отговори, но се въздържа. Вместо това каза:

— Ще бъда внимателен. — След което добави, за да прозвучи по-успокоително: — Полицията в Нютън обеща допълнително наблюдение над къщата.

Убеждавайки се, че Лори е достатъчно омилостивена, той ѝ изпрати целувки и ѝ пожела лека нощ, след което проведе още два бързи телефонни разговора. Един с Лу Солдано, за да му благодари за помощта и за да му напомни да дойде в църквата в петък, и друг с Уорън, за да каже, че Дейвид е не само добър баскетболист, но и че му е спасил задника тази вечер. Е, вече можеше да се отпусне. Изведнъж умората го връхлетя. Лунният сърп се бе издигнал малко по-високо в небето и осветяваше тъмните силуети на дърветата. Забелязваха се и няколко плахи звездици, въпреки целия разхитителен блясък, който нощен Бостън изпращаше към небесата. Той вдиша дълбоко хладния, свеж въздух. Някъде далече излая куче. Този мир и спокойствие го накараха да се запита какво ли ще донесе сутринта. Дали на ексхумацията щеше да има някакви ексцесии? Нямаше представа, но беше доволен, че Лиъм го накара да задържи оръжието. Той потупа

джоба си. Солидната му тежест го накара да се почувства по-сигурен, макар да знаеше, че статистиката твърди обратното. С чувство на фатализъм, че каквото има да се случва ще се случи независимо какво прави, Джак сви рамене, обърна се и се насочи към къщата.

Помисли си, че без децата и Алексис вкъщи, прилича на натрапник. След като затвори предната врата, тишината стана толкова пълна, почти осезаема, въпреки че можеше да чуе глухите гласове на Крейг и Рандолф, които идваха откъм библиотеката. Влезе в голямата стая и се насочи към хладилника. Имаше достатъчно продукти и той си направи сандвич. Отвори си бира и се настани на дивана, после включи телевизора и затърси новинарския канал. Ядеше без да усеща никакъв вкус, втренчен в екрана. Не че имаше нещо кой знае какво.

Скоро в чинията останаха само трохи и той надигна кутийката с бира. Гласовете от библиотеката станаха по-силни. Явно спореха. Джак увеличи звука, за да не чува. Няколко минути по-късно входната врата се трясна толкова силно, че той усети вибрациите. На прага на стаята застана Крейг и от начина по който си напълни чашата с ледени кубчета и затръшна вратата към кабинета, личеше, че е бесен. Той отпи една здрава глътка скоч, после взе чашата и бутилката и се премести на дивана.

— Не възразяваш, нали? — погледна той Джак, докато се настаняваше до него.

— Не, разбира се — отвърна Джак, питайки се защо ли си дава труда да го пита. Той се дръпна в другия край и изключи телевизора. Крейг отпи поредната едра глътка скоч, втренчил поглед в празната камина.

— Как мина репетицията? — попита Джак, опитвайки се да завърже някакъв разговор.

Крейг се изсмя презрително.

— Чувстваш ли се подготвен? — настоя Джак.

— Предполагам, че съм подготвен, както съм бил винаги.

— Какво те посъветва Рандолф?

Крейг отново се разсмя.

— Нали знаеш, обичайното. Да не си виря носа, да не говоря прекалено силно, да не се присмивам на съдията.

— Питам те сериозно — каза Джак. — Бих искал да знам.

Крейг го погледна. Част от напрежението, изписано върху лицето му, се оттегли.

— Обичайните предупреждения, които споменах по време на обяда и може би още едно-две неща. Да не съм заеквал и да не съм се смеел. Можеш ли да повярваш? Тони Фасано ме напада с думи, а се иска от мен да съм спокоен. Можело да изглеждам наранен, но не и ядосан, така че да предизвикам симпатиите на съдебните заседатели. Представяш ли си?!

— Според мен звучи разумно.

Крейг присви очи и го погледна.

— Според теб, но не и според мен.

— Без да искам чух, че повишавате тон. Карахте ли се?

— Всъщност не — каза Крейг. — Просто ме ядоса. Разбира се, точно това се опитваше да направи. Разиграваше театър като Фасано. Виждаш ли, проблемът е там, че когато застана на подиума, аз ще съм се заклел, а Тони Фасано няма да е. Това означава, че ще може да си приказва каквото му хрумне и да твърди каквото си иска, а аз трябва да съм с дебела кожа и да се правя, че не ми пука. Кое не ми е възможно. Ядосах се дори на Рандолф. Направо съм отчаян.

Джак го гледаше как пресушава чашата си, как после си налива поредната напитка. Знаеше, че често личностните качества на наистина добрите лекари като Крейг, които ги правят докачливи в един процес за лекарска небрежност, ги правят лоши свидетели на собствената им защита. Знаеше също, че и обратното е вярно: Наистина лошите лекари полагаха усилия край леглата на болните, за да компенсират професионалния дефицит и да избегнат евентуален процес, а ако такъв все пак се повдигнеше, правеха такива представления, за да отърват кожата, че направо бяха достойни за „Оскар“.

— Просто не виждам кое му е доброто — продължи Крейг, повече мрачен, отколкото ядосан. — И продължавам да се безпокоя, че Рандолф не е правилният човек, независимо от опита му. Дяволски префърцунен е. А Тони Фасано е хитър и лукав, и журито го гледа в устата.

— Журито в края на краищата ще прогледне през мъглата — успокои го Джак.

— Другото, с което Рандолф ме вбеси, е, че продължава да приказва за обжалване. Това окончателно ме вбеси тази вечер. Не мога да повярвам, че повдига въпроса. Да, знам, че трябва да го обмисля. Както трябва да помисля какво ще правя през остатъка от живота си. Ако изгубя делото, сигурен съм, че няма да мога да продължа да практикувам.

— Това е двойна трагедия — каза Джак. — Професията не може да си позволи да се лиши от най-кадърните си клиницисти, нито пък пациентите ти.

— Ако изгубя, никога няма да мога да погледна пациент, без да се тревожа, че може да ме осъди и да ме подложи отново на подобен род преживявания. Това бяха най-лошите осем месеца в живота ми.

— Но какво би могъл да правиш, ако не практикуваш? Имаш малки деца!

Крейг вдигна рамене.

— Може би да работя в голяма фармацевтична компания. Съществуват много възможности. Познавам няколко души, които тръгнаха по този път. Друга възможност е да подновя научните си изследвания.

— Смяташ ли, че това ще те удовлетворява?

— Защо не? Проблемите са интересни.

— За да завършим темата — каза Джак, — докато бях навън преди малко, се сетих за нещо и се запитах дали да не се кача при вас горе.

— За какво?

— За Пейшънс Станхоуп. Получих всички папки по делото, които съм прочел няколко пъти. Включително твоите протоколи. Единственото нещо от болницата, обаче, е документът от спешното.

— Да. Тя така и не се съгласи на никакви други изследвания.

— Знам, но няма никакви лабораторни изследвания, освен споменатите в бележките, няма и предписания. Това, което се питам е дали в болницата може да се случи голяма грешка, като например даване на погрешно лекарство или предозиране. Ако е така, отговорният за това човек може отчаяно да се опитва да прикрие следите и да е дяволски щастлив, че те е натопил ти да отговаряш. Знам, че е само теоретична възможност, но не е чак толкова абстрактна, колкото идеята за заговора. Ти какво мислиш? След

станалото днес следобед е свършено ясно, че някой силно, много силно е против правенето на аутопсия и ако не можем да държим отговорен за това Фасано, причината може да е нещо друго, освен пари.

Крейг се замисли за известно време.

— Поредната безумна мисъл, макар и да е интересна.

— Предполагам, че по време на разследването, всички свързани със случая протоколи от болницата са били получени.

— Така мисля — каза Крейг. — Ето ти един аргумент срещу подобна теория — аз бях там с пациентката през цялото време. Щях да усетя, ако имаше нещо такова. Ако е имало предозирание или даване на погрешно лекарство, обикновено е налице видима промяна в статуса на пациента. А такава нямаше. От момента, когато за пръв път я видях в дома ѝ, до момента, в който бе обявена за мъртва, тя просто гаснеше, не реагираше на нищо, което правехме.

— Добре — кимна Джак. — И все пак ще имам едно наум, когато се захващам с аутопсията. Независимо от всичко съм планирал токсикологично изследване, ако има шансове за свръхдоза или погрешно лекарство, това е много по-важно.

— Какво ще покаже подобно изследване?

— Обичайните лекарства, дори някои не толкова обичайни, ако са в достатъчно висока концентрация.

Крейг пресуши втората си чаша, погледна към бутилката и си помисли дали няма да е добре да си налее трета. Той се изправи.

— Съжалявам, че не съм добър домакин, но имам среща с любимия си хипнотичен агент.

— Не е добра идея да смесваш алкохол с приспивателни.

— Нима? — произнесе Крейг с пресилена усмивка. — Не съм и подозирал.

— Ще се видим сутринта — каза Джак, преструвайки се, че не долавя предизвикателния му поглед.

— Да не би да се боиш да не дойдат лошите момчета? — попита язвително Крейг.

— Не, не се боя.

— Нито пък аз. Не и докато аутопсията не е направена.

— Имаш ли нещо наум? — вдигна вежди Джак.

— Разбира се, че имам, особено след като ти ми каза, че шансовете да се открие нещо са малки, а Рандолф заяви, че независимо какво бъде намерено, то няма да повлияе решението на съда.

— Казах, че шансовете са малки, преди някой да нахълта в къщата ти, за да те предупреди да не се захващам да търся. Но това не е аргумент. Зависи от теб и Алексис.

— Тя е убедена.

— Добре, а ти? Трябва да ми кажеш, Крейг. Искаш ли да правя аутопсията?

— Не знам какво да мисля, особено след двата двойни скоча.

— Защо не ми кажеш окончателното си решение утре — предложи Джак. Вече губеше търпение. Крейг не беше най-лесният човек дори и без двата двойни скоча.

— Що за човек трябва да е, за да тръгне да тероризира три малки деца? — избърбори Крейг.

Джак вдигна рамене. Беше от онези въпроси, които не се нуждаеха от отговор. Пожелаха си лека нощ и се разделиха.

Джак остана на дивана и се протегна назад, загледан в изкачващия се по стъпалата Крейг, който залиташе несигурно. Дали пък не трябваше да отиде по някое време през нощта и да го провери как е?

Той се изправи и се протегна. Усети тежестта на револвера и отново го заля приятното чувство за сигурност. Погледна часовника си. Беше прекалено рано да си ляга. Хвърли поглед към черния екран на телевизора: и без това нямаше нищо интересно. Поради липса на подобър план, реши да вземе папката по делото и да я занесе в кабинета. Като човек с навици, той седна на същия стол, на който седеше и предишния път. Светна стоящата лампа и започна да се рови из многобройните листове, опитвайки се да открие болничния протокол от спешното.

Измъкна листа и се облегна назад в стола. Беше го преглеждал преди, особено онази част, която се отнасяше до цианозата. Сега реши да прочете всичко отново. В този миг очите му се спряха на старомодната докторска чанта на Крейг. Внезапно му хрумна интересна мисъл. Ами ако фалшивият позитивен резултат се дължеше на биомаркерния комплект?

Първо отиде до вратата, за да прецени дали би могъл да чуе, ако някой тръгне по стълбите. Макар Крейг да бе казал, че не се сърди, задето Джак е бъркал в чантата му, Джак изпитваше неудобство. Но когато се убеди, че всичко е спокойно, той смъкна кожената чанта от рафта и извади принадлежностите за биомаркера. Отвори кутията и прочете, че технологията е базирана на моноклонални антитела, които са силно специфични, което на свой ред означаваше, че шансът за погрешен позитивен резултат е близък до нула.

Е, добре, промърмори той полугласно, докато прибираше инструкцията обратно в кутията, а кутията — обратно на дъното на чантата при трите празни ампули. *Толкова усилия за поредната умна идея.*

Върна се на стола си и взе отново листа от спешното. За съжаление, там нямаше нищо съмнително и както бе забелязал и първия път, най-интересната част се отнасяше до цианозата.

Внезапно телефоните на двете бюра започнаха да звънят едновременно. Той се стресна. Настойчивото звънене продължи и той си помисли, че Крейг явно не го чува, затова стана от стола. Включи лампата на бюрото на Алексис и погледна кой се обажда. Беше Леонард Бауман.

След седмото позвъняване реши най-после да вдигне. Оказа се Алексис.

— Слава богу — произнесе тя в слушалката, като го чу.

— Изчаквах Крейг да ти се обади, но явно комбинацията му от алкохол и лекарства го е завела по-навътре в страната на сънищата.

— Всичко наред ли е при вас? — попита Алексис.

— Цветя и рози — отвърна Джак. — А при вас?

— Доста добре. Кристина и Меган вече спят, Трейси гледа някакъв стар филм по телевизията. Налага се всички да спим в една стая, но предвид обстоятелствата, смятам, че това е добра идея.

— Крейг май има нещо против да правя аутопсията.

— Защо? Мислех, че всичко е решено.

— Страхувал се за момичетата, но ми го каза след два двойни скоча. Щял да ми каже окончателно утре сутринта.

— Ще му се обадя утре. Според мен аутопсията трябва да се направи, независимо от всичко. Още повече, че момичетата в момента са тук. Готви се. Ще го накарам да се съгласи.

След като размениха още няколко думи, двамата затвориха.

Джак въздъхна и се опита да се концентрира върху папката по делото, но не успяваше. Продължаваше да се чуди колко много неща предстояха да се случат през следващите няколко дни и да се пита дали щеше да има някакви изненади. Даже и не подозираше какво ги чака.

17.

Нюгън, Масачузетс

Четвъртък, 8 юни 2006 г.

7:40 сутринта

Неловкостта, която Джак бе усетил след тръгването на Алексис и момичетата предишната вечер, на сутринта се засили. Не знаеше дали настроението на Крейг се дължи на стреса от предстоящите показания или на махмурлука от алкохола и приспивателните, но той се държеше по същия резервиран начин, както първата сутрин след пристигането на Джак в дома им. Сега обаче беше още по-неприятно, защото сестра му я нямаше.

Джак се бе опитал да се държи весело, когато сутринта влезе в дневната и си сипа мюсли и малко мляко, но Крейг го бе изгледал навъсено, без да каже и дума.

— Обади ми се Алексис — каза по едно време той с дрезгав, отчаян глас. — Каза ми, че снощи сте говорили. Както и да е, посланието беше, че аутопсия ще има.

— Чудесно — отвърна Джак. Явно беше по-добре да не признава пред Крейг, че е имал намерение през нощта да отиде и да провери дали е добре.

— Съжалявам, че се държа отвратително, но това не е най-блестящият ми момент. — Той хвърли кос поглед към Джак, който отпиваше от кафето и четеше новия вестник.

Джак бутна стола и се изправи.

— Разбирам през какво минаваш. Никога не съм преживявал подобно нещо, но някои от приятелите ми от времето, когато бях офталмолог, са го изпитвали. Знам, че е не по-малко гадно от развод.

— Пълен провал — поклати глава Крейг.

След това направи нещо неочаквано. Протегна ръце, прегърна Джак силно и го отблъсна, преди той да е в състояние да му отговори.

Избягваше да срещне очите му през цялото време, докато обличаше самото си и оправяше вратовръзката си.

— Независимо от това какво ще стане, оценявам идването ти. Благодаря ти за усилията и съжалявам, че няколко пъти изяде пердаха заради мен.

— О, радвам се, че съм го направил — отвърна Джак, като се опитваше да не звучи саркастично. Мразеше да е неискрен, но се чувстваше обезоръжен от обрата в поведението на Крейг.

— Ще се видим ли в съдебната зала?

— По някое време.

— Е, довиждане тогава.

Джак го гледаше как излиза, как затваря замислено вратата след себе си и си помисли, че за пореден път го беше подценил.

Той се спусна по стъпалата към приземния етаж и нахвърля багажа си в чантата. Поколеба се какво да направи с чаршафите, но накрая ги свали от леглото и ги остави на купчина заедно с хавлиените кърпи. После прилежно сгъна одеялата. До телефона имаше кубче с листчета и той откъсна едно, написа върху него „благодаря“ и остави бележката най-отгоре. Запита се дали да остави ключа от входната врата, но реши да го задържи и да го предаде лично, когато връща папките на Алексис. Искаше да ги задържи, докато направи аутопсията, в случай, че по време на работата му възникнат някакви въпроси. Намъкна бързо самото си и тежестта на оръжието в джоба му го накара да си помисли, че е добре да има такава компания.

С издут кафяв плик в ръка и личния си багаж в другата, той се изкачи по стъпалата и отвори входната врата. Времето беше страхотно, откак бе пристигнал в Бостън, но днес очевидно започваше да се разваля. Беше схлупено и ръмеше. Той погледна наетия Хюндай. Трябваше да прецапа през локвите, за да стигне до него. Отстрани до вратата стоеше стойка за чадъри и той се пресегна да вземе един. Разтвори го и бързо се спусна, вземайки по няколко стъпала наведнъж. Влезе в хладната кола, запали двигателя и включи чистачките. Предното стъкло се запоти бързо и той го избърса с ръка. След малко подкара по алеята и засили надолу по улицата.

С излизане от предградието трафикът постепенно се съгъстяваше. Беше уцелил точно часа пик. Заради тъмнината и ниските облаци много коли бяха с включени фарове. Напред профучаваха коли,

автобуси и камиони, които хвърляха мръсни пръски. Докато чакаше светофарът да светне зелено, Джак се приготви да влезе в мелето. Знаеше, че не е особено добър шофьор, тъй като рядко бе шофирал след преместването си в Ню Йорк преди десетина години. Предпочиташе планинския си бегач, макар повечето хора да смятаха, че е опасно да се кара колело по градските улици.

Следващата му мисъл беше, че нещо се блъсва в задницата на колата му, което накара главата му да отскочи от облегалката. Моментът, в който дойде на себе си, той се извърна и погледна през задното стъкло. Не видя нищо, освен голяма черна кола, която го притискаше. Едва тогава осъзна, че това е причината той да продължава да се движи напред, независимо че натиска педала на спирачките.

Обърна се напред и сърцето му подскочи. Принуждаваха го да мине на червено! Отвън можеше да чуе ужасния скърцащ звук от заключените му колела, триещи се в пръскащия камъчета чакъл, както и грохота на мощния двигател, който го тласкаше. Следващото, което осъзна бе един фар, който мина от лявата му страна и мощния звук на автомобилен клаксон. После се чу скърцане на гуми, последвано от ярки фарове, отминаващи напред.

Джак инстинктивно затвори очи, очаквайки удар отляво. Когато той дойде, бе по-скоро бръсване, отколкото сблъсък и Джак видя неясния размазан образ на кола, притисната странично в неговия Хюндай откъм шофьорската врата. Чу се стържене на метал в метал.

Той вдигна крака си от спирачката, предполагайки, че тя не работи и няма защо да я натиска. В следващия миг колата излетя напред към препускащите по магистралата коли. Натисна отново педала на спирачката. Почувства заключените колела на колата и стържещия звук от гумите, които се триеха в настилката, но скоростта му не намаля. Погледна назад. Огромната черна кола неумолимо го притискаше към опасния път, който се намираше на не по-малко от петдесет стъпки. Тъкмо се канеше да обърне главата си напред, когато погледът му улови интересен орнамент върху капака на колата. Осъзна, че това е знакът на Кадилак, а в съзнанието му черен Кадилак означаваше Франко, до доказване на противното.

Тъй като спирачките бяха безполезни срещу многото конски сили на Кадилака, Джак ги освободи и настъпи педала на газта. Двигателят

реагира пъргаво. Нямаше го вече онзи агонизиращ стържещ звук на метал в метал и с осезаема лекота колата успя да се отдели от тиранията на преследващия автомобил.

Джак стисна волана отчаяно и се съсредоточи върху четирилентовия трафик на високоскоростната магистрала. В последната секунда затвори очи, тъй като в тази част на пътя нямаше банкет, което означаваше, че няма друг избор, освен да се присъедини към потока от коли в отдалечената дясна лента. Въпреки, че предишните му идвания в Бостън го бяха убедили в агресивността на тукашните шофьори, не можеше да им отрече бързите реакции. И независимо от настъпилата какофония от гневни клаксони и скърцащи гуми, се оказа притиснат между два автомобила на не повече от шест стъпки зад предния и на сантиметри от задния. За съжаление колата отзад се оказа един заплашителен Хамър, който стоеше, без да помръдва — индикация за гнева на шофьора вътре.

Джак се опита да се приспособи към скоростта на предната кола, макар да му се струваше, че онзи се движи прекалено бързо, като се има предвид отвратителното време. Не че имаше голям избор. Не изпитваше голяма охота да забавя от страх, че Хамъра ще го притиска по същия начин, както беше направил онзи проклет черен Кадилак. Той отчаяно го затърси с очи в задното огледало, но не беше лесно. Колата отпред приличаше на размазано петно от водна боичка, независимо от работата на чистачките. Не откри Кадилака, но за сметка на това улови погледа на онзи от Хамъра, който му показва юмрук и среден пръст.

Необходимостта да се концентрира върху пътя не беше единственото, което му пречеше да открие нападателя си. Водните струи, които шибяха отвън и запотените стъкла, както и препускащите край него коли и особено камиони, пръскаха кал във всички посоки.

Внезапно от дясната му страна се мерна знак, указващ къде могат да обърнат инвалидни колички. Трябваше да вземе бързо решение, тъй като при скоростта, с която се движеха неговата кола и останалите, възможността скоро щеше да бъде пропусната. Джак импулсивно сви надясно от линията на трафика и натисна спирачки, като се мъчеше да не позволи на колата да занесе.

Най-после с голямо облекчение успя да я овладее, но нямаше време за почивка. В огледалото за обратно виждане съзря черния

Кадилак да напуска линията на трафика точно както бе направи той самият.

Пое си въздух, стисна волана толкова здраво, че кокалчетата на пръстите му побеляха и скочи върху педала за газта. Ускорението бе впечатляващо. Напред внезапно изникна ограденият край на изхода, което го принуди отново да се вреже в трафика. Този път не беше така безразсъден, но предизвика същата ярост у шофьорите отзад. Само че не му пукаше, като знаеше, че онзи с черния Кадилак продължава да го преследва.

Няколко мили по-надолу по пътя беше неговата отбивка, която изненадващо се показва отстрани на далечното ляво платно. Не много далеч след нея се намираще кантонът, маркиращ края на платената отсечка. Той се опита да прецени кое е по-добре. Кантонът означаваше служител и може би дори щатски полицаи, което беше добре, но означаваше и дълги опашки, което беше лошо. Въпреки че Дейвид Томас беше взел оръжието на Франко, Джак знаеше, че мъжът несъмнено ще си осигури друго. Ако Франко беше достатъчно луд да го блъсне, опитвайки се да го изкара от пътя, нямаше да има и кой знае какви скрупули да стреля по него. Изходният път имаше по-малко персонал и никакви полицаи, което бе лошо, но пък нямаше опашки, особено в двете бързи плътна, което бе добре.

Докато претегляше тези възможности, Джак смътно осъзна, че в далечината зад сградите се виеше междущатското шосе. Не се задълбочи много в тези мисли, тъй като нямаше намерение да излиза от трафика за втори път. Това, което не бе преценил обаче, беше че Кадилака ще спре в аварийното платно, за да го спипа.

Това стана ясно едва когато се изравниха и Джак го видя. Страничното стъкло откъм шофьора бе спуснато. Франко въртеше волана с една ръка, а в другата държеше оръжие, което се подаваше от прозореца. Джак натисна спирачките и в същия този момент стъклото откъм пасажерската седалка се разби на милион парченца и един куршум се заби в пластмасовото табло.

Мъжът отзад натискаше клаксона на колата си непрекъснато, побеснял от яд и Джак можеше да го разбере напълно. Факт беше, че благодарение на него бе избегнат сблъсъкът и Джак вече нямаше никакви основания да се оплаква от бостънските шофьори.

След натискането на спирачките той натисна педала на газта до дупка и използва новопридобитата си техника на смесване, за да пресича паралелно няколко платна на трафика. Сега всички превозни средства около него надуха клаксони. Джак не можеше да лежи на лаврите си, тъй като Франко прояви още по-голямо майсторство и в момента бе само през една кола зад него. Отпред Джак видя знака за отбивката си, Олстън-Кеймбридж, която бързо се приближи и остана зад него. Той импулсивно взе решение, разчитащо на подвижността на неговия Хюндай Акцент, който бе в състояние да взема по-остри и бързи завой от тромавия расов Кадилак. Франко спомогна за оставането му в платното, по всяка вероятност, избягвайки използването на сравнително празното ляво платно, от страх да не бъде изтласкан от пътя при бързо приближаващият се изход.

Цялото тяло на Джак се напрегна, когато той фиксира с поглед целта си. Това, което искаше да направи, бе да вземе левия завой към изхода възможно най-остро, без да докосне триъгълника от пластмасовите жълти контейнери с големина на варели, поставени, за да спират всяка кола, заплашваща да се блъсне в бетонния ръб на изхода. Това, което се надяваше, бе, че ще се наложи Франко да пропусне целта.

Когато реши, че моментът е подходящ, Джак завъртя волана в обратна на часовниковата стрелка посока. Чу възмутеното скърцане на гумите и усети как центробежната сила се опитва да завърти колата или да я разбие. Той нерешително натисна спирачката, без да знае дали това ще помогне, или ще попречи. За секунда му се стори, че колата застава на две колела, но тя се оправи и леко избегна защитните контейнери, отдалечени само на няколко крачки.

Навивайки бързо волана в обратната посока, Джак насочи Хюндая към изхода, като пое право към рампата за събирането на такси. Започна да намалява. В този момент погледна в огледалото, колкото да види, че Франко се удря странично в жълтите контейнери и колелата на Кадилака се въртят безпомощно във въздуха. Явно се беше преобърнал върху покрив веднага след опита да го последва.

Из въздуха се разлетяха отломки и Джак примига.

Когато приближи пункта за плащане на такси, двамата служители излязоха от будките, зарязвайки чакащите шофьори. Единият носеше пожарогасител. Джак погледна в огледалото за

обратно виждане и видя, че от едната страна на изправената кола се извива пламък.

Уверен, че не може да помогне много в ситуацията, той бързо се откъсна от асфалта. Колкото повече време минаваше от началото на целия епизод, толкова повече се тревожеше. Усети, че започва да трепери. В известна степен това го изненада. Не преди кой знае колко години такава ситуация щеше да му хареса и да го забавлява. Сега се чувстваше по-отговорен. Беше обещал на Лори да се пази и да бъде в църквата на „Ривърсайд“ в един и трийсет на следващия ден.

Когато двацет минути по-късно се приближи до погребалния дом „Лангли“, се бе съвзел достатъчно, за да осъзнае, че е длъжен да съобщи за инцидента с Франко, макар че не му се искаше да губи време да ходи до бостънската полиция. Преди да е излязъл от колата, той извади телефона си и набра Лиъм Фланаган. Когато отсреща вдигнаха, той чу бърборенето на много гласове.

— В неподходящ момент ли се обаждам? — попита Джак.

— Не, по дяволите. На опашка съм в „Старбъкс“ за кафе. Какво става?

Джак му разказа за последното надбягване с Франко от самото начало до драматичния му край.

— Имам един въпрос — прочисти гърлото си Лиъм. — Ти отвърна ли на стрелбата с моя пистолет?

— Разбира се, че не — възмути се Джак. Това едва ли беше въпросът, който бе очаквал. — Ако трябва да съм искрен, тази идея дори не ми е минавала през ума.

Лиъм му каза, че ще предаде информацията на щатската полиция, която патрулира магистралата и че ако оттам имат някакви въпроси, ще се обърнат директно към него.

Джак се наведе да разгледа дупката от куршума в пластмасовото табло на колата. „Херц“ определено нямаше да се зарадват. Приличаше много на онези входни рани, които често бе виждал по черепите на жертвите, които аутопсираше. Той потръпна вътрешно при мисълта, че можеше да е на неговия череп, което го накара да се запита дали нападението на Франко не е било „план Б“. „План А“ можеше да е да изчака Джак да излезе от къщата на Бауман, или, още по-лошо, да нахълта през нощта. Може би полицейското наблюдение го беше

възпряло. Джак потрепери като се сети колко спокоен и сигурен се бе чувствал предишната вечер. Неведението беше чиста благословия.

Като взе разумното решение да не разсъждава повече в стил „какво би станало ако...“, той взе чадъра си от задната седалка и с бързи крачки влезе в погребалния дом. Очевидно нямаше предвидена заупокойна служба, поради което учреждението се бе върнало към привичната си тишина и гробовно спокойствие, с изключение на едва доловимите от слуха религиозни песнопения. Джак се опита да намери пътя към затъмнения с плътни завеси офис на Харолд.

— Д-р Степълтън — произнесе Харолд, виждайки го на прага. — Боя се, че имам лоши новини.

— О, не! — възкликна Джак. — Не го казвайте! И без това сутринта беше прекалено разтърсваща.

— Обади ми се Пърси Голадит, багеристът. Гробищната управа му е възложила друга работа, след което отивал да копае някаква канавка. Каза, че нямало да може да дойде преди утре сутрин.

Джак си пое дъх и отклони поглед, като се опитваше да се успокои. Подлизурският маниер на Харолд правеше това препятствие да изглежда по-трудно за възприемане.

— Окей — произнесе Джак бавно. — Сигурно можем да вземем друг багер. Предполагам, че в околността не е само един?

— Има много, но само един се допуска от Уолтър Стросър, директорът на гробището „Парк Медоу“.

— Да не би да са замесени подкупи? — произнесе Джак по-скоро като твърдение, отколкото като въпрос. Това намирисваше подозрително на корупция.

— Господ знае, но истината е тази, че имаме неприятности с Пърси Голадит.

— Мамка му! — не се сдържа Джак. Нямаше никакъв начин да направи аутопсията на другата сутрин и да успее да е в църквата на „Ривърсайд“ в един и половина следобяд.

— Има друг проблем — каза Харолд. — Камионът на гробището утре няма да е свободен и се наложи да им кажа, че днес няма да можем да го използваме.

— Прекрасно! — възкликна Джак язвително и си пое отново дълбоко дъх. — Нека сега обсъдим спокойно какви са опциите ни. Има ли някакъв начин да свършим тази работа без гробищната компания?

— Категорично не — възмутено рече Харолд. — Това ще означава да оставим ковчега в земята.

— Хей, аз нямам нищо против ковчега да си стои там. Защо ни е да го изкопаваме?

— Защото така е направен. Това е една от най-скъпите гробници, уговорена от последния господин Станхоуп. Капакът трябва да бъде махнат изключително внимателно.

— Не може ли да бъде махнат, без да се разбутва целият гроб?

— Предполагам, че би могло, но е възможно да се пропука.

— Какво друго може да се направи тогава? — Джак започваше да губи търпение. Според него погребалните практики като цяло бяха твърде странни и той предпочиташе кремирането. Стигаше човек да погледне ужасяващите мумии на египетските фараони, изложени в музеите, за да осъзнае, че показването на безжизнените им останки не е кой знае колко добра идея.

— Едно пропукване би могло да разруши изолацията — каза Харолд с подновено негодувание.

— Сещам се как ковчегът може да бъде оставен в земята — каза Джак. — Поемам отговорността. Ако капакът се пропука, ще го сменим с нов. Сигурен съм, че гробищната управа няма да има нищо против.

— Предполагам — каза Харолд поуспокоен.

— Отивам лично да говоря с Пърси и Уолтър да видим как можем да разрешим този въпрос.

— Както искате. Само ме информирайте. Длъжен съм да присъствам при отварянето на гроба.

— Разбира се — кимна Джак. — Бихте ли ми казали как да стигна до „Парк Медоу“?

Джак излезе от погребалния дом в доста по-различно настроение, отколкото на влизане. Беше раздразнен, но ведно с това и амбициран да постигне онова, което е решил. Трите неща, които никога не преставаха да го изкарват от кожа, бяха бюрокрацията, некомпетентността и глупостта, особено когато вървяха заедно, което се случваше често. Изваждането на Пейшънс Станхоуп от земята щеше да бъде по-трудно, отколкото бе очаквал, когато по най-лекомислен начин бе решил да прави аутопсията.

Когато стигна до колата си, я огледа за пръв път след гонитбата по магистралата. Освен счупения прозорец и забития куршум в пластмасата, цялата лява страна беше одраскана и с доста хлътнатини, а задницата беше здравата ударена. Това го накара да се разтревожи дали ще може да отвори багажника. За щастие, страховете му не се сбъднаха и той вдигна безпрепятствено капака. Искаше му се да е сигурен, че има достъп до инструментите и материалите, които Латаша му бе дала за аутопсията. Не му се мислеше обаче за реакцията на служителите от „Херц“, когато видеха състоянието на колата, макар да бе избрал пълна застраховка.

Той влезе в колата и разгъна картата. Гробището не беше далеч и го откри без много усилия. То се простираше на един хълм, който гледаше към впечатляващи религиозни институции, които приличаха на колеж с безброй отделни сгради. Мястото бе доста приятно въпреки дъжда и напомняше парк с надгробни камъни. Главният вход представляваше сложна каменна постройка, стигаща до входния портал и осеяна със статуи на пророците. Отделните порти бяха черни, чугунени и биха всявали страх, ако не бяха постоянно отворени. Цялото гробище беше заобиколено с ограда.

Точно зад портала се издигаше католическа сграда, състояща се от офис и гараж с многобройни клетки за паркиране. Тя се намиреше в двор, покрит с чакълена настилка, от който се стигаше до самото гробище. Джак паркира колата си и влезе през отворената врата в офиса. Двама души седяха зад две бюра. Останалата мебелировка включваше няколко стари метални шкафа с по четири чекмеджета и библиотечна маса със столове. Върху стената се виждаше голяма карта с разположението на всички парцели.

— Мога ли да ви помогна? — попита една старомодно облечена жена. Не беше нито любезна, нито нелюбезна, когато вдигна към него преценяващ поглед. Беше поведение, което Джак започваше да свързва с Нова Англия.

— Търся Уолтър Стросър — рече той.

Жената посочи към мъжа, без да поглежда нито него, нито Джак. Вниманието ѝ отново се върна към монитора, на който работеше.

Джак пристъпи към близкото бюро. Въпросният мъж бе на неопределена средна възраст и достатъчно пълен, за да се предположи, че редовно се отдава на седемте смъртни гряха, особено на лакомията

и мързела. Той седеше отпуснато на бюрото си, с ръце върху впечатляващото си шкембе. Лицето му беше зачервено.

— Вие ли сте господин Стросър? — попита Джак, когато мъжът не се опита нито да заговори, нито да помръдне.

— Аз съм.

Джак накратко се представи и обясни необходимостта от преглед на починалата госпожа Пейшънс Станхоуп, за да се помогне на съда, като показва полученото разрешително за ексхумацията. Поясни също така, че всичко, от което се нуждае, е трупът.

— Господин Харолд Лангли ме уведоми.

Благодаря, че ми каза, помисли си Джак, но не каза нищо. Вместо това попита:

— Спомена ли ви също така, че има проблем с графика? Бяхме планирали ексхумацията да се извърши днес сутринта.

— Има някакво противоречие. Казах на господин Галодет да звънна на господин Лангли тази сутрин и да му обясни ситуацията.

— Получих съобщението. Това, за което идвам лично, е да разбера дали срещу едно допълнително възнаграждение за усилията ви и за усилията на господин Галодет не бихме могли да вместим ексхумацията в графика ви. Боя се, че трябва да напусна града тази вечер... — Джак прекъсна с това неопределено предложение, като се надяваше, че алчността не е от пороците, които са отминали Уолтърс.

— За какво допълнително възнаграждение става дума? — попита Уолтърс за удоволствие на Джак. Очите му примигаха бдително по посока на жената, от което можеше да се предположи, че тя явно не е в играта.

— Два пъти повече от обичайната такса в брой.

— Е, в такъв случай няма проблем — кимна Уолтър. — Но ще трябва да говорите с Пърси.

— Няма ли друг багер?

Уолтър се замисли за миг, след което отказа.

— Съжалявам! Пърси сътрудничи отдавна на „Парк Медоу“. Той познава и уважава правилата и разпоредбите ни.

— Разбирам — произнесе Джак любезно, съобразявайки, че дългото сътрудничество на Пърси е свързано по-скоро с бакшишите, отколкото с уважаването на правилата и разпоредбите. — Доколкото схванах, господин Пърси работи някаква странична работа в момента.

— Гор е, при големия клен, заедно с Енрике и Цезар, подготвят мястото за едно погребение по пладне.

— Кой са Енрике и Цезар?

— Пазачите.

— Мога ли да се изкача с колата дотам?

— Разбира се.

Джак се метна в колата си и пое нагоре по хълма. Дъждът бе намалял и не след дълго съвсем спря. Той изключи чистачките на предното стъкло и огледа района. На запад се виждаше късче ясно небе, което обещавахе скорошно оправяне на времето.

Намери Пърси и останалите близо до кръста на хълма. Багеристът стоеше в остъклената си кабина и копаеше гроб, докато другите двама мъже само гледаха, подпрени на дългите си лопати. Кофата със зъбци беше спусната в дълбокия ров и дизеловият двигател се напрягаше да я издърпа нагоре. Прясната пръст бе събрана на купчина върху голям брезент. Отстрани стоеше бял камион, с изписано отстрани името на гробището.

Джак паркира колата си и тръгна към багера. Опита се да привлече вниманието на Пърси като извика силно името му, но грохотът на машината го заглуши. Едва когато почука по стъклото на кабината, багеристът го забеляза и изключи двигателя, след което се подаде от вратата.

— Какво има? — попита той?

— Трябва да говоря с вас за една работа.

Пърси скочи на земята. Беше нисък, приличащ на катерица мъж с бързи, резки движения и вдигнати нагоре вежди, което придаваше на лицето му постоянно озадачено изражение. Косата му бе къса и стърчеше, ръцете му бяха осеяни татуировки.

— Каква работа? — попита мъжът.

Джак направи обстойно въведение и обясни, че вече е говорил с Уолтър Стросър, опитвайки се да събуди някакво въодушевление у Пърси и да го накара да промени дневния си график. За съжаление обаче тактиката му не проработи.

— Съжалявам, човече — рече багеристът. — След като свърша с тази яма тук, съм обещал да изкопая канавка за водопровода на един приятел с близнаци.

— Чух, че сте зает — каза Джак. — Но както казах и на господин Стросър, готов съм да платя двойно кеш, ако работата се свърши днес.

— И какво каза господин Стросър?

— Каза, че според него няма проблеми.

Веждите на Пърси се вдигнаха още по-нагоре след направената оферта.

— Значи сте готов да платите двойна такса на гробището и двоен хонорар на мен?

— Само ако работата бъде приключена днес.

— И все пак трябва да отида да изкопая онази канавка — въздъхна Пърси. — Ще стане след това.

— По кое време ще сте в състояние да започнете?

Пърси сви устни, докато размишляваше и поклащаше глава. Той погледна часовника си.

— При всички положения ще е след два.

— Но ще бъде направено? — поиска да се увери Джак.

— Ще бъде — обеща багеристът. — Ако всичко върви както трябва, ще съм тук около два. Но ако възникне някакъв проблем, един Господ знае...

— Но ще свършите работата, макар и късно следобед.

— Абсолютно — произнесе убедено Пърси. — За двоен хонорар...

Двамата си стиснаха ръцете, след което мъжът се качи в кабината на багера. Джак влезе в колата си и преди да запали двигателя, реши да се обади на Харолд Лангли.

— Имаме уговорка за отваряне на гроба след два след обед.

— Разбрахте ли се за точен час?

— Ще стане след като господин Галодет приключи с графика си. Това е всичко, което мога да кажа за момента.

— Трябва само да ми се обадите половин час преди това — каза Харолд. — Ще ви чакам до гроба на Пейшънс Станхоуп.

— Добре. — Джак се опита да потисне сарказма в гласа си. Като се имаше предвид таксата, която щеше да плати на погребалния дом „Лангли-Пиърсън“, имаше чувството, че Харолд ще е онзи, който ще търчи наоколо и ще заплашва Уолтър Стросър и Пърси Галодет.

С разнасящия се зад гърба му грохот от работещия багер, Джак се насили да си спомни какво друго трябваше да прави. Погледна

часовника си. Наближаваше десет и половина. По начина, по който се придвижваха нещата, интуицията му подсказваше, че ще е истински късмет, ако успеят да закарат ковчега на Пейшънс Станхоуп в погребалния дом в късния следобед, което означаваше, че д-р Латаша Уайли може да е на разположение. Не беше сигурен дали предложението ѝ да помогне не беше по-скоро от любезност, но се надяваше да не е така. Ако имаше кой да му помага щеше да приключи много по-бързо. Пък и тя му беше обещала инструменти. По-важното беше, че шефът ѝ бе предложил да направят токсикологичните анализи в тяхната лаборатория. Джак предполагаше, че в случая с Пейшънс Станхоуп се касае за превишена доза или погрешни лекарства, дадени в болницата, което означаваше, че щеше да е абсолютно необходимо да се направят токсикологичните изследвания.

Подобни мисли го накараха да признае една напълно реална възможност, която несъзнателно бе отбягвал: че съществуват сериозни шансове да не успее да хване последния самолет от Бостън за Ню Йорк, което щеше да го принуди да лети на сутринта. И понеже знаеше, че първият полет е в тъмни зори, нямаше защо да се притеснява, че ще закъснее за църквата в един и половина — дори щеше да остане време да се отбие в апартамента за смокинга. Тревожеше се само как да го съобщи на Лори.

От друга страна все още не беше сигурно кога точно ще пътува, затова реши, че е най-добре засега да отложи телефонния разговор.

Той извади портфейла от задния си джоб и намери визитната картичка на Латаша с номера на клетъчния ѝ телефон. Нищо чудно, че по това време се свърза с гласовата ѝ поща. Със сигурност в момента се намираше в залата за аутопсии. Съобщението, което ѝ изпрати, беше кратко: че ексхумацията ще се забави, така че аутопсия ще се прави късно след обед и той ще се радва, ако тя може да се присъедини. След това остави номера на своя телефон.

Сега се налагаше да обърне внимание на някои практични проблеми. Беше обещал да плати в брой на Уолтър и Пърси, а в джоба си имаше не повече от трийсетина долара. Е, разполагаше с кредитна карта, но трябваше да потърси банкомат, каквито в града имаше достатъчно.

И без това беше време да отиде в съда, макар идеята да не го очароваше. Беше видял сестра си достатъчно унижена и

първоначалното злорадство, което бе изпитал от наказанието на Крейг, отдавна бе изчезнало. Бе започнал да ги разбира по-добре и намираше, че е отвратително да вижда как отношенията им се изопачават и принизяват от типове като Тони Фасано, които действат водени единствено от интереса си.

От друга страна Джак бе обещал на сестра си и на Крейг да извади истината наяве. С тези мисли на ум той запали двигателя, направи завой и излезе от гробището. Малко след това разтвори картата, което се оказа добра идея, тъй като мигновено откри, че има много по-добър и пряк път за Бостън, отколкото покрай погребалния дом.

Излезе на шосето и ускори. Внезапно се хвана, че се усмихва. Не беше точно смях, но се забавляваше. Беше в Бостън от два и половина дни, напрягаше си мозъка с някакъв безумен съдебен процес за лекарска грешка, бяха го били и заплашвали, бяха стреляли в него главорези от черен „Кадилак“... Имаше някаква ирония в цялата тази работа, която направо молеше за неговото — по всеобщо признание — извратено чувство за хумор.

После го осени друга мисъл и той започна да се тревожи все повече за реакцията на Лори по повод оставането му в града за още една нощ. Безпокойството му се усили до такава степен, че вече нямаше никакво желание да говори с нея. Всъщност не се тревожеше за самото оставане. Ако заради аутопсията се наложеше да лети на сутринта за Ню Йорк, трябваше да признае, че можеше и да няма сватба. Макар шансовете да бяха малки, тъй като от шест сутринта имаше самолети на всеки трийсет минути. Това обаче не го притесняваше особено и той се запита за подсъзнателната си мотивация. Обичаше Лори, за това беше сигурен, както и че иска да сключи втори брак. Тогава защо вероятността това да не се случи не го тревожеше?

Нямаше отговор, освен оправданието, че животът е нещо много по-сложно, отколкото би могъл да предположи.

Сега, когато никаква кола не го преследваше, когато не се налагаше да се справя с досадна мъгла и трафикът беше нормален, той почувства, че му е приятно да шофира към Бостън. Макар да се приближаваше към града от друга посока, лесно откри Бостънската обществена градина и кметството, двете — разделени от Чарлз стрийт.

После бързо се ориентира за подземния гараж, който бе използвал предишните пъти.

След като паркира, той се приближи към един прислужник и го попита къде може да намери банкомат. Беше упътен към търговската част на „Чарлз стрийт“ и след малко го откри. С достатъчно пари в брой, той се изкачи по Бийкън Хил, наслаждавайки се на красивите околни къщи, много от тях, с богато аранжирани цветя по прозорците. Неотдавнашният дъжд бе измил улиците и тухлените пътеки. Облачното небе го накара да забележи нещо, което преди не бе забелязал заради слънцето: газовите лампи от деветнайсети век бяха запалени до една и явно горяха независимо дали е ден или нощ.

Влизайки в съдебната зала, той се поколеба на входа. На пръв поглед всичко изглеждаше така, както го бе оставил предишния след обед, с изключение на факта, че на подиума стоеше Крейг, а не Лиона. Същите хора, които седяха и наблюдаваха, в същите пози. Съдебните заседатели изглеждаха безстрастни като изрязани фигури от картон, с изключение на водопроводчика, който разглеждаше с особено внимание ноктите си. Съдията бе потънал в разхвърляната пред него документация, както предния ден, само наблюдателите проявяваха малко по-голям интерес.

Джак забеляза сестра си на обичайното ѝ място, където стоеше един празен стол, по всяка вероятност, запазен за него. На отсрещната страна в галерията на наблюдателите, където обикновено се мъдреше Франко, сега седеше Антъни. Беше по-дребна версия на Франко, но значително по-красив. Беше облечен в сив костюм, черна риза и черна вратовръзка. Макар Джак логично да бе предположил, че Франко няма да се появи поне няколко дена, той се питаше дали не е имал неприятности с Антъни и дали тези двамата имаха нещо общо с нападението над децата на сестра му.

Като се извиняваше, той бързо премина между редиците и се приближи към Алексис. Тя му отправи кратка, нервна усмивка, която го накара да си помисли, че това не вещае добро. Дватамата си стиснаха ръцете и той седна до нея.

— Как върви? — Джак се приведе към нея.

— Толкова добре, че Рандолф разпитва отсрещната страна.

— Какво се случи с Тони Фасано на прекия разпит?

Алексис му хвърли бърз поглед, който разкриваше безпокойството ѝ. Лицето ѝ изглеждаше напрегнато, очите ѝ бяха широко отворени. Беше стиснала здраво ръцете си една в друга.

— Беше ужасно — въздъхна тя. — Единственото хубаво, което може да се каже е, че свидетелствата на Крейг съвпаднаха напълно с показанията му. В нито един момент нямаше противоречие.

— Само не ми казвай, че е бил ядосан: не и след всичките тези репетиции.

— Ядоса се само час след започването и нататък ставаше все по-лошо. Тони добре знае къде да натиска и не пропусна нищо. Най-лошото стана, когато Крейг му каза, че нямал право нито да критикува, нито да разпитва лекари, които си жертват живота, за да спасят пациентите си. След това го нарече жалко адвокатче, което се занимава само с дела за обезщетение.

— Не е трябвало да го казва — въздъхна Джак. — Дори и да е истина.

— Нататък стана дори по-лошо — повиши несъзнателно тон Алексис.

— Извинете — произнесе един глас отзад и някой потупа Джак по рамото.

— Не можем да слушаме — обясни наблюдателят.

— Съжалявам — сконфузи се Джак. Той се обърна към сестра си: — Какво ще кажеш да излезем за малко в коридора?

Тя кимна. Очевидно имаше нужда от почивка.

Двамата се изправиха и като се стараеха да не вдигат шум, минаха между редиците. Отвън седнаха на една пейка с кожена тапицерия.

— Не мога да разбера тези воайори докога ще се взират в живота ми — простена тя. — Проклет процес!

— Чувала ли си някога думата „schadenfreude“? — попита Джак, спомняйки си, че само преди половин час бе размишлявал за собствената си реакция по отношение на бъркотията, създадена от Крейг.

— Припомни ми, ако обичаш.

— Немска е. Отнася се за случаите, когато хората ликуват, когато някой има проблеми и трудности.

— Да, забравила съм я. Но идеята ми е ясна. Като се има предвид до каква степен е разпространено това чувство, странно е, че на английски няма дума за това. По дяволите, точно това е, което таблоидите продават. Но няма значение, всъщност знам защо хората са тук да гледат изпитанието, на което е подложен Крейг. Те възприемат докторите като силни, успели хора. Затова не ми обръщай внимание.

— Добре ли си?

— Като изключим главоболието съм добре.

— Как са децата?

— Както изглежда, справят се успешно. За тях това е нещо като ваканция, не ходят на училище, стоят при баба си. Не са ми се обаждали. Ако имаше някакви проблеми, досега да са ме потърсили поне десет пъти.

— Аз пък имах отвратителна сутрин.

— Наистина ли? Какво стана с аутопсията? Направо се надяваме на чудо.

Джак ѝ разказа накратко за сутрешните си преживелици и за изпитанията по щатската магистрала. Алексис слушаше с отворена уста и изражението ѝ ставаше все по-смаяно и тревожно.

— Добре съм, добре съм. Колата пострада повече. Знаем, че Франко е ранен. Сигурно е в някоя болница. Няма да се изненадам, ако е под арест. Съобщих за инцидента на същия бостънски детектив, който идва у вас предишната вечер. Предполагам, че органите на властта няма да погледнат благосклонно на стрелба с огнестрелно оръжие по Масачузетската магистрала.

— Мили боже! — въздъхна Алексис. — Съжалявам, че си преживял подобно нещо. Не мога да не си помисля, че аз съм виновна за това.

— Не се самообвинявай! Ще ти кажа само, че случващото се няма да ме откаже от проклетата аутопсия!

— Докъде стигна?

Джак ѝ описа разговорите си с Харолд Лангли, Уолтър Стросър и Пърси.

— След всичките тези усилия се надявам да излезе нещо... Ами заминаването ти? Ако се наложи да летиш утре сутринта?

— Каквото трябва да стане ще стане — вдигна рамене той. Нямахме желание да навлиза подробно в тази трудна тема.

— Ами Лори? Тя какво мисли?

— Още не съм й казал — призна Джак.

— Пресвети боже! Това съвсем не е най-подходящият начин да започна отношенията си с бъдещата си снаха.

— Знаеш ли, мисля че трябва да се върнем и да видим какво става в залата — опита се Джак да промени разговора. — Канеше се да ми разкажеш защо свидетелствата на Крейг не са минали както трябва.

— След като обвини Тони, че е адвокат-лешояд, започна да укорява съдебните заседатели, че не му били равни. Не били в състояние да преценяват действията му, тъй като никога не им се било налагало да спасяват човешки живот, както той се опитал да спаси Пейшънс Станхоуп.

Джак се плесна по челото изумен.

— И какво направи Рандолф?

— Всичко, което можеше. Стана и започна да обяснява какво е имал предвид Крейг, но от това нямаше кой знае каква полза. Поиска прекъсване, но съдията попита Крейг дали се нуждае от почивка и Крейг отказа, поиска да продължат.

Джак поклати глава.

— Крейг си е най-върлият враг, въпреки...

— Въпреки какво? — погледна го въпросително Алексис.

— Крейг има право. В известен смисъл той говори от името на всички лекари. Хващам се на бас, че всички лекари, които са имали нещастieto да преживеят подобен процес, се чувстват по същия начин. Само дето не биха го казали.

— Ами той също не биваше да го казва. Ако аз бях съдебен заседател, който изпълнява гражданския си дълг, и започнат да ми отправят подобни упреци, щях да съм по-склонна да се оставя на ласкателствата и да повярвам на интерпретацията на събитията, които прави Тони.

— Това ли беше най-лошата част?

— О, имаше още. Тони накара Крейг да признае, че все пак е подозирал, че фаталното домашно посещение е било за спешна помощ, както твърди Лиона и че не е изключвал вероятност от сърдечна криза. Накара го да признае също, че разстоянието от дома на Станхоуп до Симфоничната зала е по-късо, отколкото от болницата до залата и че е нямал търпение да отиде на концерта преди започването му, за да се

изфука с гаджето си. И особено обвиняващото — че е казал всичките не особено ласкателни думи за Пейшънс Станхоуп пред онази уличница, Лиона, включително това, че смъртта на Пейшънс била истинска благословия за всички.

— О! — поклати Джак отчаяно глава. — Това не е никак добре!

— Наистина не е добре. Крейг се представи като арогантен лекар, който се е интересувал единствено от това да отиде на концерта навреме с любовницата си, а не да се погрижи за пациентката си.

Джак се изправи.

— И какво направи Рандолф на кръстосания разпит?

— Ще бъде най-точно, ако кажа, че се опита да поправи щетите. Да реабилитира Крейг по всяко отделно обвинение. Когато ти дойде, Крейг говореше за разликата в състоянието на Пейшънс Станхоуп, когато е пристигнал в къщата и онова, което му е казал по телефона господин Станхоуп. Рандолф бил напълно убеден, че Крейг не е споменавал нищо за сърдечна криза, когато е разговарял с Джордан. Разбира се, това е напълно противоположно на думите на Джордан по време на свидетелските му показания.

— Как според теб съдебните заседатели приеха кръстосания разпит в сравнение с прекия?

— Имах чувството, че изглеждат по-безстрастни от преди, но това може да се дължи на отчаянието ми. Не съм оптимист след прекия разпит на Крейг. Рандолф наистина здравата се измъчи с него. Каза ми тази сутрин, че имал намерение да помоли Крейг да разкаже историята на живота си като противодействие на опита на Тони да го срине напълно.

— Защо не — вдигна рамене Джак. Макар да не беше кой знае колко ентузиазизиран, сърцето му се свиваше като гледаше измъченото лице на сестра си. Как ли ѝ се отразяваше целият този хаос, униженията, които всекидневно трябваше да преглъща пред толкова много непознати? Джак така и не одобри никога отношенията им, още от първия път, когато се бе запознал със зет си преди шестнайсет години. Сестра му и Крейг се бяха запознали по време на стажа си в „Бостън Мемориал Хоспитал“ и му бяха гостували, докато траеше годежът им. Джак го бе оценил като егоцентричен и едностранчив тип, който не се интересува от нищо друго, освен от медицина. Но сега, когато ги гледаше в дома им, въпреки трудностите, трябваше да

признае пред себе си, че в известен смисъл се допълваха. Алексис имаше донякъде зависим характер, проявен още в детските ѝ години, който се съчетаваше добре със самовлюбената, нарцистична природа на Крейг. Те наистина се допълваха взаимно.

Джак се отпусна на стола си и се облегна назад. Рандолф стоеше пред катедрата в пълния си аристократичен блясък. Крейг беше в свидетелската лежа, леко приведен, с отпуснати рамене. Адвокатът говореше отривисто, с добре артикулиран мелодичен глас, докато този на Крейг звучеше вяло и измъчено.

— Д-р Бауман — произнесе напевно Рандолф. — Знам, че сте искали да станете лекар от момента, в който сте получили подарък детски лекарски комплект, с който не сте се разделяли. Били сте само на четири години и вече сте мечтаели да лекувате родителите си и по-големия си брат. Но аз разбирам, че е имало едно особено събитие в детството ви, което особено е затвърдило този алтруистичен избор на кариера. Бихте ли разказали на уважаемия съд този епизод?

Крейг прочисти гърлото си.

— Бях петнайсетгодишен, в десети клас. Бях се опитал да вляза във футболния отбор, но не успях, което бе голямо разочарование за баща ми, тъй като по-големият ми брат беше страхотен играч. Взеха ме за домакин, което не беше нищо повече от момче, което да им носи водата. По време на почивките търчах по игрището с кофа, черпак и картонени чаши. Веднъж един от нашите играчи беше контузен и обявиха почивка. Аз се втурнах към игрището с кофата, но когато се приближих, видях, че раненият е един мой приятел. Вместо да занеса кофата до стълпените играчи, изтичах към приятеля си. Това, което видях, ме уплаши. Кракът му беше счупен лошо и шпайкът му стърчеше под неестествен ъгъл, докато той се гърчеше от болка. Бях толкова ужасен от неговото страдание и своята безпомощност, че в онзи момент осъзнах, че не само искам, но и че трябва да стана лекар.

— Това е трогателна, покъртителна история — каза Рандолф, — заради импулсивната ви реакция на състрадание и факта, че това ви е мотивирало да тръгнете по един наистина труден път. Не е било лесно за вас да станете лекар, д-р Бауман, и този алтруистичен подтик, който така красноречиво описахте, трябва да е бил наистина силен, щом сте били в състояние да преодолеете пречките, които сте срещнали. Бихте ли разказали нещо за вашата история?

Раменете на Крейг видимо се вдигнаха.

— Възражение — извика Тони и стана на крака. — Не е съществено.

Съдия Дейвидсън свали очилата си.

— Адвокатите, моля, приближете се.

Рандолф и Тони покорно се подчиниха.

— Слушайте! — каза съдията и размаха очилата си към Тони. — Позволих ви да представите обвиняемия като едва ли не олицетворение на виновника в един съдебен процес, въпреки възраженията на господин Бингъм, с уговорката, че ще докажете всяка своя дума, което смятам, че направихте. Сега бъдете така добър да изслушате ответната страна. Журито има право да чуе за мотивацията и подготовката на д-р Бауман. Достатъчно ясен ли съм?

— Да, Ваша чест — кимна Тони.

— Нещо повече, не искам да чувам повече никакви възражения в този дух.

— Разбирам, Ваша чест — каза Тони.

Адвокатите се върнаха на местата си.

— Възражението се отхвърля — обяви съдията за протокола. — Свидетелят може да отговори на въпроса.

— Спомняте ли си въпроса? — попита Рандолф.

— Надявам се — отвърна Крейг. — Откъде да започна?

— Най-добре ще е от самото начало. Разбрах, че не сте получили подкрепа от родителите си.

— Във всеки случай не и от баща ми, който управляваше къщата с железен юмрук. Беше сърдит на нас, децата, особено на мен, след като не станах нито футболен, нито хокееен феномен, какъвто беше брат ми, Лиънърд Джуниър. Баща ми ме смяташе за „слаба ракия“ и ми го е казал милион пъти. Когато наплашената ми майка се изпуснала да каже, че искам да стана лекар, той отвърнал, че това ще стане само през трупа му.

— Точно този термин ли е използвал?

— Абсолютно! Баща ми беше водопроводчик, който бе уволнен от всички шефове, които наричаше „шайка крадци“. Нямахме как да иска неговият син да стане част от такъв свят, особено като се има предвид, че той самият не беше завършил гимназия. Всъщност, доколкото знам, нито един от семейството ми както по бащина, така и

по майчина линия не е завършил колеж, включително брат ми, който наследи бащината ни професия.

— Значи баща ви не е подкрепял академичните ви интереси?

Крейг се засмя безрадостно.

— Като съвсем малък се криех да чета в тоалетната. Налагаше се. Имало е случаи баща ми да ме бие, когато ме хване да чета, вместо да върша някаква работа. Когато получих резултатите от кандидатските си изпити, трябваше да ги крия от баща си и майка ми ги подписа тайно — по всичко имах отличен.

— Беше ли по-лесно, когато постъпихте в колежа?

— И да, и не. Той беше възмутен от мен и вместо да ме нарича „слаба ракия“, започна да ми вика „надут пуяк“. Срамуваше се да говори за мен пред приятелите си. Най-големият проблем беше, че отказа да попълни финансовите формуляри, необходими при кандидатстване за стипендия, и, разбира се, не ми даде и цент.

— Как успяхте да си плащате таксите в колежа?

— Разчитах на комбинацията от заеми, награди за успех и работата, която успях да получа. През първите години това беше най-вече ресторантска работа, миех чинии и разносях подноси. През последните две имах късмет и бях в няколко научни лаборатории. През лятото ме наемаха като санитар в болницата. Не отказвах никаква работа. Брат ми също ми помагаше, макар че не можеше много, тъй като вече си имаше семейство.

— Мечтата ви да станете лекар и да помагате на хората поддържаше ли ви в онези трудни години?

— Разбира се, особено лятната работа в болницата. Прекланях се пред лекарите и сестрите и завиждах на специализантите. Нямах търпение да стана един от тях.

— Какво се случи, когато ви приеха в медицинското училище? Беше ли ви по-трудно във финансово отношение?

— Доста по-трудно. Разходите бяха по-големи, а учебната програма — много по-натоварена в сравнение с колежа.

— Как успяхте?

— Вземах назаем колкото можех да си позволя; останалите пари изкарвах, като вършех различна работа в медицинския център. За щастие работа имаше предостатъчно.

— Как намирахте време? Медицинското училище се слави с тежката си учебна програма.

— Престанах да спя. Е, не съвсем, тъй като физически е невъзможно. Научих се да спя през кратките промеждутъци, когато се отвореше възможност. Беше трудно, но поне в медицинското училище голямата цел се вижда, затова и се издържа по-лесно.

— Каква точно работа вършехте?

— Всичко, което се прави в един медицински център — вземане на кръв, определяне на кръвна група, чистех клетките на животните: всичко онова, което може да се прави през нощта. Дори известно време помагах в кухнята. През втората година получих една страхотна задача — изследване на натриевите каналчета в нервните и мускулните клетки. И до днес пазя статията си.

— При такъв натоварен график какви бяха оценките ви?

— Отлични. Бях в първите десет процента от курса.

— Кое смятате за най-голямата си жертва? Може би хроничния недостиг на сън?

— Не! По-скоро липсата на време за социални контакти и споделяне на преживяванията. Медицинското училище е напрегнато място. През третата година се питах дали да се занимавам с наука или с клинична медицина. Щеше ми се да чуя и други мнения по въпроса. Но трябваше да взема сам решението.

— И как взехте решението?

— Осъзнах, че обичам да се грижа за хората. Това носи незабавно удовлетворение, което е ценно за мен.

— Значи контактът с хората е този, който ви радва и ви кара да се чувствате възнаграден?

— Да, а също и предизвикателството да съпоставяш различни диагнози, докато откриеш правилната.

— Да разбирам ли, че да контактувате и да помагате на хората е било онова, което сте ценили най-много?

— Възражение — обади се Тони. С напредването на времето ставаше все по-притеснен. — Повтаря се.

— Приема се — уморено произнесе съдията. — Няма нужда да повтаряте едно и също, господин Бингъм. Уверен съм, че журито е разбрало.

— Разкажете ни за специализацията си — продължи Рандолф.

— Беше истинска радост — каза Крейг. Вече седеше изправен, с вдигнати рамене. — Заради отличния си успех бях определен да специализирам в „Бостън Мемориал Хоспитал“. Беше чудесно място за учене, а отгоре на това ми и плащаха. Наистина, не много, но ми плащаха. И което беше важно — вече не дължах учебни такси и можех да започна да изплащам заемите, които бях направил по време на ученето и следването си.

— Продължихте ли да се радвате на неизбежната близост между вас и пациентите?

— Разбира се. Това беше най-хубавото.

— А сега ни разкажете за практиката си. Разбрах, че е имало известни разочарования.

— В началото не! В началото практиката ми бе всичко, за което съм мечтал. Бях зает и възторжен. Радвах се на всичко и всички. Пациентите ми бяха за мен интелектуално предизвикателство и оценяваха грижите ми за тях. След това застрахователните компании започнаха да отказват плащания, често пъти без нужда оспорваха предписаното от мен лечение и аз не можех да правя онова, което е най-добро за моите пациенти. Приходите взеха да намаляват, докато разходите растяха. За да не затворя, трябваше да увелича продуктивността си, което ще рече да приемам повече пациенти на час. Можех да го правя до известно време, но когато това продължи, започнах да се замислям за качеството на работата си.

— Разбрах, че стилът ви на работа се е променил в това отношение.

— Промени се драстично. Към мен се обърна един по-възрастен, уважаван лекар, който практикуваше обслужваща медицина, но имаше здравословни проблеми. Той ми предложи партньорство.

— Извинете ме за прекъсването — каза Рандолф. — Може би ще разясните на журито термина „обслужваща медицина“?

— Това е стил на работа, при който лекарят приема да ограничи броя на пациентите си, като предлага изключителна достъпност срещу годишни договорни такси.

— Тази достъпност включва ли и домашни посещения?

— Може да включва. Това се договаря между лекаря и пациента.

— От казаното дотук излиза, че при обслужващата медицина лекарят може да нагоди обслужването към нуждите на пациента.

Вярно ли е?

— Вярно е. Два са фундаменталните принципа за добра грижа за пациентите — тяхното благополучие и свободата на волята им. Преглеждането на голям брой пациенти на час заплашва да наруши тези принципи, тъй като всичко е насилено. Когато докторът е притиснат от времето, разговорът с пациента се претупва, връзката се губи, което е лошо, тъй като често пъти именно в разказа на болния се съдържат скритите факти по случая. В една обслужваща практика като моята, мога да варирам с времето, което прекарвам с пациентите и с мястото на обслужване в зависимост от нуждите и желанията на пациента.

— Д-р Бауман, практикуването на медицина изкуство ли е или наука?

— Определено е изкуство, само че базирано на здравата основа на науката.

— Може ли медицината да се практикува по учебник?

— Не, не може. Няма двама души в света, напълно еднакви. Медицината трябва да подхожда към всеки пациент индивидуално. Освен това докато книгите излязат на пазара, вече са остарели. Медицинското познание се развива невероятно бързо.

— В медицинската практика играе ли роля преценката?

— Абсолютно. Във всяко медицинско решение тя е най-важна.

— Според личната ви лекарска преценка, вечерта на осми септември 2006-а година, когато сте направили домашно посещение на Пейшънс Станхоуп, тя беше ли обслужена правилно?

— Да, беше.

— Може ли да обясните на съдебните заседатели защо преценката ви ви кара да смятате, че това е бил най-добрият начин за действие?

— Тя ненавиждаше болниците. Едва успях да я изпратя в лабораторията за рутинни тестове. Посещенията в болницата неизбежно изостряха симптомите ѝ и общото ѝ безпокойство. Предпочиташе да я посетя къщи, което правех най-малко веднъж седмично през последните осем месеца. Всеки път се оказваше фалшива тревога, дори в онези случаи, когато Джордан Станхоуп ми казваше, че тя била сигурна, че умира. Вечерта на осми септември миналата година не ми беше казано, че тя мисли, че умира. Бях

сигурен, че се касае отново за фалшива тревога, както преди, но като лекар не можех да игнорирам вероятността пациентката наистина да е болна. Най-добрият начин да се уверя какво е положението, беше да отида директно в дома ѝ.

— Госпожица Ратнър свидетелства, че сте ѝ казали по пътя, че оплакванията на пациентката може да се окажат основателни. Истина ли е?

— Истина е, но не съм казвал, че според мен шансовете за това са изключително малки. Казах, че съм разтревожен, защото усетих малко по-силно безпокойство в гласа на господин Станхоуп от обичайното.

— Казали ли сте на господин Станхоуп по телефона, че вярвате, че госпожа Станхоуп има сърдечна криза?

— Не, не съм. Казах му, че това трябва да се изключи при каквото и да е оплакване от гръдни болки; госпожа Станхоуп е имала такива и преди, и те са се оказвали маловажни.

— Имала ли е госпожа Станхоуп сърдечно заболяване?

— Направих ѝ тест няколко месеца преди да почине, който беше неясен. Резултатът не беше достатъчен, за да се каже дали има сърдечно заболяване, но бях напълно сигурен, че трябва да ѝ се направят още кардиологични изследвания от кардиолог в болницата.

— Препоръчахте ли го на пациентката?

— Препоръчах го настоятелно, но тя отказа, отчасти защото бе свързано с отиване в болницата.

— Още един, последен въпрос, докторе — каза Рандолф. — Във връзка с вашите проблемни пациенти — какво трябва да изразите, обозначавайки ги с това име: че тези пациенти се нуждаят от повече, или от по-малко внимание?

— От значително повече внимание! Проблемът с така обозначените пациенти беше, че не можех да разбера дали симптомите им са реални или въображаеми. Като лекар установих, че това е един често повтарящ се проблем, откъдето идва и терминологията.

— Благодаря ви, докторе — каза Рандолф, докато си събираше записките. — Нямам повече въпроси.

— Господин Фасано — извика съдия Дейвидсън. — Вие имате ли въпроси?

— Разбира се, Ваша чест — излая Тони. Той се изправи пъргаво и с бързи крачки се отправи към катедрата като хрътка след заек.

— Д-р Бауман, във връзка с вашите „проблемни пациенти“: не казахте ли на тогавашната си любовница, докато пътувахте с червеното си Порше към дома на Станхоуп на осми септември 2005-а година, че не можете да понасяте такива пациенти и че смятате хипохондриците за точно толкова лоши, колкото симулантите?

Настъпи пауза, когато Крейг фиксира Тони с очи.

— Докторе? — настоя Тони. — Да не би да си глътнахте езика, както казахме в основното училище?

— Не си спомням — произнесе накрая Крейг.

— Не си спомняте? — невярващо повтори адвокатът. — О, я стига, докторе, това е толкова изтъркано извинение, особено от човек, известен по време на цялото си следване със запомнянето и на най-незначителните подробности. Госпожица Ратнър категорично си го спомня, както вече каза. Може би ще успеете да си припомните, че сте казали на госпожица Ратнър вечерта, когато сте получили призовката за този процес, че мразите Пейшънс Станхоуп и че смъртта ѝ е благословия за всички. Това сигурно ще опресни паметта ви. — Тони се наведе напред върху катедрата, доколкото му позволяваше ниският ръст и вдигна вежди въпросително.

— Казах нещо в този смисъл — призна накрая Крейг. — Бях ядосан.

— Разбира се, че сте бил ядосан — възкликна Тони. — Бил сте обиден, че някой, като моя безутешен клиент, може да има нахалството да се съмнява дали решението ви е било в съгласие със стандартите на медицинското обслужване.

— Възражение! — каза Рандолф. — Спорно е!

— Приема се — кимна съдията и погледна към Тони.

— Всички сме впечатлени от вашата история за просяка, който станал принц — каза Тони, запазвайки презрението в гласа си. — Но не знам какво значение има това в момента, особено като се има предвид, че начинът на живот на вашите пациенти ви е обезпечавал през годините. Каква е сегашната пазарна цена на къщата ви?

— Възражение — извика Рандолф. — Неуместно и несъществено.

— Ваша чест — оплака се Тони. — Защитата представи пестеливи свидетелства, за да удостовери решението на обвиняемия да стане лекар. Логично е журито да чуе какви са икономическите последици от това решение.

Съдия Дейвидсън се замисли за миг, преди да произнесе:

— Възражението се отхвърля. Свидетелят може да отговори на въпроса.

Тони насочи вниманието си отново към Крейг.

— Е?

Крейг сви рамене.

— Два или три милиона, но не сме я платили.

— Сега бих искал да ви задам няколко въпроса за обслужващата ви практика — каза Тони и стисна здраво катедрата. — Смятате ли, че изискването да се заплащат предварително хиляди долара годишно, е отвъд финансовите възможности на някои пациенти?

— Разбира се — отсечено отвърна Крейг.

— А какво се случва с тези ваши любими пациенти, които или не могат, или по някаква причина не покриват договорните такси, финансиращи новото ви Порше или секс-бордеа ви в Бийкън Хил?

— Възражение! — Рандолф се изправи. — Спорно и в ущърб на клиента ми.

— Приема се — излая съдия Дейвидсън. — Адвокатът да ограничи въпросите си до разкриване на съответната фактическа информация и да не лансира теории и аргументи, които би трябвало да се оставят за края. Това е последното ми предупреждение!

— Съжалявам, Ваша чест — каза Тони, преди да се обърне към Крейг. — Какво се случва с тези любими пациенти, за които сте се грижили години наред?

— Те трябва да си намерят нови лекари.

— Кое то, страхувам се, често е по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Помагате ли им в това?

— Предлагам им имена и телефонни номера.

— От телефонния указател ли ги вземате?

— Те са обикновено местни лекари, с които аз и моят екип се познаваме.

— Говорите ли лично с тези лекари?

— В някои случаи.

— Което означава, че в някои случаи не го правите. Д-р Бауман, не се ли безпокоите да изоставите вашите — по общо мнение — скъпи пациенти, които са били отчаяни и са ви търсили за здравните си нужди?

— Не съм ги изоставил! — възмутено извика Крейг. — Дадох им избор.

— Нямам повече въпроси — каза Тони и погледът му се насочи към масата на ищеца.

Съдия Дейвидсън погледна Рандолф над очилата си.

— Има ли защитата въпроси към противната страна?

— Не, Ваша чест.

— Свидетелят може да седне — каза съдията.

Крейг се изправи и с несигурни стъпки се върна на мястото си.

Съдията отново обърна поглед към Тони.

— Господин Фасано?

Адвокатът стана.

— Ищецът прекратява представянето на свидетелства — произнесе той самоуверено, преди да се отпусне пак на стола.

Съдията извърна очи към Рандолф и се изправи.

— Предвид непълнотата на фактите и липсата на доказателства, защитата се освобождава.

— Отхвърля се — остро каза съдията. — Представеното доказателство е достатъчно за нас, за да продължим. Когато съдът поднови работата си след обедната почивка, можете да призовете първия си свидетел, господин Бингъм. — След това удари силно с чукчето си. — Прекъсване за почивка. Напомня ви се отново да не обсъждате процеса помежду си, както и с никого друго и да се въздържате от всякакви мнения до приключването на показанията.

— Всички да станат — извика приставът.

Джак и Алексис се изправиха с останалите, докато съдията се измъкна от мястото си и изчезна през страничната врата.

— Какво мислиш? — попита Джак, докато журито излизаше.

— Продължавам да се дивя на това до каква степен е вбесен Крейг. Толкова е ядосан, че не може да се контролира.

— Изненадан съм, че се чудиш. Като го познаваш добре, не смяташ ли, че е съвместимо с неговия нарцисизъм?

— Да, но се надявах, че след прозрението, което демонстрира вчера по време на обяд, ще е в състояние да се контролира далеч по-добре. Тони още не бе започнал да задава въпросите си, когато изражението на Крейг се промени.

— Всъщност исках да те попитам как според теб се справи Рандолф.

— За съжаление не мисля, че беше толкова ефективен, колкото се надявах. Накара Крейг да звучи прекалено проповеднически, сякаш изнася лекция. Накрая беше по-добре.

— Аз пък смятам, че Рандолф беше доста ефективен — възрази Джак. — Никога не съм и подозирал, че Крейг си е пробивал сам пътя и всичко дължи единствено на себе си. Да работиш толкова здраво, докато следваш медицина, и да получаваш отлични оценки е много впечатляващо, повярвай ми.

— Но ти си лекар, а не съдебен заседател и освен това не чу директния разпит на Тони. Крейг може да се е борил като студент за оцеляването си, но журито едва ли ще симпатизира на човек, който живее в къща за почти четири милиона долара, а пък и Тони много умно прехвърли въпросите си към червеното Порше, към негативните чувства, които е изпитвал Крейг към Пейшънс, към любовницата му и фактът, че се е отказал от много от старите си пациенти.

Джак кимна неохотно. Опитваше се да види нещата от светлата им страна заради Алексис. Затова изпробва друга тактика:

— Е, сега е ред на Рандолф. Време е най-после слънцето да изгрее и на нашата улица.

— Боя се, че няма да е много ярко. Всичко, което Рандолф възнамерява да направи, е да представи двама-трима свидетели, никой от които не е от Бостън. Каза, че щял да приключи този следобед. Утре е решението. — Тя мрачно поклати глава. — Предвид обстоятелствата, не виждам как могат да се обърнат нещата.

— Той е опитен адвокат — възрази Джак с ентузиазъм, какъвто всъщност не чувстваше. — Опитът в повечето случаи побеждава във финалните анализи. Кой знае. Може пък да извади някоя изненада от ръкава си.

Той не осъзнаваше, че до голяма степен е прав. Изненада щеше да има, но нямаше да излезе от ръкава на Рандолф.

18.

Бостън, Масачузетс

Четвъртък, 8 юни 2006 г.

1:15 след обед

— Списания? — погледна го приличащата на бездомница млада жена. Джак си помисли, че сигурно тежеше не повече от четиридесетина килограма, докато го отминаваше, съпроводена от половин дузина кучета от различен калибър. Беше я спрял, след като тръгна по обичайния си път през Бийкън Хил. Беше решил да си купи нещо за четене, в случай, че се наложи да чака прекалено дълго багериста.

— Ами... да видим... — Жената се замисли. — Има няколко места на „Чарлз стрийт“.

— Едно е напълно достатъчно — усмихна се Джак.

— Дрогерията на Гари на ъгъла на „Чарлз“ и „Маунд Върнан стрийт“.

— На прав път ли съм? — В този момент той се намираше на „Чарлз стрийт“ срещу парка и паркинга.

— Да, дрогерията е една пресечка по-надолу от тази страна на улицата.

Той поблагодари на жената, която се отдалечи, следвана от нетърпеливите палета.

Магазинът беше от типа „за всекиго по нещо“, натъпкан с какво ли не, но може би точно старомодната му атмосфера го правеше толкова приятен. Цялото помещение бе с размерите на секцията за шампоани в големите супермаркети и търговските центрове. Стоките, които варираха от витамини и лекарства срещу простуда до бележници, бяха натъпкани на рафтове от пода до тавана по дължината на цялата стена. В далечния край, близо до аптекарския щанд, имаше изненадващо широк подбор от списания и вестници.

Джак бе сбъркал, като се съгласи да обядва с Алексис и Крейг. Все едно да си поканен на бдение, на което се очаква да разговаряш с мъртвеца. Крейг беше бесен на системата, на Тони Фасано, на Джордан Станхоуп и най-вече на себе си. Знаеше, че е направил голям гаф, въпреки безбройните репетиции и разговорите с Рандолф предишната вечер. Когато Алексис го бе попитала защо е загубил толкова бързо контрол над емоциите си, като знае много добре, че не е в негов интерес, той бе избухнал. После потъна в обичайното си мрачно настроение.

На края на обяда Джак се измъкна с извинението, че се налага да отиде до гробището и да изчака там Пърси Галодет. Крейг подхвърли, че сигурно е по-добре да се откаже и че няма защо да се безпокои, на което Джак отвърна, че прекалено много хора вече са замесени, за да изоставя идеята.

Въоръжен с няколко списания и „Ню Йорк Таймс“, той се отправи към паркинга, качи се в изглеждащия ужасно Хюндай и продължи на запад. Имаше известни затруднения да намери маршрута, който го бе отвел в града тази сутрин, но не след дълго осъзна, че е на прав път.

Пристигна в гробището „Парк Медоу“ в два часа и паркира близо до един микробус срещу административната сграда. Вътре завари нелюбезната жена и Уолтър Стросър точно както ги бе оставил сутринта. Жената набираше нещо на компютър, а Уолтър седеше отпуснато пред бюрото си с облегнати върху шкембето си ръце. Джак се запита дали този човек някога работи, тъй като нищо по бюрото му не показваше подобно нещо. Двамата служители погледнаха към него, но жената незабавно се върна към заниманието си, без да произнесе и дума. Джак се насочи към Уолтър, който го проследи с поглед.

— Някакви вести от Пърси? — попита Джак.

— Не и откакто излезе сутринта.

— Не се ли е обадил? — настоя Джак. Помисли си с изненада, че единственото, което потвърждаваше, че Уолтър е в съзнание, е рядкото примигване и движението на устата, когато говори.

— Не-е.

— Има ли някакъв начин да се свържа с него? Трябваше да се срещнем след два. Съгласи се да изкопаем гроба на Пейшънс Станхоуп този следобед.

— Щом е казал, че ще го направи, значи ще дойде.

— Има ли клетъчен телефон? Пропуснах да го попитам.

— Не-е. Свързваме се с него по електронната поща. След това идва в офиса.

Джак сложи една от визитните си картички на бюрото пред Уолтър.

— Ако успеете да се свържете с него и да разберете кога има намерение да се заеме с Пейшънс Станхоуп, ще съм ви много задължен. Можете да ми звъннете на клетъчния. Междувременно смятам да отида до гроба, ако ми кажете къде се намира.

— Гертруд, покажете на доктора парцела с гроба на Станхоуп върху картата.

Столт изскърца и навъсената особа посочи с артритните си пръсти към въпросния парцел.

— Най-хубавият изглед към парка — отбеляза Уолтър.

— Ще изчакам там — каза Джак и излезе.

— Докторе! — извика дебелият мъж. — Понеже предстои гробът да бъде отворен, има документи във връзка с таксата, които трябва да бъдат уредени, преди да започне разкопаването.

След като се раздели със значителен брой двайсетдоларови банкноти от дебелия пачка в джоба си, Джак се върна при колата и подкара към хълма. Намери малък вход с едно дърво, разперило клони над дървената пейка. Остави там колата и продължи към мястото, където трябваше да е гробът на Станхоуп. Откри го на самия връх на хълма. Там стояха три еднакви, съвсем обикновени гранитни паметни плочи. Намери този на Пейшънс и погледна гравирания надпис.

След малко се върна до колата, взе списанията и вестника и се настани на пейката. Времето се беше промените рязко от сутринта. Силното слънце печеше жестоко, сякаш да напомни на всички, че лятото чака зад ъгъла. Той си помисли с благодарност за сянката и очите му с облекчение се спряха на тъмнозелените листа на бръшляна, който обвиваше ствола на дървото.

Въздъхна и погледна нетърпеливо часовника си. Не можеше да повярва, че след по-малко от двадесет и четири часа трябваше да се ожени. Щеше да стане, призна пред себе си той, освен ако не се случеше нещо непредвидено, така че да не може да стигне навреме. Тази мисъл прекоси няколко пъти съзнанието му, докато една сърдита

синя сойка го сгълча от близкия храст. Той тръсна глава и се отказа от идеята да не отиде навреме в църквата. Нямаше начин да се случи. Но това бе един неприятен начин да му напомни, че трябва да се обади на Лори. Но като се сети, че няма представа кога ще бъде извадено тялото на Пейшънс Станхоуп, отново го отложи.

Не си спомняше откога не е стоял така сам, без да прави нищо. Беше свикнал да е вечно зает, да работи или да тича до пълна изнемога на баскетболното игрище. Това беше единственият начин да държи демоните далеч от себе си. Лори бе тази, която го убеждаваше да се откаже от старите привички, но само когато бяха заедно. Сега беше различно, тъй като беше сам. Все пак не се налагаше да живее с миналото и с онова, което е било. Трябваше да мисли за онова, което предстои, освен...

Той отхвърли идеята за втори път. Взе вестника и го разтвори. Беше му приятно да стои сам на слънце, да чете новините разсеяно, слушайки веселия хор на птичките около себе си. Фактът, че седи наскреде гробище не го смущаваше ни най-малко. Дори прибавяше лека, иронична нотка на удоволствие.

След като прелисти няколко пъти шумолящите страници, Джак се обърна към списанията. Прочете няколко страници, но интересът му започна да спада, особено когато сянката се премести и той се оказа под преките лъчи на силното слънце. Погледна часовника си и изруга. Четири без петнайсет. Той се изправи, протегна се, след което събра пръснатите по пейката списания, заедно с вестника. По един или друг начин трябваше да открие Пърси и да го докара тук за отрицателно време. Знаейки, че последният самолет за Ню Йорк излита някъде около девет, той предположи, че няма да успее за него. Не че не можеше да подкара взетата под наем кола към Ню Йорк, което нямаше да е толкова вълнуващо по голям брой причини... Но все пак се налагаше да остане в Бостън още една нощ. Хрумна му идеята да се настани в хотел, както първоначално бе възнамерявал. Не му се връщаше пак в къщата на Бауман сега, когато сестра му и децата ги нямаше. Колкото и да съжаляваше Крейг за постигналите го беди, по време на съвместния им обяд се бе наситил на паниката му и мрачното му настроение.

Вестникът и списанията прелетяха през липсващото стъкло на Хюндая и се приземиха с плясък на пасажерската седалка. Беше на

няколко крачки от колата, когато до слуха му достигна грохотът на багера. Той засенчи очите си с ръка и впери очи между дърветата. Пърси се носеше по криволичетия път с боядисаната си в жълто машина. Джак побърза да телефонира на Харолд Лангли.

— Почти четири е — оплака се Харолд, когато Джак му каза, че ексхумацията ще започне всеки момент.

— Това е всичко, което мога да направя. Дори се наложи да го подкупвам. — Той не спомена, че вече бе дал подкуп на Уолтър Стросър.

— Добре — рече примирено Харолд. — Идвам до половин час. Ако малко закъснея, не отваряйте гроба! Повтарям ви още веднъж, че не бива да вдигате капака, ако аз не присъствам, за да видя какво става. Трябва да идентифицирам ковчега и да удостоверя, че се е намирал в индивидуална гробница.

— Разбирам — увери го Джак.

Преди Пърси да пристигне, дойде пикапът на „Парк Медоу“. Енрике и Цезар скочиха и разтовариха оборудването, след което чевръсто и без много приказки оградиха мястото около гроба. После разгънаха брезент като онзи, който Джак сутринта бе видял, изрязаха и махнаха чимовете трева и ги наредиха по дължина покрай брезента.

При идването на Пърси всичко беше готово и той дори не излезе от кабинката, докато не позиционира земекопната машина на мястото, което си бе избрал. Едва след това се наведе през прозорчето.

— Съжалявам, че закъснях.

Джак само му махна с ръка. Нямаше желание за разговори. Всичко, което искаше, беше да извадят проклетия ковчег.

След малко работата започна. Багерът захапа дълбоко земята, кранът се вдигна и изсипа върху брезента първата купчинка рохкава пръст.

Пърси показа, че наистина си разбира от работата и не след дълго започна да се оформя ров със стръмни перпендикулярни стени. Беше на четири стъпки дълбочина, когато дойде Харолд Лангли с катафалката на погребалния дом. Той направи троен завой и спря отстрани до изкопа.

— Близко сте — провикна се той към Пърси. — Така че внимавайте!

Не беше ясно дали Пърси го е чул или не, но продължи да копае. Не след дълго се чу кух звук от удар, когато зъбците на кофата срещнаха бетонния таван на гробницата само на стъпка под дъното на ямата.

Харолд се ядоса.

— Казах ви да внимавате! — извика той, френетично размахвайки ръце, докато се опитваше да накара Пърси да извади крана.

Джак се усмихна. Извън привичното обкръжение на погребалния дом Харолд изглеждаше съвсем не на място под яркото слънце в мрачния си, черен костюм. Кичурите, боядисана в тъмно коса, грижливо вчесани и напомадени на плешивото му теме, стърчаха отстрани на главата му нелепо.

Пърси продължаваше да не обръща внимание на бесните му жестикулации и да копае, предизвиквайки стържещ, пронизващ шум при всяко минаване на зъбците на кофата по бетона.

Отчаян, Харолд се втурна към кабината и започна да блъска по стъклото. Едва тогава грохотът на двигателя утихна. Пърси отвори вратата и погледна към побеснелия погребален директор с невинно въпросително изражение.

— Вие... Не виждате ли, че ще счупите капака на ковчега! — извика Харолд, не можейки да намери достатъчно груба дума, за да изрази възмущението си.

Джак ги остави да изгладят недоразуменията си и се качи в колата си, за да звънне на д-р Латаша Уайли.

— Получих съобщението ви — каза тя. — Извинявам се, че не ви с отговорих. В четвъртък имаме конференция и е пълна лудница.

— Няма проблем — увери я Джак. — Обаждам ви се, защото в момента извършваме ексхумацията, за която ставаше дума. Ако всичко върви по план, в което нямам причини да се съмнявам, ще мога да се заема с аутопсията между шест и седем в погребалния дом „Лангли-Пиърсън“. Бяхте предложили помощта си. Все още ли е валидно?

— Като време е възможно най-подходящото — каза Латаша. — Така че ме имайте предвид. Ще донеса и инструменти.

— Надявам се, че не ви откъсвам от нещо по-забавно.

— Папата дойде на вечеря, но му казах, че има промени в графика.

Джак се усмихна. Латаша имаше чувство за хумор подобно на неговото.

— Ще се срещнем в погребалния дом към шест и половина — продължи младата жена. — Ако по някаква причина това не е удобно, обадете ми се!

— Звучи като план. Мога ли да ви предложа вечеря, след всичките тези забавления и игри?

— Ако не е прекалено късно. Момичетата трябва да спят достатъчно, за да са красиви.

Джак се засмя и прекъсна. Докато говореше с Латаша. Енрике и Цезар бяха изчезнали в ямата и оттам летяха нагоре пръст и ситни камъчета. Междувременно Пърси се бе заел да откача стоманения кабел от зъбците на кофата, а Харолд стоеше с ръце на хълбоците и гледаше в изкопа.

Джак въздъхна и погледна отново към телефона си. Крайно време беше да звънне на Лори. Вече знаеше, че няма да може да се възползва дори от „най-лошия сценарий“, както го бе нарекъл по телефона: да се прибере тази вечер в Ню Йорк. Развоят на събитията изискваше оставането му за още една нощ тук, което означаваше да лети в деня на сватбата си. Макар едно страхливо гласче да му нашепваше да не бърза и да се обади чак след като приключи аутопсията, той беше сигурен, че трябва да звънне сега. Но това не бе единствената главоблъсканица: трябваше да измисли какво да й каже за гонитбата и стрелбата по магистралата. След кратък размисъл реши, че ще бъде искрен. Можеше да й каже, за да я успокои, че Франко ще има нужда от два-три дена, за да се възстанови и едва ли ще е склонен да прави други глупости. В съзнанието му изникна образът на човека, с когото Франко бе дошъл на баскетболното игрище на „Мемориал драйв“, както и това, че същият този човек седеше в съдебната зала тази сутрин. Нямаше представа как този тип се вписва в цялата схема на Франко, но фактът за съществуването му внезапно го разтревожи. Той несъзнателно докосна револвера в джоба си и това сякаш му донесе известно успокоение. Имайки предвид сериозността на заплахата, свързана с племенничките му, нищо чудно да се появеше някой и да започне да оспорва ексхумацията.

Пое си дълбоко дъх и започна да набира номера на Лори. Винаги съществуваше вероятността да се свърже с гласовата й поща. За

съжаление, това не се случи. Лори вдигна бързо.

— Къде си? — попита тя без всякакъв увод.

— Лошата новина е, че съм на гробището в Бостън. Добрата новина е, че не съм от неговите обитатели.

— Не е време за шеги.

— Съжалявам! Не се сдържах. На гробището съм. Гробницата ще бъде отворена всеки момент.

Настъпи неловка пауза.

— Знам, че си разстроена — каза Джак. — Направих всичко, което можах, за да ускоря процеса. Надявах се да си бъда вкъщи тази вечер. Но не стана. — Той продължи да описва сутрешните си преживелици с Франко. Разказа й всичко, което се беше случило, включително и за стрелбата.

Лори изслуша мълчаливо монолога му, докато свърши.

— Толкова съм ядосана, че не знам да се ядосвам ли или да ти съчувствам.

— Ако питаш за моето мнение, клоня към съчувствието.

— Джак, моля те! Престани да се шегуваш, това е сериозно.

— Когато свърша аутопсията ще съм изпуснал последния самолет за Ню Йорк. Ще остана в хотела на летището. Най-ранният полет сутрин е към шест и половина.

Лори въздъхна шумно.

— Ще отида у родителите си, за да се приготвям, така че ще пропусна пристигането ти в апартамента.

— Няма проблеми. Мисля, че ще мога да се намъкна в смокинга и без помощ.

— С Уорън ли ще дойдеш в църквата?

— Така смятам. Толкова е находчив, че винаги намира начин да се паркира.

— Добре, Джак. Ще се видим в църквата. — Тя затвори рязко.

Той въздъхна. Не се беше зарадвала, но поне й каза истината. Помисли си, че нищо в неговия живот не беше просто и ясно.

Пъхна телефона в джоба си и излезе от колата. Пърси се бе върнал в кабината на багера и беше включил двигателя. Този път към кофата с греблото бяха добавени стоманени кабели, които се спускаха в изкопа. Виждаше се, че са максимално опънати.

Джак се приближи до Харолд и погледна надолу. Кабелите бяха прикачени към куките на капака на гробницата.

— Какво става? — опита се Джак да надвика шума на двигателя.

— Опитваме се да счупим печата — отвърна му също тъй високо Харолд. — Няма да е лесно. Материалът е подобен на асфалт, така че да е водоустойчив.

Багерът изгрухтя и се напъна, след това отпусна кабелите, за да започне наново.

— Какво ще правим, ако печатът не поддаде? — попита Джак.

— Ще трябва да дойдем отново утре с работници.

Джак изруга наум.

Внезапно се чу нисък шум, пропукващ и след това кратък всмукващ звук.

— Добре, добре! — извика Харолд и направи знак на Пърси да намали.

Капакът се вдигна. Когато се залюля над ръба на ямата, Енрике и Цезар го хванаха здраво, докато Пърси го отдалечаваше. После кранът го отпусна внимателно на тревата и Пърси изскочи от кабината.

Харолд погледна в отворената гробница. Обшивката беше от блестяща като огледало неръждаема стомана. Вътре почиваше метален ковчег.

— Не е ли красив? — В гласа на Харолд се долови почти религиозно благоговение. — На фирмата „Вечен покой Хънтингтън Индъстриз“. Не съм продал много такива. Наистина те кара да затаиш дъх.

Джак се впечатли повече от това, че вътрешността беше суха като кост.

— Как ще извадим сега ковчег? — попита той.

Още не бе завършил изречението, когато Енрике и Цезар скочиха долу в гробницата, прехвърлиха широки ремъци под ковчег, след което и през четирите дръжки отстрани. Пърси отново запали двигателя, насочи крана към изкопа, така че ремъците да могат да се закрепят. Харолд отвори катафалката.

Двайсет минути по-късно ковчегът лежеше вътре.

— Веднага ли ще дойдете в погребалния дом? — обърна се Харолд към Джак.

— Веднага. Искам да извърша аутопсията незабавно. Освен това ще присъства още един съдебен патолог. Казва се Латаша Уайли.

— Много добре. — Харолд седна на шофьорската седалка в кабината на катафалката и колата се спусна надолу по хълма.

Джак плати на Пърси, намалявайки още повече пачката с двайсетдоларовите банкноти, като не забрави Енрике и Цезар. После се метна в колата си и отпраши след катафалката. Можеше да се каже, че най-последно е доволен. След всичките проблеми и спънки бе изненадан, че ексхумацията стана толкова лесно. Най-вече без Фасано и Антъни, а така също и без Франко, които да развалят партито. Сега оставаше само да се направи аутопсията.

19.

Брайтън, Масачузетс

Четвъртък, 8 юни 2006 г.

6:45 след обед

За удоволствие на Джак, нещата продължиха да се нареждат гладко. От „Парк Медоу“ стигна до погребалния дом без всякакви инциденти. Латаша вече го чакаше, беше пристигнала малко по-рано, така че синхронът беше почти идеален.

Още с пристигането си, Харолд бе наредил на двама внушителни с габаритите си служители да извадят ковчега, да го сложат на количка и да го закарат в залата за балсамиране, където се намираше в момента.

— Планът е следният — започна Харолд. Стоеше до ковчега, отпуснал кокалестата си ръка върху гладката му метална повърхност. Под яркото синьо-бяло осветление на флуоресцентните лампи всички реални цветове бяха като избелели и той самият изглеждаше така, сякаш е бил допреди малко в някой от ковчезите на „Вечен покой“.

Джак и Латаша стояха на няколко крачки от масата за балсамиране, която щяха да използват за аутопсията. И двамата бяха облечен в защитни костюми, които Латаша предвидливо бе донесла от офиса на патолозите заедно с ръкавици, пластмасови шлемове за лицето и комплект инструменти. В помещението беше също Бил Бартън, приятен възрастен мъж, когото Харолд бе представил като най-надеждния си служител и Тайрън Вич, як афроамериканец. Двамата бяха изразили готовност да останат и да помагат с каквото могат.

— Сега ще отворим ковчега — продължи Харолд, — и аз ще удостоверя, че вътре лежат тленните останки на починалата Пейшънс Станхоуп. Бил и Тайрън ще свалят дрехите и ще сложат тялото на масата за балсамиране, върху която ще се прави аутопсията. След като завършим, Бил и Тайрън ще облекат тялото отново и ще го върнат в ковчега, така че да го погребем утре сутринта.

— Вие ще останете ли? — попита Джак.

— Не мисля, че е необходимо — отвърна Харолд. — Но аз живея наблизко и Бил и Тайрън могат да ме извикат, ако възникнат въпроси.

— Звучи ми разумно — каза Джак, докато ентусиазирано потриваше облечените си в ръкавици ръце. — Да започваме шоуто!

Харолд взе една ръчка от Бил, пъкна работния ѝ край в една вдлъбнатина в края на металния ковчег, нагласи я и се опита да я завърти. От усилието лицето му се зачерви, но заключващият механизъм така и не се отвори. Харолд направи знак на Тайрън да си сменят местата. Мускулите на тъмнокожия мъж издуваха ръкавите на памучната му работна риза и след внезапно, мъчително изскърцване, капакът започна да се отваря. Миг по-късно се чу късо свистене.

Джак погледна Харолд.

— Това свистене добро ли е, или лошо? — попита той. Надяваше се да не е индикация за газово разлагане.

— Нито добро, нито лошо — каза Харолд. — Доказва само изключителния печат на „Вечен покой“, което не е изненадващо, тъй като това е най-перфектно проектираният продукт. — Той накара Тайрън да отиде в отсрещния край на ковчега, където да повтори процедурата с ръчката.

— Това е — каза Харолд, когато Тайрън свърши. Той пъкна пръстите си под ръба на капака и накара афроамериканеца да стори същото. С общи усилия двамата вдигнаха капака и светлината на флуоресцентните лампи се изля върху Пейшънс Станхоуп.

Вътрешността на ковчега бе драпирана с бял сатен, а самата покойница бе облечена в проста бяла рокля от тафта. В съгласие с декора, лицето и откритите части на ръцете ѝ бяха покрити с бяла, прилична на памук, пухкава плесен. Под плесента кожата изглеждаше мраморносива.

— Без никакво съмнение това е Пейшънс Станхоуп — произнесе благочестиво Харолд.

— Изглежда страхотно — не се сдържа Джак, — както се е издокарала, направо е готова за бала.

Харолд хвърли разочарован поглед към него, но не каза нищо, само стисна още по-здраво устните си.

— Окей! Бил и Тайрън — произнесе Джак ентусиазирано, — свалете ѝ тоалета и да се залавяме за работа.

— Сега ще ви оставя — рече Харолд с лек намек за смърряне, сякаш говореше на невъзпитано дете. — Надявам се упражнението да си е струвало.

— А вашата такса? — попита Джак. Той внезапно осъзна, че не са се споразумели.

— Имам визитната ви картичка, докторе. Ще ви изпратя сметката.

— Идеално — кимна Джак. — Благодаря ви за съдействието.

— Удоволствието е наше — каза Харолд. Чувствителността му на погребален директор беше в разрез с непочтителния език на Джак.

Джак придърпа една стоманена маса на колелца и извади листи и химикалка. Не разполагаше със записващо устройство, а искаше да отрази всичко, което щеше да открие по време на работата си. След това помогна на Латаша да подреди контейнерите за проби и инструментите.

— Благодарение на предвидливостта ти ще свършим много по-бързо — каза Джак, като сложи още един скалпел до първия. — Планирах да се справя с наличните тук инструменти, което — като си помисля сега — не е било много добра идея.

— Не се притеснявай. — Тя огледа помещението. — Просто не знаех какво да очаквам. Никога не съм влизала в зала за балсамиране. Честно казано, доста съм впечатлена.

Обстановката беше почти същата като в аутопсионната, само че имаше и една отделна, централна маса от неръждаема стомана, което създаваше впечатление за широко отворено пространство. Подът и стените бяха облицовани в светлозелени керамични плочки. Прозорци липсваха. Вместо тях имаше зони от стъклени тухли, които пропускаха външната светлина.

Джак проследи погледа на Латаша.

— Направо е разкошно — възхити се той. — Когато за пръв път реших да правя тази аутопсия, си представях, че ще ми се наложи да използвам кухненска маса.

— Гадост! — тръсна глава Латаша. Тя погледна Бил и Тайрън, които в момента освобождаваха трупа от дрехите. — Ти ми разказа историята с Пейшънс Станхоуп и твоят приятел лекар, но не знам подробностите. Би ли направил едно кратко резюме?

Той ѝ разказа всичко: за отношенията си с Крейг, за заплахите, които сам бе получил, както и за заплахите към децата на сестра си във връзка с аутопсията. Не пропусна дори тазсутрешния инцидент на магистралата.

Младата жена бе шокирана.

— Предполагам, че трябваше да ти го съобщя по-рано — рече той. — Може би не би се съгласила да се въвличаш. Но имам чувството, че ако щяха да стават някакви неприятности, то щеше да е преди Пейшънс Станхоуп да бъде ексхумирана.

— И аз мисля така. Сега, ако има да става нещо, то ще зависи от това какво открием.

— Имаш право — съгласи се Джак. Може би ще е по-добре да не помагаш. Ако някой ще става мишена, то нека да съм аз.

— Какво? И да ви оставя само вие да се забавлявате? Не, благодаря. Не е в стила ми. Нека първо да видим какво ще открием, пък след това ще решаваме как да процедираме.

Джак се усмихна. Харесваше тази жена и ѝ се възхищаваше. Беше умна, смела и предприемчива.

Бил и Тайрън извадиха трупа от ковчега, пренесоха го на масата и започнаха да го подготвят за работа. След като свършиха, двамата мъже се отдалечиха и Джак застана от дясната страна на масата, а Латаша от лявата.

— Тялото е във фантастична форма — беше коментарът на патоложката.

— Харолд може да е пълен глупак, но явно си разбира от работата.

Двамата се въоръжиха с инструментите и се заеха.

— Не виждам нищо, което да не съм очаквала — каза Латаша. — Искам да кажа, че са се опитали да я реанимират, била е балсамирана, за което има достатъчно доказателства.

— Съгласен съм — отвърна Джак. Той беше видял едно малко разкъсване в устата ѝ, което свидетелстваше, че са я интубирали. — Няма никакви намеци за задушаване или удушаване, но трябва да имаме наум задушаване без компресия на гръдния кош.

— Това не ми се вижда вероятно — каза Латаша. — Историята ѝ го прави почти невъзможно, не мислиш ли?

— С теб съм — каза Джак. Той ѝ подаде скалпел: — Честта е твоя.

Младата жена направи типичния разрез под формата на „У“ от раменете надолу. Плъттa беше със сивкавокафяв цвят, суха като препечена патица. Нямахше гниене, поради което миризмата беше поносима.

Всички черва бяха прочистени при балсамирането. Джак вдигна втвърдения край на черния дроб. Под него беше жлъчният мехур. Той го опипа с пръсти.

— Имаме жлъчка! — Гласът му прозвуча радостно. — Това ще ни помогне за токсикологичния анализ.

— Ето и стъкловидното тяло — каза Латаша, палпирайки очите през затворените клепачи. Мисля, че трябва да вземем проба от тях.

— Непременно. Както и урина, стига да можем да отделим от пикочния мехур или от бъбреците.

Двамата взеха спринцовки за пробите.

— Да видим сега дали има някаква аномалия в преградата — каза Джак. — Все си мисля, че цианозата ще се окаже важна.

Той внимателно премести ронещите се бели дробове, за да огледа големите кръвоносни съдове. Опипа ги старателно и поклати глава: — Всичко изглежда нормално.

— Патологията може да се окаже в сърцето — каза Латаша убедено.

— Вероятно си права — съгласи се той. Извика Бил и го попита дали има някакви неръждаеми ванички и купи, които да използват за органите. Мъжът извади няколко от шкафа под мивката.

Сякаш цял живот бяха работили заедно, Джак и Латаша отстраниха сърцето и дробовете. Джак взе спесимен от гръдния кош и го сложи в една от ваничките, след което Латаша залепи етикет.

— И белите дробове изглеждат нормално — въздъхна Джак. Той прокара пръсти по повърхността им.

— На пипане също — каза Латаша, като ги натисна леко с пръст на няколко места. — Лошо е, че не разполагаме с везна.

Джак отново извика Бил и го попита дали не им се намира везна, но за съжаление такава нямаше.

— Теглото им също е в рамките на обичайното.

— Нямам търпение да стигнем до сърцето, но може би първо трябва да си починем. Какво ще кажеш?

— Първо работата, после забавлението: това ли е мотото ти?

— Нещо такова — кимна Джак. — Да си разделим работата, ще свършим по-бързо. Единият от нас може да се заеме с коремните органи, докато другият с дисекция на шията. Искам да се уверя, че хиоидната кост е цяла, макар никой от нас да не допуска, че е била удушена.

— Ако нямаш нищо против, аз ще се заема с шията.

— Действай.

През следващия половин час работеха мълчаливо. Джак периодически отиваше до мивката. Първо откри значителна патология в дългото черво. Извика Латаша да види. Беше рак.

— Малък е, но изглежда е достигнал до стената — каза Латаша.

— И аз мисля така. Някои от коремните тумори нарастват. Това е трагично доказателство, че хипохондриците се разболяват.

— Би ли могло да се разбере при изследване на червата?

— Без съмнение. Ако си е направила такова. В досието на Крейг пише, че непрекъснато е отказвала препоръките му да се изследва.

— Значи това може да я е убило, ако не е имала сърдечна криза?

— Евентуално. А при теб какво има?

— Свърших. Подезичната кост е непокътната.

— Добре! Защо не извадиш мозъка, докато приключи с корема? Така ще спечелим време. — Джак погледна към стенния часовник. Наближаваше осем и стомахът му къркореше. — Ще ме придружиш ли на вечеря? — извика той на Латаша, която в момента беше с гръб към масата.

— Да видим в колко ще свършим тук — отвърна му тя през рамо. Джак реши да огледа коремната кухня.

— Трябва да му го призная на Харолд Лангли. Работата, която е свършил по Пейшънс Станхоуп, би била гордост и за древен Египет.

— Да си кажа право, нямам голям опит с балсамирани трупове, но състоянието на този тук е много по-добро, отколкото очаквах.

Джак опипа черния дроб и огледа за метастази в дебелото черво. Не откри такива и направи серия срезове през органа, но той изглеждаше чист. Знаеше, че би могъл да намери нещо под микроскоп, но това щеше да стане на по-късен етап.

Двайсет минути по-късно, след като бяха взети проби от мозъка и от различни други органи, двамата патолози насочиха вниманието си към сърцето. Джак отстрани белите дробове и сега сърцето стоеше във ваничката пред него.

— Май най-интересното е запазено за края — каза той, докато нетърпеливо го гледаше и се питаше какви ли тайни крие. Цветът на мускулната тъкан беше сив, но хлъзгавата повърхност на мастната тъкан изглеждаше леко кафеникава.

— Това ще е десертът — потри ръце ентузиазирано и Латаша.

— Напомня ми за един случай, който правих преди половин година. Беше жена, която колабирала в магазина „Блумингдейлс“ — сърцето ѝ не могло да бъде стимулирано от външен пейсмейкър, точно както при Пейшънс Станхоуп.

— И какво откри тогава?

— Значително стеснение в развитието на задната низходяща коронарна артерия. Както изглежда, един малък тромб внезапно бе извадил от строя доста солидна част от проводящата система на сърцето.

— И сега ли очакваш нещо подобно?

— Във всеки случай тази вероятност стои високо в списъка ми — отвърна Джак. — Но си мисля, че ще открием някаква аномалия в преградата, която аномалия е причинявала връщане на кръвта в посока отдясно наляво, на което се дължи и цианозата. — След това добави: — Боя се обаче, че с това няма да установим защо някой толкова настоятелно не иска да открием нищо.

— Мисля, че ще открием широко разпространена коронарна болест и доказателства за предишни малки, асимптоматични сърдечни кризи, така че сърдечносъдовата ѝ система е била в риск още преди финалния епизод, но не до степен, че да се разбере от стандартната електрокардиограма.

— Интересно предположение. — Джак погледна към Латаша, която продължаваше да се взира в сърцето. Уважението му към нея нарастваше. Само му се искаше да не изглежда като деветнайсетгодишна. Това го караше да се чувства, сякаш вече е превалял хълма.

— Не забравяй, че симптомите за коронарна болест на сърцето при жените в критическата са различни от тези на мъжете! Случаят,

който току-що описа, го доказва.

— Не ме карай да се чувствам толкова древен и неинформиран — оплака се той.

Тя направи оправдателен жест с ръка.

— Да бе, сигурно.

— Какво ще кажеш да сключим един малък облог? Аз твърдя, че е вродено, а ти казваш, че е дегенеративно. Обзалагам се на пет долара, че съм прав.

— О, много се изхвърляш! — подразни го Латаша. — Пет в брой не са малко, но мисля да удвоя на десет.

— Ти си на ред — каза Джак. След като обърна сърцето, той взе форцепс и ножица и започна да работи. Латаша поддържаше органа, докато той внимателно го обследва и отвори дясната коронарна артерия, съсредоточавайки се върху задното спускащо се разклонение. Продължи до там, докъдето позволяваха инструментите, след което се изправи и опъна гърба си.

— Няма стеснения — произнесе той със смес от изненада и разочарование. Макар обикновено да не бързаше да се ангажира с диагноза, боейки се, че по този начин може да пропусне да открие нещо, този път беше напълно сигурен, че ще се сблъска с патология. Дясната коронарна артерия, снабдяваща с кръв по-голямата част от сърдечносъдовата система, беше излязла от строя при сърдечната криза на Пейшънс Станхоуп.

— Не се отчайвай — каза му Латаша. — Десетте долара още си стоят. Стеснение няма, но не виждам никакви атеросклеротични отлагания.

— Права си. Идеално чиста е — съгласи се Джак. Направо не можеше да повярва. Целият кръвоносен съд беше съвсем нормален.

Той насочи вниманието си към лявата коронарна артерия и разклоненията ѝ. След няколко минути установи, че положението е съвършено същото. Нямаше плаки и стриктури. Бе озадачен и разочарован. След всичко, което бе мислил, това, че не се откри видима коронарна абнормалност, нито пък някакво дегенеративно изменение, му се струваше като лична обида.

— Патологията сигурно е вътре в сърцето — каза Латаша. — Може би ще открием някакво образуване в митралната или аортната клапа, което е отделило серия тромби, които после са се изчистили.

Джак кимна, но бе объркан от вероятността внезапната сърдечна смърт да е предизвикана от сърдечна криза без артериално заболяване. Според него тя бе съвсем малка, по-малка от десет процента, но очевидно възможна, както се доказваше от случая пред него.

Латаша му подаде един нож с дълго острие.

— Хайде! Нека да видим вътрешността.

Джак отвори всяка от четирите сърдечни камери и направи серия срезове през мускулните стени. Дватамата с Латаша огледаха клапите, преградата между дясната и лявата страна на сърцето, и прерязаха мускулната повърхност. Работеха в тишина, проверяваха всичко индивидуално и методично. Когато завършиха, очите им се срещнаха над масата.

— Добрата новина е, че никой от нас не загуби десет долара — каза Джак, опитвайки се да прояви някакъв хумор. — Лошата е, че Пейшънс Станхоуп си е пазела тайните за себе си. В живота била направо казано своенравна и смъртта не я е променила особено.

— След като съм запозната с историята, направо съм шокирана, че това сърце изглежда толкова нормално — каза Латаша. — Никога не съм виждала подобно нещо. Предполагам, че ще трябва да изчакаме микроскопията за отговорите. Може да се е дължало на някакво заболяване на капилярите, което е включвало само най-малките съдове на коронарната система.

— Не съм чувал за подобно нещо.

— Нито пък аз — призна тя. — Но е починала от сърдечна криза, която сигурно е била масирана. Трябва да открием патология освен онзи малък асимптоматичен рак на дебелото черво. Почакай за секунда! Кой беше онзи епонимен синдром, при който коронарните артерии получават спазъм? — Тя направи жест към Джак, сякаш решаваше ребус и искаше той да я подсети за името.

— Честно да ти кажа, нямам представа.

— Точно това е! — произнесе Латаша триумфално.

— Никога не съм чувал за такова нещо — призна Джак. — Но ме подсещаш за зет ми, който е жертвата в цялото това нещастие. Той ще знае със сигурност. Може ли спазмът да причини масирана сърдечна криза? Това е въпросът.

— Не, няма начин — каза внезапно Латаша, леко разочарована. — Дори при този синдром спазмът обикновено се асоциира със

стеноза на съдовете, което означава, че трябва да имаме видима патология, каквато ние не откриваме.

— Това ме успокоява — произнесе Джак.

— Все пак трябва да намерим нещо по един или друг начин.

— Такова е намерението ми, но това, че не откриваме никаква сърдечна патология ме кара да се чувствам глупаво и ме смущава, като се има предвид цялата суматоха, която създадох, за да направя тази аутопсия.

— Имам идея. Нека да занесем всички проби в офиса ми. Можем да изследваме сърцето под стереомикроскоп и дори да замразим някои сегменти от тъканта на сърцето, за да видим капиллярите. С останалите проби ще процедираме нормално.

— Може би трябва да хапнем нещо — предложи Джак, внезапно изпитал желание да остави за известно време цялата тази работа.

— Ще взема пица на път за офиса. Хайде! Ще е истинско парти. Има някаква дяволска мистерия в това. Да видим дали няма да можем да я разрешим. Можем да получим дори токсикологичните изследвания тази нощ. За щастие, познавам шефа на лабораторията на нощната смяна от университета. Бяхме гаджета на времето. Нещата между нас не се получиха, но продължаваме да сме приятели.

Джак наостри уши.

— Я повтори пак! — рече той невярващо. — Можем да получим токсикологичните изследвания тази нощ? — В Патологическия в Ню Йорк щеше да се радва, ако станеха и за седмица.

— Отговорът е „да“, но нека изчакаме до единадесет, когато Алън Смитхам започва смяната.

— Кой е Алън Смитхам? — попита Джак.

— Срегнахме се в колежа. Вземахме заедно курсове по химия и биология. После аз отидох в медицинско училище, а той започна да прави докторат. Сега работим съвсем близо.

— А какво ще стане с почивката ти?

— Утре ще мисля за това. Сега по-важно е да спасим зет ти от дяволския процес.

20.

Нютън, Масачузетс

Четвъртък, 8 юни 2006 г.

9:05 ч.

Алексис вдигна след четвъртото позвъняване. Джак бе на път от погребалния дом „Лангли-Пиърсън“ към „Нютън Мемориал Хоспитал“. Беше решил да направи кратко посещение за половин час, преди завършването на смяната, за да се срещне с Мат Гилбърт и Джорджина О’Кийф. Беше импулсивно решение, когато той и Латаша излязоха от погребалния дом, след като приключиха с аутопсията. Тя бе казала, че ще се отбие в апартамента си, за да нахрани кучето, оставяйки течните проби в токсикологичната лаборатория с бележка за Алън да се обади колкото е възможно по-скоро; после щеше да вземе две пици, преди да се срещнат с Джак на паркинга на Патологическия център.

— Надявах се да си ти — каза Алексис, когато чу гласа му.

— Добре ли ме чуваш?

— Да, къде си?

— Непрекъснато си задавам този въпрос — пошегува се той. Настроението му бе паднало до най-ниската си точка, когато не откри нищо по време на аутопсията на Пейшънс Станхоуп, но Латаша го беше заразила с ентузиазма си и чувството му за хумор се възвръщаше.

— Настроението ти е особено. Какво се е случило?

— В колата съм, на път към „Нютън Мемориал“.

— Добре ли си?

— Прекрасно. Възнамерявам да вляза и да задам няколко въпроса на персонала от спешното, който е лекувал Пейшънс Станхоуп.

— Направи ли аутопсията?

— Направих я.

— И?

— Освен рака на дебелото черво, който няма отношение към случая, не намерих нищо.

— Нищо? — Гласът на сестра му се вдигна въпросително. Разочарованието ѝ се усещаше.

— Знам какво си мислиш, защото и аз го мисля. Бях отчаян. Но сега смятам, че е било неочакван подарък.

— Как така?

— Ако бях открил каквото и да е вродено коронарно заболяване, каквото всъщност очаквах да открия, щях да оставя нещата такива, каквито са. Имала е сърдечно заболяване, получила е сърдечна криза. Край на историята. Но фактът, че такова заболяване не се откри, направо плаче за обяснение. Искам да кажа, че съществува незначителен шанс да е имала фатално кардиологично събитие, което ние не сме в състояние да диагностицираме в момента, осем месеца след факта, но по-скоро вярвам, че се касае за нещо друго, особено, като се има предвид съпротивата на Франко по повод аутопсията, опита му да ме изблъска от пътя и заплахите над децата. Впрочем, как са те?

— Добре са. Държат се много спокойно, даже са си организирали бал у баба си, която винаги ги глези. Но да се върнем на въпроса: какво всъщност се опитваш да ми кажеш?

— Не знам точно. Но ми хрумват разни мисли, в които може и да има нещо. Смъртта на Пейшънс Станхоуп и съпротивата срещу желанието ми да направя аутопсия могат да са две напълно различни обстоятелства. Фасано и групата му може да стоят зад заплахите само по користни съображения. Но има нещо, което не ми се връзва. Защо ще стига чак до там, че да нахлува в дома ти, след което по най-тъп начин ще ме остави да извърша ексхумацията? Имам чувството, че тези три действия са съвършено отделни и несвързани едно с друго. Фасано ме заплаши и ми каза защо го прави. Франко ми има зъб, елен като го ударих през зъбите, така че проблемът ми с него няма нищо общо с Пейшънс Станхоуп. Това оставя необяснено нахлуването в къщата ти.

— Май става доста сложно — въздъхна сестра му. — Ако Тони Фасано не стои зад заплахата над децата, тогава кой е?

— Представа нямам. Но се питах каква може да е мотивацията, ако не са замесени Франко и парите. Ясно е, че някой се опитва да ми

попречи да разбере нещо, а кое е това нещо, което може да се разбере от една аутопсия? Или свръхдоза лекарство, или погрешно лекарство, дадено в болницата. Болниците са големи структури с много акционери, замесени са много пари.

— Това е лудост — категорично отхвърли идеята Алексис. — Болницата не може да е зад тероризирането на децата ми.

— Алексис, ти поиска от мен да дойда в Бостън и да помогна, което и правя.

— Но болницата?! — простена тя. — Заради това ли отиваш там?

— Да — призна той. — Изглежда ми логично. Направиха ми впечатление двама души от спешното отделение, с които разговарях във вторник. Те са прями и не хитруват. Искам отново да разменя по някоя дума с тях.

— Да не би да се каниш да ги питаш дали от болницата са направили огромната грешка да изпратят някакви типове, които да тормозят децата ми? Това са пълни глупости!

— Изказано по подобен начин, това наистина звучи нелепо. Но все пак ще го направя. Аутопсията не е приключила. Наистина, основното е направено, но са нужни токсикологичните резултати, а също така и микроскопските изследвания. Искам да знам какъв точно медикамент е даден на Пейшънс Станхоуп, за да го кажа на токсиколога.

— Е, това звучи по-приемливо, отколкото да обвиняваш болницата в опит да покриват нещо.

— Мисълта за свръхдоза или погрешно лекарство не е само моя. Искаш ли да чуеш?

— Слушам, но се надявам следващата ти идея да е по-смислена от първата.

Джак си помисли за някакъв саркастичен, духовит отговор, но се въздържа.

— Идеята, че болницата е предрекла сърдечната криза на Пейшънс Станхоуп и противопоставянето на аутопсията са две отделни, макар и относително свързани обстоятелства. Ами ако и в двете са замесени едни и същи хора?

Настъпи дълга пауза, след което Алексис произнесе:

— Не съм сигурна, че те разбирам. Да не би да казваш, че някой е предизвикал сърдечна криза на Пейшънс Станхоуп и сега се опитва да попречи на аутопсията, за да не се разкрие?

— Точно това предполагам.

— Не знам, Джак. Звучи ми прекалено налудничаво. Да не би да имаш предвид Джордан Станхоуп?

— Той е първият, който ми идва на ум. Крейг каза, че Джордан и Пейшънс трудно можели да минат за любовна двойка и че Джордан би имал най-голяма полза от смъртта на съпругата си. Определено не си е губил времето за траур. От всичко, което знам, той и любовницата му са имали връзка още докато Пейшънс е била в картинката.

— Как може някой нарочно да причини на друг сърдечна криза?

— Като му даде дигиталин.

— Наистина не знам — каза Алексис несигурно. — Струва ми се доста пресилено. Ако Джордан е бил толкова виновен, сигурно нямаше да се захваща да повдига обвинение за лекарска небрежност и нямаше да подпише формулярите за ексхумацията.

— Мислих по въпроса — каза Джак, докато влизаше в паркинга на „Нютън Мемориал Хоспитал“. — Съгласен съм, че не изглежда разумно, но може би си нямаме работа с разумен човек. Може би Джордан е решил да го направи, за да покаже колко по-умен е от нас, останалите. Но тази хипотеза е твърде прибързана. Първо токсиколозите трябва да открият някакво лекарство в пробите. Ако открият нещо, тогава ще му мислим.

— За втори път употребяваш множествено число. Казваш го просто така, или имаш нещо предвид?

— Една съдебна патоложка от бостънския Патологически център ми помага много.

— Надявам се, че си говорил с Лори — каза Алексис. — Няма ли проблеми с това, че още си тук?

— Е, не е особено щастлива, но се справя.

— Не мога да повярвам, че утре се жениш.

— Нито пък аз. — Той се огледа, търсейки свободно място на паркинга. Фаровете му осветиха няколко врабчета. — Какво стана днес в съда?

— Рандолф призова двама експерти, от Йейл и от Колумбийския университет. И двамата звучаха правдоподобно, но не и вълнуващо.

Най-хубавото беше, че нямаха уговорка с Тони, който се опита да ги сплаши. Смятам, че Тони се надяваше Рандолф да извика Крейг отново, но Рандолф умно не го направи. Вместо това Рандолф спря представянето на доказателства. Това беше. Утре сутринта ще чуем решението.

— Интуицията ти за изхода на делото промени ли се?

— Всъщност не. Свидетелите на защитата бяха добри, но не бяха от града. И понеже Бостън е нещо като Меката на медицината, не мисля, че фактът, че са дошли от далечни университети ще направи благоприятно впечатление на журито. Експертите на Тони бяха повъздействащи.

— Може би имаш право.

— Само в случай, че по чудо успееш да откриеш някакъв пропуск или грешка в картоната на Пейшънс, Крейг ще бъде спасен.

— Не мисли, че вече не ми е минавало през ума. За да съм честен, това е основната ми мотивация. Как е настроението му в момента?

— Унило, както обикновено. Може би дори по-лошо. Дори се безпокоя малко, че е сам вкъщи. Кога мислиш да се прибереш?

— Изобщо не знам — каза Джак, внезапно усетил вина, че няма никакво желание да се връща в дома на Бауман.

— Може би ще е добре да видиш как е. Нещо не ми харесва тази комбинация от сънотворни и алкохол.

— Окей, обещавам — въздъхна той. — Сега съм в болницата и трябва да действам.

— Независимо какво ще стане, наистина ти благодаря за усилията, Джак. Дори не можеш да си представиш каква опора ми беше през цялото време.

— И го мислиш, макар че заради намесата ми заплашиха момичетата?

— Не смятам, че имаш ни най-малка вина.

След още няколко фрази двамата си пожелаха лека нощ и затвориха телефоните. Джак се замисли за това колко много се бяха променили отношенията им с времето. Стана му приятно, че той и сестра му бяха възвърнали някогашната си близост.

Усети онази стръв за работа, която Латаша бе разпалила у него. Сестра му може и да имаше право, но докато не се докажеше, всичко

бе възможно. От опит знаеше, че най-нестандартните му предположения се бяха оказвали верни.

За разлика от първото му посещение, спешното отделение беше препълнено с хора и почти всички седалки — заети. Няколко души стояха отвън, до пункта за приемане. Беше топла, влажна, почти лятна нощ.

Джак трябваше да изчака на опашката зад една жена, която държеше в ръце бебе с температура. Детето го гледаше иззад рамото на майка си с безизразен поглед. Най-после дойде редът му. Той тъкмо се канеше да попита за д-р Мат Гилбърт, когато докторът се появи и остави на бюрото пропуска си.

— Знаем ви — каза той и вдигна брадичка към Джак. — Очевидно бе проверявал за името.

— Д-р Джак Степълтън.

— Точно! Съдебният патолог, който се интересува от неуспешния опит за реанимация.

— Добра памет — беше коментарът на Джак.

— Това е най-важното качество, което развих в медицинското училище. Какво мога да направя за вас?

— Моля ви да ми отделите две минути от времето си, същата молба имам и към Джорджина О'Кийф. Тази нощ на смяна ли е?

— Тя вече започна шоуто — засмя се докторът. — Тук е.

— Знаем, че не е най-подходящият момент — каза Джак. — Но ексхумирахме тялото и току-що направих аутопсия. Смятам, че ще ви бъде интересно да разберете какво съм открил.

— Напълно сте прав — каза Мат. — Пък и нищо му няма на времето. Вярно, заети сме, но всичко е рутинно, пациентите са амбулаторни. В момента няма спешен случай. Елате в салона. Аз ще отида да извикам Джорджина.

За няколко минути Джак остана сам и използва времето да погледне двете страници, които съставляваха протокола от посещението на Пейшънс в спешното отделение. Беше ги извадил от папката по делото, докато разговаряше с Алексис.

— Добре дошли отново — избърбори Джорджина, докато влизаше в помещението. Мат вървеше след нея. Двамата бяха облечени с бели престилки над зелените одежди.

— Мат ми каза, че сте изровили трупа на госпожа Станхоуп и сте направили аутопсия. Браво! Какво намерихте? Искам да кажа, че нас никой дори не ни е информирал.

— Интересното беше, че сърцето ѝ изглеждаше напълно нормално. Без никакви дегенеративни изменения.

Джорджина подпря ръце на кръста си. На устата ѝ се изписа разочарована, крива усмивка.

— Мислех, че ще чуем нещо потресаващо.

— Това си е потресаващо — каза Джак. — Не се случва често сърдечна криза без никаква патология.

— Бихте целия този път дотук, за да ни кажете, че не сте открили нищо? — невярващо попита жената и погледна към Мат за подкрепа.

— Всъщност, дойдох, за да ви попитам дали съществува вероятност да ѝ е дадена свръхдоза от някакво лекарство или може би погрешно лекарство.

— За какво точно лекарство говорите? — Усмивката на Джорджина увяхна, заменена от объркване.

— Изобщо — отвърна Джак. — Но най-вече за някой от новите фибринолитични или антитромбични агенти. Не знам; вие имате ли нещо общо с каквито и да било случайни изследвания, свързани с пациенти със сърдечни кризи? Просто съм любопитен. Не виждам нищо от това, за което говоря, тук. — Той размаха двата листа и ги подаде на Джорджина. Мат надзърна над рамото ѝ.

— Всичко, което сме ѝ дали, е написано — каза лекарката. Очите ѝ отново потърсиха Мат за подкрепа.

— Така е — потвърди той. — Почти умираше, когато я докараха, мониторът показваше почти права линия. Единственото, което направихме, е да се опитаме да я реанимираме. Не сме се опитвали да я лекуваме от инфаркт на миокарда. Какъв смисъл имаше?

— И не е вземала дигитални?

— Не — отрече Мат. Не можахме да накараме сърцето ѝ да направи и един удар, не реагира изобщо.

Джак премести поглед от Джорджина към Мат, после обратно. Дотук с идеята за свръхдоза или погрешно лекарство!

— Единствените лабораторни резултати в протокола от спешното са на кръвните газове. Правени ли са някакви други тестове?

— Когато вземаме кръв за изследване на кръвните газове, обикновено предписваме и кръвна картина плюс електролити. А при сърдечна криза — и биомаркери.

— Но ако е наредено да бъдат направени, тогава защо не се споменава за това в протокола на спешното? Резултатите от кръвните газове са тук.

Мат взе листовите от Джорджина и бързо ги прегледа, след което сви рамене.

— Не знам, може би, защото по правило се вписват в болничния картон, но тъй като е починала толкова бързо, не ѝ е бил направен такъв. — Той отново сви рамене. — Предполагам, че не е записано тук, защото това е ордерът за всички, за които се предполага, че са с инфаркт на миокарда. Споменал съм, че натрият и калият са в нормата и някой е съобщил резултатите в спешното.

— Спешното отделение не е голямо — обясни Джорджина. — Тук рядко имаме смъртен случай.

— Може ли да се обадим в лабораторията и да видим дали те не могат да открият резултатите? — попита Джак. Не беше съвсем наясно какво да прави с това, което евентуално се открие и дали то изобщо има някакво значение, но се чувстваше длъжен да види докъде ще го отведе.

— Разбира се — каза Мат. — Ще се обадим да дойдат тук. А междувременно ние трябва да се връщаме на работа. Благодаря ви, че се отбихте. Странно е, че не сте открили никаква патология, но е приятно да научим, че не сме пропуснали да направим нищо, което да спаси живота ѝ.

Пет минути по-късно Джак се озова в малкия офис на шефа на лабораторията във вечерната смяна. Беше едър, набит мъж с тежки клепачи, което му придаваше вид на хронично недоспал. Седеше пред монитора на компютъра си с облежната назад глава. Върху табелката на престилката му се четеше името Уейн Марш.

— Не намирам нищо под името Пейшънс Станхоуп — каза Уейн. Беше много любезен, когато му позвъниха от спешното и бе поканил Джак в кабинета си. Беше впечатлен от препоръките на Джак и ако бе забелязал значката на ревера му, на която пишеше Ню Йорк, то не го показва с нищо.

— Нужен ми е номер на отделениято — обясни Уейн, — но ако не е била приета, не са й дали такъв.

— А ако опитаме чрез начина на плащане? — предложи Джак. — Все някой е платил за тези изследвания.

— Няма плащане в този час — отвърна Уейн, — но не казахте ли, че разполагате с копие от протокола на спешното? Трябва да има номер за приемане в отделениято. Мога да опитам.

Джак му подаде листовете и мъжът натрака името.

— Ето го — каза той, когато цифрите се появиха на екрана. — Д-р Гилбърт е бил прав. Направили сме пълно изследване на кръвта с кръвно броене, електролити и обичайните кардиологични биомаркери.

— Кои точно?

— Правим кардиоспецифичен тропонин „Т“ при пристигане в спешното и повтаряме на шестия и дванадесетия час.

— Всичко ли беше нормално?

— Зависи какво смятате за нормално — каза Уейн. Той обърна монитора така, че Джак да може да вижда, след това посочи секцията с кръвното броене. — Тук има леко до умерено повишаване на белите кръвни телца, което може да се очаква при сърдечна криза. — Пръстът му продължи надолу към електролитите. — Калият е на горната граница на нормата. Ако беше жива, щяхме да го проверим по очевидни причини.

Джак потръпна вътрешно при споменаването на калия. Ужасяващият епизод с Лори по време на болничния й престой заради извънматочната бременност, когато й бяха инжектирали калий, все още беше пресен в паметта му, макар да бе изтекла година. Очите му случайно се спряха върху биомаркерните резултати. За негова изненада тестовете бяха отрицателни и той веднага обърна внимание на Уейн върху факта. Пулсът му се учести. Дали не бе попаднал на нещо важно?

— Не е необичайно — каза Уейн. — С подобреното време на реагиране на повикванията за бърза помощ, често жертвите на сърдечна криза постъпват в спешното отделение в три-четири часовия интервал, необходим за покачването на биомаркерите. Това е една от причините, поради които рутинно повтаряме тестовете на шест часа.

Джак кимна, като се опитваше да се оправи в противоречията, които тази нова информация пораждаше. Не знаеше дали е забравил

или никога не е знаел, че има чак такова забавяне, преди маркерите да станат позитивни. Понеже не желаше да изглежда прекалено неинформиран, той внимателно формулира следващия си въпрос.

— Изненада ли ви, че направената биомаркерна проба в дома на болната е била позитивна?

— Всъщност не.

— И защо?

— Съществуват много променливи. Първо: допустими са четири процента фалшиви отрицателни резултати, така както и три процента — фалшиви позитивни. Тестовите наистина са базирани на силно специфични моноклонални антители, но не са безпогрешни. Второ: портативните уреди се основават на тропонин „А“, а не на „Т“, пък и на пазара съществуват най-различни уреди. Първите резултати само за тропонин „А“ ли бяха, или и за миоглобин?

— Не знам — призна Джак. Той се опита да си спомни какво пишеше на опаковката в докторската чанта на Крейг, но не се сети.

— Това би било важно. Съставката миоглобин става позитивна по-бързо, често за по-малко от два часа. За какъв интервал от време говорим в случая? — Той вдигна електрокардиограмата и прочете на глас: — Съпругът на пациентката съобщава за гръдна болка и други симптоми, развити между пет и шест часа следобед. — Уейн вдигна поглед към Джак. — Докараха я в спешното малко преди осем, така че времевата рамка е спазена, що се касае до нашите резултати, тъй като са минали по-малко от четири часа. Знаете ли по кое време са били направени домашните тестове?

— Не — каза Джак. — Но предполагам, че е било някъде към седем и половина.

— Знаете ли, изглежда странично, но както ви казах, домашните тестове се правят от много на брой компании с голям диапазон на чувствителност. Освен това трябва да се съхраняват внимателно, а и имат срок на годност. Да ви кажа честно, именно затова не ги използваме. Много повече предпочитаме тропонин „Т“, тъй като се произвежда само от една фирма. Получаваме много резултати за кратък отрязък от време. Искате ли да видите нашия анализатор на Абът? Истински красавец е. Измерва абсорбцията спектрофотометрично при четиристотин и петдесет нанометра.

Намира се срещу лабораторията, ако искате да му хвърлите един поглед.

— Благодаря ви, но мисля да се въздържа — каза Джак. Техническите подробности му бяха дошли в повече, пък и посещението му се проточи два пъти повече, отколкото бе планирал. Не искаше да кара Латаша да чака. Той поблагодари на Уейн за помощта и се върна бързо при асансьора. Докато слизаше към първия етаж, нямаше как да не се запита дали биомаркерът на Крейг не е бил по някакъв начин дефектен, или пък с изтекъл срок на годност. Ами ако Пейшънс Станхоуп не е имала инфаркт на миокарда? Е, токсикологичните проби щяха да покажат. Съществуваха много повече лекарства, които оказваха вредно въздействие върху сърцето, отколкото такива, които способстваха за симулиране на сърдечна криза.

Джак се метна в колата и бързо набра номера на Латаша.

— Къде си? — попита го тя. — Аз съм в офиса си. Взех две горещи пици и две големи коли. Къде се намираш?

— Току-що излязох от болницата. Съжалявам, че се проточи толкова дълго, но научих нещо наистина важно. Биомаркерният тест на Пейшънс Станхоуп е бил отрицателен, когато е бил направен от болничния анализатор.

— Но ти ми каза, че е положителен!

— Говорех за домашния, направен с портативно устройство. — Той обясни на Латаша какво е научил от шефа на лабораторията.

— Което ще рече — каза тя, когато той свърши, — че не сме сигурни дали е имало сърдечна криза, което пък на свой ред бе потвърдено от проведената от нас аутопсия.

— Именно. И ако случаят е такъв, токсикологията трябва да е ключът.

— Вече оставих пробите в лабораторията с бележка до Алън да ми се обади.

— Идеално — каза Джак. Не можеше да не си даде сметка какъв щастливец е да има помощник като тази жена. Ако не беше тя, сигурно щеше да се откаже, след като не откри нищо.

— Предполагам, че това поставя опечаления съпруг между заподозрените — добави Латаша.

— И все пак има някакви противоречия — каза Джак, като си спомни убедителните възражения на Алексис срещу това, че Джордан

е лошият тип, — но като цяло съм съгласен, колкото и изтъркано да звучи.

— Кога ще дойдеш?

— Колкото мога по-бързо. На път съм. Защо не започнеш с пицата, докато е гореща?

— Ще те почакам — каза Латаша.

— Не съм сигурен, че ще ям. Чувствам се така, сякаш съм изпил десет кафета.

Той затвори телефона и погледна за часа. Беше почти десет и половина, което означаваше, че приятелят на Латаша скоро щеше да пристигне в токсикологичната лаборатория. Джак се надяваше да има достатъчно свободно време, тъй като работата можеше да отнеме и цяла нощ. Нямаше илюзии за способността на токсикологията да открива отрови. Не беше толкова лесно, колкото медиите често го изкарваха. За висока концентрация на обичайните медикаменти обикновено нямаше проблем, но за незначителни количества от голям брой токсини и смъртоносни съединения, които можеха да убият човек в много малки дози, беше като да намериш игла в копа сено.

Той спря на един светофар и нетърпеливо забарабани с пръсти по волана. Горещият влажен въздух се усещаше през липсващото стъкло. Джак бе доволен, че е отишъл до болницата, макар сега да се чувстваше притеснен от идеята, че болницата прикрива нещо. Въпреки това осъзна, че идеята непряко го е накарала да си зададе въпроса дали Пейшънс Станхоуп е прекарала сърдечна криза.

Светофарът светна зелено и той продължи. Проблемът беше, че е напълно възможно и да е имала сърдечна криза. Уейн бе признал, че дори с прехваления му анализатор процентът на погрешен отрицателен резултат е по-висок, отколкото на погрешния положителен. Той въздъхна. В този случай нищо не беше просто и недвусмислено. За пореден път се доказваше, че Пейшънс Станхоуп е била проблемна пациентка, дори и след смъртта си, което му напомни любимата му шегга: Каква е разликата между адвоката и проститутката? Проститутката спира да те чука, когато умреш. Според Джак, Пейшънс притежаваше дразнещото адвокатско постоянство.

Докато шофираше, той се сети, че е обещал да мине и да провери как е Крейг, който сигурно бе потънал в дълбок алкохолен сън. Не беше очарован от идеята и по негова преценка нямаше ни най-малка

опасност зет му да посегне на живота си, още повече, че беше отличен лекар и много добре познаваше въздействието на лекарствата, които пиеше. От друга страна, ако се отбиеше в къщата на сестра си, можеше да провери що за биомаркер е използвал Крейг и дали не е с изтекъл срок на годност. Докато не знаеше това със сигурност, не би могъл да реши дали съществува някакъв шанс резултатът да е бил фалшиво позитивен.

21.

Бостън, Масачузетс

Петък, 9 юни 2006 г.

1:30 ч.

Почти пет минути Джак бе гледал стрелките на стенния часовник, докато те неумолимо се движеха. Той си пое въздух дълбоко. Не бе осъзнал, че е сдържал дъха си през последните секунди. Оставаха точно дванадесет часа до времето, когато щеше да се ожени и всичките тези години, през които бе избягвал събитието, щяха да станат история. Изглеждаше невероятно. Беше свикнал да е сам. Дали щеше да е способен за брак и да мисли за двама души, вместо за един? Не знаеше.

— Добре ли си? — попита Латаша, като го върна към реалността, хващайки го за ръката.

— Да, добре съм — избъбри той. Беше го стреснала.

— Помислих, че си получил удар. През последните пет-шест минути нито едно мускулче по лицето ти не мръдна. Ти дори не мигна! Какво те е хипнотизирало така, по дяволите?

Макар да бе твърде сдържан по отношения на личния си живот, Джак й каза какво се върти в ума му. Сам се изненада на реакцията си, макар тази жена да го привличаше силно. Бяха работили заедно в продължение на шест часа и се бяха сблизили съвсем естествено. Когато бе пристигнал в Бостънския патологически център, бяха отишли в помещение, което трябваше да мине за библиотека, но повечето рафтове бяха празни. Най-силно доминиращата вещ бе голяма маса, върху която Джак разхвърля папките по процеса срещу Крейг, така че да намира лесно всичко, което му потрябва. В най-далечния край на масата имаше няколко отворени кутии от пица, картонени чинии и големи чаши. Никой от тях не посегна повече към храната. И двамата бяха погълнати от загадката Пейшънс Станхоуп.

Бяха внесли също двойния стереодисектиращ микроскоп, и седнали от двете страни на масата, бяха прекарали няколко часа в разглеждане на коронарните артерии. Както големите, така и отдалечените кръвоносни съдове бяха нормални и чисти.

Последният етап беше микроскопското изследване. Бяха взели проби от всички области на сърцето. Преди Джак да пристигне, Латаша беше направила серия замразени сегменти от малки проби и веднага след неговото идване двамата ги оцветиха и ги оставиха да изсъхнат.

Малко след това Алън Смитхам позвъня. Той, както изглежда, бе доволен да се чуе с Латаша, поне на Джак така му се стори от доста личния разговор, който бе принуден да изслуша, макар да се опитваше да се абстрахира. Добрата новина беше, че Алън е готов да помогне и пуска пробите за изследване веднага.

— Нямам никакви нови идеи — каза Джак в отговор на въпроса на Латаша за това какво се върти в ума му. Преди, когато бе заковал очи в стрелките на часовника и отсечените им движения го бяха хипнотизирали при мисълта за предстоящата му женитба, бе изненадан, че се е опитвал да измисля нови теории за Пейшънс.

— За съжаление, и на мен нищо не ми идва на ум — призна Латаша. — Вярно е, че се подигравах на доста от идеите ти, но не мога да не призная, че мислиш творчески.

Джак се усмихна.

— Може би, ако комбинираш онова, което съм ти казал с нещо от този материал тук, ще успееш да измислиш нещо — каза той и направи жест към масата. — От това може да се придобие пълна представа. Тук са клетвените показания за четирите пъти, когато свидетелите са били привиквани.

— Ще се радвам да ги прочета, само ми кажи кои според теб най-много биха могли да са ни от полза.

— Ако ще ги четеш, започни с показанията на Крейг Бауман и тези на Джордан Станхоуп. Като обвиняем и обвинител те са в центъра. Всъщност, искаше ми се да препрочета отново какво точно си спомнят за симптомите на Пейшънс. Ако е била отровена, както и двамата смятаме, и най-незначителните симптоми могат да са решаващи. Знаем, че някои отрови почти не могат да бъдат открити в сложния състав от химически вещества, които се съдържат в човека. И

все пак, ще трябва да кажем на Алън какво да търси, за да има шанс да го открие.

— Къде са клетвените показания на д-р Бауман и на господин Станхоуп?

Джак ги взе и ѝ ги подаде. Бяха солидни купчини.

— Мили боже! — възкликна тя, когато усети тежестта им. — Какво е това, да не е „Война и мир“? Колко страници има тук?

— Показанията на Крейг Бауман продължиха дни наред. Записана е всяка негова дума.

— Не съм сигурна, че мога да се преборя с тази грамада в два през нощта — поклати глава младата жена и остави шумно дебелите папки на масата пред себе си.

— Вътре са предимно диалози с много интервали между тях. Бързо би могла да прехвърлиш по-голямата част.

— Какво търсят тук тези научни репринти? — Тя вдигна малка купчинка от научни публикации.

— Д-р Бауман е водещият автор в повечето от тях и съавтор в останалите. Адвокатът му беше решил да ги представи като поддържащи свидетелства за отношението на Крейг към медицината, с цел да неутрализира твърденията на обвинението.

— Спомням си тази, когато излезе — каза Латаша и вдигна една от статиите на Крейг, която бе публикувана в „Ню Ингълнд Джърнъл ъф Медисин“.

Джак за пореден път бе впечатлен.

— Намираш време да четеш такива трудно смислаеми неща?

— Не са трудно смислаеми — възрази с усмивка тя. — Мембранната физиология е ключ към почти всяка област на медицината в наше време, особено във фармакологията и имунологията, както и при инфекциозните заболявания и рака.

— Добре, добре! — отбранително вдигна ръце Джак. — Вземам си думите назад. Проблемът ми е, че съм завършил медицинското училище в миналия век.

— Неубедително извинение — каза Латаша и прелисти някои от документите по процеса. — Функционирането на натриевите каналчета е в основата на мускулната и нервната функция. Ако те не работят, нищо не работи.

— Разбрах — каза Джак. — Ти си имаш своя гледна точка.

В този момент клетъчният телефон на Латаша звънна. В тишината резкият звук накара и двамата да подскочат.

Латаша погледна екранчето на телефона си и го отвори.

— Какво става? — започна тя без предисловия.

Джак се опитваше да чуе гласа от другата страна на линията, но не можеше. Предполагаше, че е Алън.

Разговорът беше подчертано кратък. Латаша каза само:

— Имаш го!

След това затвори и се изправи.

— Кой беше? — не се сдържа Джак.

— Алън. Иска да отидем в лабораторията му, която е точно зад ъгъла. Мисля, че си струва усилието, щом го занимаваме с нашите работи. Съгласен ли си?

— Шегуваш ли се? — попита той реторично. Отблъсна назад стола си и се изправи.

Не беше осъзнал, че офисът на Бостънската патология се намира в периферията на огромния комплекс на Градския медицински център. Въпреки часа, двамата се разминаха с доста служители, докато се движеха между многото постройки. Не изглеждаше никой да бърза, всички се радваха на топлия, мек въздух. Уж беше пролет, а нощта бе като лятна.

Токсикологичната лаборатория се намиралше през две алеи, представляваше нова осеметажна сграда от стъкло и стомана.

В асансьора към шестия етаж Джак погледна Латаша. Тъмните ѝ очи бяха приковани в дисплея за етажите и върху лицето ѝ се бе изписала голяма умора.

— Извинявам се предварително, ако кажа нещо неподходящо — каза той, — но ми се струва, че това подчертано усилие на Алън Смитхам да е толкова съпричастен на нашия случай, е, защото не отговаряш на чувствата му.

— Може би — каза тя неопределено.

— Надявам се, че като приемаш помощта му не се поставяш в неудобна позиция.

— Мисля, че мога да се справя — отговори тя с тон, който трябваше да означава, че слага край на дискусията.

Лабораторията бе като произведение на изкуството и почти пуста. Освен самият Алън, се виждаха само още двама души,

лаборантите, които се занимаваха с нещо в отсрещния край на огромното помещение. Имаше три редици плотове, които пъшкаха под тежестта на чисто новите прибори и апарати.

Алън бе един удивително изглеждащ афроамериканец с ниско подрязани мустаци и остра козя брадичка, която му придаваше заплашителен мефистофелски вид. За впечатляващия му вид допринасяше и солидната му мускулиста фигура, едва прикрита от бяла лабораторна престилка с навити нагоре ръкави, облечена върху плътно прилепнала към тялото черна тениска. Кожата му напомняше лакиран махагон, една-две нотки по-тъмна от тази на Латаша. Очите му блестяха, когато ги спря върху старата си приятелка от колежа.

Латаша представи Джак и двамата се ръкуваха здраво, разменяйки бързи погледи. Едрият мъж изобщо не се опитваше да крие, че се интересува единствено от Латаша, обръщайки към нея широката си усмивка, разкриваща безукорни бели зъби.

— Не се дръж като на чуждо място, красавице — каза той и посочи с ръка към малкия си удобен офис. После се приближи до бюрото си и седна, докато двамата му посетители се отпуснаха в столовете срещу него.

— Лабораторията ви е впечатляваща — каза Джак и посочи с палец зад гърба си. — Но сякаш не й достига персонал.

— Само за тази смяна — каза Алън, като продължаваше да се усмихва на Латаша. — Що се отнася до персонала, разликата между нас и дневната смяна е като нощта и деня. — Той се засмя на шегата си. Джак си помисли, че не му липсва самочувствие.

— Какво откри в нашите проби? — прекъсна го нетърпеливо Латаша.

— А, да — кимна той и събра пръстите си в колибка. — Оставила си ми съвсем оскъдна информация в бележката си. Разбрах, че пациентката е починала при сърдечна криза приблизително преди осем месеца. Била е балсамирана, погребана и сега ексхумирана. Искате да изключите вероятността смъртта да е настъпила в резултат на лекарство.

— Нека го кажем по-кратко — прекъсна го отново Латаша. — На пръв поглед смъртта изглежда естествена. Ние искаме да разберем дали не става дума за убийство.

— Окей — произнесе Алън, сякаш обмисляше следващите си думи.

— Какъв е резултатът от изследването? — попита Латаша. — Защо го увърташ?

Джак изпита неудобство от резкия ѝ тон. Все пак този човек тук им правеше огромна услуга! Беше напълно ясно, че е имало нещо между тях, което той не знаеше и не искаше да знае.

— Искам да съм сигурен, че ще интерпретираш резултата коректно — произнесе Алън отбранително.

— И двамата сме съдебни патолози — сопна му се Латаша. — Мисля, че сме достатъчно осведомени за ограничеността на токсикологичното изследване.

— Достатъчно осведомени, за да знаете, че прогностичната стойност на един отрицателен тест е само четири процента? — вдигна вежди той. — Като това се отнася за наскоро починал, небалсамиран труп.

— Значи искаш да кажеш, че токсикологичният резултат е отрицателен?

— Да. Съвсем определено е отрицателен.

— Мили боже, това е истинско мъчение. — Латаша завъртя очи.

— Какви лекарства откри изследването ви? — попита Джак. — Има ли наличие на дигитални?

— Има дигитални — изправи се в стола си чернокожият мъж и му подаде лабораторното изследване.

Джак плъзна очи по листа. Беше изумен от количеството открити лекарствени вещества.

— Какви методи използвате?

— Комбинация от хроматография и ензимен количествен анализ.

— Имате ли газова хроматография, масспектрометрия? — попита Джак.

— Имаме масспектрометър и още как! — отговори гордо Алън. — Но ако ме карате да използвам тежката артилерия, трябва да ми обясните какво точно да търся.

— В момента можем да кажем само най-общо — каза Джак. — Предвид симптомите, за които е съобщено, че има пациентката, ако бяха намесени лекарства или отрови, щяхме да търсим някакво вещество, способно съществено да понижи сърдечния ритъм и да не се

повлиява от каквито и да било опити за стабилизиране, а също така и препарат, потискащ дихателната активност, тъй като е установено, че тя вече е била посиняла.

— Продължавате да ми говорите за потенциални лекарства или отрови — каза Алън. — Без нещо по-конкретно, направо ме молите да направя чудо!

— Знам — кимна Джак. — Но с Латаша ще се върнем назад и ще си понапрегнем мозъците, пък дано измислим подходящи кандидати.

— Най-добре го направете — каза Алън. — В противен случай сигурно ще се окаже напълно безплодно начинание.

Първо трябва да разбере какво да изключи от тези балсамиращи течности.

— Знам — повтори Джак.

— И защо подозирате убийство? — попита Алън. — Ако не възразявате на въпроса ми...

Латаша и Джак си размениха погледи, питайки се какво могат да кажат.

— Направихме аутопсия преди няколко часа — каза Латаша. — Не открихме нищо. Няма сърдечна патология, което на свой ред е необяснимо като се има предвид цялата история.

— Интересно — промърмори Алън замислено. Той впери очи в Латаша. — Значи искате от мен да свърша всичката тази работа, да ангажирате цялата ми нощ и отгоре на всичко да действам тайно? Това ли ми казваш?

— Много ясно! — сопна се Латаша. — Какъв ти е проблемът? Защо иначе щяхме да стоим тук?

— Нямах предвид теб и доктора. — Той посочи към Джак, след това към нея. — Имах предвид теб лично.

— Да, добре, исках точно ти да го направиш — разпери ръце тя и се изправи.

— Окей. — По лицето му се появи намек за усмивка.

Латаша излезе от кабинета.

Изненадан от внезапния край на срещата, Джак стана и затърси визитна картичка.

— В случай, че искате да ме питате нещо — каза той и я остави на бюрото. След това взе една от тези на Алън. — Оценявам помощта ви. Благодаря.

— Няма проблем. — Върху лицето на мъжа още се виждаше слабата усмивка.

Джак откри Латаша в коридора. След малко асансьорът пристигна и те се качиха.

— Краят май беше малко прибързан — каза той, като се преструваше, че не я гледа.

— Да, направо ми лазеше по нервите.

— Усетих, че няма проблем със самочувствието.

Тя се разсмя и градусът на напрежението спадна.

Двамата излязоха от сградата. Беше почти три през нощта, но по улиците още се срещаха хора. Когато приближиха офиса на патолозите, Латаша заговори:

— Предполагам, че се чудиш защо съм се държала толкова грубо.

— Мина ми нещо подобно през ума — призна Джак.

— Алън и аз бяхме близки през последната година в колежа, но се случи нещо, което ми помогна да прозра същността на характера му, а той не ми хареса. — Тя отключи входната врата и махна на човека от охраната. Докато се изкачваха по стъпалата, продължи: — Изплаших се, че съм бременна. Когато му казах, той ме изостави. Не можах дори да му се обадя, така че го отписах. Иронията е, че не бях бременна. През последната година, когато разбрал, че работя тук, той се опита да се съберем отново, но аз вече не искам. Съжалявам, ако поведението ми в кабинета му те е накарало да се почувстваш неловко.

— Не е нужно да се извиняваш — каза Джак. — Както ти казах по пътя за насам, надявам се приемането на помощта му да не ти причини проблеми.

— През всичките тези години си мислех, че съм успяла да го превъзмогна напълно. Но когато го видях, си спомних отново онзи епизод.

Вървяха към библиотеката. Купчината документи си стоеше точно така, както я бяха оставили.

— Какво ще кажеш да хвърлим поглед на слайдовете, които оцветихме? — предложи Латаша.

— Може би трябва да се прибереш и да поспиш — възрази Джак. — Няма причина да будуваш цяла нощ. Оценявам помощта и компанията ти, но ти направи и без това твърде много.

— Няма да се отървеш от мен чак толкова лесно. — Тя се засмя. — Още в медицинското училище разбрах, че ако е прекалено късно, за мен е по-добре да не си лягам изобщо. Освен това искам да разрешим този случай.

— Ами аз мисля, че трябва да прескоча до Нютън.

— Да се върнеш в болницата?

— Не-е. Да отида в къщата на Бауман. Казах на сестра ми, че ще се отбия у тях, за да проверя дали съпругът ѝ не е изпаднал в кома. Заради депресията, в която е изпаднал, напоследък смесва малцово уиски със сънотворни хапчета.

— Боже! — възкликна Латаша. — Аутопсирала съм няколко души с подобни навици.

— Да ти кажа честно, не смятам, че трябва да се притеснявам много — каза Джак. — Той е такъв тип, че мисли прекалено много за себе си. По-скоро ми се иска да отида у тях, за да проверя биомаркерните тестове, които е използвал при Пейшънс, и да разбера дали има някаква реална причина да се допусне, че тестът е бил фалшиво позитивен. И ако случаят е такъв, значи смъртта не е настъпила по естествен начин.

— А какво ще кажеш за самоубийство? — попита Латаша. — Никога не си споменавал, че съществува дори най-отдалечена вероятност за подобно нещо.

Джак разсеяно се почеса по тила. Наистина, изобщо не му беше минавала такава мисъл и той се запита защо. Пусна една крива усмивка, спомняйки си в колко много от случаите, с които се беше занимавал през годините, видимият начин на смърт в края на краищата се оказваше неправилен. Последният такъв случай беше съпругата на иранския дипломат — предполагаше се, че е самоубийство, а се оказа убийство.

— Изобщо не знам защо не съм се замислял за такава вероятност — каза Джак, — особено, като се имат предвид и другите ми малко вероятни идеи.

— От малкото, което ми каза за жената, може да се предположи, че не е била безумно щастлива.

— Вероятно е така — съгласи се Джак, — но то е единственото нещо, което води към идеята за самоубийство. Ще го имаме наум заедно с идеята ми за болничен заговор. Но сега все пак трябва да

отида в Нютън. Разбира се, ти си добре дошла, но не мога да си представя защо би искала да го направиш.

— Ще остана тук — каза Латаша. Тя се дръпна от папките с показанията и седна на един от столовете. — Ще попрочета нещо от тази купчина, докато те няма. Къде са медицинските протоколи?

Той се протегна и ѝ подаде документите.

Латаша взе една кратка разпечатка на електрокардиограма, която изскочи от купчината.

— Какво е това?

— Електрокардиограмата, която д-р Бауман е направил, когато е отишъл в дома на Пейшънс. За съжаление, тя е почти безполезна. Отказал се е да я довърши, тъй като пациентката била зле и рязко се е влошавала.

— Гледал ли е някой тази разпечатка?

— Експертите. Всички се съгласиха, че записаната брадикардия говори за артериално запушване. С това, и с другите изразени аномалии на проводящата система, всички са на мнение, че това е напълно съвместимо със сърдечна криза.

— Много е лошо, че няма повече — каза Латаша.

— Излизам и ще се опитам да се върна бързо — каза Джак. — Клетъчният ми телефон е включен, в случай, че направиш някакво откритие или Алън сътвори чудо.

— Ще се видим, когато се върнеш. — Латаша вече четеше показанията на Крейг.

* * *

В три след полунощ Джак най-после можеше безпроблемно да шофира в Бостън. На някои от светофарите по Масачузетс авеню неговата кола бе единствената, която чакаше. На няколко пъти се изкуши да пренебрегне червеното, но така и не го направи. По принцип нямаше проблеми с нарушаването на правилата, когато ги смяташе за нелепи, но светофарите не спадаха към тази категория.

Масачузетската магистрала беше друга история. Не че беше натоварена, но имаше по-голям трафик, отколкото очакваше, и не бяха

товарни автомобили. Това го накара да се запита смаяно какво правеха толкова много хора във от къщи в този час.

Краткото пътуване до Нютън му даде възможност да уталожить нетърпението, породено от думите на Латаша, която му каза, че има познат токсиколог точно в момента, когато Джак бе вече готов да се откаже. Сега, в едно по-спокойно състояние на ума, можеше да мисли за ситуацията рационално и да вижда ясно какви могат да са най-вероятните заключения. Първо: трябваше да реши поради липса на доказателства, че Пейшънс Станхоуп най-вероятно е починала от масиран сърдечен удар, въпреки че нямаше очевидна патология; и второ: че по всяка вероятност Фасано и сие стоят зад жалкото нападение над децата на Крейг и Алексис по банални финансови причини. Фасано беше пределно ясен, когато директно заплаши Джак.

Нетърпението на Джак бе преминало в униние по времето, когато пристигна в дома на Бауман. Запита се за пореден път дали причината да е още в Бостън и хрумналата му идея за заговор не бяха свързани повече с полусъзнателния му страх да се ожени след десет часа, отколкото с опита му да помогне на сестра си и зет си.

Той слезе от колата и взе чадъра от задната седалка. Беше паркирал до Лексъса на Крейг. Когато излезе на улицата се огледа за полицейската кола, която стоеше тук сутринта. Не се виждаше никъде. Дотук с наблюдението над къщата. Джак тръгна към входа, влачейки уморено крака по алеята.

Къщата беше тъмна, освен слабата светлина, която се процеждаше от страни на вратата. Навел глава назад, когато се качи на площадката, той погледна към капандурите на прозорците на втория етаж. Бяха черни като оникс, отразяваха светлината на една далечна улична лампа.

Сравнително спокоен, Джак пхна ключа в ключалката. Не се опитваше да влезе незабелязано, но в същото време предпочиташе да не среща Крейг. Точно в този момент се сети за алармената система. Опита се да си спомни кода, но му отне известно време, докато се сети. След това се запита дали трябваше да натисне друг бутон след кода. Не знаеше. Превъртя ключа. Механизмът прозвуча шумно в нощната тишина.

Той влезе вътре и погледна таблото на алармата. За щастие, предупредителното бръмчене, което бе очаквал, не се чу, но той изчака

малко, за да е сигурен. Алармата беше изключена. Зелената точица светлина предполагаше, че всичко е наред. Джак затвори бързо входната врата. Едва тогава долови глухия звук на телевизора, който се чуваше от голямата стая. От същата посока идваше и малкото светлина от иначе тъмния коридор.

Като предположи, че Крейг сигурно е заспал пред телевизора, Джак тръгна по коридора и влезе в голямата стая. Крейг не беше вътре. Телевизорът върху камината бе включен на новинарския канал на кабелната мрежа и лампите тук светеха, докато кухнята и трапезарията бяха тъмни.

На масичката за кафе пред дивана стоеше почти празната бутилка от скоч, една старомодна чаша и дистанционното на телевизора. По навик Джак се приближи, взе дистанционното и изключи апарата. След това излезе в коридора. Огледа стълбището за нагоре, после се обърна към стъпалата, които водеха към кабинета. Откъм прозорчето на кабинета идваше светлина от уличната лампа.

Джак се запита какво да направи първо: да види как е Крейг или да провери биомаркерното устройство. Не се колеба дълго. В такива случаи, когато му се налагаше да реши нещо, обикновено избираше да свърши първо по-малко привлекателната задача и в този случай точно това го смущаваше. Не, защото смяташе, че ще е трудно, но знаеше, че ако тръгне към стаята си, рискува да се срещне със зет си, което не му се искаше по редица причини. Най-важната беше, че той не би възприел присъствието на Джак като услуга. Всъщност това по-скоро би го ядосало и раздразнило.

Джак погледна към тъмното стълбище. Никога не се беше качвал на втория етаж и нямаше представа къде трябва да е спалнята. Тъй като не искаше да пали осветлението, той се върна в кухнята. От опит знаеше, че повечето семейства имат чекмедже, в което държат различни принадлежности и дреболии. Очакваше да открие измежду тях фенерче.

Излезе, че е до голяма степен прав — само дето семейство Бауман държаха фенерчето в помещението с пералнята, а не в кухнята. Той го взе и провери дали работи — силният лъч проби тъмнината, което го накара да го изключи. Насочи се към стълбите и започна да се изкачва предпазливо. Озова се на горната площадка и се огледа. От двете страни на коридора имаше врати, всичките затворени. Посегна

към първата и натисна леко бравата. Вратата се откряна достатъчно, за да прекрачи вътре. Включи фенера и ярък сноп светлината обля стаята. Това определено не беше родителската спалня; от по-старите, снимките, украшенийцата и разхвърляните дрехи бързо ставаше ясно, че е стаята на Треиси. Той отстъпи назад, канейки се да премине към следващата врата, когато забеляза в дъното на коридора една двойна врата. Понеже всички останали бяха единични, това го накара да си помисли, че сигурно става дума за спалнята на родителите. Забърза нататък, прикрил с ръка стъклото на фенера, и отвори дясното крило. Краката му потънаха в дебел килим и той остана за известно време на място, без да мърда. Напрягна се да долови дишането на Крейг, но стаята бе тиха.

Лъчът на фенерчето обиколи стаята. В мрака се откри широко легло. В единия му край лежеше Крейг.

Джак продължи да стои на едно място, питайки се какво да направи, за да се увери, че Крейг е добре. До този момент не се бе замислял по въпроса, но сега, след като бе тук, трябваше да го направи. Да събуди зет си бе най-сигурното, но този вариант не му хареса. Можеше да се приближи до леглото и да се вслуша отблизо в дишането на зет си. Ако изглеждаше нормално, щеше да означава, че всичко е наред, макар и далеч от научната практика.

Той изключи светлината и прекоси помещението, като се движеше по памет. Оскъдната светлина, идваща от улицата, бе достатъчна, за да избегне сблъсъка с мебелите. Застана до леглото и отново се напрягна да чуе съскащия звук от дишане. Стаята беше мъртвешки тиха. Той усети, че адреналинът му се покачва. Крейг не дишаше!

22.

Нютън, Масачузетс

Петък, 9 юни 2006 г.

3:25 ч. след полунощ

Следващите няколко секунди му се губеха. Мигът, в който осъзна, че зет му не диша, той се втурна с намерението да заобиколи леглото. Щеше да дръпне завивката, да прецени статуса на мъжа и да започне изкуствено дишане, ако се налагаше.

Внезапното странично движение вероятно спаси живота на Джак. В следващия миг той осъзна, че не е сам в стаята. Имаше още един човек, облечен в черно, което го правеше невидим, когато излезе от вратата на банята. Той размаха голяма бухалка и я стовари на мястото, където допреди малко се намираше главата на Джак.

Главата му избегна удара, но не и рамото му. Той приклепна от болка, като продължаваше да стиска фенера, чийто лъч заподскача напосоки. Джак се притисна в пода и верен на принципа, че нападението е най-добрата защита, се хвърли напред, посрещайки нападателя си с дясното рамо. Хвана го за бедрата и с помощта на тренираните си от колелото крака го ритна и го повали до себе си на пода.

Усети наблизко фенера, който можеше да използва като оръжие. Дългата бухалка беше излетяла от ръцете на нападателя. Джак пусна мъжа и рязко вдигна фенера над главата си с намерението да го стовари върху челото му, но в мига, когато лъчът освети лицето, той го позна. Беше Крейг.

— Крейг? — извика той невярващо и отпусна ръце.

— Джак? — изломоти в отговор зет му. Той вдигна ръце, за да заслони очите си от светлината.

— Мили боже!

Крейг се изправи и с тежки стъпки се приближи до стената, за да включи осветлението.

— Какво, по дяволите правиш тук, промъкваш се в къщата ми по никое време?! — Очите му се спряха върху часовника. — Три и половина е, да те вземат мътните!

— Ще ти обясня — започна Джак. Той присви очи от болка. Предпазливо докосна мястото и напипа болезнена точка между ключицата и рамото.

— Добър удар! — каза Крейг. — Боже господи, наистина здравата съм те халосал. Можех да те убия! Добре ли си?

— Бивал съм и по-зле — отвърна Джак и погледна към леглото. Онова, което бе взел за Крейг, бяха събраната завивката и купчина възглавници.

— Може ли да погледна? — настоя зет му.

— Разбира се.

Крейг сложи ръка върху рамото му и завъртя ръката, след което бавно я отпусна.

— Боли ли?

— Малко.

— Не смятам, че е счупена, но една рентгенова снимка няма да навреди. Мога да те закарам до „Нютън Мемориал Хоспитал“, ако искаш.

— Може би е добре да сложим сега малко лед?

— Добра идея. Да слезем в кухнята.

Докато се движеха по коридора, Крейг каза:

— Знаеш ли, помислих си, че е някой от онези типове, които бяха нахълтали тук и заплашиха дъщерите ми. Реших, че са се върнали отново да изпълнят закана си.

— Аз пък те взех за един от тях. — Джак почувства тежестта на пистолета в джоба си и се зарадва, че не се беше сетил за него.

Двамата мъже седнаха на дивана. Джак сложи върху рамото си студен компрес, а Крейг подпря челото си с ръце.

— Ей сега си тръгвам, така че ще можеш да си легнеш пак — каза Джак. — Дължа ти обяснение.

— Слушам. Преди да си легна слязох долу и проверих алармата. Изобщо не те очаквах, особено пък в този час.

— Обещах на Алексис да намина и да видя как си.

— Говорил си с нея тази вечер?

— Да, но беше по-рано. Да ти призная, жена ти се страхува, че смесваш алкохол с таблетки за сън. Пък и аз имам нерадостен опит — аутопсирали съм няколко души, които са го правили.

— Не ми трябва съвета ти.

— Безкрайно откровен. И все пак тя ме помоли да видя как си, макар според мен да нямаше нужда. Не те събудих единствено защото се боях, че ще ми се ядосаш.

Крейг разтърка лицето си и го погледна.

— За това си прав.

— Съжалявам, че те засегнах. Направих го заради Алексис. Тревожи се, че може да си разстроен от събитията в съда.

— Поне си признаваш — въздъхна Крейг. — Предполагам, че трябва да го приемам като услуга. Но е трудно в тази цялата ситуация... Принудиха ме да се виждам в не особено красива светлина. Бях отвратителен, нелеп, самозащитаващ се свидетел днес. Когато се сетя, направо се отчайвам.

— Как се справиха според теб свидетелите на защитата?

— Приемливо. Беше приятно да чуя няколко ласкави слова, но не мисля, че е достатъчно. Освен ако Рандолф не измъдри нещо утре сутринта, в което лично аз се съмнявам, журито ще гласува за този кучи син, Джордан! — Той въздъхна отчаяно и закова поглед в черния екран на телевизора.

— Имах и друга причина да дойда тук толкова късно — рече Джак.

— О! И каква е тя? — Крейг отново бе обърнал лице към него. Очите му блестяха, сякаш е готов да заплаче, но гневът не му позволяваше. — Не ми каза как е минала аутопсията. Направи ли я?

— Направих я — потвърди Джак и му разказа поредицата от събития, дори срещата с токсиколога и вероятността да се касае за престъпление.

— Ако токсикологът не открие лекарство или отрова, това ще е краят на този съдебен процес — каза Крейг и се изправи.

— Така е — съгласи се Джак. — Но това е много, много далечна възможност, както ти обясних. Тъй че ако Пейшънс не е имала сърдечен пристъп, се отваря възможност за много други потенциални агенти. А другата причина, поради която дойдох тук е, че исках да

видя устройството за биомаркерни тестове в лекарската ти чанта. Дали е възможно резултатите да са фалшиво позитивни?

Крейг вдигна вежди и остана известно време така, докато обмисляше въпроса.

— Не мисля, че е възможно — произнесе той след дълга пауза. — Искан ми се да можех да го допусна, но не мога.

— Шефът на лабораторията в болницата ме попита дали онзи, който си тествал е за тропонин „А“ и миоглобин, или само за тропонин „А“.

— Само за миоглобин. Избрах го по същата причина, която е споменал шефът на лабораторията — всъщност, резултатите излизат за по-малко от два часа.

— Има ли срок на годност?

— Не, доколкото знам.

— Тогава смятам, че просто трябва да ограничим възможните агенти до онези, които са в състояние да причинят сърдечна криза.

— Какво ще кажеш за дигиталин? — погледна го Крейг.

— И аз си помислих за дигиталин, но изследванията показаха, че не е намесен.

— Искан ми се да можех да помогна повече — каза Крейг. — Едно от най-лошите неща, когато те съдят е, че си безпомощен.

— Можеш да помогнеш, ако се сетиш за някакви кардиологични лекарства, до които Пейшънс или Джордан биха могли да имат достъп.

— Шкафът й приличаше на истинска аптека, благодарение на предшественика ми, д-р Етан Коен. Но всичките онези протоколи го потвърждават.

— Прегледах ги — Джак се изправи. Няколкото минути в седнало положение бяха направили краката му тежки и отпуснати. Беше очевидно, че има нужда от кафе, преди края на нощта. — По-добре да тръгвам и да видя дали ще извадим късмет с токсикологията, а ти се връщай в леглото. — Той тръгна към вратата.

— Цяла нощ ли се каниш да работиш? — попита Крейг, докато го изпращаше.

— Така изглежда. След всичко, което се случи, искаше ми се да имам някакви положителни резултати, но е малко вероятно.

— Не знам какво друго да кажа, освен да ти благодаря за усилията.

— Пак заповядай — усмихна се Джак. — Казвам го въпреки проблемите, които причиних и боя, който изядох. Ще е добре с Алексис отново да се съберете.

Те стигнаха до входната врата. Крейг се обърна надолу, към стълбището, което водеше за кабинета и попита:

— Да ти донеса ли да видиш биомаркерното устройство? Нито съм слагал в чантата си нещо, нито съм вадил. След фиаското, което ме сполетя, не съм правил домашни посещения.

Джак поклати глава.

— Всичко е наред. Каза ми онова, което исках да знам.

— Ще се видим ли утре в съда?

— Не мисля. Имам лични планове, които налагат да хвана първия полет за Ню Йорк рано сутринта. Така че искам да ти пожелаая късмет!

Джак и Крейг си стиснаха здраво ръцете. Не че бяха станали приятели, но се познаваха по-добре един друг и можеха да оценят качествата си.

* * *

Шофирането обратно към града след четири prizори беше същинско изпитание на нервите. По магистралата трафикът беше силен, но рязко намаля, след влизането по Масачузетс авеню. Беше му отнело по-малко от двайсет минути. Той паркира встрани от сградата, в която се набираще офисът на патолозите, на едно от запазените места, но в този ранен час това едва ли имаше значение.

Охраната го позна и го пусна да влезе. Докато вземаше по две стъпала нагоре, погледна часовника си. След по-малко от два часа трябваше да е в самолета, готов за излитане.

Влизайки в библиотеката, той спря за миг. Помещението беше в много по-голям безпорядък, отколкото преди да излезе. Латаша изглеждаше така, сякаш зубри за държавния си изпит по специалност. На масата лежаха безброй учебници, които явно бе донесла от офиса си. Повечето му бяха познати. Стандартни учебници по вътрешна медицина, физиология, токсикология и фармакология. Документите по делото бяха разпръснати навсякъде.

— Какво става, по дяволите? — засмя се той.

Латаша вдигна глава над отворения том.

— Добре дошъл отново, чужденецо!

Джак разлисти някои от книгите, които не му бяха познати, за да види заглавията, след което ги върна на местата им и седна.

— Какво се е случило с рамото ти?

Той продължаваше да притиска торбичката с лед към натъртеното място. Разказа й набързо епизода с Крейг.

— Вината не беше негова — настоя Джак. — Това дело до такава степен ме е погълнало, че изобщо престанах да мисля. Намъкнах се в къщата като истински престъпник. И то след като някакви типове заплашиха децата му в случай, че направя аутопсия. Която аз току-що бях направил! Какво да си мисля? Но слава богу, никой не пострада сериозно, като се изключи инцидентът с рамото ми. Предполагам, че е най-обикновена контузия. Макар че може би трябва да си направя рентгенова снимка на ключицата.

— Погледни го откъм положителната страна — каза Латаша. — Уверил си се напълно, че зет ти не е изпаднал в кома, нали така?

Той се усмихна кисело.

— Какво стана с биомаркерното устройство? Откри ли нещо?

— Нищо, което да увеличава вероятността тестът му да е фалшиво позитивен. Май ще се наложи да се примирим, че това е резултатът.

— Предполагам, че това е добре. Изключва голямо количество потенциални смъртоносни агенти. — Очите й се преместиха към книгите, които бе подредила около себе си.

— Май си доста заета?

— Нямах и най-отдалечена представа до каква степен. Хрумна ми една идея, след като изпих няколко диетични коли. Беше нещо като сериозен преговор на курса по токсикология. Не съм разгръщала тези страници от деня, в който си взех изпита по съдебна патология.

— Ами Алън? Да не би да ти се е обаждал?

— Няколко пъти, за да съм точна. Но това е добре. Колкото повече слушам гласа му, толкова по-лесно ми е да се откъсна от старите спомени и да забравя гнева си.

— Той стигнал ли е до нещо?

— Не, за съжаление. Явно се опитва да ме впечатли, но знаеш ли? Няма случай, в който да направи нещо калпаво. Още от колежа знам, че е умен и че има специализации по химия, математика и физика, но не знаех, че е отишъл в МИТ, за да прави докторат. А това изисква по-големи способности, отколкото медицинското училище, където главното е постоянството.

— Каза ли ти поне какво е изключил?

— Повечето от обичайните кардиотоксични агенти. Освен това ми обясни някои трикове, които е използвал. Балсамиращите химикали затрудняват нещата с тъканните проби от сърцето и черния дроб, затова той се е съсредоточил върху течностите, където замърсяването е по-малко.

— Какво общо имат всичките тези учебници?

— Заех се да си припомня кардиотоксичните агенти, много от които, както научих, могат да причинят сърдечна криза или най-малкото да нарушат работата на сърдечния мускул, така че клинично да изглежда като криза, въпреки че запушване на сърдечните съдове няма. Което всъщност двамата с теб установихме при аутопсията. И което открих в замразените секции, които бяхме оцветили. Погледнах два слайда, след като ти излезе. Капилярите изглеждаха нормални. Оставих единия слайд в микроскопа в офиса, така че ако искаш можеш да му хвърлиш един поглед.

— Вярвам ти напълно — каза Джак.

— После преминах от чисто кардиотоксичните агенти към невротоксичните, тъй като много от тях действат по двата начина. Нямах представа колко е интересно, особено като го свържеш с биотероризма.

— Чете ли показанията? — попита я Джак. Искаше му се да върне разговора на темата.

— Хей, не си се бавил чак толкова дълго. Мисля, че съм свършила доста работа. Дай ми да си почина!

— Времето ни изтича. Трябва да сме концентрирани.

— Концентрирана съм, човече — сопна му се Латаша. — Не съм си губила времето да уча неща, които всъщност вече знам!

Джак потърка лице, за да прогони умората, която му пречеше да мисли. Нямахше намерение да обижда Латаша.

— Къде казваш, че са диетичните коли? — попита той. — Май имам нужда от малко кофеин.

Тя посочи към коридора.

— В закувалнята долу има автомат за продажба на напитки.

Когато металната кутийка изтрака в отвора на машината, Джак подскочи. Беше уморен, но в същото време напрегнат, без да знае защо. Може би, защото времето се изнизваше с шеметна скорост, а още нищо не бе ясно. Може би, защото се страхуваше от връщането си в Ню Йорк, а може би и заради двете. След като отвори кутийката, Джак се поколеба дали в сегашното му напрегнато състояние кофеинът е най-подходящото нещо? Но колебанието му не трая дълго и след малко той вече седеше на стола срещу Латаша, отпивайки от газираната течност.

— Още не съм прочела всички показания от начало до край — каза тя, — но ги прелистих, за да направя списък със симптомите на Пейшънс.

— Сериозно? — вдигна вежди Джак, видимо заинтересован. — Точно това се канех да направя.

— Предположих, още повече че го спомена, преди да се отправиш на зловещото си посещение към предградията.

— Къде е? — попита той.

Латаша сбърчи чело, докато разлистваше материалите, пръснати на масата пред нея. Най-сетне откри заципаните с кламер жълти листи, които търсеше, и му ги подаде.

Той отново се отпусна на стола. Симптомите бяха разделени на две основни групи: сутринта на осми септември и в късния следобед и ранната вечер. Първата група включваше коремни болки, засилваща се кашлица, горещи вълни, силна хрема, безсъние, главоболие, газове и обща тревожност. Във втората група попадаха болки в гърдите, посиняване, неспособност за говорене, главоболие, затруднено движение, трудности при седене, скованост, гадене с повръщане и обща слабост.

— Това ли е всичко? — Джак размаха листовете.

— Да не би да ти се струва малко? Прилича на повечето от пациентите ми през третата година в медицинското училище.

— Просто исках да съм сигурен, че всичките тези симптоми са споменати в показанията.

— Това са всичките, които успях да открия.

— Да се споменава някъде за обилно потене?

— Не, не намерих такова нещо, макар специално да търсих.

— Аз също — кимна Джак. — Потенето е толкова типично за сърдечна криза, че направо не повярвах, когато не го открих при първото четене. Реших, че съм го пропуснал по някакъв начин.

Погледът му отново се върна върху листовите. Бедата беше, че се създаваше впечатлението, че всички симптоми са еднакво важни и това правеше трудно да се прецени доколко всеки от тях има отношение към клиничното състояние на болната. Сковаността, например, не означаваше нищо без описание на локализация, обхват и продължителност и дали се има предвид липса на усещане, с други думи — парализа. По тази причина Джак не можеше да реши дали сковаността е с неврологичен или кардиоваскуларен произход.

— Знаеш ли кое ми се видя най-интересно в токсикологията? — каза Латаша, докато се ровеше в един дебел учебник.

— Не. Какво? — попита Джак разсеяно. В момента се опитваше да реши дали трябва да прочете отново показанията и да види как са окачествени споменатите симптоми.

— Влечугите — отвърна тя. — Питам се как се появява отровата им и защо е толкова различна по сила.

— Любопитно е, да — промърмори той, отвори показанията на Джордан и започна да прелиства страниците, за да намери онази част, която се отнасяше до събитията от осми септември.

— Съществуват два вида змии, чиято отрова съдържа много силен специфичен кардиотоксин, способен да причини директна миокардна некроза. Можеш ли да си представиш какво би направил на ниво сърдечни биомаркери?

— Сериозно? — Този път гласът на Джак прозвуча с внезапен интерес. — И какви са тези змии?

Латаша се пресегна към разтворения учебник по токсикология и го побутна към него, след което му посочи имената на двата вида змии в таблица, сравняваща силата на отровата им.

— Гърмящата змия от пустинята Мохаве и южната тихоокеанска гърмяща змия.

Джак се взря в таблицата. Двете змии бяха едни от най-отровните, изброени в списъка.

— Много интересно — кимна той. Интересът му изчезна така бързо, както се беше появил. Той побутна учебника обратно. — Само дето не става дума за отравяне. Пейшънс не е била ухапана от гърмяща змия.

— Знам. — Латаша взе учебника. — Просто четох за отровите, за да придобия представа за различните видове съединения, за които трябва да мисля. Искам да кажа, че ние търсим кардиотоксични.

— Аха — измърмори Джак. Беше се върнал към показанията и беше открил онази част, която търсеше. Той зачете съсредоточено.

— Всъщност, най-интересните отровни животни са група амфибии — продължи Латаша.

— Наистина — произнесе Джак, без изобщо да слуша. Беше прочел за коремната болка. Джордан беше казал, че е ниско, по-силно отляво, отколкото отдясно. Джак поправи записките на Латаша върху жълтия лист.

— Обаче колумбийските отровни копиеносни жаби държат първенството — продължи Латаша. — И имат мигновен ефект върху сърдечния мускул. Чува ли си за батрахотоксин?

— Смътно — отвърна Джак. Беше намерил забележката за сковаността и от описанията на Джордан ставаше ясно, че не е било липса на усещане, а парализа, която е засягала ръцете и краката. Джак записа информацията върху жълтия лист.

— Най-лошата от всички отрови. Когато батрахотоксинът влезе в контакт със сърдечния мускул, той спира мигновено цялата му дейност. — Латаша щракна с пръсти. — В един момент сърдечните миоцити се съкращават, а в следващия, след вкарването на няколко молекули батрахотоксин, са блокирани напълно. Представяш ли си?

— Трудно е да се повярва — съгласи се Джак. Той намери пасажа, в който Джордан казваше, че Пейшънс имала чувството, че се откъсва от земята и се носи във въздуха. Побърза да си запише и тази информация.

— Отровата е по-скоро стероиден алкалоид, отколкото полипептид, каквото и да значи това. Открита е в няколко вида жаби, но онази, която е с най-висока концентрация, е наречена *Phyllobates terribilis*. Подходящо име, като се има предвид, че една малка жаба има достатъчно батрахотоксин, за да убие сто човека. Не е ли стряскащо?

В момента Джак четеше онази част, в която Джордан описваше слабостта на съпругата си, която както ставаше ясно, не се отнасяше просто до намаляване дейността на някоя мускулна група. Проблемът беше по-скоро общ. Беше започнал с трудно вървене и бе стигнал до там, болната да не може да стои седнала дори за малко. Той си записа и това.

— Има още нещо, което би трябвало да знаеш за батрахотоксина, ако още не го знаеш. На молекулярно равнище действа като деполяризира електрическите мембрани като сърдечен мускул и нерви. И знаеш ли как го прави? Въздейства върху пренасянето на натрия, нещо, за което беше споменал, че ти е като „тъмна Индия“. Спомняш ли си?

— Какво беше точно? — попита Джак, когато думите ѝ най-после достигнаха до съзнанието му. Латаша бе разбрала вече, че когато се съсредоточи над нещо, той напълно забравя къде се намира.

— Батрахотоксинът се залавя за нервните и мускулните клетки и принуждава натриево-йонните каналчета да останат в отворена позиция, което означава, че засегнатите нерви и мускули спират да функционират.

— Натрий — повтори Джак, сякаш замаян.

— Да — кимна Латаша. — Спомняш ли си, че говорихме...

Той скочи внезапно и започна да рови бясно из учебниците и папките, разхвърляни наоколо. — Къде са проклетите книги? — изруга той.

— Какви книги? — Тя бе спряла да говори и се бе облегла в стола си, изненадана от импулсивната му реакция. В бързината си бе съборил от масата копията на показанията.

— Не се ли сещаш? — избърбори той, опитвайки се да намери думата. — Онези... онези, дето...

— Тук имаме много книги, човече. Господи! Я по-добре ми кажи колко диетични коли изпи?

— По дяволите! — избухна Джак и се отказа да търси. Вместо това се наведе към Латаша. — Искам да видя онзи текст в учебника по токсикология!

— Разбира се — каза тя, озадачена от промяната в него. Гледаше го как прелиства страниците на дебелия том, за да стигне до азбучния показалец. След като го откри, пръстите му нетърпеливо се спуснаха

надолу по колонките, докато намери онова, което търсеше. После отново запрелиства бясно из учебника, което я накара да си помисли дали е с всичкия си. Намери нужната страница и утихна.

— Трябва ли да те моля да ми кажеш какво точно правиш? — изгледа го тя.

— Мисля, че вече мога да извикам „Еврика“ — промърмори той, докато продължаваше да чете. — Да! — провикна се той след малко и вдигна триумфално юмрук. — Затвори шумно учебника и погледна Латаша. — Знам какво трябва да търси Алън! Странно е и ако излезе вярно, може да не съвпадне с всичките факти, както ги знаем, но пък ще съвпадне с най-важния, което ще докаже, че Крейг Бауман не е проявил лекарска небрежност.

— За какво говориш? — не издържа Латаша. Вече изпитваше раздражение, че Джак е толкова уклончив. Съвсем не ѝ беше до играчки в пет сутринта.

— Погледни тези странни симптоми, които си записала — каза той и ѝ подаде бележника с жълтите страници, на една от които пишеше „чувство за откъсване от земята“. Това съвсем не спада към най-честите оплаквания от репертоара дори на най-ревностния хипохондрик. По-скоро подсказва, че нещо наистина е ставало и ако Алън успее да открие това, което подозирам, можем да предполагаме, че Пейшънс Станхоуп е или предана до смърт почитателка на суши, или фанатична привърженичка на вуду. Ще трябва да разберем на кое от двете.

— Джак! — каза Латаша сприхаво. — Твърде уморена съм за подобен род шеги.

— Съжалявам. Цялото това мъчение е, защото се страхувам, че може да изляза прав. Макар да бих предпочел да греша. — Той протегна ръце към нея. — Хайде! Ще ти разкажа всичко, докато отиваме към лабораторията при Алън.

23.

Бостън, Масачузетс

Петък, 9 юни 2006 г.

9:23 сутринта

Джак насочи окаения си Хюндай към бордюра зад един камион. Намираха се в района за зареждане на натоварената „Кеймбридж стрийт“ срещу голяма, сводеста сграда, която гледаше към кметството. Той си помисли, че шансовете да получи талон за паркиране — макар да планираше да действа колкото се може по-бързо — са не повече от един процент. Надяваше се „паякът“ да не вдигне колата му, но ако станеше, носеше със себе си чантата за бърза помощ, заедно с голям плик, на който бе напечатан обратния адрес на шефа на Патологическия център.

Без да губи време, той спринтира към входа, но охраната го спря и го накажа да остави на лентата за рентгенова проверка чантата, плика и клетъчния телефон.

Когато най-сетне се добра до асансьора и пое нагоре, той погледна часовника си. Фактът, че се намираше не в града, в който трябва, го тревожеше. Кабинката пристигна на третия етаж и той се измъкна бързо.

Направо връхлетя в съдебната зала. Когато премина преднамерено бавно между редиците, повечето от наблюдателите обърнаха глави към него, включително Алексис, която седеше на първия ред. Джак ѝ кимна. Съдебните заседатели изглеждаха незаинтересовани както винаги, обърнати към Рандолф, който очевидно току-що започваше заключителната си реч. Съдията разглеждаше някакви документи. На масата на обвиняемия седяха Крейг и асистентът на Рандолф, а на масата на обвинението се виждаха Тони, Джордан и асистентът на Тони. Всичко беше наред; като старомоден парен локомотив, колелата на правосъдието тръгнаха бавно, набираха скорост постепенно и се приближаваха към развръзка.

Намерението на Джак беше да отвлече влака. Не искаше да го дерайлира, а да го спре и да го принуди да премине на други релси. Той стигна до масата на съдията и спря. Можеше да види очите на съдебните заседатели, които се обърнаха към него, без да променят невъзмутимите си изражения. Рандолф продължаваше да говори с култивирания си напевен глас. Думите му се лееха гладко, като лъчите на юнското слънце, които минаваха през транспарантите на високите прозорци и прорязваха прашния въздух.

— Извинете! — произнесе Джак. — Извинете! — повтори той по-силно, когато Рандолф не спря да говори. Адвокатът се обърна едва след втория път. В студените му сини очи се четеше смесица от объркване и раздразнение. Приставът, който също не беше чул първото прекъсване на Джак, сега се изправи. Сигурността в залата бе негово задължение.

— Трябва да говоря с вас незабавно — произнесе Джак достатъчно силно, за да го чуят всички. — Знам, че моментът е неподходящ, но е от жизнена важност, ако искате да избегнете несправедлива присъда.

— Адвокати, какво става, по дяволите? — извика съдия Дейвидсън. Бифокалните му очила се смъкнаха надолу. Той направи знак на пристава да остане на мястото си.

Леко смутен в първия момент, Рандолф бързо се върна към обичайното си невъзмутимо поведение. Той хвърли поглед по посока на съдията, преди да насочи вниманието си към Джак.

— Не бих си позволил това, ако не беше крайно наложително — добави Джак, понижавайки глас. Можеше да усети как всички присъстващи обръщат глави към него. Но той се интересуваше само от двама души: от Крейг и от Джордан. Джордан беше по-изненаданият и видимо обезпокоен от пристигането му.

Рандолф се обърна към съдията:

— Ваша чест, мога ли да помоля за търпението на съда за момент?

— Две минути! — отговори съдията кисело. Щеше да позволи на Рандолф да говори с Джак, колкото да се отърве от него. Беше кристално ясно, че не е очарован в ни най-малка степен от внезапното нахълтване в залата му.

Рандолф се приближи към Джак и го изгледа високомерно. След което произнесе полугласно:

— Това е във висша степен недопустимо.

— Винаги така правя — прошепна Джак, връщайки се към саркастичния си стил на общуване. Трябва да ми позволите да застана зад катедрата.

— Не мога да го направя. Вече ви обясних защо, освен това в момента чета заключителната си реч, за бога!

— Направих аутопсията и мога да приведа доказателства, потвърдени чрез писмена клетвена декларация от масачузетски съдебен патолог и от масачузетски токсиколог, че д-р Бауман не е проявил лекарска небрежност.

За първи път Джак усети леко пропукване в черупката от невъзмутимост, така характерна за адвоката. Очите му бяха тези, които го издадоха, докато се местеха объркано между съдията и Джак. Разполагаше с малко време за размишление.

— Господин Бингъм! — извика нетърпеливо съдия Дейвидсън. — Двете ви минути изтекоха.

— Ще види какво мога да направя — прошепна Рандолф на Джак, преди да се върне на катедрата. — Ваша чест, ще разрешите ли да се приближа?

— Ако се налага — отговори съдията, без особено въодушевление.

Тони стана и двамата адвокати застанаха пред съдията.

— Какво става, дявол да го вземе? — изгледа ги той недоумяващо. — Кой е този човек? — Очите му се обърнаха към Джак, който стоеше до вратата с плик в ръка.

— Това е д-р Джак Степълтън — каза Рандолф. — Сертифициран съдебен патолог от Патологическия център в Ню Йорк. Имам информация, че е високо уважаван професионалист.

Съдия Дейвидсън погледна Тони.

— Познавате ли го?

— Срещал съм го — призна Тони, без да уточнява.

— Какво иска той, нахълтва тук по такъв безобразен начин... Меко казано, това е напълно недопустимо.

— Изразих същото мнение — обади се Рандолф. — Но той настоява да бъде разпитан.

— Това не може да стане — сопна се Тони. — Не е в списъка на свидетелите и не е дал показания под клетва. Идеята е възмутителна.

— Обуздайте негодуванието си! — посъветва го съдия Дейвидсън, сякаш говореше на палаво дете. — И защо моли да бъде разпитан?

— Твърди, че може да представи доказателство, че д-р Бауман не е проявил лекарска небрежност. Освен това твърди, че има потвърждения под формата на клетвени декларации от масачузетски съдебен патолог и масачузетски токсиколог.

— Пълно безумие! — избухна Тони. — Защитата не може да вкарва свидетел в последната минута. Това нарушава всички правила!

— Спрете да се оплаквате и да мърморите! — излая съдията.

Тони овладя с видимо усилие гнева и безсилието си.

— Имате ли представа как се е добрал то информацията, която иска да ни съобщи?

— Каза, че е аутопсирал Пейшънс Станхоуп.

— Ако тази аутопсия е потенциално оправдателна, защо не е извършена по-рано, така че да може да бъде предмет на същинско разкритие?

— Няма причина да се предполага, че една аутопсия би могла да има каквато и да е доказателствена стойност. Сигурен съм, че господин Фасано ще се съгласи. Клиничните факти в този случай изобщо не са били оспорвани.

— Господин Фасано, знаете ли за тази аутопсия?

— Само до степен, че е била обмисляна.

— По дяволите! — изруга съдията. — Това ме поставя между чука и наковалнята.

— Ваша чест — не успя да се сдържи Тони. — Ако му бъде позволено да свидетелства, аз ще...

— Нямам намерение да слушам заплахите ви, адвокат. Напълно наясно съм, че д-р Степълтън не може да нахълтва тук и да бъде разпитван. Изобщо не подлежи на обсъждане. Мисля, че мога да наредя продължение и д-р Степълтън и неговите разкрития да бъдат подложени на нормално обсъждане; бедата е там, че графикът ми отива по дяволите. Не обичам да го правя, но пък и не обичам делата ми да се обжалват, а ако това доказателство е толкова драматично,

както явно смята д-р Степълтън, то неминуемо ще се стигне до обжалване.

— Какво ще кажете да изслушате показанията на д-р Степълтън? — предложи Рандолф. — Това със сигурност ще ви улесни при вземането на решение.

Съдия Дейвидсън кимна, очевидно обмисляйки идеята.

— За да се спести време, можете да го направите във вашия кабинет — каза Рандолф.

— Самото допускане на свидетел в кабинета ми е грубо нарушение.

— Но не е нещо нечувано — опита се да го убеди Рандолф.

— Не, идеята не ми харесва.

— Извикайте и съдебния репортер — не се отказваше Рандолф. — Нека това бъде част от протокола. Въпросът е журито да не го чуе. Ако решите, че не е уместно и няма отношение към процеса, просто ще продължа заключителната си реч. Ако пък сметнете, че има смисъл, ще разполагате с повече информация, която ще ви помогне да решите как да процедирате.

Съдия Дейвидсън сбърчи чело.

— Допада ми. Ще обявя кратко прекъсване, но заседателите ще останат по местата си. Ще действаме бързо. Одобрявате ли този план, господин Фасано?

— Мисля, че е безсмислен.

— Имате ли някакво алтернативно предложение?

Тони поклати глава. Беше бесен. Бе разчитал да спечели първия си процес за лекарска грешка и сега, броени часове преди края, нещо се кроеше и му мътеше водите въпреки всичко, което бе направил. Той се върна до масата и си наля чаша вода. Устата му беше суха и гърлото му пареше.

Рандолф отиде при Джак.

— Не можете да застанете зад катедрата — прошепна му той. — Но се уреди да свидетелствате пред съдията, от което ще се реши дали да свидетелствате пред съдебните заседатели по-късно. Изслушването ще се състои в кабинета на съдията. Ще ви отпусне само няколко минути, така че бъдете кратък и говорете по същество. Разбрахте ли?

Джак кимна. Изкушаваше се да каже на Рандолф, че няколко минути са му напълно достатъчни, но се сдържа. Погледна Джордан,

който се опитваше да накара Тони да му обясни какво става, след като съдията обяви прекъсване. По редиците се разнесе шушукане — хората се питаха какво се е случило. Джак погледна към Крейг и му се усмихна.

— Всички да станат! — извика приставът, когато съдията се изправи и напусна мястото си. След миг той изчезна в страничната врата, оставяйки я открехната след себе си. Съдебният репортер го последва.

— Готов ли сте? — Рандолф изпитателно погледна Джак.

Джак отново кимна и в този миг очите му срещнаха тези на Тони. *Ако един поглед можеше да убива, вече щях да съм мъртъв*, помисли си той. Мъжът беше разярен.

Джак тръгна след Рандолф, усмихвайки се вътрешно при мисълта каква ще бъде реакцията на Тони, ако го попита как се чувства Франко, при положение, че той никъде не се виждаше.

Влязоха в кабинета. Беше си го представял облицован в тъмно дърво, с кожена гарнитура и аромат на скъпи пури, като първокласен мъжки клуб. Вместо това помещението изглеждаше западнало, с олющени стени, които плачеха за боя и нова мебелировка. Из въздуха се носеше неизтребимият мирис на цигари. Единствената скъпа вещ беше масивното бюро във викториански стил, зад което съдия Дейвидсън се настани в стола с висока облегалка. После се облегна назад, върху сключените си зад тила ръце.

Джак, Рандолф и Тони седнаха в евтините пластмасови столове, подредени в една редица пред бюрото, така че равнището на очите им оставаше значително по-ниско от това на съдия Дейвидсън. Това сигурно беше съвършено съзнателен ход на съдията, с който да демонстрира по-висшата си позиция. Съдебният репортер седна пред малка маса отстрани.

— Д-р Степълтън — започна съдията, след кратко въведение. — Господин Бингъм ми каза, че разполагате с оневиняващо обвиняемия доказателство.

— Не е съвсем точно — възрази Джак. — Думите ми бяха, че мога да представя подкрепящо доказателство, че д-р Бауман не е извършил грешка, както се твърди. Няма проявена лекарска небрежност.

— Това не означава ли, че доказателството е оправдателно? Или играем някаква игра на думи?

— Едва ли е игра — възрази отново Джак. — При тези обстоятелства говорим от една страна за оправдателно, а от друга — за инкриминиращо доказателство.

— Мисля, че трябва да обясните. — Съдията отпусна ръце и се наведе напред.

Джак отвори, без да бърза плика, който държеше, и извади отвътре три документа. Протегна се и ги остави на бюрото.

— Тази първа писмена клетвена декларация е подписана от лицензиран масачузетски погребален агент и потвърждава, че аутопсираното тяло е на Пейшънс Станхоуп. — Джак побутна напред втория лист. — Тази декларация пък потвърждава, че д-р Латаша Уайли, лицензиран масачузетски съдебен патолог, е участвала в аутопсията, оказвайки помощ при вземането на всички проби и транспортирането им до университетската лаборатория по токсикология, където ги е предала на д-р Алън Смитхам.

Съдията взе двата документа и закова очи в тях.

— Похвално... — промърмори той. После вдигна поглед. — И каква е последната декларация?

— Резултатите, до които стигна д-р Смитхам — отговори Джак. — Чували ли сте за отравяне с рибата фуку?

Съдията изпрати към посетителите си кратка, крива усмивка.

— Мисля, че ще е по-добре да говорите по същество, синко — рече той покровителствено. — Отвън ме чакат съдебни заседатели, които в момента мързелуват.

— Става въпрос за отравяне, от което хората умират след ядене на суши, приготвено с особен вид пушена риба. По понятни причини това се смята за почти изключено в Япония.

— Не ми казвайте, че според вас Пейшънс Станхоуп е умряла, понеже е яла суши — изгледа го съдия Дейвидсън.

— Бих искал случаят да е такъв — отвърна Джак. — Въпросната отрова се нарича тетродотоксин и представлява изключително интересно съединение. Много отровно. За да си представите, ще ви кажа само че е сто пъти по-смъртоносна от отровата на паяка „черна вдовица“. Микроскопично количество от нея, поето през устата, е в състояние да причини мигновена смърт. — Джак се протегна напред и

плъзна третия лист към съдията. — Тази последна клетвена декларация, подписана от д-р Алън Смитхам, обяснява, че тетродотоксин е бил открит във всички проби, взети от Пейшънс Станхоуп, които той е изследвал, в количества, навеждащи на мисълта, че първоначалната ѝ доза е била сто пъти по-висока от дозата, която би я убила.

Съдия Дейвидсън сканира с поглед документа, след което го подаде на Рандолф.

— Сигурно ще попитате: доколко надеждни са тестовете за тетродотоксин? — продължи Джак. — Отговорът е: изключително надеждни. Шансът за грешка е близък до нула, особено след като д-р Смитхам е използвал два напълно различни метода. Единият е хроматография на течности под високо налягане, последван от масспектрометрия. Другият е радиоимунографски количествен анализ при използване на специфично антитяло за молекулата на тетродотоксина. Резултатите са убедителни и могат да бъдат повторени.

Рандолф подаде декларацията на Тони, който я отблъсна раздразнено. Знаеше много добре какво означава това.

— Значи казвате, че мъртвата не е починала от сърдечна криза? — вдигна вежди съдия Дейвидсън.

— Не е починала от сърдечна криза. Починала е от тетродотоксично отравяне. А тъй като не е лечимо, времето на откарването ѝ в болницата е напълно без значение. По същество от момента, когато е погълнала отровата, тя е била обречена.

На вратата се почука силно. Съдебният репортер отвори, за да провери кой е и съобщи, че журито моли за кафе-пауза.

— Да излязат — махна с ръка съдията. Той прониза Джак с тъмните си очи. — Така. Това беше оправдателната част. Каква е инкриминиращата?

Джак седна в стола си и си пое дълбоко дъх, преди да започне.

— Поради силната си токсичност тетродотоксинът е строго контролирана субстанция, особено в наше време. Но той има едно любопитно свойство. Същият молекулярен механизъм, заради който е толкова токсичен, го прави изключителен инструмент за изследване на натриевите каналчета в нервите и мускулите.

— Какво общо има това със случая?

— Д-р Крейг Бауман има публикувана научна статия и продължава да се занимава с изследване на натриевите каналчета. Използва широко тетродотоксин.

Над стаята падна тежка тишина, когато Джак и съдия Дейвидсън заковаха очи един в друг през бюрото. Другите двама мъже гледаха онемели. В продължение на минута никой не проговори. Най-накрая съдията прочисти гърлото си и рече:

— Освен косвеното доказателство за достъп до отровата, има ли нещо друго, което да свързва д-р Бауман с настоящото дело?

— Има — неохотно отвърна Джак. — Веднага, след като тетродотоксинът беше открит в пробите, аз се върнах в дома на Бауман, където съм отседнал. Знаех, че там има малко шишенце с таблетки, от които д-р Бауман е дал на починалата в деня на смъртта ѝ. Взех опаковката и я занесох в токсикологичната лаборатория. Д-р Смитхам направи бърза проверка, от която се установи, че вътрешността на шишенцето е позитивна за тетродотоксин. Сега, докато разговаряме, той извършва пълно изследване.

— Окей! — каза съдия Дейвидсън. Той потърка ръце и погледна съдебния репортер. Не записвайте нищо, докато не се върнем в залата. — След това се облегна в стария си стол, предизвиквайки шумно скърцане. Лицето му беше мрачно. — Бих могъл да наредя удължаване на процеса, така че да се вземе предвид цялата нова информация, разкрита междувременно, но не виждам смисъл. Тук не става дума за небрежност, а за убийство. Ще ви кажа какво ще направим, господа. Възнамерявам да обявя неправилно проведен съдебен процес. Делото трябва да бъде предадено на областната прокуратура. Някакви въпроси? — Той огледа аудиторията си и спря поглед върху Джак.

— Чудесно разследване, докторе.

Джак само кимна. Но не смяташе, че заслужава похвалата. Помисли си за сестра си и племенничките си — колко щяха да се измъчат, докато се точеше един нов процес с ужасяващи последици. Беше трагедия за всички засегнати, особено за Крейг. Джак бе шокиран от егоизма на този човек и липсата на всякаква съвест. В същото време чувстваше, че Крейг е бил пожертван от високо състезателната академична медицинска система, която пропагандираше алтруизъм и състрадание, а възнаграждаваше тъкмо обратното; макар че ако беше състрадателен и съчувстваше на

пациентите, никога не би станал шеф на обслужваща практика. Заради постоянната принуда да работи, която бе изпитвал в началото на практиката си, Крейг се бе отказал от нормално човешко общуване и бе загубил реална представа за добро и зло.

— Добре, господа — каза съдия Дейвидсън. — Да приключим с това фиаско. — Той се изправи, същото сториха и останалите и тръгнаха към вратата. Джак вървеше последен.

Когато влязоха в залата и съдията и адвокатите заеха местата си, Джак се огледа за Крейг, но не го видя. Потръпна при мисълта каква ли ще бъде реакцията му, когато разбере, че тайната му е била разкрита. Чу как съдията казва на пристава да извика обратно журито и въздъхна. Очите му срещнаха тези на сестра му. Тя го гледаше неразбиращо, но изражението ѝ беше изпълнено с надежда. Той си проправи път към нея и седна на съседната седалка. След това стисна ръката ѝ.

— Господин Бингъм — извика съдията. — Забелязах, че обвиняемият не е на мястото си.

— Асистентът ми, господин Кавендиш, каза, че е съобщил, че отива до тоалетната — отвърна Рандолф, изправяйки се.

— Разбирам.

Съдебните заседатели не се бавиха и след малко започнаха да влизат и да сядат по столовете си.

— Какво става? — попита Алексис. — Откри ли някакво престъпление?

— Открих повече, отколкото очаквах.

— Може би някой трябва да уведоми д-р Бауман, че сме в залата — каза съдия Дейвидсън. — За него е важно да присъства на случващото се.

Джак отново стисна ръката на сестра си, преди да стане.

— Ще доведе д-р Бауман — каза той и излезе.

Отвън се виждаха обичайните групички от хора. Джак ги заобиколи и тръгна към дъното на коридора. Погледна часовника си. Беше десет и петнадесет. Тоалетните бяха празни, с изключение на един азиатец, който си миеше ръцете. Кабинките бяха свободни, с изключение на последната. Джак се приближи до вратата и се поколеба дали да почака, или да извика. Колебанието му не трая дълго. Нямаше време за губене.

— Крейг?

Чу се пускане на вода от тоалетното казанче и миг по-късно отключващият механизъм изщрака. Вратата се отвори и отвътре се показва мъж с испанска физиономия. Той хвърли изпитателен поглед на Джак, преди да се отправи към мивката. Изненадан, че не вижда Крейг, Джак отново провери всички кабинки, за да се увери, че са свободни. Нямахше никого. Той интуитивно разбра, че Крейг е избягал.

24.

Бостън, Масачузетс

Петък, 9 юни 2006 г.

10:25 сутринта

След като се върна в съдебната зала, където Крейг не се бе появил, Джек отведе Алексис настрана. Набързо ѝ разказа всичко, което се беше случило след разговора им предишната нощ. В началото тя го гледаше невярващо, вцепенена от ужас, докато до съзнанието ѝ достигна степента на престъплението му. Предстоеше ѝ да се справи с нещо, което не беше очаквала и което щеше да преобърне отново живота ѝ. Тя тръсна глава. Сега трябваше да мисли за дъщерите си, за техните чувства. Стисна ръката на брат си и му каза, че е време да тръгва, ако не иска да пропусне собствената си сватба. След една силна прегръдка и обещание, че ще се обади следобеда, Джек грабна сака си и се затича към асансьора.

За негово облекчение, колата му си стоеше там, където я бе оставил. На път към летището трябваше да се отбие в полицията и да върне пистолета. Там свърши бързо и скоро се носеше към летище „Лоугън“. Времето летеше бързо и когато след половин час успя да се метне в автобуса, погледна часовника си. Беше малко след единадесет. Знаеше, че ако не хване самолета на „Делта“ в единадесет и половина, всичко отиваше по дяволите.

Следващото изпитание беше вземането на билет. За щастие, „Делта“ имаше собствено гише и опашката вървеше бързо. Мина през всички възможни проверки, докато накрая се озова на борда. Седна на първото място, което даваше възможност за най-скоростно слизване в Ню Йорк. Оказа се между пъпчив студент с MP плейър, от чиито слушалки се носеше неистова музика, и сериозен бизнесмен с лаптоп. Последният му хвърли неодобрителен поглед, когато Джек даде да се разбере, че иска да седне на средната седалка и се налага той да премести куфарчето и сакото си.

Джак се намести и облегна главата си назад, затворил очи. Въпреки изтощението, нямаше опасност да заспи. Продължаваше да разиграва в съзнанието си разговора, който беше провел с Алексис, осъзнавайки със закъснение, че не се е извинил задето лично той бе разкрил предателството на Крейг не само към професията, но и към семейството. Мисълта, че за сестра му и момичетата ще е по-добре да знаят истината, не го караше да се чувства по-добре. Не виждаше как биха могли да се съберат отново. На пръв поглед изглеждаше, че Бауман имат всичко: професионален успех, красиви деца и приказна къща. Но отвътре се бе развило нещо като болест, която го подкопаваше.

— Моля за внимание — раздаде се пукащ глас по уредбата. — Говори капитанът. Току-що ни информираха от „Наземен контрол“, че има проблем. Над Ню Йорк се е разразила силна гръмотевична буря. Надяваме се, че няма да трае дълго. Ще ви държим в течение.

По дяволите, — изруга наум Джак и започна да масажира с пръсти челото си. Тревогата и липсата на сън си казваха думата и главата го болеше безумно. Опита се да си представи какво ще стане, ако не успее за сватбата. Лори ясно му беше дала да разбере какви ще са последствията. Беше му казала, че никога няма да му прости и той й вярваше. Лори бе пестелива на обещания и когато ги дадеше, ги спазваше. Той отново се запита дали подсъзнателно не бе стоял толкова дълго в Бостън, за да избегне женитбата. Пое си дълбоко дъх и внезапно си даде сметка, че не иска това да е истина. В момента знаеше единствено, че иска да е навреме в църквата.

Сякаш в отговор на мислите му, уредбата отново пропука.

— Говори капитанът. Заповедта на „Наземния контрол“ се отменя. Готови сме за излитане. Очаква се да пристигнем в Ню Йорк по разписание.

Следващото нещо, което Джак знаеше, беше, че се събужда от сблъсъка на колелата с бетонната писта на летище „ЛаГуардия“. За своя голяма изненада бе заспал въпреки умората и притесненията си. Опипа лицето си. Брадата му беше набола. Трябваше да се избърсне, и още по-лошо — да се изкъпе, но един поглед към часовника му подсказа, че нито едното, нито другото е възможно. Беше дванадесет и двадесет и пет.

Той прокара ръце през косата си. Движението накара бизнесмена да се дръпне настрана и Джак се запита дали пък не се дължи на факта, че наистина се нуждае от един хубав горещ душ. Настина, по време на аутопсията беше работил с предпазен костюм, но да се занимаваш с труп, престоял осем месеца в земята, със сигурност после изискваше баня.

Усети, че краката му треперят и сложи ръце на коленете си, но това не оправи нещата. Изпитваше желание да излезе навън час по-скоро и да се затича.

Стори му се, че е изминала цяла вечност, когато най-последно вратата се отвори и той започна нетърпеливо да си проправя път, карайки останалите пътници да му хвърлят изпълнени с неодобрение погледи. Когато най-последно се озова навън и се втурна към улицата с надеждата, че няма да има проблем да хване веднага такси, трябваше да преживее отново разочарование. Самолетът от Вашингтон за Ню Йорк беше пристигнал десет минути по-рано и половината пътници от него вече чакаха за коли.

Той решително пресече опашката и с нетърпящ възражение тон извика:

— Аз съм лекар и бързам за спешен случай. — Все пак не беше лъжа, нали така? Хората отпред го погледнаха с интерес, но никой не предложи да му отстъпи реда си. Без да се колебае, той се метна в първото такси.

Шофьорът беше от Индия или Пакистан, един бог знае, и говореше по клетъчния си телефон. Джак излая адреса на 106-а улица и колата се отлепи от асфалта.

Стрелките на часовника сочеха един без осемнадесет, което означаваше, че разполага само с четиридесет и осем минути, преди да влезе в църквата на „Ривърсайд“. Облегна се назад в седалката и се опита да се успокои, но не му се удаваше. Сякаш за да станат нещата още по-лоши, на всяко кръстовище хващаха червен светофар. Джак отново погледна часовника си. Струваше му се, че стрелката за минутите се движи много по-бързо от обикновено. Оставаха петнадесет минути до един.

Той започна да се пита дали не трябва да отиде направо в църквата и да се откаже да се отбива вкъщи. Ползата щеше да е, че ще

пристигне навреме; недостатъкът — че е облечен неофициално и имаше нужда от бърснене и душ.

Шофьорът привърши първия си разговор и набра втори номер. В този момент Джак не издържа:

— Не знам дали ще има някаква разлика, но искам да ви кажа, че бързам — каза той. После добави: — Ако ме изчакате на адреса, който ви дадох, ще получите бакшиш от двайсет долара.

— Няма проблем, мой човек. Ще те чакам — сговорчиво отговори шофьорът с типичния очарователен индийски акцент.

Джак отново се облегна назад. До един оставаха десет минути.

Следващото задръстване беше на моста Трайбъроу. Очевидно някой се беше объркал и се опитваше да се престрои в друго платно. След ужасна какофония от клаксони и ругатни, най-после проблемът бе разрешен в рамките на пет-шест загубени минути. Когато Джак се озова в Манхатън, вече беше един часът.

Единствената полза от нарастващото му безпокойство беше, че напълно забрави за Алексис и Крейг и надвисналата над главите им катастрофа. Процес за лекарска небрежност беше лошо нещо; но процес за убийство беше нещо дяволски отвратително. Цялото им семейство щеше да бъде подложено на безкраен тормоз в продължение на години, без никакъв изглед за щастлива развързка.

Трябваше да се признае на шофьора на таксито, че успя да прекоси града бързо и скоро се озоваха пред блока на Джак. Часовникът показваше петнайсет минути след един и той се измъкна от колата още преди да е спряла напълно.

Изкачи на бегом стъпалата и връхлетя през вратата, изненадвайки някакъв работник. Заради основния ремонт, сградата тънеше в ужасен прахоляк. Когато хукна по коридора към апартамента, който двамата с Лори бяха наели, след него се надигнаха цели талази.

Джак отключи и тъкмо се канеше да прекрачи вътре, когато един мъж от строителната бригада се провикна, че се налага да говори с него, защото имало проблем с водопровода. Джак изрева на свой ред, че в момента му е абсолютно невъзможно. Стовари сака си на дивана и започна да се съблича по пътя за банята.

Хвърли поглед в огледалото и примига. Лицето му бе обрасло с гъста четина, клепачите му изглеждаха зачервени, а очите — дълбоко хлътнали. След кратко колебание кое да избере — бърсненето или

душа, той все пак предпочете душа и се намъкна в кабината, завъртайки крана за топлата вода. За съжаление, капнаха само няколко капки. Очевидно водопроводният проблем се отнасяше за цялата сграда.

Той въздъхна, напръска се щедро с одеколон и излезе от банята. Взе си чисто бельо и облече официална риза. Следваха смокингът и сакото. Грабна копчетата за яката и за маншетите и ги пъкна в джоба си. Папийонката се озова в другия джоб. След като напъха отеклите си крака в официални обувки, той взе портфейла и клетъчния си телефон и излезе.

Опита се да не бърза, за да не вдига много прах, когато отново налетя на мъжа, който настояваше да говорят за водопроводната инсталация. Джак дори не се опита да му отговори. Таксито отвън го чакаше и той притича през улицата и се метна вътре.

— Църквата „Ривърсайд“! — изкрещя с влизането в кабинката.

— Знаете ли коя е пряката й? — попита шофьорът, поглеждайки го в огледалото за обратно виждане.

— Сто двадесет и втора — избърбори Джак и започна да се бори с копчетата, които бе оставил до себе си, откъдето те бързо изчезнаха в цепнатината между седалката и облегалката. Той се опита да провери ръката си вътре, но не успя и се отказа. Реши да използва тези, които имаше.

— Ей, мой човек, да не би да се жениш? — попита го шофьорът, който продължаваше да го гледа в огледалото.

— Надявам се — отвърна Джак. После се зае с ръкавелите. Не помнеше откога не е обличал смокинг, трябва да е било в предишния му живот, когато беше офталмолог. После се наведе, за да върже обувките си и да ги почисти с книжна кърпичка от праха. Най-сетне дойде ред на папийонката.

— Добре си, добре си — каза шофьорът с широка усмивка.

— Не се и съмнявам — ухили се Джак. Наклони се напред и извади портфейла си, от който издърпа двайсет долара, към които прибави още два и ги пусна на предната седалка през преградната плексигласова стена, когато завиха по „Ривърсайд драйв“.

Отпред се показва оцветената в пясъчен нюанс камбанария на църквата, открояваща се сред околните сгради с готическата си архитектура. Отпред бяха спрели няколко черни лимузини. Освен

шофьорите не се виждаха никакви други хора. Джак погледна часовника си. Един и тридесет и три минути. Беше закъснял с три минути.

Той отново отвори вратата на таксито, преди да е спряло окончателно, и скочи на улицата. Закопчавайки копчетата на сакото си, вземаше по две стъпала наведнъж. В процепа на отворената врата като мираж се появи Лори. Беше облечена във великолепна бяла булчинска рокля. Зад нея се носеше тържествена музика от орган.

Джак спря, опита се да осъзнае сцената. Трябваше да признае, че беше по-красива от всякога. Единственото, което разваляше леко впечатлението, бяха свитите ѝ в юмруци ръце, подпрени на хълбоците. До нея стоеше баща ѝ, д-р Монтгомъри.

— Джак! — извика Лори с глас, в който се долавяше нещо между гняв и облекчение. — Закъсняваш!

— Здравей! — Той разпери ръце. — Най-послед съм тук.

Лори се засмя.

— Дойде все пак в църквата — произнесе тя игриво.

Той изкачи останалите стъпала и пое ръцете ѝ в своите.

— Господи, изглеждаш ужасно!

— Недей да ме ласкаеш така — произнесе той с престорена свенливост.

— Дори не си избърснат!

— Имам къде по-лоши тайни — призна той, надявайки се тя да не му каже, че не се е къпал повече от трийсет часа.

— Не знам в какво се забърквам — усмихна му се тя в отговор. — Приятелките на майка ми ще бъдат направо ужасени.

— Не се и съмнявам.

— Никога няма да се промениш.

— Не си права. Вече съм променен. Е, може и да съм закъснял, но съм тук. Ще се омъжиш ли за мен?

Усмивката ѝ се разшири.

— Разбира се! Мечтая за това по-дълго, отколкото ми се иска да си призная.

— Дори не мога да ти опиша колко съм ти благодарен, че пожела да ме изчакаш.

— Предполагам, че имаш някакво добре скалъпено обяснение за пристигането си тук в последния възможен момент.

— Ще ти кажа по-късно. Развързката в Бостън направо ме смая. История, която направо няма да повярваш.

— Готова съм да я чуя после — кимна Лори. — А сега трябва да влизаме и да застанеш пред олтара. Твоят човек, Уорън, не може вече да си намери място. Преди петнайсет минути ми каза, че се кани „да ти нашари задника“.

Тя го побутна навътре, където органовата музика го погълна. Той за момент се поколеба, плъзгайки поглед по дългите редици със столове. Обзе го страх. Отдясно не можеше да се види свободно място, докато отляво беше почти празно. Там седяха само Лу Солдано и Чет. Отпред до олтара стоеше свещеникът. Близо до него се бе заковал Уорън и дори от разстояние изглеждаше впечатляващ в смокинга си. Джак си пое дълбоко дъх за кураж и тръгна напред към новия си живот.

Останалата част от церемонията беше за него пълна мъгла. Побутваха го ту в една, ту в друга посока, шепнеха му, опитвайки се да го накарат да направи каквото се искаше. Заради престоя си в Бостън бе пропуснал репетицията и нямаше представа от програмата.

Частта, която най-много му хареса, беше излизането от църквата, защото означаваше, че изпитанието е свършило. В момента, в който влезе в колата, се усети по-добре, но пътуването беше прекалено кратко, само петнайсет минути.

Сватбеното тържество беше по-малко плашещо от църковния ритуал и в известен смисъл — не толкова изтощително; дори се улови по едно време, че наистина се забавлява. След тежките блюда и вина, и задължителния танц, Джак започна да клюмва. Но преди да се отпусне съвсем, трябваше да се обади по телефона. Той се извини и напусна масата, откри едно по-спокойно местенце и набра телефона на Алексис.

— Да не би вече да си женен? — започна сестра му направо с въпрос.

— Женен съм.

— Поздравления! Според мен това е чудесно и страшно се радвам за теб.

— Благодаря, сестричке — каза Джак. — Искан да ти се извиня, че създадох такава голяма бъркотия в живота ти. Покани ме в Бостън,

за да помогна на Крейг, а по този начин и на теб, а стана тъкмо обратното. Ужасно съжалявам.

— Благодаря за извинението. Със сигурност не си отговорен нито за поведението на Крейг, нито че всичко излезе наяве. Все някога щеше да се разкрие. И за да съм напълно откровена — доволна съм, че знам истината. Това ще направи решението ми по-лесно.

— Крейг появи ли се в края на краищата в съда?

— Не, не е и все още нямам представа къде е. Има заповед за арест и полицията вече идва вкъщи. Конфискуваха всичките му документи, включително паспорта му, така че не може да отиде много далеч. Където и да е, само отлага неминуемостта.

— Учуден съм, но ми е жал за него — каза Джак.

— И на мен ми е жал.

— Не се ли опита поне да види децата, или да се обади по телефона?

— Не, макар че не съм изненадана. Никога не е бил близък с момичетата.

— Не мисля, че е бил близък с някого, освен може би с теб.

— Вече се съмнявам, че и с мен е бил близък. Това е трагедия и си мисля, че баща му има голям дял в нея.

— Дръж ме в течение — каза Джак. — Сега отиваме на меден месец, но клетъчният ми телефон ще е у мен.

— Научих още нещо обезпокоително днес следобед. Преди седмица Крейг е изтеглил заем, като е ипотекирал къщата ни, получавайки няколко милиона долара.

— Би ли могъл да го направи без подписа ти?

— Направил го е. Когато купихме къщата, настояваше да е само на негово име. Оправда се, че е заради данъците и застраховката, пък и по онова време това много не ме интересуваше.

— В кеш ли ги е взел? — попита Джак.

— Не, казаха ми, че са прехвърлени в офшорна сметка.

— Ако ти трябва пари, кажи ми. Имам достатъчно, благодарение на факта, че не съм харчил и малката заплата, която вземах през последните десет години.

— Благодаря ти, братле. Ще го имам предвид. Ще се справим, въпреки че сигурно ще се наложи да започна и частна практика, за да увелича доходите си.

След размяната на няколко пожелания и съвети, Джак затвори, но не се върна веднага на купона. Стоеше и мислеше за несправедливостта и превратностите на живота. Докато очакваше медения си месец с Лори, Алексис и момичетата се измъчваха и страдаха.

Той тръсна глава. Нямаше търпение да заведе Лори вкъщи.

ЕПИЛОГ

Хавана, Куба

Понеделник, 12 юни 2006 г.

2:15 ч. след обяд

Искаше да заведе Лори на някое уникално, неповторимо място за медения месец. Беше обмислял дали да не е някъде в Африка, но реши, че е твърде далеч. Отхвърли и идеята за Индия. Тогава някой подхвърли, че Куба не би бил лош избор. Отначало му се стори несериозно, но след като се разрови в Интернет, разбра, че се е заблуждавал. Много хора отиваха в Куба директно през Канада, Мексико или Бахамите. Той избра да минат през Бахамите.

Полетът от Ню Йорк до Насау в събота, денят след сватбата, беше отегчителен, но този от Насау до Хавана на кубинските авиолинии беше весел и занимателен и им даде представа за кубинската душевност. Джак бе запазил апартамент в хотел „Насионал де Куба“, предвкусвайки чара на стара Куба и не останаха излъгани. Сградата се намираще на „Малекон“, в квартал „Вендадо“ в старата част на Хавана. Въпреки, че някои от удобствата бяха старомодни, първоначалният блясък на хотела не бе потъмнял. Обслужването беше страхотно, хората — весели и любезни.

Лори беше настояла да разгледат забележителностите в стария град, вместо да си почиват. Някои от разходките им ги отведоха извън реставрираната част, където сградите бяха в окаяно състояние, зад което прозираше все пак някогашно великолепие.

— Какво ще кажеш да се запишем за екскурзия из провинцията?
— предложи тя внезапно един ден, прекъсвайки ленивата му дрямка.

Той беше закрил очите си от слънцето. Двамата лежаха на бели шезлонги, по бански костюми, обилно намазани със слънцезащитен крем.

— Наистина ли си готова да пожертваш този безметежен живот?
— попита Джак. — Щом тук на плажа е толкова горещо, във

вътрешността на страната ще е като в пещ.

— Не казвам, че трябва да е днес или утре, просто някой ден, преди да си тръгнем. Ще е истински срам да не си подадем носовете от Хавана.

— Предполагам — промърмори Джак без ентузиазъм. Само мисълта за горещината го караше да чувства непрекъснатата жажда. Той седна. — Отивам да взема нещо за пиене. Искаш ли да ти донеса?

— Да не се каниш да вземеш някой коктейл?

— Изкушавам се — засмя се той.

— В края на краищата сме на почивка — кимна тя. — Добре. Щом ще пиеш, ще пия и аз. Само си мислех, че трябва да поспя този следобед.

— Не пречи. — Джак се беше изправил и се протягаше. Това, от което наистина имаше нужда в момента, беше един велосипед и здраво натискане на педалите. Можеше обаче да го остави за утре.

Махна на бармана и поръча две напитки. Докато чакаше, огледа района около басейна. Имаше няколко жени с великолепни фигури, които привличаха погледите като с магнит. Очите му се зареяха над безкрайната шир на Карибско море. Откъм водата се носеше лек, копринен бриз.

— Напитките ви, господине — каза барманът. Джак подписа чека и взе чашите. Когато понечи да се върне към басейна, погледът му попадна върху лицето на един мъж от другата страна на оформения като полуостров бар. Спря се и се наведе напред, взирайки се. Непознатият го забеляза, но не даде вид, че го познава и върна вниманието си към красивата латиноамериканка, която седеше до него. Двамата се смееха непринудено.

Джак сви рамене, продължи напред, но само след няколко крачки се обърна отново, заобиколи бара и се приближи към мъжа изотзад. Чу го да говори. Беше приличен испански, много по-добър, отколкото Джак би могъл да демонстрира.

— Крейг? — произнесе Джак достатъчно силно, за да го чуе мъжът, но онзи не се обърна. — Крейг Бауман? — повтори той вече по-силно. Отново никаква реакция. Той погледна към двете питиета в ръцете си, които ограничаваха възможностите му. След кратко колебание заобиколи отново бара, остави на плота чашите и потупа непознатия по рамото. Онзи се обърна и вдигна поглед към Джак. Не

пролича да го познава, само изви вежди въпросително и челото му се набръчка.

— Мога ли да ви помогна? — попита той на английски.

— Крейг? — Джак го гледаше в очите. Като бивш офталмолог имаше навика да се вижда в очите на хората. В тях се отразяваха не само болестите, но и човешките емоции, но в тези очи нямаше нищо. Зениците нито се присвиха, нито се разшириха.

— Предполаган, че ме бъркате с някой друг. Казвам се Ралф Ландръм.

— Съжалявам — промърмори Джак. — Не исках да се натрапвам.

— Няма проблем. Вие как се казвате?

— Джак Степълтън... Извинете, откъде сте?

— От Бостън. А вие?

— Ню Йорк сити — отвърна Джак. — Да не би да сте отседнали в „Насионал“?

— Не — поклати глава мъжът. — Наел съм къща извън града. В бизнеса с цигари съм. А вие?

— Лекар съм.

Ралф се облегна назад, така че Джак да види приятелката му.

— А това е Тойа.

Джак стисна ръката ѝ през масата.

— Радвам се, че се запознахме — произнесе той, запъвайки се на испанските думи. Взе напитките си и им кимна. — Съжалявам, ако съм ви обезпокоил.

— Хей, няма проблем — усмихна се Ралф. — Това е Куба. Хората очакват да разговаряш с тях.

С едно кратко кимване Джак се отдалечи и се върна при Лори. Тя се подпря на лакти и взе питието си.

— Отне ти доста време — изгледа го тя игриво.

Той седна на шезлонга си и поклати глава.

— Случвало ли ти се е да налетиш на някого, за когото си сигурна, че го познаваш?

— Много пъти — отвърна тя и отпи глътка. — Защо питаш?

— Тъй като току-що ми се случи. Виждаш ли онзи мъж със симпатичната жена в червено от другата страна на бара? — Джак посочи двойката.

Лори седна и напрегна очи.

— Да, виждам ги.

— Сигурен съм, че това е Крейг Бауман — каза Джак. — Изглежда точно като негов брат близък.

— Мисля, че си споменавал, че Крейг е рус като теб. Този приятел тук определено е чернокос.

— Е, с изключение на косата. Невероятно е. Това ме кара да си задавам някои въпроси.

Лори се обърна отново към него.

— Защо да е толкова невероятно? Куба е подходящо място за такъв човек като Крейг. Със сигурност не е заплашен от екстрадиране в Щатите. Може би наистина е Крейг Бауман.

— Не, не е — каза Джак. — Събрах смелост да го попитам и наблюдавах реакцията му.

— Не позволявай това да те разстрои — опита се да го успокои тя и отново се подпря назад върху лактите си с напитка в ръка.

— Няма да ме разстрои — отвърна Джак и се облегна в стола си. Не можеше обаче да се концентрира. Изведнъж му хрумна една идея. Седна рязко, бръкна в джоба на хавлията си и извади клетъчния си телефон.

Лори бе усетила припряното му движение и отвори очи.

— На кого звъниш?

— На Алексис — каза той. Сестра му вдигна, но му каза, че е на работа и не може да разговаря в момента.

— Имам само един кратък въпрос. Случайно да познаваш някакъв Ралф Ландръм от Бостън?

— Познавах го — отвърна Алексис. — Слушай, Джак, моментът наистина не е подходящ. — Ще ти се обадя след няколко часа.

— Защо говориш за него в минало време? — поинтересува се Джак.

— Защото почина — каза Алексис. — Беше пациент на Крейг и почина от лимфома преди една година.

Издание:

Издательство „Ергон“, София, 2007

Редактор Сергей Райков

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.